virtual-project.eu

DAVID GILMAN

ZBOR DE NOAPTE SPRE PARIS

Original: *Night Flight to Paris* (2018)

Traducere din limba engleză:
INES SIMIONESCU

virtual-project.eu

— 2023 —

David Gilman este un scenarist şi romancier englez care a devenit scriitor cu normă întreagă în 1986. A profesat în diverse zone ale lumii ca şofer, lucrător forestier, pompier, fotograf, manager de marketing şi soldat într-un regiment de paraşutişti. Vasta sa experienţă de viaţă se reflectă şi în volumele sale. Printre distincţiile literare primite amintim Premiul Polar Jeunesse (2008), fiind nominalizat pentru Manchester Book Award şi Spellbinding Award (2008), Medalia Carnegie şi ales pentru lista de lecturi recomandate pentru băieţi de către guvernul Regatului Unit. De asemenea, a fost pe lista scurtă pentru premiul Isinglass Teen Read Award 2010-2011 din New Hampshire, SUA.

Cărţi publicate: *The Devil's Breath* (2007), *Ice Claw (2008), Blood Sun* (2009), *The Blooding* (2013), *Monkey and Me* (2014), *Defiant Unto Death* (2015), *Gate of the Dead* (2016), *The Last Horseman* (2016), *Viper's Blood* (2017), *Scourge of Wolves* (2018), *Cross of Fire* (2020), *The Englishman* (2020), *Shadow of the Hawk* (2021), *Betrayal* (2022), *Resurrection* (2023).

În 2021, Editura Lebăda Neagră a publicat thrillerul *Englezul.*

Pentru Suzy

1

Paris,
Februarie 1943

Întunericul se mişca. Cerul nopţii, negru, încărcat de ameninţări şi de o burniţă care nu se mai oprea, se învălătucea în sine, în timp ce svastica uriaşă se unduia de parcă ar fi fost o filmare în reluare. O autoritate letargică ce domnea peste străzile pietruite şi tăcute de jos. Vântul în rafale arunca perdele de ploaie uşoară, care se năpusteau peste ecoul paşilor grăbiţi. Un şuierat disperat de teamă în orele în care circulaţia era interzisă.

În camera cufundată în beznă de la etajul al treilea din cinci al unei clădiri fără ascensor, o perdea tremură. Prin geamul subţire, o femeie în vârstă se uită în jos la strada întunecată din cel de-al optsprezecelea arondisment. Siluete vagi treceau grăbit. Peste drum, alţi locatari îndrăzniseră să dea la o parte perdeaua sau un oblon, stingând luminile din casă, de teamă să nu fie văzuţi, nedorind să fie atraşi în ceea ce se întâmpla cu fugarii disperaţi de dedesubt. Cea care mişcase perdeaua zări doi bărbaţi şi două femei fugind ca să-şi salveze viaţa. Cea mai în vârstă dintre femei apucă braţul celei mai tinere în timp ce se împiedică pe pavajul ud, fiind cât pe ce să cadă. În faţa lor, unul dintre bărbaţi, poate la vreo patruzeci de ani, alerga de la o uşă la alta, disperat să poată intra şi să scape de cel care îl urmărea. În timp ce bătea cu pumnul în uşă, cel de-al doilea bărbat făcea la fel la următoarea.

Toate uşile erau zăvorâte şi nimeni dintre cei care se făcuseră mici de frică în camerele slab luminate nu era atât de prost încât să-i lase pe acei necunoscuţi să intre, în ciuda strigătelor lor de ajutor. Sunetul bocancilor cu blacheuri, care se apropiau cu repeziciune, îi spuseră bătrânei din spatele perdelei că bărbaţii şi femeile acelea erau în pericol de moarte. Şase soldaţi germani o porniseră şi ei în aceeaşi direcţie, vreo doi alunecând pe strada udă.

Dar apoi se auzi un ordin: soldaţii se opriră şi îşi ridicară puştile. Bătrâna lăsă perdeaua să cadă la loc şi se retrase în cameră. Nu era nevoie să fie martoră la ce avea să se întâmple în continuare. Se aşeză în scaunul jerpelit şi îşi trase şalul pe ea, aplecându-şi capul şi acoperindu-şi urechile cu degetele noduroase. Îngrozită de pocnetele distrugătoare ale focurilor de armă.

Bucură-te, Marie, cea plină de har...

În ciuda ploii reci, Alain Ory era lac de sudoare. Teama şi disperarea îl făceau să bată întruna la fiecare uşă în timp ce fugeau în josul străzii. Implora; striga după ajutor. Nu primea niciun răspuns. Soldaţii îşi făcuseră apariţia la orizont, ca nişte fantome în ploaia care bătea în rafale. O voce le strigă celor care alergau să se oprească. Alain se întoarse către femei, care începuseră să şovăie. Suzanne Colbert îşi scosese pantofii din picioare pentru a putea fugi fără să facă zgomot şi astfel să nu rişte să alunece. O dorise dintotdeauna. Era apropiată de vârsta lui; o femeie curajoasă şi frumoasă. Acum se ghemuia împreună cu fiica ei în pragul unei uşi. În acest moment disperat, simţi un val de tristeţe care ameninţa să-l copleşească. Urma să le abandoneze.

Nu auzi ordinul de a trage al ofiţerului german. Se auziră focurile de armă. Suzanne şi fiica ei se ţineau strâns în braţe una pe cealaltă. Alain se aruncă de-a curmezişul peste ele, mirosind aroma de mosc a părului fiicei ei şi izul puternic înţepător de urină, în timp ce frica îngrozitoare îi golea vezica. Gloanţele sfâşiară trupul tovarăşului lor în timp ce alerga. Tânărul făcu în tăcere o piruetă, cu mâinile duse la spate, întorcându-se aproape graţios pe vârfuri. Iluzia fu spulberată de carnea sfâşiată şi de pârâitul oribil al oaselor când căzu cu faţa în jos pe pavajul din piatră cubică. Sângele începu să se scurgă de sub trupul său.

Alain le trase pe cele două femei din pragul uşii. Auzi alunecarea mecanică a puştilor când li se ridică piedica, apoi le lipi de zid, în timp ce o nouă rafală răpăi. Gloanţele smulseră fragmente de piatră din partea de sus a locului

unde stăteau ghemuite. Un glonţ ricoşat lovi piciorul lui Suzanne. Îşi înăbuşi un urlet de durere şi merse şchiopătând în spatele celorlalţi, în timp ce Ory coti pe o alee, grăbind-o pe tânăra care era cu el. Se lipi de zid, îndrăzni să privească în jur şi apoi păşi înapoi în stradă ca s-o tragă pe Suzanne după ei. Soldaţii fugeau şi nu urmau să tragă din nou până când unul sau mai mulţi dintre ei nu-şi vedeau ţintele, după care aveau să se oprească şi să ochească. Un picior era răsucit sub Suzanne; sângele îi inundase mâna care apăsa rana. Privirea ei agonizantă îi spunea totul. Nu avea să reuşească.

— Plecaţi! a spus ea gâfâind.

Nu avea cum s-o ajute. Ea îşi împinse cartea de identitate în rigolă. El se răsuci şi fugi înapoi pe alee.

— Salveaz-o! ţipă fata înspăimântată.

El o luă de mâini şi încercă s-o tragă şi mai adânc în întuneric.

— Nu. O părăsim!

Fata începu să plângă.

— Nu pot. E mama mea! strigă şi se smulse de lângă el.

— Dumnezeule, proastă mai eşti. Danielle, haide odată!

Ea scutură din cap şi încercă să fugă pe lângă el înapoi în stradă. El o ţinu apăsat cu umerii de zid, însă ea îl dădu la o parte cu violenţă, spaima ei fiind mai puternică decât forţa lui. Pentru o fracţiune de secundă îi luă în mâini faţa disperată.

— Nu te pot ajuta. Baftă!

El se întoarse şi dispăru în neant, în timp ce ea se răsuci pe călcâie şi se îndreptă clătinându-se spre mama sa.

— Danielle! Nu. Pentru numele lui Dumnezeu! o imploră Suzanne, ridicând o mână ca s-o oprească.

Imediat după aceea, Danielle îngenunche lângă mama ei rănită, apoi farurile maşinilor începură să inunde strada, iar soldaţii o traseră de acolo, în urletele sale. Anvelopele opriră derapând, uşile se deschiseră, iar ea fu trântită ca un maldăr pe bancheta din spate a uneia dintre maşini. Aceasta dădu imediat înapoi şi se întoarse din drum. Farurile din faţă ale celei de-a doua maşini, parcată pe una

din marginile străzii, aruncau degete lungi de lumină peste femeia rănită, iar soldaţii, stând în picioare, cu puştile de-acum atârnate, fumau în timp ce ofiţerul lor discuta cu unul dintre oamenii din maşină. Soldaţii împinseră cu vârful bocancilor trupul neînsufleţit al bărbatului, în timp ce restul stăteau aplecaţi deasupra lui Suzanne. Ea îşi ridică o mână pentru a-şi feri ochii de lumină şi văzu chipul fiicei sale lipit de geamul din spate al unei maşini care se îndepărta în viteză. Un ofiţer german rosti ceva pe un ton aspru, iar doi dintre oamenii lui se aplecară şi o înşfăcară de mâini; apoi o târâră pe piatra cubică până la maşina care aştepta. Suzanne începu să urle de durere în timp ce suprafaţa neregulată a pavajului îi zgâria piciorul rănit. Durerea o făcu să vomite. Soldaţii blestemară, iar unul dintre ei o lovi cu pumnul în ceafă. Ameţită, adulmecă moliciunea caldă a scaunelor din piele ale maşinii şi fu inundată de imagini fugitive, amintiri ale unor zile mai bune de altădată. Un iubit care devenise soţul ei; o canapea din piele şi emoţia primei lor întâlniri sexuale. Iubire şi căldură. Toate acestea dispăruseră de mult. Acum nu mai rămăsese decât frigul ameninţător.

2

Standartenführer Heinrich Stolz din Serviciul de Securitate al SS-ului îşi parcă maşina în afara curţii Prefecturii de Poliţie, în faţa Hôtel Dieu, primul spital din Paris, construit în Evul Mediu. Destinaţia lui Stolz nu oferea o asemenea înlesnire. Uniforma sa, croită la comandă, era decorată cu Crucea de Cavaler, Crucea de Fier şi medaliile Infanteriei de Asalt printre alte galoane din campaniile sale. Servise în Infanteria SS şi îşi câştigase o reputaţie pentru hotărârea sa fermă şi curajul demonstrate pe câmpul de luptă. Ştia ce înseamnă să lupţi împotriva unor duşmani agresivi, indiferent dacă purtau uniformă sau loveau pe ascuns ca teroriştii.

Oberst Ulrich Bauer, colonelul de la Abwehr însărcinat cu serviciile de contrainformaţii militare la Paris, îl aştepta pe treptele Prefecturii. Cei doi bărbaţi aveau ranguri echivalente. Se salutară şi intrară în clădirea mohorâtă. Bauer era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât Stolz, care avea treizeci şi şase de ani, şi era unul dintre zeii arieni înalţi, cu părul blond pe care Bauer îi dispreţuia în tăcere. Stolz fusese ales de Himmler însuşi şi de SS-Brigadeführer Karl Oberg, pentru a controla Parisul cu SS-ul, Serviciul de Securitate şi Gestapoul sub comanda sa. Toate acestea îi ofereau ofiţerului SS Stolz din Sicherheitsdienst[1] o linie de comunicare directă cu Berlinul. Era cel mai temut om din Paris.

— În urmă cu două săptămâni, patru ofiţeri din Luftwaffe au fost ucişi într-un atentat cu grenadă la o cafenea de aici. N-aţi făcut niciun progres în stabilirea celor responsabili.

— N-a fost un atentat organizat de Rezistenţă.

— Terorişti… spuneţi-le pe nume, domnule colonel, îl

[1] Denumire completă Sicherheitsdienst des Reichsführers-SS, sau SD – agenţie de informaţii a organizaţiei paramilitare Schutzstaffel (SS) şi a Partidul Muncitoresc Naţional-Socialist German (NSDAP). A fost prima organizaţie fondată de Partidul nazist şi era considerată o organizaţie-soră pentru Gestapo, poliţia secretă de stat (n. r.).

corectă Stolz în timp ce străbăteau coridoarele lipsite de culoare.

— A fost un singur asasin. Suntem siguri de asta.

— Iar eu sunt sigur că-i din cauză că englezii au trimis agenţi aici pentru a-i antrena pe ucigaşi, spuse Stolz. Etajul cinci?

Bauer îi confirmă dând din cap, înfrânându-şi un oftat, şi îşi potrivi pasul cu al lui. Ofiţerul din SD urca întotdeauna pe scări şi le urca în pas alert. Avea o condiţie fizică mai bună decât Bauer, iar colonelul de armată ştia că era o simplă stratagemă de-a lui Stolz ca să-l pună într-o situaţie dezavantajoasă.

Stolz aruncă o privire înspre militarul de carieră, mai în vârstă decât el. Respiraţia lui Bauer devenise mai sacadată, însă părea hotărât să menţină ritmul, chiar dacă asta ar fi însemnat să-l coste viaţa. Cel puţin dovedea un anumit grad de hotărâre, decise Stolz cu generozitate. Bauer era roşu la faţă ca un rac când ajunseră în biroul comisarului. Stolz îşi puse o mână pe unul din umerii săi, în semn de încurajare, înainte de a intra.

— Ar trebui să te menţii în formă, Bauer. Câteva seturi de tenis nu sunt suficiente şi nu ştii niciodată când va trebui să fugim pentru a ne salva viaţa.

Bauer simţi o înţepătură subită de nesiguranţă, o durere care nu provenea de la efortul făcut pentru urcarea scărilor. Fusese o ameninţare mascată? Unii ofiţeri ai Armatei Germane fuseseră executaţi la ordinele Führerului pentru că nu reuşiseră să-şi facă datoria.

Stolz zâmbi.

— Am glumit, Bauer. Am glumit. Nu trebuie să ne pierdem simţul umorului.

Colonelul de armată dădu sumbru din cap. Umorul nu era una dintre trăsăturile ofiţerilor din Sicherheitsdienst, serviciul de informaţii al SS-ului, al Partidului Nazist şi al agenţiei surori, Gestapoul. Intrară în biroul comisarului Fernand David, iar acesta ocoli imediat biroul pentru a le veni în întâmpinare.

David era şeful Brigăzilor Speciale, o unitate specializată

de poliţie utilizată pentru depistarea duşmanilor interni şi a prizonierilor fugari. Ştiind că Stolz era încântat să spargă cuiburile Rezistenţei, David alocase un număr de ofiţeri pentru a lua urma celor suspectaţi că ar *fi résistants;* toţi oamenii săi lucrau câte doi, utilizând o mulţime de deghizări pentru a nu fi recunoscuţi. Purtau chiar şi Steaua lui David pentru a îndepărta orice suspiciune din partea unui suspect pe care îl urmăreau. Multe dintre cuiburile Rezistenţei erau conduse şi inspirate de comunişti, aflaţi frecvent în dezacord cu celulele naţionaliste; conflictele lor interne îi determinau adesea pe unii să-i trădeze pe alţii. Fernand David avea o ură aparte pentru comunişti şi reputaţia de a-i tortura pe prizonierii bărbaţi prin zdrobirea testiculelor acestora cu patentul, deşi mărturisirile lor, făcute ca urmare a acestui fapt, nu aveau, de obicei, nicio valoare. Comisarul tortura de plăcere.

După formalităţile obişnuite, David i-a însoţit pe Stolz şi Bauer până la un perete unde fotografiile luptătorilor din Rezistenţă suspectaţi erau prinse într-un plan complicat de nume, adrese şi asociaţi cunoscuţi. Liniile trasate legau arondismentele Parisului de suspecţi, rudele şi prietenii lor.

— Urmărim grupul ăsta de câteva săptămâni, domnule colonel. Cu două săptămâni în urmă, am arestat cincizeci şi şapte de evrei tineri. Vor fi deportaţi pentru acuzaţii de crimă şi activitate teroristă.

Mulţi dintre oamenii comisarului erau antisemiţi şi jucau un rol-cheie în descoperirea evreilor ascunşi de cei care simpatizau cu ei în acest oraş, ceea ce le-a prins bine germanilor.

— După ceva muncă de convingere, când au ajuns pe mâinile oamenilor mei, am aflat că un cuib de rezistenţă îi ajuta să scoată pe furiş alţi evrei. I-am găsit pe patru dintre cei din Rezistenţă într-un apartament situat deasupra unei brutării din Rue Stanislas Meunier, în cartierul Saint-Fargeau, arondismentul 20. L-am alertat pe comandantul din zona dumneavoastră şi i-a prins... aici, spuse el lovind cu degetul în harta de pe perete. Arondismentul 18. Un om a murit, unul a evadat, iar două femei au fost prinse. În alte

zone au avut loc mai multe arestări. Încă doisprezece suspecţi pe lângă cele două femei. Acum sunt la Gestapo.

Stolz se uită spre Bauer, sesizând disconfortul colonelului din Abwehr. Departamentul comisarului dibuise până la urmă cuibul care fusese înconjurat de germani cu o noapte înainte. Era un punct în favoarea Brigăzilor Speciale, însă totodată era şi supărător că se bucurau de mai mult succes decât forţa de ocupaţie. Totuşi, dacă li se putea oferi şi mai multă susţinere şi resurse, succesul lor s-ar reflecta bine şi asupra serviciului de securitate al lui Stolz.

— Există ceva informaţii referitoare la bărbatul care a evadat?

— Foarte puţine, domnule colonel.

David luă o foaie de hârtie.

— Bănuim că numele lui este Alain Ory, are 1,60 m înălţime, este potrivit de solid, cu tenul deschis. Are păr castaniu, iar când a evadat purta o pălărie cafenie cu boruri largi, uşor mai ridicate la spate, un palton gri cu dungi maro verticale, pantaloni gri, pantofi negri. Oamenii mei i-au trimis semnalmentele la Feldgendarmerie şi oamenilor dumneavoastră.

— Mulţumesc, domnule comisar! Vă rog să vă felicitaţi oamenii în numele meu.

Comisarul David îi mulţumi înclinându-şi capul. Stolz puse degetul pe câteva fotografii.

— Oamenii ăştia sunt încă în libertate. Când am preluat comanda aici, erau cunoscuţi de serviciile secrete militare. Într-un fel sau altul, sunt legaţi de terorişti.

Nu s-a întors să se uite la Bauer, pe care-l treceau toate apele, însă nu era nicio îndoială către cine erau îndreptate comentariile sale.

— Sarcina dumneavoastră era să-i găsiţi. Şi nu i-aţi găsit.

— Ni s-a semnalat că unii dintre ei sunt morţi, iar alţii au fugit, a spus Bauer.

Comisarul David rămase tăcut şi îndepărtă o scamă imaginară de pe costumul la două rânduri. Comandamentul de la Paris şi din Zona Ocupată al Serviciilor Secrete Militare din cadrul Armatei Germane îşi disputa cu

Sicherheitsdienst-ul lui Stolz succesul războiului informaţiilor, iar în condiţiile în care Gestapoul îi raporta direct lui Stolz, erau puţine îndoieli legate de cine câştiga acea întrecere. SS-ul era convins de multă vreme că amiralul Canaris, şeful Abwehrului, nu era la fel de loial Führerului aşa cum erau ei.

— Atunci aţi făcut tot ce-aţi putut, a spus Stolz.

— Bineînţeles, a replicat Bauer.

— Caz în care Gestapoul şi Serviciile Secrete de Stat preiau responsabilitatea totală de la Abwehr pentru această zonă.

Bauer făcu un pas înapoi ca fulgerat. Faptul de a i se lua responsabilitatea serviciilor secrete în faţa francezului era o insultă.

— Dar sunt militar de carieră! Contrainformaţiile sunt departamentul meu.

— Avem o modalitate mai… fermă de a rezolva lucrurile cu oamenii ăştia, spuse Stolz. Acum să vedem ce ne-a adus ultima razie făcută printre suspecţi.

3

În închisoarea La Santé, duhoarea de urină stătută şi răcoarea celulelor umede şi întunecate folosite pentru a-i tortura pe prizonieri îl înspăimântară pe Hauptmann Martin Koenig. Tânărul căpitan cobora rareori în iadul din aceste celule: talentele sale puteau fi mai de folos pentru analizarea rapoartelor şi prelucrarea datelor. Mai bine de o mie de prizonieri erau înghesuiţi în celule care nu depăşeau 3,5 pe 1,75 metri, câte şase prizonieri într-o celulă şi două saltele de paie între ei. Mergea intenţionat de-a lungul coridorului slab luminat, ferm hotărât să nu fie considerat timid de către gardieni. Trecea pe lângă camerele închise, uşa grea a uneia dintre ele abia înăbuşind gemetele, îndreptându-se spre o uşă deschisă, când un plânset subit, vocea unei femei în agonie, îl făcu să ezite. Tăcerea care urmă îl îndemnă să-şi reia drumul; cu cât termina mai repede treburile pe care le avea de făcut, cu atât mai bine. Se opri în pragul celulei de interogatoriu, care era deschisă. Ceea ce văzu acolo îl făcu să se schimonosească, dar reuşi să-şi reprime şocul vizibil. O femeie era legată de un scaun metalic, îmbrăcată numai într-o jupă. O rană urâtă de glonţ se infectase la picior, un ochi era închis din cauza loviturilor primite, iar din nasul învineţit sângele îi cursese pe gât şi pe piept. Cei care o interogau îi tăiaseră tălpile picioarelor cu lame de ras, iar tânărul ofiţer îşi dădu seama că urmau s-o forţeze să meargă printr-un jgheab plin cu sare. Capul îi era căzut şi putea vedea că durerea o făcuse să leşine. Scurta iertare a stării de inconştientă.

Un agent de la Gestapo îl cercetă cu privirea. Koenig îl cunoştea: Rudi Leitmann era un tânăr cu faţa adolescentină, de aceeaşi vârstă cu el, îmbrăcat mai puţin formal decât era de aşteptat, cu o jachetă largă şi pantaloni de stofă eleganţi, un bărbat care putea fi confundat cu un student la doctorat. Se ridică de pe scaun, cu faţa spre femeia torturată, şi ieşi pe coridor.

— De ce nu eşti la biroul tău, Koenig? Vizitezi

maghernițele? spuse el pe un ton plăcut.

Koenig se uită dincolo de el, în celula întunecată, unde doi anchetatori de la Gestapo în haine civile luaseră o pauză de la îndatoriri. Jachetele lor se aflau pe spătarele scaunelor de la măsuța din metal pe care ardeau țigări. Mânecile erau suflecate, cămășile transpirate și pline de stropi de sânge.

— Standartenführer Stolz vrea să știe dacă ți-a spus ceva.

Ezită, neputând să-și dezlipească ochii de pe femeia bătută.

— Dumnezeule! șopti el, cu gura brusc uscată. A murit?

Leitmann făcu semn din cap către una dintre brute, care răsturnă o găleată plină cu apă peste Suzanne. Șocul produs de apa rece o făcu să suspine și să-și vină din nou în simțiri.

— Spune-i că facem progrese. Alți doisprezece au fost adunați noaptea trecută. Suntem ocupați până peste cap.

Se întoarse la măsuța din metal și ridică un teanc de cărți de identitate.

— Pe astea le aveau asupra lor.

Hauptmann Koenig se uită în spate, ezitant, la femeia rănită. În cazul în care continuau cu brutalitatea acestui interogatoriu, urma să moară cu siguranță înainte de a le da vreo informație utilă. Leitmann luă o țigară turtită din buzunar și trase una dintre cărțile de identitate pătate.

— Avea o țigară englezească asupra sa. Astea sunt actele ei de identitate. A încercat să le arunce într-un canal de scurgere stradal, dar patrula care a reținut-o i le-a luat la timp. Bărbatul ucis era francez, un sabotor instruit de britanici. Măcar asta ne-a spus. Și actele lui de identitate se află aici.

Koenig luă documentele pe care Leitmann i le întinsese. Ascunzându-și sentimentele de dezgust, dădu din cap în semn de mulțumire și plecă, urmărit din priviri de Leitmann, imperturbabil, care își îndreptă spatele și își aprinse țigara.

Pe colţ faţă de Palatul Elysée, la numărul 11 pe Rue de Saussaies se aflau birourile Gestapoului, dar Standartenführerul Stolz îi adusese cu el pe unii dintre cei mai eficienţi agenţi ai Poliţiei Secrete în propriul Cartier General al Sicherheitsdienst din Avenue Foch 84. Biroul lui Stolz se afla mai jos de etajul cinci, unde prizonierii erau aduşi, de multe ori din diferitele închisori din oraş, pentru a continua interogatoriile.

Biroul lui Stolz nu era ticsit cu tot felul de lucruri, excepţie făcând câteva tablouri pe care le furase de la una dintre galerii. Îi plăceau impresioniştii. Lucrările lor îi aminteau de casa de vacanţă a familiei sale din Bavaria. De razele de soare care făceau să scânteieze lacurile şi de umbrele roşiatice ale pădurilor. Un covor persan de mari dimensiuni, aşternut pe parchetul din lemn lustruit, cu model ca spicul de grâu, oferea căldură tălpilor, iar despre biroul său, o piesă de mobilier din secolul al XIX-lea, din lemn de trandafir şi monturi din similor auriu, care fusese confiscată de la o familie bogată de evrei, se spunea că a fost folosit de unul dintre preşedinţii Franţei. Legendele, după cum ştia foarte bine Stolz, erau deseori mai puternice decât realitatea. Răsfoi documentele pe care le ţinea în mână; mai erau şi altele pe biroul său, o mulţime de acte de identitate pe care le confiscase de la suspecţi. Îl cercetă pe fiecare cu atenţie, corectând distrat poziţia Crucii de Fier de pe tunică. Hauptmann Koenig se afla în pragul uşii, aşteptându-i ordinele, însă Oberst Bauer stătea ca pe ace de o parte a biroului lui Stolz. Pe măsură ce Stolz termina de analizat fiecare document în parte, i-l dădea ofiţerului de la Abwehr.

— Himmler vrea cincizeci de oameni executaţi pentru fiecare ofiţer mort din Luftwaffe, a spus Stolz.

— Vor fi represalii? întrebă cu surprindere soldatul veteran.

Înţelesese că cele câteva acte izolate de violenţă care avuseseră loc în oraş nu erau nimic altceva decât acte răzleţe de nemulţumire.

— Preferăm să le spunem „măsuri de pedepsire”.

Stolz luă actele de identitate şi cartelele pentru raţiile de hrană.

— Arestarea şi executarea atât de multor persoane vor compromite serios orice fel de colaborare de care ne bucurăm, argumentă Bauer.

Lucrase pentru poliţie în aceşti ultimi doi ani, formând o mică reţea de informatori, oameni gata pregătiţi să-i trădeze pe alţii dacă erau protejaţi şi nu erau arestaţi şi ei.

Stolz îl privi pe Bauer în ochi.

— Sunt de acord, două sute de execuţii ar fi… consumatoare de timp… aşa că l-am convins pe Reichsführer că douăzeci ar trebui să fie ţinta pentru fiecare ofiţer mort.

Zâmbi.

— Nu putem fi mai rezonabili de-atât, nu-i aşa?

Se uită înspre Koenig care încă îl aştepta.

— Vezi să te ocupi de asta, căpitane.

— Da, domnule. Să dau ordin să se facă nişte arestări la întâmplare pe străzi?

— Nu. Caută prin închisori. Contrabandişti, peşti, criminali, oameni politici – nu contează.

Koenig ezită.

— Ar fi sub control civil, domnule.

Stolz se uită la el şi lăsă să-i cadă documentele pe birou. Îşi aprinse o ţigară.

— Căpitane, ce făceai înainte de a începe războiul?

— Eram contabil, domnule.

— Iar ăsta este şi motivul pentru care te-am vrut în echipa mea. Eşti foarte exact. Este o normă; hai s-o îndeplinim. Dacă stăm şi ne gândim bine, Koenig, trebuie să fim văzuţi că ne îndeplinim cu hotărâre propriile ordine. Poţi face douăzeci sau treizeci de arestări la întâmplare pe străzi, dar foloseşte-te de jandarmi, nu de oamenii noştri.

— Da, domnule, spuse Koenig şi închise uşa cu delicateţe în urma sa.

Stolz se reîntoarse să analizeze actele de identitate de pe birou. Luă în mână unul care era murdar tare de tot şi umed.

— Suzanne Colbert. Cunosc numele ăsta.

Lovi cu degetul în masă, apoi deschise un sertar şi scoase un teanc de dosare maronii, trecând rapid prin ele până îl găsi pe cel pe care îl dorea. Îndreptă brusc un deget acuzator spre fotografia ataşată dosarului, cea a unui bărbat cu barbă. Existau puţine semne de fire albe pe la tâmple; părul era închis la culoare şi mai lung decât obişnuita tunsoare scurtă în spate şi pe laterale, dar barba îi era înspicată de fire argintii, anunţând încărunţirea într-un viitor nu prea îndepărtat. Stolz răsfoi dosarul.

— Henry Mitchell. Patruzeci şi cinci de ani, englez, care locuieşte aici de ani de zile. Conferenţiar de matematică a ajutat totuşi la răpirea unor oameni importanţi. Deţinea foarte multe informaţii pe care eram disperaţi să le protejăm. La vremea respectivă a fost o prioritate maximă. A fugit din Anglia. Era căsătorit cu o franţuzoaică… o…

Mai întoarse câteva pagini şi îşi ridică privirea, zâmbind către Bauer.

— Suzanne Colbert.

Stolz şi Bauer se aflau împreună cu tânărul ofiţer Leitmann de la Gestapo în uşa celulei lui Suzanne.

— Este înfricoşător, spuse Bauer. Daţi-ne suficient timp şi vom găsi criminalii pe care îi căutaţi. Rezistenţa din această zonă este slabă – nu există niciun fel de organizare, ca să spunem aşa. Iar oamenii mei sunt mai potriviţi pentru obţinerea de informaţii decât ai dumneavoastră. Domnule comandant Stolz, torturaţi suspecţii, iar informaţiile lor sunt, în cel mai bun caz, îndoielnice.

Leitmann însă l-a ignorat pe ofiţerul din Serviciile Secrete ale armatei şi i-a adresat remarcile sale lui Stolz, care stătea în picioare şi se uita cu pasivitate la femeia rănită.

— Nu ne va spune nimic altceva în plus faţă de ce ne-a zis deja.

— Şi cealaltă femeie, care a fost prinsă împreună cu ea?

— Danielle Marmon. Acum facem verificări în privinţa ei, dar este atât de înspăimântată, încât ne-ar fi spus dacă ştia ceva. Cred că pur şi simplu a fost surprinsă de razie.

Stolz nu-şi mai lua ochii de la Suzanne.

— Ridic-o, spuse el cu blândeţe.

Leitmann le făcu un semn clătinând din cap înspre cei doi anchetatori de la Gestapo, în vreme ce Stolz păşi în celulă şi ridică încet scaunul metalic – fără mişcări bruşte, fără hârşâit metalic pe pardoseala din beton plină de apă şi sânge. Stolz îşi puse chipiul pe masa din apropiere şi îşi netezi părul cu mâna. Îşi aprinse o ţigară. Mirosul înţepător al tutunului urma să mai potolească duhoarea din încăpere.

— Cred că te doare tare piciorul. Osul este sfărâmat. Deja s-a infectat, a spus el cu blândeţe şi întinse mâna de parcă voia să-i atingă piciorul.

Suzanne tresări. Stolz se aşeză la loc şi suflă fumul.

— Nu-i nimic. Pot aduce nişte medici să te îngrijească. Te pot scăpa de durere.

Vocea lui o liniştea şi îi aducea promisiunea eliberării din agonie. Suzanne se uita la bărbatul care o torturase. Un ochi îi era încă închis; jupa îi era pătată de vomă. Buzele i se mişcau, dar nu ieşea niciun cuvânt. Ştia că urmau s-o facă să sufere şi mai mult.

Stolz o studie cu atenţie.

— Eşti curajoasă, Suzanne. Ştiu asta pentru că am văzut bărbaţi răniţi care plângeau în hohote după mamele lor. Şi am văzut alţi terorişti implorând să le fie cruţată viaţa după numai câteva ore de durere.

Se aplecă în faţă, iar ea tresări din nou, însă el îi îndepărtă încet şi cu grijă o şuviţă de păr de pe faţă.

— Şşşşt! Este în regulă, şopti el. Ştiu, ştiu. Doare.

Ochii lui Suzanne se umplură de lacrimi care începură să i se scurgă în dâre lungi pe faţă. Indiferent cine ar fi fost, acestea erau primele cuvinte amabile pe care le auzea de când se declanşase durerea, şi la fel ca un animal rănit, o parte din ea reacţionă.

— Mai ştiu şi că nu ne vei mai spune nimic faţă de ceea ce ne-ai zis deja.

Se aşeză la loc şi trase în continuare din ţigară.

— Îmi pare rău că nu mă laşi să te ajut. Ştiu cine eşti. Soţul tău este unul dintre cei cu care aş vrea să discut.

Foarte mult. Are informaţii care ar fi de mare valoare pentru munca pe care o desfăşor aici.

Se uită înspre uşa de la intrare în timp ce soldaţii târau în celulă o tânără slăbuţă şi înfricoşată. Şi Danielle fusese dezbrăcată până la furou – însă era murdară numai din cauza condiţiilor aspre din celula sa. Încă nu se vedeau semnele de tortură.

Stolz se uita la fată, a cărei teroare întipărită în ochii larg deschişi o făcuse să rămână mută de uimire la vederea mamei sale. Trase adânc aer în piept, încercând cu disperare să nu se prăbuşească la pământ, dar Suzanne scutură din cap în semn de avertizare. Nu spune nimic. Neagă totul.

Danielle îşi muscă buzele şi îşi întoarse faţa.

— Tu şi englezul aveţi o fiică, spuse Stolz.

— Nu ştiu unde este, zise Suzanne cu vocea răguşită din cauza uscăciunii gâtului şi a maxilarului umflat.

Stolz îşi întoarse privirea înspre Danielle. Zâmbi şi-i spuse cu o voce atent modulată, în care nu se simţea nicio ameninţare,

— Actele tale n-au fost la fel de convingătoare precum cele ale celorlalţi. Suficiente poate pentru o inspecţie oarecare, dar nu pentru o analiză de detaliu. Sub fotografia de pe cartea ta de identitate, am găsit urma vagă a unui alt nume. Numele tău de familie. Danielle Mitchell.

Ridică din sprâncene.

— Nu? Eu cred că da.

Întinse mâna şi ridică faţa Suzannei, care, cu privirea în piept, încerca să ascundă orice urmă de recunoaştere.

— Aşadar, te execut pe tine sau pe fiica ta? Unde este agentul pe care l-ai ajutat seara trecută? Şi unde este soţul tău? S-a întors aici sau este încă în Anglia? Ce fel de om îşi abandonează soţia şi copilul?

Suzanne se uita la el sfidător.

— Nu?

Îşi împinse scaunul în spate şi îşi scoase pistolul de serviciu. Brutele din Gestapo o îmbrânciră pe Danielle la perete. Stolz îi puse calm pistolul la cap.

— Mamă!

— Nu ştiu! Nu ştiu! Este în Anglia. Trebuia să fugim împreună, însă el n-a venit la timp. Am fost separaţi.

Bauer urlă către Stolz:

— Este inuman. E o ruşine!

— Îndatoririle dumneavoastră aici au încetat. Aţi fost repartizat într-un loc mai puţin solicitant. Koenig, condu-l afară pe domnul colonel.

Cu ce ameninţare putea să vină Bauer pentru a-l face să se răzgândească pe Stolz? Cu niciuna. Învins, se întoarse şi ieşi, urmat de căpitanul Koenig.

Stolz se dădu înapoi şi arătă înspre scaun.

— Aşaz-o pe scaun în aşa fel încât mama ei să-i poată vedea faţa.

Cei doi anchetatori o ţineau pe Danielle nemişcată pe scaun. Suzanne nu-şi putea lua ochii de la ea.

— Spune-le, te rog… Mamă… te rog! imploră ea.

Suzanne scutură din cap.

— Nu pot. Nu mai ştiu nimic altceva.

Se uită în sus la Stolz, care aruncă în cele din urmă chiştocul pe jos şi îl stinse cu vârful bocancului.

— Te rog să nu-i faci rău… Nu ştiu, îţi jur!

Stolz apăsă vârful pistolului de creştetul lui Danielle. Ochii săi o fixau în continuare pe Suzanne, care urmărea fiecare moment al disperării sale. Clicul făcut de cocoşul armei dat înapoi cu degetul cel mare părea incredibil de tare. Suspinele răguşite ale lui Danielle umpleau camera.

Lacrimile lui Suzanne turnau sare pe buza ei tăiată.

— Te iubesc, draga mea! şopti ea. Te iubesc!

Nicio mamă nu şi-ar sacrifica propriul copil. Stolz ştia că nu mai avea nicio informaţie de dat şi coborî la loc cocoşul, punând pistolul în toc. Ambele femei aproape că leşinară de uşurare. Stolz îşi luă chipiul. Se uita de parcă îşi pierduse interesul pentru ceea ce se întâmpla.

Îşi mută privirea dinspre Suzanne spre Leitmann.

— Execut-o!

În pragul uşii care ducea spre curtea înconjurată de ziduri

înalte, tremurând înspăimântată, Danielle era ţinută de soldaţi, în timp ce Suzanne era târâtă afară. Piciorul rănit însemna că nu putea sta în picioare şi trebuia să fie legată de un stâlp. Un soldat era gata pregătit cu un pistol automat Schmeisser. Un ofiţer tânăr din SS stătea într-o parte, cu pistolul în mână, gata să-i livreze lovitura finală.

Stolz şi Leitmann aşteptau în timp ce i se desfăceau cătuşele lui Suzanne. Leitmann îi arătă lui Danielle fotografia lui Mitchell.

— O ultimă şansă. Spune-mi ce nu mi-a putut spune mama ta. Agentul care a fugit şi tatăl tău. Unde sunt?

Danielle se uită la fotografia tatălui ei, apoi la mama sa legată de stâlp, după care din nou la Stolz. Ochii ei îi implorau.

— Ţi-aş spune, îţi jur că ţi-aş spune! Nu ştiu. Tata este în Anglia. Asta este tot ce ştiu. Nu-i în Franţa.

— În astfel de vremuri este o tragedie să fii inocent, spuse Stolz.

Hauptmann Koenig făcu un pas în faţă.

— Domnule, există un acord explicit între noi şi francezi că nu executăm femei prin punere la zid în faţa plutonului de execuţie. Domnule colonel, cu tot respectul datorat, ne-am ţinut întotdeauna angajamentul. N-ar trebui s-o trimitem într-un lagăr de concentrare?

Stolz se uită cu luare-aminte la tânărul ofiţer.

— Îţi mulţumesc că mi-ai adus aminte, căpitane. Te poţi întoarce la îndatoririle dumitale.

Koenig voia să mai spună ceva, să-l silească pe ofiţerul superior să se supună acordului care fusese stabilit de mult timp. Teroristele erau, de obicei, trimise la unul dintre lagărele de concentrare sau la Stuttgart, unde erau decapitate. Începu să şovăie în timp ce-l saluta şi se îndepărta. Ea era duşmanul lui, nu el era cel care trebuia să decidă asupra sorţii ei, însă dacă Stolz o împuşca, atunci când numele celor executaţi aveau să fie introduse în arhivă, ar fi reprezentat o dovadă a încălcării acordului. Incertitudinea îi întunecă mintea. Era contabil şi acum se părea că i se cere să ţină evidenţe duble. Datele nu s-ar

echilibra altfel.

Leitmann le făcu semn anchetatorilor să o ia de acolo pe Danielle. Brutele lui Leitmann o târâră prin tunelul întunecat, ce ducea înapoi spre celulele care o aşteptau pe ea şi pe toţi ceilalţi, care fuseseră ridicaţi în urma raziilor efectuate de poliţia franceză şi de Gestapo. Începu să ţipe, cerând îndurare, rugăminţile ei răsunând cu ecou în pasajul mizer şi prost ventilat, cu pereţii săi umezi de condens şi de lacrimile celor dispăruţi. În timp ce o conduceau, o rafală bruscă a pistolului automat se auzi ca un tunet prin spaţiul strâmt, duduiturile sale sacadate şi grele lovind-o şi trântind-o la pământ pentru a se supune. Căzu fără să scoată un sunet, picioarele cedând în timp ce se cufunda într-un leşin profund. Stolz şi Leitmann priveau cum trupului distrus al femeii executate i se aplica lovitura finală în cap.

— Şi acum ce facem, domnule? spuse Leitmann.

Stolz luă fotografia lui Mitchell de la ofiţerul din Gestapo.

— Pregătim capcana şi-l prindem.

— Domnule, dacă englezul are vreo bănuială că avem un informator din Rezistenţă, credeţi că mai este probabil să rişte şi să-l trimită aici?

— Poate că nu. Însă dacă o vor face, va fi în scurtă vreme. Şi, odată prins, vom controla orice operaţiuni conduse de britanici aici şi vom zdrobi Rezistenţa.

4

Buckinghamshire, Anglia
Februarie 1943

Harry Mitchell se uita la cerul serii. Norii joşi şi ploaia iminentă ofereau promisiunea că niciun bombardier german nu ar urma să sfârtece pământul în seara asta. Înnorat sau nu, în curând va fi vremea să se dea stingerea. Erau unsprezece case răspândite în cătun şi nu după multă vreme, la fiecare dintre ele, una după alta, urmau să fie trase draperiile groase, stingându-le prezenţa luminoasă, lăsând în urmă întunericul acolo unde fusese căldură şi lumină.

Îşi verifică ceasul de la mână. Era timpul să plece cu bicicleta pentru a-şi face tura de noapte. Trase draperia peste micile geamuri ale ferestrei şi îşi rulă haina de ploaie sub braţ. Camera era modestă. Un singur pat, un birou mic şi un covor mâncat de molii pe duşumeaua pe care te trăgea curentul, dar era şi o sobă pe cărbune, iar el nu avea nevoie de mai mult. Un loc unde să doarmă. Şi unde să-şi amintească. Sprijini pe birou mica fotografie a celor două femei pe care le iubea. Întotdeauna o aşeza acolo unde le putea vedea, chiar şi atunci când era întins în pat, iar atingerea ei le păstra amintirea vie. Separaţi de doi ani şi de Canalul Mânecii, soţia şi fiica erau în continuare dispărute.

Mitchell stinse lumina slabă a becului şi, înainte de a pleca la muncă, le strânse la piept într-o rugăciune.

Devreme în ziua următoare, o maşină neagră, oficială, trase lângă staţia de cale ferată a companiei feroviare Midland and Scottish aflată exact pe partea opusă faţă de un conac cu înfăţişare mohorâtă. Era o clădire victoriană urâtă, înconjurată de douăzeci şi două de hectare de păşune şi copaci. Aflată la optzeci de kilometri de Londra,

era ferită de bombele nemţeşti. Maşina oprise lângă un poliţist din Armata Regală pentru a le permite pasagerilor care coborâseră din tren să treacă strada. Cei doi din maşină se uitau la şirul de bărbaţi şi femei care se îndreptau spre conac şi spre grupul de construcţii scunde, temporare, care îl înconjurau.

— Sosesc tot mai mulţi în fiecare zi, spuse cel mai în vârstă dintre cei doi.

La fel ca bărbatul care şedea lângă el, colonelul Alistair Beaumont era îmbrăcat civil, dar avea o înfăţişare mai oficială, ca de om de afaceri sau de funcţionar cu state vechi, aşa cum şi era; se îmbrăcase potrivit vârstei sale. Tânărul cu care împărţea maşina era maiorul Michael Knight: avea treizeci şi şapte de ani şi cu toate că Beaumont era mai mare în grad decât el, din conduita lui răzbătea o încredere în sine calmă în prezenţa superiorului său.

— Profesori universitari de literatură şi femei extraordinar de pricepute la cuvinte încrucişate. Directori de edituri şi chiar proprietari de magazine cu cărţi rare. Alcătuiesc o adunătură pestriţă. Mulţumesc lui Dumnezeu! spuse Knight.

— Unii dintre ei sunt chiar excentrici, zise Beaumont.

— Unii dintre ei. Sper că nu prea ieşiţi din comun. Pijamale, papuci de casă şi o bască pe cap este maximul pe care aş vrea să-l văd la oamenii ăştia.

Beaumont îşi întinse gâtul ca să se uite în spatele lui Knight. Un alt tren cu aburi stătea pe o linie separată, cu cazanele şuierând.

— Ăla este?

Knight se uită într-acolo.

— Da. Întotdeauna gata de plecare.

Beaumont suspină.

— Nimeni nu a rămas neverificat, atunci.

— Sper că nu.

Cu câţiva ani în urmă, un bombardier german lansase o salvă de bombe, ţintind liniile de cale ferată. Bombele au aterizat în copaci, dar explozia lor a mutat Baraca Patru cu aproape un metru faţă de fundaţie. Atunci s-a decis că dacă

germanii ar descoperi vreodată importanţa vitală a conacului Bletchley şi intenţionau să-l bombardeze, trenul în aşteptare, cu motorul permanent sub presiune, urma să transfere echipamentul vital de spargere a codului la Liverpool şi de acolo mai departe în America. Poliţistul militar le făcu semn din mână să înainteze. Maşina trecu pe lângă nişte trupe care manevrau baterii antiaeriene, după care fu oprită încă o dată la punctul de control. Cei doi bărbaţi îşi prezentară actele de identitate, sergentul de la poartă îi salută, iar bariera fu ridicată.

— Domnule? spuse şoferul.

— Baraca Şase, interveni colonelul Beaumont.

Aplecat peste o masă ţărănească, Mitchell se uita la banda elastică înfăşurată pe degetele sale. O înfăşură o dată într-un fel şi o dată în altul, gândurile sale explorând posibilităţile labirintice ale cifrurilor care nu fuseseră încă decodificate. Apoi eliberă banda elastică întortocheată printre degete, lăsând structura elaborată să se prăbuşească şi luă o foaie cu coduri. El era unul dintre cei zece sau poate mai mult de zece descifratori din baracă; majoritatea erau tineri, însă nu toţi. La biroul mare din partea din faţă a clădirii, controlorul barăcii, un şef de escadron al Forţelor Aeriene Regale, cu o mână lipsă şi mâneca prinsă cu ace de siguranţă, răsfoia vraful de hârtii de pe biroul său. Vieţile descifratorilor erau organizate foarte rigid: lucru esenţial pentru activitatea pe care o desfăşurau. Erau încuiaţi înăuntrul barăcii slab luminate pe timpul turelor de opt ore pe care le aveau, la fel ca ocupanţii tuturor celorlalte barăci. Jaluzelele erau coborâte şi închise din exterior, interzicându-le celor dinăuntru orice legătură cu lumea din afară. Aerul era plin de fum de pipă şi de ţigară, atârnat ca un nor deasupra becurilor cu lumină galbenă din tavan, asemenea ceţii londoneze.

Mitchell se juca acum cu o fişă de cartotecă de 12,7 pe 17,7 cm. Se uită înspre bărbatul mai tânăr, serios, care stătea la aceeaşi masă cu el, privind prin ochelarii cu rame rotunde, cu buzele întredeschise în timp ce murmura

pentru sine secvenţe de cod. Tânărul, un elev şleampăt de la şcoala publică, pe nume Ronald Bellamy, îşi linse un arătător şi începu să răsfoiască printr-o cutie de pantofi cartoteci asemănătoare scrise de mână. Cu o rigurozitate admirabilă, puse în ordine diferite cartoteci cu foaia sa de coduri, în acelaşi timp mimând dezinteresul faţă de tăcerea lui Mitchell şi cartoteca pe care o ţinea în mână. În cele din urmă însă, neputând să mai reziste, aruncă o privire rapidă în direcţia bărbatului mai în vârstă. Mitchell zâmbi. Punea la cale ceva. Bellamy oftă. Descifratorii lucrau ca o echipă, însă era o lume competitivă şi se părea că Mitchell câştigase. Din nou.

— Ce-i? întrebă Bellamy.

— Îţi aduci aminte de dislocarea de trupe Luftwaffe din ianuarie până la mijlocul lunii februarie? întrebă Mitchell.

Simpla menţionarea a acestui lucru fu suficientă pentru a-şi asigura atenţia deplină a lui Bellamy. Extragerea informaţiei despre dislocare, ascunsă de coduri, fusese o adevărată lovitură de maestru.

— Ai obţinut ceva? şopti Bellamy.

Mitchell se întoarse cu faţa spre tânăr astfel încât să nu-l poată auzi nimeni ce-i spune. Era cel mai bine ca întotdeauna să fie prudent. Atinse cu arătătorul marginea cartotecii aflate pe masă.

— Cifrurile de luna asta. Aceleaşi prefixe recurente, acelaşi răspuns numeric.

— Aceleaşi grupuri Luftwaffe? întrebă Bellamy.

— Stuka, Heinkel şi sprijinul avioanelor de vânătoare. Bănuiesc că fac o nouă dislocare de trupe, a spus Mitchell încet.

— Fir-ar să fie! Jos pălăria pentru asta, Harry! spuse Bellamy aproape fără să respire.

Se aplecă în faţă pentru a se uita la informaţie, dar Mitchell reţinu cartoteca. Sprâncenele lui Bellamy se arcuiră.

— Ce s-a întâmplat?

— Aici e vorba de celebritate şi noroc, Ronnie. Cei de sus se vor bate să-ţi dea cu pudră de talc funduleţul tău

aristocrat pentru asta.

Bellamy oftă. Nu era prima dată când Mitchell îi dădea la schimb informaţii.

— Bine. Ce anume vrei? Nu mi-a ajuns încă marmelada de-acasă.

— Raţia ta de benzină. Nu ai nevoie de ea weekendul ăsta, nu-i aşa? mormăi Bellamy

— Cum ştiu că nu mă păcăleşti… din nou?

Mitchell îi întinse cartoteca făcând-o să alunece pe masă, cu faţa în jos, la fel ca un crupier la jocurile de noroc.

— Ronald James Horatio Bellamy, salvatorul acestui pământ înverzit şi plăcut. Plăteşte ca să vezi, Ronnie.

Bellamy se ruşină, îngrijorat deja să nu fie zărit că stă şi şuşoteşte cu Mitchell. Mitchell nu se mişcă, aşteptându-l să accepte. Se dădu bătut şi scoase afară cartela sa pentru raţia de benzină. Ambii bărbaţi mutară foile unul înspre celălalt în acelaşi timp şi le schimbară. Bellamy se uită rapid pe informaţia primită. Era ceva special. Zâmbi răutăcios înspre Mitchell, care îşi scărpină barba, căscă şi se întinse.

— Trimite-o prin tunel după ce i-ai arătat-o banditului cu o singură mână.

Nu era nicio nuanţă de cruzime în vocea lui Mitchell. Ofiţerul în uniformă albastră fusese un pilot de prima mână al avionului Spitfire, iar „Banditul” fusese porecla sa, datorită priceperii sale incredibile de a se furişa pe urmele avioanelor inamice. Era considerat nepoliticos să nu continui tradiţia de respect ascunsă sub o luare în de râdere delicată. Baraca Trei, de alături, îi adăpostea pe analiştii care interpretau materialul pe care îl descifrau cei din Baraca Şase. Cum era un şir neîntrerupt de documente schimbate între cele două barăci care riscau să se ude din cauza vremii aspre, construiseră un tunel din lemn şi împingeau prin el tăvi pentru documente cu ajutorul măturilor.

Un ropot brusc zgudui baraca în timp ce santinelele de afară deschideau obloanele din lemn. Mitchell îşi puse paltonul pe el.

— Tura s-a terminat! Bine, mic-dejun şi în pat cu mine. Haide, Ronnie, arată-le premiul şi asigură-te că nu folosesc decât talc din cel mai bun.

Razele de lumină intrară în camera plină de fum, cineva ridică braţul şi deschise o fereastră, iar uşa fu deschisă de o altă santinelă. Doi bărbaţi la costum se aflau de o parte şi de alta a directorului adjunct al Bletchley Park[2], comandantul Edward Travis. Descifratorii se întrerupseră din ce făceau: nimeni nu intra în niciuna dintre barăci decât dacă era vorba de ofiţeri superiori. Şi nici măcar acest lucru nu era o garanţie că puteau intra. Apoi directorul adjunct îl arătă pe Mitchell celor doi bărbaţi.

Era cel mai gol salon care putea exista, ceva mai mult decât o adăugire din tablă ondulată la vechiul pub, care nu era încălzit decât de un mic radiator electric cu două rezistenţe, şi nu se afla nimeni în el cu excepţia celor doi bărbaţi care stăteau aşezaţi cu faţa spre Mitchell. Satul Drayton Parslow oferea cazare, la fel ca multe alte sate din împrejurimi, celor care lucrau la Bletchley Park, iar mersul cu bicicleta pe o distanţă de aproape zece kilometri în fiecare direcţie îl menţinea pe Mitchell într-o condiţie fizică acceptabilă. Întoarcerea zilnică în camera lui de la pensiune, după lungile ture muncite, îi oferea confortul pe care numai un pub, cu mirosul său de bere vărsată şi tutun tăiat care plutea în aer, i-l putea da. Era un confort pierdut în amintire şi un regret că acum pubul nu avea autorizaţie decât pentru a vinde bere pentru acasă.

Mitchell stătea aşezat în faţa lui Knight şi Beaumont. În ciuda aerului rece şi a oboselii sale, Mitchell rezista şi nu

[2] Denumit şi „Station X” – moşie aflată în localitatea Bletchley, din Buckinghamshire. În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, Bletchley Park a fost sediul principalei organizaţii de criptanaliză a Regatului Unit. Aici au fost descifrate codurile şi cifrurile mai multor state ale Axei, cele mai importante fiind cele ale maşinilor germane Enigma şi Lorenz. Informaţiile de nivel înalt produse la Bletchley Park, denumite „Ultra”, au fost de mare ajutor pentru efortul de război al Aliaţilor, deşi efectul Ultra asupra rezultatului final al războiului nu este foarte sigur. Astăzi, Bletchley Park este muzeu deschis publicului (n. r.).

dădea niciun semn de neplăcere. Pusese micul şi ineficientul radiator mai aproape de cel mai în vârstă dintre cei doi vizitatori, care nu-şi dăduseră jos paltoanele. Pe măsuţa din faţa lor se aflau două dosare de la Ministerul de Război.

— Se numeşte „Oaia şi Mielul”, dar localnicii îi spun „Ulciorul şi Sticla” pentru că nu poate vinde bere decât pentru acasă sau, după cum este foarte evident, la sticlă. Ce funcţionar mizerabil s-a gândit la aşa ceva? Imaginează-ţi cum este să lipseşti un sat de cârciuma sa, spuse Mitchell cu trimitere clară la cei doi bărbaţi la costum, care arătau ca şi cum ar fi fost de la Ministerul Muncii, dar, aşa cum bănuia corect Mitchell, nu erau de acolo.

Beaumont îşi puse o pereche de ochelari pe nas, aşezând cu grijă capetele curbate în jurul urechilor.

— Sunt colonelul Beaumont, de la Serviciile Secrete Militare. În urmă cu trei ani, aproape chiar în această lună, prim-ministrul, inspirat după câte se pare de tacticile Sinn Féin[3] a ordonat înfiinţarea unei organizaţii pentru a sabota, hărţui şi omorî duşmanul şi pentru a crea căi de salvare. Se numeşte DOS, Direcţia pentru Operaţiuni Speciale.

Mitchell îşi încrucişă braţele pe piept într-o indiferenţă prefăcută, dar şi pentru a-şi stăpâni tremuratul din cauza frigului. Bănuia că bărbaţii respectivi veniseră cu veşti proaste.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Foarte puţini ştiu, spuse Beaumont. Unii consideră că înseamnă să conduci un război într-un mod puţin cavaleresc.

Mitchell îşi mută privirea către tânăr, care rămase tăcut până acum.

— Şi dumneavoastră cine sunteţi?

— Maiorul Knight. De la acea organizaţie.

Beaumont deschise unul dintre dosare şi citi câteva

[3] În traducere *Noi înşine* – mişcare politică irlandeză, actualmente partid politic dedicat noţiunii de republicanism irlandez şi democraţie socialistă ce se opune divizării Irlandei. Deseori este considerat ca fiind aripa politică a IRA şi partid naţionalist cu vederi de stânga (n. r.).

notiţe prinse înăuntru.

— Când locuiaţi la Paris, împreună cu soţia v-aţi pus vieţile în pericol pentru a-i ajuta pe alţii să scape. A fost foarte curajos din partea dumneavoastră.

— Confundaţi curajul cu panica.

Beaumont i-a ignorat remarca.

— În timpul fugii planificate din Paris, v-aţi despărţit de soţie şi fiică. Aţi trimis douăzeci şi ceva de scrisori la Ministerul de Externe…

— Douăzeci şi trei, îl întrerupse Mitchell.

— …întrebând dacă are vreo informaţie cu privire la locul unde s-ar afla.

— Şi nu mi s-a răspuns, zise el.

— Înainte de a pleca din Paris, aţi ajutat la crearea unei căi de salvare pentru piloţii doborâţi şi personalul francez indispensabil.

Mitchell a rămas tăcut. Indiferent pentru ce se aflau aici aceşti bărbaţi, în mod clar doreau să-l impresioneze mai întâi cu informaţiile pe care le aveau despre trecutul său. Ochii lui Beaumont urmăriră notiţele scrise la maşină din dosarul său.

— Mai recent aţi avertizat că americanii trimiteau rapoartele despre starea vremii către vasele lor fără să fie criptate şi că acest lucru ne compromitea grav şi propria siguranţă.

— Destul de-al naibii de clar dacă cineva s-ar fi gândit mai bine. Noi ne trimitem codificat rapoartele; nu ar fi mare lucru pentru germani să compare textul necodificat cu ceea ce trimitem noi criptat şi să ne descopere codurile.

— Însă i-aţi dat această informaţie unuia dintre colegii dumneavoastră americani de aici, de la Bletchley.

— Sam Henderson, da. Şi ce?

— Aţi fi putut să vă asumaţi singur meritul.

— Cui îi pasă cine rezolvă o problemă?

— Aveţi o slăbiciune pentru americani?

— Sunt bucuros că avem asemenea minţi strălucite, aşa cum este cea a lui Henderson care lucrează cu noi. Toate lucrurile astea sunt foarte laborioase.

— Munca noastră este deseori aşa, spuse Beaumont cu un zâmbet autocritic. Aşadar eraţi cunoscut de americanii din Paris? Mă refer la cei care au rămas, nu la aviatori.

— Da. Soţia mea şi cu mine îi cunoşteam pe americanii de acolo. Atât din punct de vedere social, cât şi profesional.

— Dar pe cei care au ajutat la crearea căilor de salvare?

— Doar nu vă aşteptaţi chiar să vă răspund.

— Există un chirurg la Spitalul American din Paris şi cineva de la Biblioteca Americană care i-a ajutat pe aviatorii doborâţi. Cei care nu au fost încarceraţi sunt încă activi şi îi ajută pe Aliaţi.

— N-am de unde să ştiu, a replicat Mitchell.

— Din fericire, avem informaţii că unii dintre cei implicaţi nu sunt bănuiţi încă, spuse Beaumont.

— Şi cum ştiţi asta? spuse Mitchell.

— Pentru că anul trecut, câţiva instalatori francezi de linii telefonice si-au petrecut un an conectându-se la cablul telefonic subteran principal de la Noisy-le-Grand din Paris, care făcea legătura între toate comunicaţiile telefonice germane cu oraşele Paris şi Metz. Au înregistrat fiecare cuvânt şi ne-au trimis totul radiotelegrafic. Nu s-a spus nimic despre aceşti americani că ar fi bănuiţi.

Beaumont oftă.

— Oameni curajoşi, instalatorii ăia. Au fost prinşi şi împuşcaţi.

Mitchell aruncă o privire înspre bărbatul mai tânăr. Maiorul Knight îl analiza încă de când se aşezase prima dată.

— Dumneavoastră vorbiţi, dar el ia decizii în privinţa mea, spuse Mitchell. Ce doriţi, domnule maior?

Era o schimbare subtilă în privinţa autorităţii. Maiorul Knight deschise al doilea dosar şi împinse pe masă o fotografie până în faţa lui Mitchell, care nici nu se mişcă. Putea să vadă destul de clar. Bărbatul de la DOS puse pe masă o altă fotografie din dosar. Îşi aşează degetul pe prima.

— Acest bărbat a fost unul dintre agenţii mei. Numele lui este Peter Thompson. Îl cunoaşteţi?

— De la Paris?

— Oxford.

— Nu.

— Înţeleg. Este de înţeles, e cu ceva ani mai tânăr decât dumneavoastră, însă nu asta-i important. În urmă cu câteva luni, a încercat să-l elimine pe bărbatul acesta.

Knight aşează cealaltă fotografie în faţa lui Mitchell. Era fotografia de buletin a unui bărbat care părea să aibă vreo şaizeci şi ceva de ani.

— Numele lui este Alfred Korte. Un german. Este om de ştiinţă şi un antinazist fervent. A fost arestat în Germania, în 1941, a fost eliberat pentru a lucra împreună cu alţi oameni de ştiinţă, dar a fugit în Franţa anul trecut. A fost vânat de forţele de la Vichy şi de cele germane, dar a dispărut de pe faţa pământului. Deţine informaţii vitale de care avem nevoie.

— Atunci înseamnă că l-au prins ei, spuse Mitchell. Pe el şi pe agentul tău.

— Nu credem asta. Am fi auzit. Nu, a ajuns până la Paris, însă nu ştim unde este. Peter Thompson – Guy Neuville era numele său sub acoperire – a fost cât pe ce să-l scoată de acolo.

— Şi agentul dumneavoastră?

— De asemenea se ascunde. Poate chiar a fost obligat să-şi schimbe *le nom de guerre*[4]*.*

— Sau e mort.

— Da.

— Şi de ce îmi dezvăluiţi această informaţie?

— Avem nevoie de cineva care să plece la Paris, să-l găsească pe Alfred Korte şi să ni-l aducă.

Mitchell nu reuşi să-şi stăpânească râsetul batjocoritor. Se uita când la Knight, când la Beaumont. Niciunul dintre cei doi bărbaţi nu zâmbea.

— Sunt prea bătrân ca să mai alerg pe străzi lăturalnice. Locul colcăie de informatori, gangsteri, colaboratori şi o amestecătură de grupuri din Rezistenţa franceză, care în orice moment se aruncă unii la beregata altora. Nu, mulţumesc. Voi sta în Baraca Şase şi voi suporta în

[4] „Numele de război” (fr., în original) (n. tr.).

continuare ciondănelile şi tensiunea nervoasă de acolo.

Knight şi Beaumont îşi coborâră privirile, părând dezamăgiţi.

— Am sperat că ne-am putea baza pe bunăvoinţa dumneavoastră în această chestiune, spuse Beaumont.

— „Speranţa înşală mai mulţi oameni decât viclenia”, le spuse Mitchell.

Beaumont oftă şi îşi scoase ochelarii.

După ce se gândi o clipă, spuse încet:

— Cine a zis asta?

Mitchell dădu din umeri.

— Am uitat, spuse el nepăsător.

— Mă îndoiesc, zise Beaumont. Vauvenargues a fost, nu-i aşa? Citarea unui scriitor francez de mică însemnătate din secolul al XVIII-lea i-ar putea impresiona pe cei care îşi beau raţia de bere la această pensiune, dar nu pe noi. Nu sunteţi singurul care a mers la universitate, pentru numele lui Dumnezeu! Nu suntem interesaţi de oamenii prea inteligenţi pentru binele lor.

— Ceea ce v-ar putea omorî, adăugă Knight.

— Aroganţa este ultimul lucru pe care ni-l dorim. Aşa că păstraţi pentru dumneavoastră pretenţiozitatea.

Mitchell îşi împinse scaunul în spate.

— Îmi este frig şi sunt obosit. Şi m-am săturat de jocurile dumneavoastră.

— Staţi jos! spuse Knight cu fermitate. Nu am terminat deocamdată.

Comandantul vorbi cu o autoritate liniştită. În ciuda mândriei sale rănite, Mitchell făcu aşa cum i se ceru. Knight luă o altă fotografie din dosar.

— Adăposturile pe care le-am înfiinţat în oraş au fost închise toate de germani. Numele acestui bărbat este Alain Ory. A fost al doilea om pe care l-am trimis la Paris. Comunicările sale radiotelegrafice erau intermitente înainte de a se întrerupe de tot. Apoi le-a reluat sporadic.

Adună fotografiile şi recuperă dosarul.

— Credem că cineva îi trădează pe agenţii noştri, continuă el.

— Ori s-a îmbolnăvit, s-a împiedicat şi a căzut, şi-a rupt o mână; ar putea fi oricâte alte motive, spuse Mitchell. Poate că germanii erau prea aproape de locul în care se afla şi nu a putut transmite radiotelegrafic. Există vreo zece scenarii cu motivele pentru care nu ţinea legătura cu regularitate. Iar pierderea adăposturilor este din cauza vecinilor băgăreţi.

— Poate. Avem oameni buni în Rezistenţă care să-i ducă pe oamenii noştri la Paris; numai că odată ce ajung în oraş, sunt trădaţi. Îi ştiţi pe oamenii de acolo. Vă puteţi mişca mai liber, aveţi contacte.

Făcu o pauză.

— Şi nu pot risca să trimit un alt agent fără să ştie despre ce este vorba.

— Vreţi să fiu un fel de momeală.

— Vreau să faceţi orice vă impune situaţia. Intraţi în legătură cu Ory, găsiţi-l pe Alfred Korte şi scoateţi-l de acolo. După aceea găsiţi trădătorul şi rezolvaţi-l.

— Sunt profesor, nu ucigaş.

— Vă putem învăţa, spuse Knight fără inflexiuni.

— Nu este ceva ce vreau să învăţ.

— Atunci găsiţi-l şi lăsaţi Rezistenţa să-l omoare. Modul în care se obţine rezultatul final nu este relevant.

Cei doi bărbaţi se priviră reciproc. Colonelul Beaumont se aplecă uşor în faţă.

— Dacă v-aţi găsi fiica, iar viaţa ei s-ar afla în primejdie, aţi ucide ca s-o salvaţi, nu-i aşa? spuse el blând.

Asta era! îşi dădu seama Mitchell. Aveau cartea lor de jucat, aşa cum îl tentase şi el pe tânărul Bellamy. Încercă să-şi stăpânească nervozitatea din voce.

— Numai pe fiica mea?

— Soţia dumneavoastră se afla cu Alain Ory şi cu un alt bărbat care a fost împuşcat în acel moment. Fugeau de o patrulă. Îşi folosea numele de fată drept acoperire – i-a ajutat pe oamenii noştri. Îmi pare rău, Mitchell! A fost şi ea trădată şi lăsată pe seama Gestapoului, spuse Knight cu un glas monoton, lipsit de emoţie.

Mitchell clipi. Knight nu făcea decât să prezinte faptele.

Nu se afla acolo pentru a-i prezenta condoleanţe. Stomacul lui Mitchell se strânse şi se făcu nod în timp ce lupta să-şi ascundă emoţia.

— Unde sunt? întrebă el, fără să-şi poată stăpâni constricţia gâtului, vocea abia auzindu-i-se.

— Din câte ştim, fiica dumneavoastră este deţinută la închisoarea La Santé din Paris.

Mitchell făcu o grimasă. La Santé era renumită. Gândul că era deţinută acolo îl făcu să-i stea inima în loc. Se calmă.

— Iar soţia mea?

Maiorul Knight împinse încet, aproape reticent, dosarul închis către Mitchell.

— Aceste fotografii au fost făcute cu câteva clipe înainte să fie executată. Au fost sustrase de un membru al Rezistenţei, care lucrează în laboratorul foto german. Îmi pare rău!

Aşteptă un moment.

— Îmi pare cu adevărat rău, Mitchell, însă trebuie să-i găsesc pe Alfred Korte şi pe trădător.

Pentru o clipă, Knight şi Beaumont se uitară la Mitchell, a cărui privire căzuse pe dosarul care ascundea cele mai îngrozitoare temeri ale sale. Cei doi bărbaţi se ridicară în picioare fără să mai spună altceva şi plecară. La început, Mitchell nu luă dosarul. Apoi, neputând să mai reziste, îl deschise. O fotografie a lui Suzanne: la fel ca în cazul lui Korte, o poză de buletin. Şi sub ea o fotografie neclară în mişcare, o femeie care era târâtă de doi gardieni. Alte fotografii îi surprinseseră capul prăbuşit, corpul pătat de sânge, părul căzut peste faţă. Şi, în cele din urmă, un ofiţer SS care îndrepta pistolul spre capul său. Mitchell trase aer în piept. Rezista stoic şi nu ceda durerii care îl ţinea în ghearele sale. Ştiau care erau riscurile. Suzanne ştia. El ştia. Simţiseră moartea suflându-le în ceafă în momentul în care germanii au intrat mărşăluind în Paris. Acum, nenorocirea asta i-o răpise. Simţi sângele cum îi pulsează la gât, o bătaie îngrozitoare a inimii marcând pierderea. Nu era nevoie de multă imaginaţie pentru a vedea imaginile torturii cu ochii minţii. Să-i vezi suferinţa. Agonia. Curajul.

Simţi un gust sărat pe limbă în timp ce-şi punea palma peste fotografia înceţoşată. Acum mai înceţoşată decât imaginea delicată şi concentrată pe care o văzuse cu numai câteva clipe înainte. În urmă cu o viaţă.

— Iubirea mea, şopti el.

5

Îl trimiseseră în nord, într-un loc în care, indiferent de momentul zilei sau al nopţii, aerul montan îi înfrigura pe toţi. Tabăra de instrucţie din zona muntoasă a Scoţiei fusese considerată perfectă datorită izolării şi sălbăticiei sale. Un loc în care să scapi rapid de cei nepregătiţi pentru pericolele care urmau să apară. Bărbaţi şi femei, toţi îmbrăcaţi în salopete maro, alergau de la o sesiune de antrenament la alta până când oboseala îşi punea amprenta asupra lor. Dormeau ori de câte ori li se ivea ocazia. Era o legendă, i se spusese odată lui Mitchell, că soldaţii pot dormi în timp ce mărşăluiesc, din cauza epuizării. După trei săptămâni de antrenament intensiv, Mitchell era gata să susţină că nu era nicio legendă.

Maiorul Knight stătea în picioare alături de sergentul-major Laughlin într-o colibă din lemn, încălzită de o sobă mică din fontă. Laughlin era un bărbat de familie cu o slăbiciune pentru toate lucrurile scoţiene şi niciun pic de înţelegere pentru barbarii ticăloşi care luaseră viaţa fiului său la Dunkirk. Ştia că pregătirea lui putea ajuta la instruirea altora pentru uciderea duşmanului, de aceea se dedicase acestor femei şi bărbaţi curajoşi, care erau pregătiţi să meargă în spatele liniilor inamice. Răspundea de instruirea echipelor, iar abordarea lui, lipsită de absurdităţi, impunea standarde ridicate. Priveau amândoi pe fereastră în timp ce mici grupuri de bărbaţi şi femei treceau pe lângă ei, conduşi de un instructor de armată. Mai încolo, alţi patru candidaţi erau învăţaţi cum să se bată neînarmaţi. Undeva în fundal se auzea sunetul estompat al focurilor de armă.

— Este un bărbat în formă pentru vârsta lui. La ucis nu-i bun, domnule, spuse Laughlin.

Maiorul Knight răsfoia preocupat un dosar. Niciunuia dintre instructori nu i se spusese nimic despre îndatoririle pe care urma să le aibă: nici unde se aflau, nici ce se aştepta de la ei dacă treceau testul sever la care aveau să

fie supuşi. Knight hotărî să dezvăluie câte ceva din pregătirea lui Mitchell.

— A luptat în Primul Război Mondial ca tânăr ofiţer. Avea optsprezece ani, făcea parte din ariergardă, nebeligerant. A fost un… incident.

Îi întinse dosarul lui Laughlin, deschis la pagina respectivă, şi îl lăsă pe bărbatul aspru să citească raportul. Scoţianul sever se încruntă, apoi oftă.

— Mai este ceva ce-ar trebui să ştiu despre el?

Knight clătină din cap în semn că nu.

— De-acum este responsabilitatea dumneavoastră, domnule sergent-major.

Knight luă înapoi dosarul. Se uită la ceasul de la mână.

— Trebuie să mă întorc la Londra. Faceţi tot ce-i necesar. Mie nu-mi este de niciun folos dacă nu poate apăsa pe trăgaci când trebuie.

Mitchell stătea în picioare, cu umerii încovoiaţi, în frig, pe poligonul de tragere, în timp ce Laughlin îi întindea pistolul din metal negru.

— Este de calibru .45. Foc cu foc, semiautomat, ceea ce înseamnă că trage un singur glonţ la fiecare apăsare a trăgaciului. Foloseşte forţa glonţului tras pentru a introduce pe ţeavă un alt glonţ şi a pregăti arma pentru următorul foc. În acest fel se evită rearmarea percutorului. Apeşi pe trăgaci. Şi tot aşa. Joacă de copii, domnule Mitchell. Este arma de mână cel mai des întâlnită la americani. Raza de acţiune este de 45 de metri. Şapte gloanţe în încărcător şi unul pe ţeavă. Ce loveşti, lovit rămâne. Acum, acolo-i doar un butoi cu apă, spuse el arătând spre un butoi de mai bine de 150 de litri aflat la o distanţă de vreo 20 de metri. Nu vorbeşte, nu merge ca la paradă.

Îi întinse arma încărcată lui Mitchell.

— Aşa, nu vă grăbiţi.

Mitchell trase. Recul îl făcu să coboare arma şi dădu o gaură în pământ la vreun metru şi ceva în faţa lui.

— Trebuie să vă obişnuiţi cu recul, domnule Mitchell. Nu trebuie să ştiţi decât că există pentru a-l putea

compensa, spuse Laughlin răbdător, stând în picioare în spatele lui.

Aproape cu gingăşie, corectă poziţia corpului lui Mitchell.

— Simţiţi patul pistolului, ridicaţi mâinile, ochiţi şi trageţi. Cu ambii ochi deschişi – nu-i puteţi împuşca pe ticăloşi dacă nu-i puteţi vedea. Acum… ochiţi şi trageţi!

O altă împuşcătură, o altă ratare. O altă ajustare uşoară din partea lui Laughlin. O altă împuşcătură, o semiratare. Laughlin se poziţionă chiar în spatele umărului lui Mitchell.

— Bine, domnule Mitchell, acum avem o mică problemă. Am rămas fără muniţie, sunt rănit şi dacă nu-l puteţi opri pe omul ăla din SS, o să ne ucidă, după care le va viola şi ucide pe soţia şi pe fiica dumneavoastră.

Mitchell înţepeni; apoi se întoarse cu faţa spre Laughlin, forţându-se să nu reacţioneze în niciun fel. Îşi înăbuşi furia pe care o simţea urcându-i în gâtlej, puse jos pistolul de calibru .45 şi plecă. Acest lucru îi confirmă îndoielile lui Laughlin. Murmură în sinea lui: „Doamne Atotputernic, dacă nu-şi poate imagina ce s-ar putea întâmpla, atunci n-are deloc creier şi este la fel de folositor ca un catolic la un meci al echipei Rangers. Fir-ar să fie, momeală curată.”

Intoleranţa era în floare între cele două echipe scoţiene de fotbal, Celtic şi Rangers.

În asta constă istoria pentru tine, se gândi el. Şi al dracului de mult bine a făcut tuturor istoria cu porcăria asta în care s-au băgat.

Luă pistolul şi îşi trecu mâna grijuliu peste metalul negru, curăţând o urmă de murdărie. Laughlin trase gloanţele de .45 cu o precizie rapidă, găurind butoiul plin cu apă. Umerii lui Mitchell căzură, tresărind din cauza focurilor de armă, dar refuză să privească în urmă.

Mitchell se spălase şi se schimbase deja când se lăsă întunericul. Se aşeză pe pat în coliba spartană care îi servea drept adăpost. Cei cu care împărţea camera se aflau deja în cortul mare pentru a lua cina. Îşi deschise lada, scoase din ea un plic voluminos şi îi răsturnă conţinutul pe pat. Erau foi de instructaj şi desene schematice de arme şi

încărcături detonatoare. Pagini de informaţii despre activitatea de sabotaj căzură pe pătura aspră. Căută printre hârtii, gata să-şi îndeplinească îndatoririle, până când mâna sa dădu peste un plic mai mic, guvernamental. Ezită, după care trase afară fotografiile cu executarea soţiei sale. Knight i le dăduse, fără îndoială, cu speranţa că reamintirea acelui lucru avea să-l întărâte. Mitchell nu avea nevoie de un asemenea imbold. Luă fotografiile neclare care o înfăţişau pe femeia plină de vânătăi şi sânge cum era trasă de doi soldaţi din SS către locul de execuţie. Nu putea face nimic ca să-şi şteargă vreodată din minte aceste imagini. Îşi întoarse privirea către următoarea fotografie neclară în care era legată de stâlpul de execuţie din curte. Apoi către soldatul german îndreptând spre ea un Schmeisser. O altă fotografie luată din acelaşi unghi fix. Suzanne se prăbuşise. Cu capul în piept şi genunchii atârnând. Ultima poză era cea în care ofiţerul german îi dădea *la coup de grâce.*[5]

Mitchell îşi ridică privirea. Alte amintiri dădură buzna peste imaginile din faţa sa, viziuni pe care încerca de multă vreme să le înăbuşe. Capul i se ridică brusc când auzi un foc de armă. Stătu să asculte. Fusese o împuşcătură reală sau imaginară? Atent, adună grămadă fotografiile şi le puse la loc în plic. I se mai dăduse o fotografie atunci când acceptase să facă ce doreau de la el Beaumont şi Knight. Fotografia unui ofiţer german. Standartenführer Heinrich Stolz. Mitchell trase pe deasupra o fotografie a lui Danielle pentru a sta alături de cea a lui Stolz. Cele două fotografii se aflau una lângă alta în timp ce le privea. Duduitul brusc al unei mitraliere în depărtare îl scoase din starea de concentrare şi, privind pe fereastră, văzu cum un trasor descrie o traiectorie ascendentă şi luminează cerul nopţii. Îşi zări propria reflexie în geamul întunecat, iar un alt trasor izbucni într-o flacără roşiatică ce-i lumină chipul, distorsionându-i trăsăturile. Era un chip pe care nu-l mai recunoştea.

[5] „Lovitura de graţie” (fr., în original) (n. tr.).

O săptămână mai târziu, în sudul Angliei, Mitchell şedea în bătaia razelor soarelui, citind documentele sale de informare în grădinile frumos întreţinute de la Beaulieu House din New Forest. Maiorul Knight, cu sacoul de la costum pus pe un şezlong şi cu cravata lărgită un pic la gât, stătea aşezat în faţa lui. Mitchell se uita pe documente în timp ce Knight aştepta răbdător. Când întoarse şi ultima pagină, Knight putu vedea că bărbatul asimilase cu uşurinţă informaţiile. Mitchell avea o minte pătrunzătoare. Îi oferi lui Mitchell o ţigară, însă profesorul ridică mâna pentru a-l refuza.

— V-aţi descurcat destul de bine în timpul îngrozitor de scurt pe care l-am avut disponibil pentru dumneavoastră. Aşadar, ca o ultimă discuţie, cum vi se pare?

— Sunt mai încrezător decât atunci când am început, şi mai înfricoşat.

— Păi, asta ar trebui să vă ajute să rămâneţi în viaţă, răspunse Knight analizându-l o vreme. Trebuie să ţineţi minte problemele cu care se confruntă un agent şi pe care este nevoie să le rezolve. Cum să învingă duşmanul; cum să-i recunoască pe cei care au influenţă sau putere politică; cum să evite poliţia locală şi oamenii de la securitate şi, în cele din urmă, cum să funcţioneze zilnic în mod practic.

— Da, înţeleg.

— Mă întreb, spuse Knight fixându-şi privirea asupra lui Mitchell, ce s-a întâmplat cu acel tânăr ofiţer înspăimântat, din 1918, care s-a trezit afară din biroul său confortabil la o mică bază militară din apropierea frontului?

Aruncă un dosar în poala lui Mitchell.

— Ştiu totul despre tine, Harry. Crezi că nu ştiu? În urmă cu douăzeci şi cinci de ani era o altă viaţă. Ţi s-a ordonat să comanzi un pluton de execuţie.

— Eram un tânăr ofiţer de transport.

— Poate că te-ai aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, dar erai ofiţer şi n-ai putut să-i aplici omului ăluia glonţul final. Era deja mort, iar tu n-ai putut să-ţi faci datoria.

— Era încă în viaţă. M-a privit în faţă, pentru numele lui

Dumnezeu!

— Asta vrea duşmanul: să strecoare în tine teama de Dumnezeu, Harry, nu de vreun sărman nenorocit care a fost împuşcat pentru dezertare.

Trase fumul în piept şi-l suflă înapoi. Se uită cu atenţie la capătul ţigării în timp ce o întorcea între degete.

— Întrebarea este, te şterg de pe lista mea sau te las să pleci?

— Nu voi lăsa pe nimeni să moară pentru că am îndoieli cu privire la omor.

Knight se uită la el. Era momentul să ia o decizie. O decizie extrem de importantă.

— Atunci voi face aranjamentele necesare pentru a te trimite acolo. Instruirea ta se va încheia aici, la Beaulieu.

6

Timp de opt sute de ani, Notre-Dame de Paris, Doamna Noastră din Paris, catedrala închinată Fecioarei Maria, Mama lui Dumnezeu, a fost un simbol al devoţiunii. Un loc unde regii şi săracii au îngenuncheat şi s-au rugat. Pe străzile nu prea îndepărtate de locul venerat de închinăciune, poate mai bine de zece francezi civili erau aliniaţi la perete, cu mâinile la ceafă, în timp ce li se verificau actele de identitate. Un ofiţer din Poliţia Militară germană, care ieşea în evidenţă prin haina lungă din piele, cască şi colanul de fier la gât, stătea în picioare gata pregătit cu pistolul său automat, aşa cum erau şi ceilalţi membri ai Feldgendarmerie, care blocaseră strada. Un jandarm francez verifica actul de identitate al unui bărbat, i-l dădu apoi unui ofiţer german, care se uită la document şi clătină din cap aprobator că actul era în ordine.

Leitmann se afla în picioare undeva mai în spate, fumând relaxat, privind inspecţia. În şir, un băiat de vreo nouă ani stătea la fel ca ceilalţi cu mâinile la ceafă. Leitmann observă că nu înceta să se uite îngrijorat peste umăr. Leitmann parcurse cei câţiva paşi până la el. Groaza băiatului se putea vedea clar. Un german în civil nu putea să însemne decât că este un ofiţer din Gestapo. Copilul îşi îndreptă privirea înspre zid.

— Întoarce-te, îi spuse Leitmann încet, aproape politicos.

Băiatul făcu aşa cum i se spuse.

— Poţi lăsa mâinile în jos, zise Leitmann, dar băiatul era prea înfricoşat ca să-i dea ascultare.

Leitmann îi lăsă lent jos mâinile băiatului şi, în timp ce făcea asta, văzu ceva îndesat pe sub haina lui mare, într-un buzunar ascuns, ce părea să fi fost special cusut. Leitmann îşi strecură mâna şi scoase un sfert de pâine. Băiatul se uita fix la el cu ochii larg deschişi, iar Leitmann îi zâmbi şi apoi împinse la loc în buzunar pâinea veche. În timp ce împingea bucata de pâine, zări ceva strălucind în interiorul buzunarului. Dădu la o parte haina băiatului şi trase afară

un stilou auriu cu încărcător. Se uită în jos la picioarele băiatului, unde se formase o mică baltă de la urina care se scurgea pe sub pantofii lui.

Leitmann îi zâmbi prietenos.

— Nu-i nimic. Nu ai de ce să te temi. De unde-l ai?

La vreo zece străzi distanţă, într-un alt arondisment, într-o zonă separată de o draperie dintr-un apartament din clasa muncitoare, Alain Ory stătea aşezat, fără cămaşă, în faţa unui transmiţător radiotelegrafic aflat într-o valiză, de care era legat un fir aerian. Stătea şi fuma, cu căştile pe urechi, tastând mesajele sale codificate de pe mica tastatură din faţa lui. Clapeta Morse ţăcănea ritmic.

Madame Tatier stătea în faţa sobei, amestecând într-o tocană sărăcăcioasă, recunoscătoare că fiul ei, Marcel, găsise nişte pâine, chiar dacă era veche de câteva zile. Odată înmuiată în sos, îi va ajuta să le umple stomacurile care le chiorăiau de foame. Raţionalizarea îi afecta pe toţi. Se uită la băiat, iar privirea ei surprinse ceva pe fereastră, în stradă, sub apartamentul său de la etajul întâi. Jandarmii şi, în spatele lor, cei de la Gestapo se îndreptau înspre clădire. Îşi duse mâna la gât, după care se întoarse rapid şi trase draperia.

— Alain!

Scria un mesaj pe care tocmai îl primise. Fără să scoată un cuvânt, închise aparatul şi scoase firul aerian, în timp ce ea trase afară fundul fals al unui dulăpior şi, dintr-o singură mişcare rapidă şi bine repetată, ascunse acolo radioul. Îşi puse haina pe el, deschise o fereastră şi dispăru în timp ce sunetul apăsat al paşilor se auzea de dincolo de pasaj. Un bocănit brusc în uşa ei. Îl trase înspre ea pe fiul ei.

— Marie Tatier! Poliţia! Deschide!

Stomacul i se strânse, dar încercă să-şi menţină vocea normală şi să mai câştige nişte timp pentru Ory.

— O clipă! Vin.

Dar uşa cedă în timp ce doi jandarmi o forţau şi intrară în grabă în mica încăpere. Abia dacă-i aruncară o privire fugară, o dădură la o parte şi deschiseră sertarul, găsind

imediat radioul. Două împuşcături răsunară din străduţă. Femeia se uită afară şi văzu trupul lui Alain Ory întins la pământ. Un tânăr ofiţer din Gestapo stătea în picioare deasupra omului căzut, ţintindu-l în continuare cu pistolul, în timp ce un alt agent din Gestapo percheziţiona trupul.

La cartierul general al Serviciului de Securitate, Koenig îl abordă pe Stolz, aflat la biroul său.

— Domnule, unul dintre oamenii pe care îi căutam a fost localizat. Era un radiotelegrafist. Acest mesaj se afla asupra sa.

Înaintă şi puse nişte hârtii împăturite în faţa lui Stolz.

— Tocmai le decodificase. A fost împuşcat în timp ce încerca să scape.

— A murit?

— Este rănit grav. Nu va rezista la tortură.

— Nu vreau să fie torturat. Vreau să i se acorde cele mai bune îngrijiri medicale posibile. S-a înţeles?

— Da, domnule colonel.

Koenig era pe cale să iasă din cameră când Stolz îl chemă înapoi.

— Găseşte-mi-l pe ofiţerul de la transmisiuni care era, de obicei, împreună cu ofiţerul de la Gestapo aflat în teren, cel inteligent, care a descoperit grupul ăla de radiotelegrafişti din Bordeaux la începutul anului.

— Locotenentul Hesler?

— Da! El. Adu-l aici.

Căpitanul Koenig se întoarse pentru a pleca în timp ce Stolz citea mesajul. Îşi ridică privirea şi-i zâmbi lui Koenig.

— Trimit un alt agent.

Mitchell se întorcea de pe-o parte pe alta într-un somn zbuciumat. Camera goală din pod era înăbuşitoare, nefiind niciun geam pe care să-l deschidă. Dormea cu o vestă, dar îşi păstrase pantalonii pe el. Niciodată nu te dezbrăca de tot, l-au învăţat ei, niciodată nu ştii când s-ar putea să trebuiască s-o iei la fugă. Bubuiturile bruşte şi puternice în

uşă, care îl făcură să i se întoarcă stomacul pe dos, îl smulseră din somn.

— Gestapoul! Deschide uşa! Deschide uşa imediat!

Înainte ca Mitchell să apuce să ajungă la uşă, aceasta fu deschisă cu forţa de doi ofiţeri solizi din Gestapo. Se dădu înapoi, dar îl înşfăcară şi îl loviră în stomac. În timp ce genunchii îi cedau, unul dintre ei îi trase un sac negru pe cap şi îl scoaseră din cameră. Un val de greaţă ameninţa să-l inunde, dar luptă şi încercă să-şi dea seama unde îl duc. Fu aruncat brutal în spatele unei maşini, iar germanii au râs şi s-au felicitat reciproc pentru cât de uşor fusese să-l prindă. După câte îşi dădea seama, aceştia conduseseră timp de vreo jumătate de oră şi după aceea, când opriră, auzi o poartă de fier deschizându-se în apropiere, în timp ce unul dintre ei îl trăgea cu forţa din maşină. Fu împins pe un coridor şi de acolo într-o încăpere. Uşa se închise cu zgomot şi fu izbit într-un scaun, iar încheieturile legate cu cătuşe la spate. În timp ce-i scoteau sacul de pe cap, avu o imagine mai clară a celor doi bărbaţi, care deja îşi scoteau hainele uniformei şi îşi suflecau mânecile cămăşilor. Era o întreagă paletă din ceea ce păreau să fie nişte instrumente chirurgicale şi o măsuţă de o parte, în semiîntunericul a ceea ce semăna cu un beci. Unul dintre bărbaţi aprinse o lampă cu lumină puternică şi i-o îndreptă spre faţă.

Nu avea idee cât timp îl interogaseră. Fusese fără încetare şi dur. Unuia dintre ei îi plăcea să-şi apropie faţa de cea a lui Mitchell, iar cererile sale guturale îl împroşcau cu scuipat. Ore în şir îi puseseră întrebări, încercând să-l silească să-i contrazică. Încăperea era lipsită de aer, iar bărbaţii transpirau. La un moment dat, crezu că adormise; bărbia i se odihnea în piept, iar imaginile neclare îi derutau mintea. Fusese o noapte lungă, iar lumina lămpii îl orbea continuu. Anchetatorii de la Gestapo fumau şi era evident că obosiseră, dar nu păreau la fel de epuizaţi ca Mitchell, al cărui cap se prăbuşise din nou.

Unul dintre oamenii de la Gestapo îl apucă de păr şi îi trase brusc capul pe spate. Celălalt îi aruncă actele de identitate pe măsuţa din faţa lui.

— Aceste acte sunt false, spuse unul.

— Zici că ai trăit la Lyon? întrebă celălalt.

— Exact, spuse Mitchell.

— Unde?

— În apropiere de staţia Perrache.

Unul dintre ofiţeri se foi în jurul lui şi îi trase un pumn rapid şi dureros în rinichi.

— Eşti englez!

Mitchell scrâşni din dinţi din cauza durerii. Scutură din cap.

— Nu. Francez. Născut şi crescut.

Bărbatul din faţa sa îşi trase scaunul mai aproape de el.

— Şi spui că eşti profesor? Minţi. Şcoala ta a fost distrusă în timpul invaziei.

— De aceea predau în privat acum. Este singura modalitate prin care îmi pot câştiga existenţa. Nu am greşit cu nimic.

— Spui că ai venit în sud cu maşina?

— Pe atunci, da. Ne-a luat câteva zile. Refugiaţii blocau orice stradă.

— Eşti contrabandist. Nu eşti profesor. Avem dovezi că ai ajutat la scoaterea evreilor din oraş.

— Sunt profesor.

Ofiţerul violent din Gestapo, aflat în spatele lui, îşi puse braţul în jurul gâtului lui Mitchell într-o mişcare de sugrumare; în acelaşi timp, celălalt bărbat îşi lăsă greutatea pe picioarele lui Mitchell pentru a nu se putea elibera din scaun şi de acolo să se lase pe podea într-un fel de încercare de a se salva.

— Contrabandiştii sunt mai răi decât comercianţii de pe piaţa neagră. De aceea vei fi executat. Pentru că i-ai ajutat pe evrei să scape, spuse bruta care-l sufoca, după care eliberă strânsoarea, permiţându-i lui Mitchell să tragă aer în piept.

Îl lăsară o clipă să-şi revină.

— I-am ajutat pe unii dintre elevii mei să se adăpostească în timpul luptelor. Asta-i tot. Nu am avut niciun copil evreu la mine în clasă. Jur că n-am avut.

— Dar avem informaţii despre tine.

— Oamenii mint. Sunt înfricoşaţi. Mint ca să-şi scape pielea. Mint pentru că vor să pară importanţi, spuse Mitchell, atent să evite contactul vizual.

Îl învăţaseră să nu se uite direct la acuzatorii lui dacă era interogat, ca să nu pară un act de sfidare.

Unul dintre ei flutură prin faţa lui Mitchell cartela de raţie.

— Nu ţi-ai mai luat raţia de tutun de trei săptămâni. De ce? Unde ai fost?

— Am fost răcit foarte rău… Încă am dureri în piept.

Cei doi ofiţeri de la Gestapo se uitară unul la altul.

— În regulă, să începem din nou. Unde locuieşti?

După ore în şir de interogatoriu, cei doi de la Gestapo, aflaţi şi ei în pragul epuizării, ieşiră pe coridor. Lăsară uşa deschisă la încăperea în care Mitchell, scăldat în sudoare, stătea prăvălit în scaun. Maiorul Knight aştepta.

— Chiar dacă foloseşte propriul trecut, credem că se va descurca, a spus unul dintre bărbaţi.

— N-am putut să-l facem să vorbească, dar noi nu suntem din Gestapo, spuse altul.

Maiorul Knight dădu din cap aprobator şi cei doi plecară. Mitchell îşi ridică privirea şi se uită spre uşa deschisă.

— Plec în blestemata asta de călătorie sau nu? Pentru că indiferent cum ar fi, am nevoie de un somn al naibii de bun.

7

În după-amiaza următoare, Mitchell se sculă, se îmbăie şi se alătură maiorului Knight în camera mare şi luminoasă cu vedere spre grădini. Un ofiţer de la Direcţia de Operaţiuni Speciale, mai relaxat, îi înmânã lui Mitchell un plic în timp ce-şi bea cafeaua.

— Îl deschid acum?

Knight îi confirmă dând din cap.

— Ordinele tale. Atâtea câte îţi putem da referitor la radiotelegrafistul nostru din Paris, Alain Ory. Oriunde s-ar afla, e pe fugă şi este speriat.

— Sigur a fost implicat în ce făcea soţia mea?

— Da. Germanii îi suflă în ceafă. Pentru a-l deconspira pe trădător, trebuie să creăm un alt circuit. Cel care îi trădează pe oamenii noştri va vrea să se apropie de tine. Vom numi circuitul tău Gideon, iar numele de cod pe care-l vei avea este Pascal.

— Sabia lui Dumnezeu din Vechiul Testament şi un filosof francez şi matematician, spuse Mitchell şi zâmbi.

— Păi, ne-am gândit că este potrivit. Identitatea ta oficială este Pascal Garon. Menţionează numele Gideon numai celor care sunt esenţiali pentru circuit. Cu cât ştiu mai puţini despre acest lucru, cu atât mai bine; apoi, dacă oricare dintre ei este prins, numele Pascal este tot ce vor şti – doar dacă trădătorul nu ajunge mai întâi la tine. Să ţii minte un lucru acolo – trei oameni pot păstra un secret numai dacă doi dintre ei sunt morţi.

Knight se ridică şi îşi turnă încă o ceaşcă de cafea. Îl întrebă dacă vrea şi el, făcând un gest înspre dânsul cu bolul de cafea, iar Mitchell încuviinţă din cap. Sorbiră din lichidul fierbinte şi dulce şi priviră înspre grădini pe fereastra înaltă din podea şi până în tavan, a căror frumuseţe părea atât de lipsită de legătură cu violenţa creată de oameni în interiorul casei.

— Şi nu uita, ne aflăm acolo pentru a lupta împotriva naziştilor. Nu te lăsa antrenat în politica franceză.

Dumnezeu ştie că este şi aşa destul de complicat. Vei descoperi că acolo sunt facţiuni care luptă unele împotriva altora. PCF[6], comuniştii urăsc propria lor aripă înarmată, partizanii din FTP[7]. Trebuie să fii conştient de pericolul ca aceşti partizani să ia lucrurile în mâinile lor şi să lovească în germani oriunde şi oricând, în ciuda represaliilor. Sunt o ameninţare la adresa controlului şi stabilităţii zonei lor.

Maiorul făcu o pauză şi duse ceaşca la buze. Apoi puse ceaşca şi farfurioara jos.

— Acum, aici, Harry.

Mitchell îl urmă în partea cealaltă a camerei, la o masă lungă sprijinită de peretele din capăt. Pe masă se aflau un costum, pantofi, cravată, palton şi o pălărie de fetru moale, cu boruri înguste. Acte, o valiză mică din piele, o borsetă, un cuţit în teaca sa, un pistol automat de calibru .45 şi patru încărcătoare rapide pentru muniţie. O hartă împăturită imprimată pe mătase. Două cutiuţe pentru pastile. O cutie pentru ţigări. Mitchell atinse obiectele care reprezentau noua sa identitate.

— Apropo, spuse Knight, ţi-am dat gradul de locotenent-colonel.

— Colonel? De ce?

— Francezii reacţionează mai bine în faţa cuiva de rang înalt. Foloseşte-te de el când şi dacă trebuie.

Maiorul Knight luă caseta unui stilou cu pompiţă.

— Vrem să le oferim oamenilor noştri câte un dar de rămas-bun, spuse el, înmânându-i-o lui Mitchell, care o deschise.

Scoase din ea un stilou de aur.

— Nimeni dintre noi nu-şi poate imagina frica şi singurătatea faptului de a trăi în spatele liniilor inamice, explică Knight, este de aur, nu are semne incriminatoare, adăugă el, cumva mândru. Este un gest foarte mic drept simbol al stimei noastre.

— Atunci înseamnă că nu voi avea nicio scuză dacă nu vă trimit măcar o ilustrată.

---

[6] Partidul Comunist Francez (n. tr.).

[7] Franctirori şi Partizani (n. tr.).

— Şi s-ar putea să-ţi fie de folos dacă vei fi nevoit să-l dai la schimb sau să-l vinzi.

— Mulţumesc!

Maiorul Knight luă un plic separat de pe masă şi i-l întinse lui Mitchell.

— Actele de identitate cu diferitele permise. Lipsesc numai fotografiile; trebuie să le facem astăzi. Din cauza faptului că ai locuit acolo, s-ar putea să fii recunoscut, aşa că va trebui să renunţi la barbă.

— Când plec?

— În seara asta.

Mai târziu în acea zi, maşina oficială a lui Knight îi duse în nord, spre Cambridgeshire. Santinelele Forţelor Aeriene Regale îi verificară actele lui Knight chiar dacă îl cunoşteau din vedere, atât pe el, cât şi maşina sa, din numeroasele ocazii în care vizitase aerodromul. Le făcură semn cu mâna să treacă dincolo de porţile aerodromului nemarcat.

— Aerodromul Forţelor Aeriene Regale din Tempsford, spuse Knight.

— Casa escadroanelor noastre din Serviciile Speciale.

Mitchell nu răspunse. Stătea aşezat, cu muşchii încordaţi, strângând la piept mica lui valiză. Gura i se uscase, faţa îi era rece, iar obrajii raşi îl făceau să se simtă şi mai vulnerabil. Cu părul tuns mai scurt ca de obicei, se simţea chel şi expus.

Maşina ocoli clădirile şi înaintă spre platforma de staţionare a unui hangar unde era pregătit de plecare un avion Lysander cu decolare şi aterizare scurtă. Aripile de pescăruş, înalte, uşor inversate făceau ca aeronava să pară greoaie în timp ce stătea ghemuită pe echipamentul său de aterizare fixă, însă reputaţia sa, capacitatea de a decola şi de a ateriza în locuri dificile pentru a-i lăsa pe agenţi în teren erau consacrate de mult timp. Alături de el pe platformă, un bombardier Halifax era verificat, în timp ce echipa de la sol încărca, pe uşile sale culisante, containere cu paraşute.

Mitchell îl urmă afară din maşină pe Knight şi îşi încheie

nasturii de la palton. Într-o mână ţinea pălăria ponosită, iar în cealaltă mica valiză din piele. Knight intră în vastul hangar iluminat.

— Foarte puţini sunt organizaţi aici. Grupuri pestriţe din Rezistenţă alcătuite din comunişti, forţe franceze din interior, contrabandişti şi hoţi.

— Şi câţiva oameni obişnuiţi, care îşi riscă viaţa,

— Într-adevăr. Dacă eşti oprit de germani şi te întreabă de unde eşti, spune că te-ai născut în Péronne. Asta va reflecta actul tău de identitate.

— De ce Péronne?

— Registratura de acolo a fost distrusă în timpul bătăliei de pe Somme în Primul Război Mondial. Nu au cum să verifice.

Se opriră lângă o masă de lucru, iar maiorul îi făcu semn lui Mitchell să-şi pună pe ea valiza. Cineva de la Operaţiuni Speciale, îmbrăcat în civil, se apropie şi puse o cutiuţă pe masa de lucru.

— Verificări de ultimă clipă, Harry, spuse Knight.

— Bună seara, domnule! Nu vă reţin decât o clipă, zise bărbatul prietenos, cu un accent regional.

Omul de la Operaţiuni Speciale începu o căutare delicată, foarte profesională, a lui Mitchell, degetele sale urmărind orice etichete care ar fi putut să-l dea de gol.

— Sunt fost membru al Comitetului de Apărare Imperial, spuse bărbatul. Asta înseamnă că voi găsi orice lucru de contrabandă.

— Depinde de cât de departe eşti pregătit să mergi cu căutările, spuse Mitchell, încercând să-şi mai atenueze din propria tensiune.

Degetele iscoditoare se opriră brusc, iar fostul oficial de poliţie afabil se încruntă.

— Era doar o tentativă eşuată de a glumi… domnule ofiţer, spuse Mitchell.

— A… Este de înţeles, domnule, zise el şi îşi continuă examinarea atentă a îmbrăcămintei lui Mitchell.

— Ce fac când aterizează avionul? îl întrebă pe Knight.

— Membrii din Rezistenţa locală vor veni în întâmpinarea

avionului. Va fi un *chef de terrain.* El te va lămuri. Apoi vor descărca armele şi explozibilii, îi spuse Knight, după care zâmbi. Vei fi pe mâini bune.

Mitchell clătină din cap. Din câte ştia el, era posibil ca Knight să nu fi ştiut de ratările sale din timpul antrenamentului, astfel că lăsă la o parte orice îndoieli cu privire la trimiterea sa, asigurându-se că era însoţit permanent în teren.

Un ofiţer coordonator de la Forţele Aeriene Regale, care stătea în picioare în apropierea avionului Lysander, îi făcu semn lui Knight să vină la el.

— Scuzaţi-mă o clipă, spuse maiorul şi se îndepărtă de zona în care se afla masa.

— Ştiţi că au numit avionul Lysander după numele unui general spartan? întrebă Mitchell, în timp ce căutarea chinuitoare continua.

Degetele groase ale bărbatului ajunseră la guler.

— Nu ştiam asta, domnule.

— Nici eu, zise Mitchell. Cred că am citit undeva pe cartonaşul unui pachet de ţigări. Fie acolo, fie ştiu de la vreuna dintre minţile sclipitoare cu care am lucrat.

Se forţă să zâmbească. Stomacul parcă îi era plin cu pietre.

— Şi cine era acel domn spartan? Ce-a făcut?

— N-am idee, spuse Mitchell.

Omul de la Operaţiuni Speciale se dădu în spate ca pentru a-şi admira munca.

— Am avut probleme la început. Cusăturile franţuzeşti erau diferite, materialul pe care îl foloseau şi toate celelalte. Am pierdut doi oameni din cauza asta. Acum luăm aproape totul de la refugiaţi.

— Aşadar, un posesor atent.

— O, da! Cel puţin unul.

Îi întinse lui Mitchell o cutiuţă pentru pastile.

— Una este de benzedrină. Vă va face să funcţionaţi continuu încă patruzeci şi opt de ore. Cealaltă este de cianură.

— Voi încerca să nu le încurc, spuse Mitchell.

— Ar fi foarte înţelept din partea dumneavoastră, zise ofiţerul cu seriozitate. Acum o ultimă privire la portofel şi după aceea cred că am terminat.

Mitchell îi dădu portofelul.

— Este ceva, orice, ce n-ar trebui să aveţi asupra dumneavoastră? Chibrituri, mărunţiş, orice aţi fi putut lua fără să vă gândiţi bine? Bilete de metrou sau de autobuz?

— Nu, nimic.

— Aţi fost căsătorit în Anglia?

— Da.

— Verigheta. Trebuie să fie marcată sau inscripţionată. Îmi pare rău!

Mitchell dădu din cap înţelegător şi reuşi să-şi scoată inelul de pe deget. Omul de la Operaţiuni Speciale îl puse într-un mic plic maro, trase de firul roşu ca să fixeze clapeta şi îl puse în servietă.

— Îl veţi găsi aici când vă întoarceţi, spuse el.

Întinse pe masă o bucată de material negru, din cele pe care le folosesc bijutierii, în care se aflau şase verighete aşezate bine în nişte buzunăraşe.

— Ar trebui să se potrivească unul dintre ele. Le am de la soldaţii francezi, după Dunkirk. Adică, de la cei care n-au supravieţuit.

Mitchell alese una, o încercă, apoi găsi alta care se potrivea. Ofiţerul de la Operaţiuni Speciale termină de verificat portofelul, dar scoase o fotografie cu Danielle.

— Fiica mea.

— Drăguţă fată. E făcută aici fotografia?

— Nu. La Lyon, în 1939.

Bărbatul ezită, după care păru să renunţe şi i-o dădu înapoi lui Mitchell.

— Atunci înseamnă că am terminat. Totul e gata. Nu a mai rămas nimic acum decât să vă urez mult noroc, domnule!

Îi strânse mâna lui Mitchell, după care se întoarse pentru a-i raporta maiorului.

— Staţi puţin, spuse Mitchell şi întinse fotografia înspre el când se opri. Dacă sunt prins şi o găsesc, o pot pune în

pericol. Mai bine o păstraţi pentru mine.

Bărbatul dădu din cap înţelegător şi luă fotografia. În timp ce se îndepărta, Mitchell nu-şi putu stăpâni un sentiment copleşitor de pierdere, care părea să-l înghită cu totul.

8

Gazele de eşapament ale Halifax-ului se învălătuciră în vreme ce două dintre motoarele sale începură să huruie, prinzând viaţă. Celelalte două elice porniră şi ele şi începură să se învârtă, în timp ce Knight se îndrepta înapoi spre Mitchell în pas alert.

— În seara asta nu avem decât luna. Oamenii noştri din Franţa vor pleca spre zona de aterizare cât de curând de acum.

Făcu o pauză şi îşi întoarse faţa dinspre Halifax.

— Îmi pare rău, Harry, dar Lysander are o problemă la inductor. Ar fi o sinucidere să încerci să zbori în seara asta.

— Zborul este anulat? întrebă Mitchell, nesigur dacă uşurarea era mai mult din cauza dezamăgirii, acum că se pregătise psihic să plece.

Motoarele puternice ale Halifax-ului huruiau, vibraţia ajungând aproape până sub pielea lui Mitchell, zguduindu-i viscerele.

Maiorul Knight îşi tot muta privirea de la bombardier la Mitchell.

— Vor face o lansare de arme pentru a ajuta la crearea unui grup mai la sud. Le trimitem acolo un radiotelegrafist. Avionul îşi va face rutele şi, după aceea, s-ar putea întoarce în zona voastră de aterizare. Ne va da timp să-i alertăm pe maquiştii[8] din teren, care vor pune balizele luminoase.

Mitchell clătina deja din cap.

— Sunt prea bătrân ca să mai sar cu paraşuta. Mi-aţi spus asta. Treceţi-mă dincolo într-o barcă.

— Forţele Aeriene Regale au nevoie de lumina lunii pentru misiunile lor, iar Marina insistă să fie întuneric complet – trebuie să te ducem înăuntru. Ştiu că nu te-ai oferit pentru aşa ceva…

Knight lăsă fraza suspendată în aer.

— N-am vrut să mă ofer pentru nimic din toate astea, pentru numele lui Dumnezeu!

[8] Partizani francezi din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial (n. r.).

— Dacă nu te gândeşti că moartea soţiei tale şi vieţile a nenumăraţi oameni merită riscul, atunci te-am judecat greşit. Fiica ta ar putea fi încă în viaţă.

Mitchell aruncă valiza pe jos la picioarele sale. Furia lui se revărsă ca un venin pe care şi-l suprimase de prea multă vreme.

— Ticălosule!

Maiorul Knight nu se îngrijoră de izbucnirea lui.

— Când ai mâinile pătate de sânge, ştii de ce este nevoie pentru a duce treaba la bun sfârşit. Cu paraşuta sau deloc.

Aşteptă o clipă, dar Mitchell clătină din nou din cap.

— Bine. Vom anula, spuse el şi se întoarse spre ofiţerul coordonator de zbor.

Knight îi făcu semn printr-un gest de tăiere la înălţimea taliei, indicându-i că Mitchell spusese că „nu pleacă”.

Frica pusese stăpânire pe Mitchell, cuprinzându-l din vintre până în stomac. Simţea că este pe cale să vomite. Fierea îi înţepa gâtul. Se sprijini de masă în timp ce maiorul Knight striga în urechea omului de la RAF[9]. Acesta ascultă şi dădu din cap, după care se uită dincolo de Knight şi arătă cu degetul. Mitchell ţinea strâns mica lui casetă şi pălăria la piept, în timp ce trăgea aer adânc în piept, şi se îndreptă spre norul negru de la elicele Halifaxului şi spre membrii echipajului care îl aşteptau. Se întoarse pentru a mai arunca o ultimă privire maiorului Knight, care făcu înspre Mitchell un semn din cap a înţelegere. Apoi, întorcându-se spre ofiţer, Knight dădu instrucţiuni pentru a fi trimis un mesaj celor din Maquis.

— Spune-le că zborul avionului Lysander a fost anulat şi îl trimitem pe omul nostru cu paraşuta, dar va fi cu puţin înainte de ivirea zorilor.

În interiorul fuzelajului de oţel al Halifax-ului, metalul gol vibra odată cu huruitul motoarelor. Mitchell fu surprins de cât de înghesuit era interiorul avionului; de afară, amploarea bombardierului era înşelătoare. Era ca o alee

[9] Forţele Aeriene Regale (n. r.).

îngustă; membrii echipajului se aplecau şi îşi contorsionau trupurile pentru a se aşeza înghesuiţi în poziţiile lor îngrămădite. În strălucirea rece şi ternă a avionului, Mitchell fu ajutat să-şi pună paraşuta peste palton. Membrul echipajului care avea rol de controlor trase strâns de ultima coardă. Mitchell îşi împături pălăria de fetru şi o îndesă în partea din faţă a hainei, în timp ce membrul echipajului îi dădu casca protectoare. Strigă acoperind huruitul motoarelor.

— Pune-ţi-o pe cap înainte de a sări!

Mitchell îi confirmă clătinând din cap. Celălalt bărbat cu care împărţeau fuzelajul îngust şi striat purta salopetă şi avea deja paraşuta. Ţinea în mâini casca în timp ce se ghemuia la podea. Paraşutistul făcu un mic gest cu casca şi zâmbi. O călătorie periculoasă pe care o făceau împreună. Orice gest prietenos era bine-venit. Omul strânse degetele pumn şi ridică degetul mare, după care se întoarse să citească. Membrul echipajului îi indică locul în care urma să se deschidă o trapă în podea în partea din spate a avionului.

— Când va veni vremea, aşază-te cu picioarele în trapă.

Cu mâna rămasă liberă, acel membru al echipajului ţinea coarda de care era legată paraşuta.

— Prindem acest cârlig la capăt, cârligul *ăsta,* spuse el arătând cârligul culisant, de acel cablu. Îţi deschide paraşuta. În regulă? Scoate paraşuta din geantă când ajungi la capăt. Da?

Alt deget mare ridicat.

— S-ar putea să am nevoie de ajutor ca să sar.

Controlorul zâmbi.

— N-ai fi primul. Am să te împing din spate cu bocancul. Săriturile făcute noaptea sunt uşoare, nu poţi vedea cât de departe te afli de pământ.

Rânji din nou.

Mitchell nu era sigur dacă omul se bucura de disconfortul lui sau era pur şi simplu blazat, de parcă faptul de a sări dintr-un avion perfect funcţional ar fi un lucru firesc. Îi făcu un alt semn cu degetul mare în sus. Controlorul se aplecă

aproape de urechea lui.

— Şi când te apropii de pământ, ţine genunchii lipiţi şi picioarele îndoite. În felul ăsta nu-ţi rupi vreun picior. Floare la ureche, adăugă el vesel.

Detunătura bruscă a mitralierei îl făcu pe Mitchell să tresară. Membrul echipajului îi puse o mână pe umăr pentru a-l linişti.

— Este în regulă. Testează mitralierele. Culcă-te puţin. Va mai trece o vreme până să ajungem în zona lui de lansare, spuse el, arătând către radiotelegrafist, menit să fie lăsat Rezistenţei.

Se întoarse şi îşi căută de treabă cu verificarea chingilor la mai multe bagaje mari. Mitchell încercă să strige pentru a acoperi vuietul că ultimul lucru la care se gândea era să doarmă, însă omul nu-l mai auzi. Mitchell nu mai putea face nimic altceva decât să încerce să se aşeze cât mai confortabil posibil pe podeaua rece. Trupul i se cutremura din cauza vibraţiilor şi se luptă să nu-i afecteze nervii. Avionul vuia întruna. În ciuda împotrivirii sale, Mitchell căzu răpus de oboseala pe care o poate crea neliniştea şi adormi. Se trezi brusc din somn când un vuiet produs de aer se auzi şuierând în avion. Panica puse stăpânire pe el, dar îşi veni în fire şi îşi dădu seama că nu mai era în vis când văzu cum controlorul deschise trapa ce acoperea deschiderea de lansare. Îşi regăsi echilibrul şi zâmbi înspre Mitchell, în timp ce celălalt bărbat îşi puse casca protectoare. Mitchell îşi dădu seama că probabil dormise câteva ore. În gură avea un gust rânced.

— Zece minute până la prima zonă de lansare. Pentru tine mai este însă cale lungă, strigă controlorul.

Cuvintele sale îi ofereau prea puţină linişte sufletească lui Mitchell, dar dădu din cap aprobator şi îi arătă obligatoriul deget mare ridicat în sus. Iar în momentul acela se declanşă iadul pe pământ.

Mitchell fu aruncat cu fata la pământ din cauza unei zdruncinături îngrozitoare a avionului, o zdruncinătură care îi salvă viaţa. O bubuitură, care fu cât pe ce să-i spargă timpanele, răsună prin metal, în timp ce loviturile de tun

dădeau găuri de-a lungul fuzelajului. Topind oţelul, împrăştiind ca stropii de apă la duş aşchii în interior, care se adăugau puterii explozive a proiectilelor şi a loviturilor de tun. Îl văzu pe controlor spulberat, spumă şi sânge acolo unde stătuse înainte un om în picioare. Îl împroşcară pe Mitchell. Urlă cuprins de groază. Omul care se pregătea să sară din avion a fost şi el făcut bucăţele. Fumul începu să se acumuleze în avion; motoarele scrâşneau, îşi modificaseră tonalitatea huruitului, începură să mugească şi muriră, după care fură torturate şi readuse la viaţă. Pilotul se lupta cu butoanele de comandă, smucind bombardierul greoi pe cer, încercând să scape de atacatorul său. Mitralierele din partea din spate şi din cea de sus a avionului întorceau loviturile în ciuda morţii zgâlţâitoare nebuneşti proiectate asupra avionului. Undeva, cineva striga:

— Avion de vânătoare pe timp de noapte! Retragerea! RETRAGE…

Vocea fu întreruptă brusc, în timp ce o altă rafală de mitraliere, venită de la avionul de vânătoare pe timp de noapte, puse capăt aparatului de zbor şi oricui mai rămăsese în viaţă, cu excepţia lui Mitchell. Avionul luă altitudine zguduindu-se, totul alunecă, iar Mitchell fu tras spre trapa deschisă.

Se zbătu să-şi salveze viaţa. Hainele îi erau cuprinse de foc şi ardeau mocnit. Mirosul acru de explozibil, cauciuc ars şi cabluri electrice incinerate îl făcu să se înece. Avionul făcea viraje pe cer. Motoarele se înecau, numai două dintre ele fiind încă funcţionale în timp ce încercau să sfideze gravitaţia. O altă zguduitură violentă şi fu aruncat în partea cealaltă a avionului, mişcarea spărgându-i capul. Fu cât pe ce să cadă în gol. Încercă să fixeze cârligul corzii paraşutei de stâlpul de susţinere, care era cel mai puternic punct apropiat la care putea ajunge. Însă avionul se rostogoli şi îi zădărnici încercarea. Acum aluneca, fără să aibă niciun mijloc de a se opri. Paraşuta de aproape cincisprezece kilograme, aflată în spatele său, îi făcea imposibilă orice mişcare de a se roti pentru a se salva. Sudoarea îi înţepa

ochii şi îi acoperise tot spatele. Mâinile îi tremurau în timp ce încerca cu disperare să prindă carabina de orice ar fi fixat bine coarda. Picioarele îi alunecară în afara avionului. Începu să urle, mobilizându-şi toată forţa în braţe în timp ce se agăţa cu disperare de podeaua avionului pe cale de dispariţie. *Trebuia* să se agaţe de ceva. Făcu un salt spre stâlpul de susţinere. Rată. Firele plesniră şi scoaseră un fel de vaiet în timp ce plesneau fuzelajul. Curentul produs de motoare îl trăgea de picioare. Urlă şi cu un efort extraordinar ajunse din nou la stâlpul de susţinere şi agăţă carabina corzii de el. După care gravitaţia şi curentul de aer generat de motoarele avionului îl luară în stăpânirea lor. Fu aspirat în afara avionului. În timp ce se prăbuşea în întuneric, avionul începu să se ridice sfidător, focul izbucnind puternic acolo unde se aflase Mitchell cu câteva clipe înainte.

La mai puţin de o sută douăzeci de metri mai jos, un braconier cu patru iepuri morţi, întinşi pe pământ alături de el, era pe cale să omoare un altul care fusese prins în laţ, când deodată auzi avionul. Aeronava în flăcări îşi făcuse apariţia dintre nori la mai bine de doi kilometri depărtare, clătinându-se pe cer pe la o sută cincizeci de metri, se înclină îndreptându-se spre pământ, o cometă aflată pe moarte, cu coada arzând, până când dispăru din vedere pentru a se prăbuşi nevăzut la mai mulţi kilometri depărtare. Zgomotul brusc, care tulbură liniştea mediului rural, îl lăsă ca lovit de fulger pe braconier, dar când se stinse, un foşnet abia auzit ajunse până la el în momentul în care aerul trecu ca o şoaptă peste paraşuta de mătase. Făcu câţiva paşi înapoi, împleticindu-se, şi rămase în picioare, cu gura căscată, în timp ce paraşuta cădea şi dispărea de pe cerul întunecat. Un om se legăna în ham. Mort sau inconştient, nu putea spune.

Corzile paraşutei muşcaseră adânc din carnea lui Mitchell. Elevatoarele încrucişate din spatele capului îi răsuciseră corpul în timp ce paraşuta se desfăşura. Sângele îi acoperea faţa de la o tăietură adâncă în scalp. Durerea

provocată de rană îl trase parţial înapoi într-o stare de semiconştienţă. O bucată neclară de pământ se aruncă grăbit înspre el şi dintr-odată se lovi de ţărâna tare şi dură. Simţi şi mai multă durere în tot corpul. După care întunericul îl trase în împărăţia sa.

Uitându-se cu teamă împrejur, braconierul alergă spre locul în care căzuse paraşuta. Balonul de mătase se vălătuci, după care se linişti, trăgându-l pe bărbatul care stătea întins la pământ, nemişcat, sub giulgiul său.

9

Braconierul bătu la uşa din spate a unei case întunecate. Era locuinţa unui om care murise pentru gloria Franţei, conducându-şi soldaţii ca ariergardă la Dunkirk. Sacrificiul lui împărţise satul în două. Erau cei care vedeau moartea lui ca pe un act inutil în faţa agresiunii germane gigantice, şi erau alţii care învăţaseră să-l respecte de-a lungul anilor dinaintea morţii sale, fiind acum inspiraţi de exemplul său, pentru a se alătura celor puţini care erau hotărâţi să-şi hărţuiască duşmanul prin orice mijloace. Braconierul era unul dintre ei.

După un minut, o femeie îşi făcu apariţia de după perdea, ca să verifice cine cerea să intre atât de dimineaţă, apoi deschise repede uşa de la bucătărie.

— Chaval?

— Un paraşutist. Este rănit.

— Intră aici, în bucătărie, îl îndrumă ea. În linişte. Nu vreau s-o trezesc pe Simone.

Se asigură că perdelele erau trase bine, apoi mări lumina lămpii cu gaz, strălucirea sa caldă inundând treptat toată încăperea. Bărbatul masiv îşi coborî povara de pe umeri pe masa din bucătărie.

— Am auzit avionul, dar credeam că visez, spuse ea, mai aprinzând o lampă.

Mitchell încercă să se ridice, abia conştient, dar luptând împotriva valului tot mai mare de confuzie, care ameninţa să-l cufunde înapoi în întuneric. Putea să audă voci estompate, dar nu prea aveau sens, iar strălucirea din cameră îi înceţoşa privirea. Nu avea putere să se ridice. Îşi întoarse capul şi văzu un bărbat cu barbă stând în picioare lângă el, cu o mână bătătorită odihnindu-se delicat pe umărul său. În spatele lui, o femeie, cu un şal în jurul umerilor şi în cămaşă de noapte, închidea obloanele. Îi spuse ceva uriaşului cu barbă care se îndepărtă ducându-se spre sobă şi îşi turnă într-un castron apă clocotită dintr-un ceainic care fierbea la foc mic. După aceea femeia se

aplecă asupra lui Mitchell, dându-i la o parte părul încâlcit. Buzele i se mişcară. Îl întreba ceva. Gânduri disparate goneau prin mintea lui – despre groaza provocată de avionul în flăcări, despre coborârea pe întuneric şi despre durere în timp ce se uita la femeie. Avea vreo patruzeci şi ceva de ani şi era atrăgătoare. Părul castaniu îi era legat la spate, dezvăluindu-i trăsăturile. Îl atinse în timp ce-şi apleca urechea la buzele lui. El încercă să spună ceva, dar vorbele lui nu erau clare: un amestec confuz de întrebări despre unde era şi o dorinţă copleşitoare de a-i spune femeii că era la fel de frumoasă ca un înger. El scutură din cap. Nu avea nicio logică ce spunea. Uriaşul cu barbă se uită din nou în jos la el, îi zise ceva femeii, care dădu din cap aprobator. Bărbatul îl ridică de umeri pe Mitchell şi-i scoase paltonul rupt şi ars. Mâna lui Mitchell se întinse instinctiv spre pistolul pe care-l ţinea în buzunar.

Chaval îi dădu drumul la mână lui Mitchell şi scoase pistolul automat. Mitchell scrâşni din dinţi, hotărât să nu-şi mai piardă din nou cunoştinţa.

— N-ai să ai nevoie de el, îl auzi spunând în franceză, în timp ce punea pistolul de calibru .45 departe de el, pe masă.

— Avionul s-a prăbuşit. Nu ştiu unde. Undeva înspre Voville, spuse Chaval.

Femeia stoarse o cârpă pe care o înmuie în apa fierbinte şi începu să cureţe rana de pe scalpul lui Mitchell. El îşi ridică mâna, lipsit de vlagă, înspre ea, în timp ce apa îi înţepa rana tăiată. Chaval îi trase delicat mâna în jos.

— Mai sunt şi alţi supravieţuitori? Mai sunt paraşute? întrebă ea.

— Nu. Pe a lui am ascuns-o într-un şanţ, dar trebuie să mă întorc s-o îngrop. Vor fi patrule pe-afară.

Se uită la pistolul automat.

— Ai grijă cu el, s-ar putea să fie periculos.

Ea clătină din cap în semn aprobator şi îl întoarse pe Mitchell pentru a găsi rana care îi îmbibase cămaşa cu sânge.

— Se va lumina curând de ziuă. Îngroapă-i paraşuta şi

după aia adu-l pe doctorul Bernard.

Chaval ezită. Ea clătină din cap.

— Du-te, n-am să păţesc nimic. Abia dacă mai e conştient. Nu reprezintă niciun fel de ameninţare.

Chaval păşi în spatele perdelei şi se asigură că nicio fărâmă de lumină nu se strecura în noapte. Ea auzi uşa închizându-se cu un clic uşor în încuietoare. O clipă se uită la bărbatul rănit care stătea întins în faţa sa. Ochii îi tremurară, iar buzele i se mişcară din nou, dar era prea slăbit pentru ca vreun cuvânt să se facă auzit de ea. Stoarse o altă cârpă. Cel puţin atunci când ajungea medicul, rănile vor fi cât se poate de curate. Se întinse după pistol pentru a-l lua de pe masă. Mitchell sări, iar mâna sa însângerată înşfăcă arma, însă încercarea lui de a ţine aproape singurul mijloc de protecţie pe care-l avea fu în van. Juliet Bonnier nici nu clipi, acoperindu-i mâna cu mâinile sale şi luându-i pistolul. Mitchell îşi pierdu cunoştinţa, fără să mai poată face nimic.

În timp ce lumina cenuşie a dimineţii se răspândea de-a lungul şi de-a latul cerului, Lucien Tissard, în vârstă de cincisprezece ani, cobora cu bicicleta pe o străduţă, urmărind un fuior de fum pe un câmp aflat mai în sus în faţă, ridicându-se dintre copaci şi gardurile vii. Străduţa năpădită de buruieni mergea în zigzag şi, în timp ce coborî din şa pentru a-şi împinge bicicleta pe drumul plin de hârtoape, văzu partea din spate a unui camion german aşezat de o parte a străduţei. Jandarmul satului, Marin, stătea în picioare şi supraveghea soldaţii care cercetau câmpul. Jandarmul aflat la vârsta a doua privi în spate, îl văzu pe Lucien şi dintr-o scuturare a capului şi un mic gest dispreţuitor îl trimise pe băiat în drumul său. Lucien se dădu înapoi şi apoi trecu prin gardul viu. Zări rămăşiţele a ceea ce era posibil să fi fost un bombardier. Era numai o bucată de metal ars, încă arzând mocnit, iar doisprezece soldaţi din Wehrmacht triau resturile, în timp ce camarazii lor se răspândiseră pe câmp pentru a cerceta zona.

Lucien simţi un sentiment de entuziasm gâdilându-i

gâtul. Să vezi un avion distrus în această parte a lumii era un eveniment. Un astfel de privilegiu îţi conferă un statut. Mai ales în faţa fetelor. A uneia, în special.

Casa lui Juliet Bonnier era cea mai deosebită din sat. Fostul ei soţ fusese un om de afaceri de succes înainte de război şi, deşi posibilităţile sale se limitaseră, era hotărâtă să nu abandoneze niciodată casa familiei pe care el o cumpărase. Încălzirea, însă, era permanent o problemă, deoarece răcoarea se instala în camerele cu tavane înalte şi pardoseli goale, în ciuda covoarelor aflate ici şi colo, chiar şi în lunile de vară mai răcoroase. Prin urmare, după moartea lui, închisese toate dormitoarele, cu excepţia a două dintre ele, al ei, iar celălalt al fiicei sale adolescente, Simone. Soba din bucătărie dădea acelei încăperi suficientă căldură pentru a te simţi bine, iar în timpul iernii aspre din 1943, când vântul dinspre est lovea la fel de muşcător şi feroce ca invadatorii, ea şi Simone puneau saltelele şi păturile pe podeaua din bucătărie.

Primăvara nu fusese generoasă cu căldura, în ciuda copacilor înfloriţi. Respiraţia i se linişti în timp ce stătea în picioare împreună cu medicul satului la capul patului lui Mitchell în camera din pod. Chaval se întorsese şi îl cărase pe bărbatul căzut în nesimţire pe cele trei rânduri de scări, odată ce Jean Bernard îi cususe şi pansase rănile. Aşteptaseră, vorbind pe şoptite în bucătărie despre bărbatul care căzuse din cer şi care cu siguranţă se îndrepta spre unul dintre grupurile din Rezistenţă. De la Londra nu fusese trimisă nicio înştiinţare pentru grupul lor din localitate. Când Chaval venise să le facă semn să urce, curiozitatea lor se transformase în preocupare. Germanii urmau să caute în curând supravieţuitorii.

Cămaşa lui Mitchell fusese scoasă, iar partea lui laterală bandajată. O pătură şi o pilotă din puf de gâscă îi presau trunchiul, dar el le dădu la o parte şi cu greutate se aşeză în şezut. Chaval trase pătura peste umerii goi ai lui Mitchell. El dădu din cap în semn de mulţumire,

— Nu porţi uniformă. Nu faci parte din echipajul

avionului. Eşti englez? Cartea ta de identitate spune că eşti francez. Pascal Garon, zise medicul.

Mitchell privi în jurul său. O femeie îmbrăcată într-o jachetă din lână îşi ţinea strâns trupul în braţe, în timp ce bărbatul masiv care părea să fie lucrător la fermă păşi lângă ea. Bărbatul care îi punea întrebări probabil că era medicul satului, se gândi el. Geanta mică şi neagră era semnul distinctiv al meseriei sale, iar pantalonii din catifea şi jacheta din lână constituiau o uniformă. De vârstă apropiată cu Mitchell, s-ar fi bucurat de statut şi autoritate într-o comunitate mică şi, având în vedere ultima imagine a lui Mitchell asupra zonei rurale peste care se lăsa întunericul înainte de a lovi pământul, presupuse că exact acolo se afla. Într-un sat sau o comună mică. Unde anume? Se uită la masa de lângă pat. Pistolul său automat fusese aşezat acolo, la îndemâna sa. Un gest de încredere?

— Nu este încărcat, spuse lucrătorul de la fermă, care îl supraveghea îndeaproape pe bărbatul rănit.

Mitchell zâmbi. Aceşti oameni erau suficient de raţionali încât să nu-şi asume riscuri inutile. Femeia înaintă înspre el şi îi dădu o borsetă de brâu.

— A trebuit s-o scoatem pentru ca medicul să-ţi poată coase rana de la spate.

Îi mulţumi dând din cap.

— Nu a fost şrapnel, a fost o tăietură curată, spuse Bernard.

— Mi-am agăţat spatele când am sărit... avionul era ciuruit rău de tot în acel moment. S-a prăbuşit prin apropiere?

— Nu ştim unde anume s-a prăbuşit. Cel mai probabil, la câţiva kilometri de aici. Vom şti în curând, spuse medicul. Dar germanii vor căuta supravieţuitori, iar acest lucru ne pune în pericol pe toţi.

Mitchell întinse mâna spre carafa cu apă, dar mişcarea trase de rana bandajată. Se chirci de durere, iar Juliet îi turnă apă în locul lui.

— Veneai în această zonă? îl întrebă ea.

Mitchell îşi mută privirea când la femeie, când la bărbat.

Poate că aceşti oameni l-au ajutat, dar cuvintele maiorului Knight îi răsunau încă în urechi. Să nu ai încredere în nimeni.

— Unde mă aflu?

— Eşti în satul Saint-Just din ceea ce a fost Zona Neocupată.

Mitchell ţinea în continuare paharul cu apă la buze pentru a-şi ascunde îngrijorarea. Germanii luaseră din nou controlul de la guvernul de la Vichy în anul anterior.

După câte se părea, se afla încă la sute de kilometri distanţă la sud de Paris. Avionul trebuie să se fi aflat în cea mai îndepărtată etapă a drumului atunci când a fost atacat.

Medicul dădu glas impacientării sale.

— Cauţi dovezi cu privire la intenţiile noastre?

Se uită la bărbatul cu barbă.

— Acela este Chaval, cel care te-a adus aici. Casa aceasta este deţinută de doamna Juliet Bonnier. Are o fată tânără într-una dintre camerele de jos. Dacă vin germanii, vom fi cu toţii împuşcaţi. Ne pândeşte acelaşi risc ca şi pe tine.

— Trebuia să fiu paraşutat în Norvé şi să ajung la Paris, spuse Mitchell.

— Dumnezeule, nici măcar nu ne aflăm pe aproape. Norvé are o celulă de Rezistenţă care activează deja. Te duceai să-i ajuţi? întrebă Juliet.

— Nu vă mai pot spune nimic altceva. Îmi pare rău! Însă avionul care a venit încoace era într-o altă misiune.

— Există oameni pe dealuri, la câţiva kilometri de aici, în apropiere de Saint-Audière… sunt fugari din taberele de muncă forţată. Mai puţin de o duzină. Cei mai mulţi dintre ei nu au experienţă. Le place să se considere luptători din Rezistenţă, dar sunt numai nişte oameni înspăimântaţi care se ascund, spuse Juliet. Cu toate astea, te-ar putea ajuta.

— Ştii multe lucruri despre ei, spuse Mitchell.

Medicul şi Juliet ezitară precauţi. Juliet clătină din cap către Bernard.

— Eu sunt coordonatorul local al bărbaţilor de pe aici şi din Saint-Audière. Lansarea paraşutei a fost pentru noi,

spuse el.

— Vă trimiteau un radiotelegrafist, zise Mitchell, aducându-şi aminte de un tânăr din avion, tot numai un zâmbet.

— Pentru a ne ajuta să ne organizăm, spuse Juliet.

— Dacă vă dau un mesaj codificat, îl puteţi transmite la Londra?

— Da. Norvé are un radio emiţător. Eu mă duc cu maşina până acolo pentru instrucţiunile mele, zise Bernard.

— Este sigur? întrebă Mitchell. Orice mişcare neobişnuită a localnicilor ar putea fi depistată de patrulele germane.

— El e medic şi îi este permis să iasă din casă după ce s-a dat stingerea, zise Chaval din partea cealaltă a încăperii.

— Bine, atunci. Vom organiza o altă lansare pentru voi şi vă vom aduce un alt radiotelegrafist. Aveţi încredere în mine să facem asta? îi întrebă Mitchell.

Medicul şi Juliet clătinară din cap în semn de aprobare.

Mitchell îi întinse mâna lui Juliet.

Căldura strânsorii ei ferme era o consolare liniştitoare.

10

Primăvara la Paris promitea multe când a sosit în cele din urmă în deplina sa glorie, dar poate fi la fel de capricioasă ca acele femei care îşi declarau odată devotamentul fată de Franţa. În urmă cu trei ani, o schimbare temporară luase pe nepusă masă oraşul atunci când germanii mărşăluiseră pe străzile sale. Unii au rămas devotaţi, dar supravieţuirea însemna pentru fiecare altceva.

Pentru Dominique Lesaux însemna să se bucure de confortul şi compania încântătoare ale germanului care stătea acum cu faţa spre ea în spatele plasei, suplu şi agil în echipamentul său alb de tenis. Ştia riscurile pe care şi le asuma prin faptul că era cu el, îşi spunea ea în timp ce-şi dădea părul peste umăr, dar ce femeie, de condiţie aleasă sau nu, nu ar profita de şansa care îi ieşise în cale? Familia sa, cu relaţii înalte, avea un trecut legat de partea lor; de-a lungul veacurilor, ştiuse cum să lege cele mai multe legături cu oameni puternici, cum să facă cu mult mai mult decât numai să supravieţuiască.

Ajunsese la Paris cu patru ani mai înainte şi curând intră în societatea pariziană, odată ce se află că strămoşii ei se trăgeau din regele Jean al II-lea, chiar dacă în timpul conversaţiilor recunoştea în trecere că antecesorii săi veneau pe o linie ilegitimă, din partea unui curtean umil. Un amestec de soc şi amuzament străbătuse societatea. Dându-şi seama că îi plăcea să tachineze, lumea nu erau sigură dacă nu cumva voia pur şi simplu să şocheze. Dominique era pe deplin conştientă că bârfa şi snobismul cizelaseră legenda, dar era foarte fericită să-i lase pe toţi într-o stare de incertitudine: în realitate, îngropase cu multă vreme în urmă adevărul despre trecutul ei şi rasa insultătoare în care se născuse, iar păstrarea unor asemenea secrete devenise pentru ea o a doua natură. Cunoştea femei care se convertiseră la catolicism pentru a scăpa de purtarea stelei galbene – cu siguranţă nu erau mai rele decât cei care se puneau în genunchi în faţa altarului

filosofiei naziste pentru a-şi păstra intacte vieţile pline de privilegii.

Indiferent ce credeau despre ea, saloanele pariziene o primeau ca pe una de-a lor, iar simpatia şi înţelegerea au urmat imediat ce s-a aflat că membrii familiei sale erau blocaţi în Elveţia, aflaţi în imposibilitatea de a se întoarce în Franţa, iar alocaţia ei bănească fusese stopată de autorităţile elveţiene deoarece trimiterea banilor în Zona Ocupată însemna încălcarea regulii lor stricte a neutralităţii – ipocrizie flagrantă, având în vedere că băncile elveţiene făceau afaceri cu banca germană Reichsbank. A fost o lecţie dură să înveţe să trăiască fără a avea un loc de muncă sau bani.

Se confruntase cu o foamete sălbatică în timpul iernii foarte reci din decembrie 1939, o perioadă dezolantă şi amară, care nu se mai amelioră decât în luna martie a anului următor. Mâncarea devenise rară chiar şi pentru ea. Fusese o întrezărire scurtă şi înspăimântătoare a realităţii războiului de undeva departe de linia frontului. O afectă însă suficient de puternic. Jură să nu-şi mai dorească niciodată nimic altceva mai banal decât pâinea. Din fericire, Ocupaţia a adus odată cu ea şi oportunităţi. Renunţase de mult să mai călătorească cu metroul, unde şi un soldat de rând avea prioritate în faţa ei la un loc pe scaun. Acum mergea cu o maşină condusă de şofer. Gura sa rujată nu tânjea după mâncare sau vin din cel mai fin; de altfel, raţionalizarea era un motiv numai pentru alţii de a-şi face griji.

Ploaia îi stricase meciul de tenis de ieri, dar astăzi soarele strălucea cu ademenirile unei primăveri precoce la micul *château* aflat la câţiva kilometri sud-est de oraş, care era suficient de răcoros vara pentru a scăpa de căldura sufocantă, dar destul de aproape pentru a fi la numai câteva străzi distanţă chiar de centru. Odinioară fusese locul unde se organizau partidele regale de vânătoare, iar acum era rezervat pentru ofiţerul ei neamţ. Despre SS-Standartenführer Heinrich Stolz mergea vorba că era destinat unor lucruri măreţe.

Dominique se repezea când în spate, când în faţă pe terenul de tenis în timp ce jucau, dar nu ajunse la mingea finală pe care el o aruncă înspre ea.

— Heinrich! Nu-i corect, se plânse ea în timp ce mingea prindea viteză şi trecu de ea.

Îşi putea dezlănţui loviturile la fel cum putea face şi cu farmecul său. Ştia că ambele ascundeau o trăsătură care avea capacitatea de a face să tremure un om în toată firea, iar un oraş să-i ceară îndurare. Atâta cât mai era. Şi atâta cât mai era, luă.

— Însă acum serveşti ca să câştigi meciul. A fost afară din teren.

— A fost?

— Nici nu te-ai uitat. S-a dus dincolo de linie.

Ea râse, recuperând o minge şi stăpânindu-şi nervii. Era la fel de calculată ca el. Şi învăţase că el îi aprecia isteţimea. Obţinea ceea ce-şi dorea de cele mai multe ori; uneori el ştia că l-a manipulat, dar alteori nu-şi dădea seama. Şi atunci când nu-şi dădea seama, ea îşi ţinea urechea la pământ şi afla informaţii vitale care îi puteau ajuta pe cei mai puţin norocoşi, dar care într-o zi s-ar putea întoarce împotriva ei numind-o prostituată şi colaboraţionistă. Era un târg cu a cărui ameninţare nu se împăcase încă.

Renunţă la irascibilitatea sa. Era o jucătoare de tenis mai bună decât ceea ce lăsa să se vadă de obicei, însă erau momente când nu-şi putea stăpâni încăpăţânarea. Ea servi, el făcu un salt înainte, dar racheta sa zgârie pământul şi abia dacă atinse mingea. Se împiedică şi căzu,

— Am câştigat! Heinrich! Am câştigat. Pentru prima dată.

Râsul îi reveni şi odată cu el tânăra inocentă, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, aflată în primăvara vieţii. El mimă disperarea şi se întinse cu faţa în sus şi mâinile larg deschise, apoi se ridică în coate şi rânji, faţa lui arsă de soare făcând ca păru-i deschis să pară şi mai blond decât era în realitate. Nu era o povară să se culce cu un bărbat atât de bine. Era amabil şi atent cu ea, iar el ştia ce-i plăcea.

— Cum am putut să pierd în faţa celui mai prost jucător de tenis pe care l-am întâlnit vreodată? spuse el ridicându-se. Probabil că este din cauza nenorocitului ăsta de aer rece – muşchii nu-mi mai funcţionează cum trebuie. Jur că Parisul este la fel de umed ca o conductă de canalizare în această perioadă a anului.

Ea îl privi încruntată.

— Nu spui că mă laşi să câştig?

Se întâlni cu ea la plasă şi o sărută delicat.

— Nu, ai câştigat pe drept. Jocul tău s-a îmbunătăţit, draga mea – probabil am fost un profesor foarte bun.

El zâmbi, iar ea îşi frecă delicat nasul de gâtul lui. Nu era nicio îndoială că se simţea fericită în compania lui şi era uşor să dea la o parte frisonul incertitudinii care uneori o lua pe nepregătite. El o apucă de după umeri în timp ce se îndreptau spre uşă.

— Luăm cina împreună în seara asta? întrebă ea.

— Desigur, dar acum am întârziat şi trebuie să plec.

El o sărută pe obraz şi se îndepărtă. Ea strigă în urma lui:

— De asta m-ai lăsat să câştig.

El se întoarse şi zâmbi.

Aşezându-şi casca sub braţ, Stolz îşi puse mănuşile. Căpitanul Koenig îl însoţi în timp ce coborau scările.

— Domnule colonel, un avion identificat drept un bombardier Halifax a fost atacat noaptea trecută de unul dintre avioanele noastre de luptă pe timp de noapte în zona de sud. La sud de Vichy, în apropierea satului Voville. Trupele din teren au recuperat ceea ce par a fi rămăşiţele unor lăzi cu arme şi un radiotelegrafist. Poate că acesta era agentul pe care îl aşteptam.

— Există supravieţuitori?

— Nu de care să ştim, domnule.

Coborâră până la etajul doi, făcând să răsune scările.

— Trebuie să mai verifice o dată, îi spuse Stolz. Ordonă o periere a tuturor satelor care s-au aflat pe direcţia de zbor a aparatului. Şi comandantul local să-i interogheze pe localnicii francezi şi pe orice străini care ar putea să-şi facă

apariţia. Spune-i să folosească Miliţia. Se tem de ea mai tare decât de Gestapoul nostru.

Forţa paramilitară franceză creată de guvernul colaboraţionist de la Vichy a fost însărcinată cu depistarea şi arestarea evreilor şi membrilor din Rezistenţă şi a simpatizanţilor lor.

— Mă duc cu Leitmann la spital şi apoi acasă. Am o întâlnire în seara asta.

Stolz deschise o uşă al cărei indicator spunea că încăperea din spatele ei era *Section IV*[10]*:* secţia de specialişti în radiotelegrafie a SD în care treizeci de soldaţi în uniforme gri stăteau aplecaţi în faţa ecranelor lor cu lumină catodică, urmărind inamicul, veghind dacă apăreau unde scurte radio de-ale duşmanului, transmise pe propria lor frecvenţă.

— Este totul pregătit pentru locotenentul Hesler?

— Din câte ştiu, da, domnule.

— Asigură-te că este.

Stolz îl lăsă pe tânărul căpitan la uşă. Pe la jumătatea scărilor se întoarse.

— Ah, Koenig, caută orice fişe stomatologice sau medicale care ar putea să mai fie la dosar. Oamenii noştri să le compare cu corpurile din avionul prăbuşit. Iar dacă vreo persoană suspectă este anchetată de Miliţie, vreau să mi se aducă raportul aici.

— Am interceptat şi un mesaj din Londra. Avem încă o parte din cod de la radiotelegrafistul capturat. Era codificat pentru un circuit pe nume Gideon.

— Ştiam de el?

— Nu, domnule. Mesajul era pentru cineva pe nume Pascal.

— Vreun răspuns?

— Nu din câte ştim, dar dacă britanicii încercau să stabilească atât de curând legătura radio cu un agent de-ai lor, atunci înseamnă că au intrat în panică. Pascal ar putea foarte bine să fie englezul Mitchell.

— De ce faci o asemenea presupunere hazardată,

[10] „Secţia a IV-a” (germ., în original) (n. tr.).

Koenig?

— Pascal a fost un filosof din secolul al XVII-lea.

— Şi ce-i cu asta? Mitchell nu este filosof.

— Nu, domnule. Dar Pascal mai era şi matematician. Am… am crezut că este o coincidenţă demnă de luat în seamă.

Stolz se opri şi se uită stăruitor la tânărul ofiţer care părea agitat.

— O coincidenţă demnă de luat în seamă, într-adevăr. Bine identificat, Koenig. Foarte bine. E un maior din SS mai încolo, care conduce un grup de vânători, Sturmbannführer Ahren Brünner. Ia legătura cu grupul lui. Va şti ce să facă.

Stolz îl lăsă pe tânărul căpitan la etajul al doilea. Koenig era recunoscător că nu-l conducea pe colonel la spital. I se făcea rău când se gândea la soarta care îl aştepta pe radiotelegrafistul rănit, căruia îi dăduse de urmă Leitmann. Koenig se chinuia încă să facă faţă printre aceşti oameni care controlau lumea permanent dură în care se găsea. Realitatea este că îl înspăimântau – totuşi viaţa lui ar fi putut să fie mult mai neplăcută la un alt loc de muncă. Era foarte conştient că Lyonul, cu brutalitatea şi frecvenţa torturii şi execuţiilor, îi va face pielea de găină. Faptul că a fost trimis în post la Paris era o binecuvântare prin comparaţie. Luase parte la mesă şi la spovedire, iar penitenţa pe care i-o dăduse preotul îi fusese de ajutor. Se simţea mai capabil să suporte violenţa din închisori şi din această clădire odată ce îndeplinea un act de remuşcare din cauza implicării lui. În timp ce intra în camera de transmisiuni, simţi pentru o clipă cum i se ia o piatră de pe inimă. Iertarea era o stare de graţie şi îi dădea puterea să-şi facă datoria.

★

Standartenführer Stolz şi Leitmann conduseră din Avenue Foch pe străzile lipsite de trafic, trecură de Arc de Triomphe şi intrară pe Champs-Élysées. Cu benzina care fusese rezervată pentru germani şi permise auto emise rar, parizienii fuseseră lăsaţi să se descurce singuri în ceea ce priveşte deplasările pe străzi. Şoferul lui Stolz trecu razant

cu Mercedes-ul pe lângă câteva biciclete şi taxiuri velocipede de pe marele bulevard. Ricşele mici, cu două locuri, îi duceau pe parizieni dintr-o parte în alta a oraşului, iar bărbaţii transpiraţi care pedalau înjurau din cauza efortului, speriind caii taxiurilor, care veneau la trap.

După trei ani de ocupaţie, Parisul încă avea delicii pentru armata cuceritoare, iar Stolz recunoscu pentru sine că oraşul era un loc de o frumuseţe rară. Admirase de prima dată când venise bulevardele largi şi grădinile, iar Parisul continua să-l farmece şi acum.

— Mergi la operă în seara asta, Leitmann? îl întrebă Stolz.

— Nu, domnule.

— Ai fi nesăbuit să o ratezi, deşi îndrăznesc să spun că deja s-au vândut toate biletele. Von Karajan dirijează. Au adus întreaga producţie de la Berlin. A fost cea mai impresionantă acţiune de logistică. Asta arată, Leitmann, că până şi în vreme de război noi, germanii, apreciem marea cultură şi suntem capabili să depăşim toate obstacolele pentru a monta o asemenea producţie. Şeful nostru de stat-major, Speidel, a reuşit să facă un mic miracol prin faptul că a adus-o aici. Îndrăznesc să spun că dacă l-am fi lăsat pe el să se ocupe de invadarea Marii Britanii, acum am fi asistat la ea în Londra.

Ofiţerul de la Gestapo se uită chiorâş. Stolz zâmbi.

— Leitmann, nu suntem cu totul lipsiţi de simţul umorului.

Oftă.

— Invazia a fost o oportunitate pierdută şi trebuie să trăim cu acest lucru. Însă a trecut, iar ceea ce facem aici şi acum este vital pentru succesul războiului.

Zâmbi din nou spre un Leitmann nesigur.

— Chiar dacă înseamnă să-i familiarizăm pe francezi cu *Tristan und Isolde.* Şi ascultă la mine ce spun: francezii îl vor primi cu entuziasm pe Wagner. Mai ales cu propria lor soprană cântând în rolul principal.

— Prea scump pentru mine, domnule.

— Leitmann, trebuia să-mi fi spus. Puteam să-ţi fac rost de bilete. O recompensă pentru munca ta excelentă.

— Vă mulţumesc, domnule colonel, dar să stau pe fund timp de cinci ore m-ar face să-mi amorţească mai mult decât spatele. Mă gândeam că este mai degrabă pe gustul căpitanului Koenig.

— I-am oferit. Dar şi el a refuzat.

— Probabil că Koenig ar fi ofensat să urmărească o poveste de dragoste adulterină, fie ea şi într-o operă.

Leitmann ezită. Cât de mult îl aprecia de fapt Stolz pe contabilul în uniformă? Vorbea lipsit de tact? Apoi insistă.

— E un puţoi pios, domnule colonel. Dispreţuieşte munca pe care o facem. Îşi petrece jumătate din orele de serviciu în genunchi în biserică şi cealaltă jumătate cu o prostituată franţuzoaică.

Stolz părea surprins.

— Koenig are o iubită?

Leitmann încuviinţă din cap.

— O cheamă Beatrice Claudel.

— Nu este nimic neadecvat în asta, nu-i aşa? Este evreică? Dumnezeule, asta ar crea probleme.

Leitmann scutură din cap.

— Am verificat. Femeia este în regulă. De fapt, este chiar o partidă bună, aş spune.

Stolz zâmbi.

— Băiatul a crescut în ochii mei.

★

Rue de Rivoli, decorată cu steaguri cu svastică, ducea spre Île de la Cité şi în mai puţin de jumătate de oră după ce-au plecat de la Cartierul General, maşina lor trase în faţa spitalului. Hôtel-Dieu fusese înfiinţat la mijlocul secolului al VII-lea, ceea ce a făcut din el cel mai vechi spital din Paris, iar zidurile sale formidabile îi reaminteau lui Stolz de o fortăreaţă. Pentru un scurt moment, îşi imagină ce s-ar fi întâmplat dacă Parisul ar fi fost apărat şi nu declarat oraş deschis. Ar fi fost o sarcină aproape imposibilă să lupţi pe fiecare stradă una după alta, şi nu era nicio îndoială în mintea sa că artileria germană şi bombardamentele aeriene ar fi ras de pe faţa pământului cel mai frumos oraş al Franţei. Spitalul se afla pe Parvis de Notre-Dame, alături

de vecina sa mai prestigioasă, Cathédrale Notre-Dame de Paris, care, prin comparaţie cu el, era modernă, aşa cum a fost fondată cu aproximativ patru sute de ani mai târziu. Stolz nu era specialist în arhitectură, dar aprecia grandoarea ei. Francezii aveau un fler care germanilor le lipsea.

Clădirea principală a spitalului era separată de o grădină amenajată în curte, lungă, formală, iar Leitmann îi făcu semn cu mâna colonelului să o ia pe scările care urmau să-i ducă în saloanele din partea de est. Urcară şi cotiră spre colonada cu arcadă care acoperea curtea. Pentru ei, era la fel de natural ca respiratul să meargă în acelaşi ritm, paşii lor generând un ecou monoton şi ritmic de-a lungul coridorului aparent fără sfârşit, acoperit cu gresie, care se întindea pe întreaga lungime a clădirii. Ferestrele arcuite ofereau o privelişte încântătoare spre grădini, iar băncile lungi din lemn erau plasate de-a lungul zidurilor, uniformitatea lor fiind întreruptă numai de uşile de o înălţime dublă, care dădeau acces spre alte camere şi pasaje laterale. La apropierea sunetului strident al paşilor, doi soldaţi din Wehrmacht se ridicară imediat în picioare, postându-se în capătul coridorului şi reluându-şi poziţiile de santinele de fiecare parte a uşii înalte cu glas vând.

Leitmann se opri.

— Este în salonul ăsta, domnule colonel.

Stolz îl urmă pe Leitmann şi se uită prin glasvand. Dincolo de el se afla un salon privat cu două paturi, unul fiind ocupat de Alain Ory, radiotelegrafistul. Un medic militar german îmbrăcat în halat alb, însoţit de o asistentă, examina fişa medicală a bărbatului.

— Acesta este bărbatul pe care l-am găsit în apartamentul cu echipamentul radio. Îi ştim identitatea, dar medicii spun că va mai trece o săptămână până să-l putem lua de aici.

— Torturează-l, Leitmann, şi tot ce vei obţine va fi o grămadă de minciuni.

— Domnule colonel…

— Nu, spuse Stolz, sistând orice proteste. Mi-am făcut

deja planurile pentru omul ăsta imediat cum am ştiut că a fost rănit.

Zâmbi.

— Bănuiesc că am deja tot ce trebuie să ştiu.

Stolz împinse uşa şi intră. Bătăile inimii lui Ory se înteţiră la vederea colonelului din SD. Medicul puse la loc fişa în stativul de la picioarele patului.

— Domnule colonel, pot să vă ajut cu ceva?

Stolz veni la picioarele patului de lângă Ory.

— Sunt aici ca să văd dacă pot face ceva pentru acest ofiţer.

— Acest bărbat are puţine motive de îngrijorare, domnule colonel. Toate testele pe care le-am efectuat s-au dovedit a fi negative. Mi-a teamă că s-ar putea să avem un prefăcut printre noi.

— Iar bărbatul rănit?

— Operaţia a reuşit, în rest se va recupera frumos.

— Credeţi că am vorbit cu un informator, domnule colonel? spuse Ory.

Frisonul tensiunii care începuse să se manifeste îl alertă pe medic, care îi spuse asistentei să plece din cameră.

— Crezi că nu aş ghici că ai pus pe unul dintre oamenii tăi aici, cu mine? întrebă Ory dezaprobator.

Stolz îşi puse chipiul pe patul lui Ory.

— La drept vorbind, nu este unul dintre oamenii mei. Oamenii mei, ca el – se uită la Leitmann, care stătea în picioare imperturbabil, cu spatele la perete –, vor să te tortureze.

— Nu le-am spus nimic atunci şi nu le voi spune nici acum. Duceţi-vă naibii, şi tu, şi Gestapoul, zise Ory cu o încredere izvorâtă din disperare.

— Foarte curajos din partea ta. Ce părere ai, Hesler? întrebă Stolz.

— Am tot ce-mi trebuie, domnule, răspunse tânărul ofiţer din patul alăturat.

Stolz deschise cutia cu ţigări cu unghia de la degetul mare.

— Iată, vezi? Nu este nevoie de tortură. Ne-ai dat exact

ceea ce vreau, spuse el în timp ce-şi aprindea ţigara.

Privirea derutată a lui Ory îl făcu pe Stolz să ofteze de milă.

— Crezi că suntem cu toţii nişte monştri lipsiţi de creier? Bineînţeles că nu.

Aproape tandru, ridică mâna lui Alain.

— Eşti rănit, eşti plictisit, eşti radiotelegrafist… loveşti cu degetul.

Zâmbi la privirea derutată a lui Ory.

— Ca şi cum ai trimite un mesaj.

Teama celui rănit era evidentă pentru toţi cei din încăpere. Stolz dădu din cap spre patul vecin.

— Locotenentul Hesler este un distins ofiţer de transmisiuni.

— Aveam nevoie de propriul tău stil distinctiv de a trimite un mesaj. Te-am urmărit, îi spuse Hesler celui rănit. Aşa că acum vom trimite mesaje la Londra şi cu toate că nu va fi perfect, vor crede că vin de la tine. Şi îl voi putea prinde în capcană pe următorul agent – şi pe următorul.

Sângele se scurse din trăsăturile sfrijite ale lui Ory în timp ce realiza adevărul spuselor lui Stolz.

— Aşadar… nu mai avem nevoie de tine, spuse Stolz, luându-şi chipiul şi aruncându-i o privire lui Leitmann, care le făcu semn celor doi gardieni.

— Este pacientul meu, insistă medicul.

— Este un agent al duşmanului, îi spuse Stolz, în timp ce Leitmann le dădea instrucţiuni celor doi soldaţi să-l salte pe Ory din pat.

Radiotelegrafistul se zbătu, dar într-o clipă Stolz avea deja în mână micul său Walther şi, calm, trase două gloanţe în bărbatul rănit. Gardienii se dădură înapoi înspăimântaţi, aşa cum făcu şi Hesler. Pieptul lui Ory se umplu de flori roşii de la impactul cu gloanţele care, bine trase, îi pătrunseseră în inimă. Era deja mort înainte să se lovească de podea. Medicul se dădu înapoi, împletindu-se de oroare, cu mâinile lipite de urechi, care îi ţiuiau încă de la ecoul exploziei în spaţiul limitat al camerei. Stolz se uită la el.

— Raportul dumitale va evidenţia faptul că prizonierul s-a

opus arestării.

Era clar că uciderea lui nu însemna nimic pentru Stolz, în afară de faptul că-i dădea o scurtă satisfacţie. Se întoarse înspre Hesler.

— Întoarce-te la îndatoririle tale.

11

Juliet Bonnier trase afară o valiză veche şi scotoci printre hainele împăturite. Se hotărî imediat şi aruncă pe pat nişte haine de lucru.

— Vor fi potrivite pentru tine. Ar trebui să ţi se potrivească.

Mitchell stătea aşezat pe marginea patului, încântat că rana sa bandajată strâns nu prezenta niciun semn că ar sângera.

— Mulţumesc! Ce i-ai spus fiicei tale despre mine?

Juliet ridică din umeri.

— Când s-a dus dimineaţă la şcoală, n-a întrebat nimic. N-a auzit nimic. Este adolescentă. Doarme buştean. Dacă îi vede pe Chaval sau pe doctorul Bernard, aceştia nu-i vor spune nimic. Când se va întoarce de la şcoală, am să-i povestesc. Acum, îmbracă-te! Nu poţi sta mult aici şi trebuie să facem planuri pentru a te scoate din sat.

Mitchell se uită la o grămăjoară de fotografii de familie. Luă una în care un bărbat zâmbitor îşi ţinea schiurile stând cu spatele la un munte acoperit de zăpadă. Juliet i-o luă şi o puse la loc.

— Soţul meu era cam de mărimea ta. A fost ucis în timp ce conducea o ariergardă la Lille, protejându-i pe cei din Dunkirk. Te deranjează dacă porţi hainele unui bărbat mort?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Bine, spuse ea fără să dea dovadă de compasiune. Grăbeşte-te!

Mitchell îşi trecu cu greu braţul prin mâneca puloverului din lână aspră.

— Pare să fi fost un om de mare curaj.

— Da. Şi prost. Putea să fi scăpat.

Ţinea în sus pantalonii pe care îi alesese, măsurându-i din ochi.

— Încearcă-i. Ţi-i ajustez dacă nu se potrivesc.

— Mulţumesc! Madame Bonnier, oamenii proşti nu rămân

să lupte în ariergardă. Este nevoie de foarte mult curaj. Ştiu că prezenţa mea aici vă pune pe toţi în pericol.

Ea îl ignoră şi se aplecă pentru a-i lua paltonul.

— Am să cos rupturile. Ar trebui să dormi vreo câteva ore. Nu ştiu când te vom putea scoate de aici.

— Cred că mai bine aş rămâne treaz o vreme. Pentru orice eventualitate.

— Cum vrei tu, spuse ea. Afară, în spatele casei, este veceul. Deocamdată foloseşte oala de noapte. Nu putem risca să fii văzut. Strânse la piept paltonul rupt şi închise uşa în urma sa. Mitchell luă resturile care fuseseră scoase de prin buzunare, tresărind de durere la pişcăturile rănii şi din cauza umărului scrântit. Deschise cutia de pastile cu degetul mare.

— Dumnezeule, murmură el. Care naiba-i una şi care-i alta?!

Alese şi analiză o capsulă, apoi o înghiţi cu apa de pe noptieră. Se ridică în picioare şi îşi îndoi spatele şi picioarele, încercând să mai alunge amorţeala, apoi începu încetişor să-şi scoată pantalonii.

Simone Bonnier mergea aplecată în vântul rece care te amorţea. Cerul se luminase, dar în partea dinspre nord a satului, pe acoperişuri, gheaţa rămânea încă lipită cu încăpăţânare. Plecase pe jos acasă, pe partea însorită a drumului, sperând că mama ei avea suficientă făină ca să coacă. Cămara lor era aproape goală de când germanii luaseră înapoi controlul de la guvernul francez de la Vichy, iar cererea lor de făină şi alimente îi trecuse pe toţi cei din sat pe care îi ştia pe raţii mici. Bicicleta lui Lucien frână cu derapaj şi opri lângă ea.

— Bună, Simone!

La fel ca toţi copiii din sat, crescuseră împreună, dar Simone Bonnier fusese întotdeauna distantă faţă de el. El avea un farmec dur şi, la fel ca ea, îşi pierduse tatăl; însă, spre deosebire de Simone, al cărei tată murise luptând, al lui căzuse de beat ce era într-un puţ plin de mâl şi se înecase. Aceasta se întâmpla la patru ani după ce mama sa

dispăruse cu autobuzul săptămânal, care mergea spre Vichy, şi nu mai fusese văzută niciodată. Scandalul împărţise satul în două. Unele femei îi lăudau curajul pentru că părăsise un beţiv care-şi bătea soţia; altele şuşoteau că îşi abandonase singurul copil. Preotul şi medicul satului nu reuşiseră să împace cele două facţiuni, însă rezultatul a fost că micului Lucien Tissard i s-au iertat multe pozne, iar adevărul este că nu a ajuns chiar atât de rău pe cât se aştepta toată lumea. A fost luat spre creştere şi îngrijire de bunicii săi, care l-au pus să muncească din greu, dar nu l-au bătut niciodată. Tânărul câştigase încrederea şi afecţiunea sătenilor. Lui Simone îi plăcea de el. Un băiat arătos, dar care, desigur, nu făcea parte din aceeaşi clasă socială.

— Lucien, de ce nu cureţi porcii bunicului tău?

— Crezi că asta este tot ce fac?

— După cum miroase, aşa se pare.

— Azi n-am fost pe la porci.

— Mai să nu te cred, m-ai fi putut păcăli.

O umbră trecătoare de jignire trecu pe faţa băiatului, iar ea regretă imediat că l-a tachinat. Însă după aceea Lucien zâmbi.

— Nu-i nimic, Simone. Nu mă supăr. Eşti la şcoală toată ziua, iar eu pot să cutreier liber ca o vulpe. Ştiu ce-aş prefera să fac. Îmi mai citeşti o dată?

— Dacă vii la ore, ai putea să citeşti singur, spuse ea, nu fără bunăvoinţă.

— Dar după aia n-aş mai putea să-mi petrec timpul cu tine. Iar tu spui nişte poveşti foarte bune. Am şi eu, să ştii.

— Ce ai?

— Poveşti. Nu ştii despre avionul care s-a prăbuşit, nu-i aşa?

— Ce avion?

Îşi trecu piciorul peste bara transversală a bicicletei.

— Este secret. Nu pot să-ţi spun.

Izbucni în hohote de râs şi se îndepărtă pedalând cu viteză.

— Lucien! îl strigă ea, dar el ajunsese deja pe la jumătatea străzii.

Doctorul Jean Bernard stătea în picioare lângă chiuveta din bucătărie, în timp ce Lucien îşi îndesa în gură ultima bucată de pâine cu brânză. Mesteca repede, nerăbdător să bea cana cu ciocolată caldă, o delicatesă rară rezervată de doctorul Bernard numai pentru un copil slăbit, care avea nevoie de alinare. Sau pentru un băiat care fusese ochi şi urechi şi îi povestea medicului tot ce era ieşit din comun.

— Bine, Lucien, bravo! Acum trebuie să juri că nu mai spui la nimeni. Juri?

Cu gura plină, băiatul dădu afirmativ din cap, dar îşi feri privirea.

— Lucien. Cui i-ai spus?

Băiatul înghiţi în sec.

— Lui Simone Bonnier. Dar nu i-am spus unde era avionul.

— Nimănui altcuiva?

— Nu, sincer.

— Bine, aşteaptă aici. Mai este ciocolată caldă pe plită. Am să te chem când am nevoie de tine. Şi nu uita, nu spune nimic despre asta. Mă bazez pe tine.

Simone fugi acasă şi intră ca o furtună în locuinţă. Bucătăria era goală. Se întoarse şi o luă în fugă pe scări.

— Mama! S-a prăbuşit un avion. Ştiai?

Se opri brusc în momentul în care îl văzu pe Mitchell pe palierul de deasupra sa. Străinul din casa ei era la fel ca orice alt muncitor. Cu un pulover cu guler rotunjit, o jachetă veche din lână neagră peste nişte pantaloni grosolani şi bocanci în picioare. Fata ţipă de spaimă şi aproape că se prăbuşi în jos pe scări. Mama ei îşi făcu apariţia, ştergându-şi mâinile de şorţ, trecând pe lângă Mitchell.

— Simone! Este în regulă. E un prieten. Are nevoie de ajutorul nostru. Nu te speria.

Mama ei o luă rapid de umeri şi o conduse în jos pe scări spre bucătărie.

— Era în avion?

Când au ajuns în holul din faţă, Jean Bernard tocmai intra pe uşă. Îşi dădu seama dintr-odată că situaţia se complicase. Juliet o duse pe fiica sa în bucătărie, în timp ce Bernard se uită în sus la Mitchell, care stătea în picioare în capul scărilor.

— Mai bine ai coborî, spuse medicul.

Câteva clipe mai târziu, Mitchell i se alătură lui Jean Bernard la fereastra din bucătărie. Mai în jos pe stradă, Lucien aştepta în faţa casei medicului.

Mitchell se dădu înapoi. Juliet stătea lângă Simone, mâinile ei acoperindu-le pe cele ale fiicei sale în semn de asigurare că totul este bine. Fata părea să se fi liniştit. Mitchell se gândi că poate fata era obişnuită să vadă bărbaţi din Rezistenţă venind şi plecând.

— Cine este băiatul?

— Lucien Tissard. E un flăcău bun; aduce şi cară pentru toată lumea. Germanii au câteva trupe pe locul în care s-a prăbuşit avionul, care se află la câţiva kilometri vest de aici. S-ar putea să nu vină în direcţia asta.

— Nu puteţi să vă asumaţi riscul că germanii nu-şi vor băga nasul. Vă pun pe toţi în pericol. Trebuie să plec de aici.

Se întoarse şi se uită la Simone.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat.

— Nu-i nimic. Nu m-am speriat cu adevărat.

— Nu prea cred.

Juliet o strânse pe fiica sa de umeri.

— Du-te sus şi caută o cutie pentru oaspetele nostru ca să-şi poată lua nişte mâncare cu el.

— Am vechea mea geantă de şcoală.

— E bună.

Juliet aşteptă până când auzi paşii fiicei sale în sus pe scări. Se ridică în picioare şi împinse scaunul înapoi sub masă.

— Nu vreau să audă. Ne temem pentru copiii noştri, nu pentru noi.

— Te vom ascunde în afara satului timp de câteva zile, spuse Jean Bernard.

— Trebuie să ajung la Paris cât mai repede. Este neapărat necesar. Trebuie să găsesc pe cineva, le spuse Mitchell.

— Pascal, ne aflăm la patru sute de kilometri depărtare de Paris. Nu vei ajunge acolo repede. Vom face tot ce putem mai bine pentru tine. Imediat ce lucrurile se liniştesc, te ducem în nord.

Lucien lovi la întâmplare o piatră în timp ce-l aştepta pe doctorul Bernard să se întoarcă. Ştia că-i promisese să aştepte, dar ce rău se putea întâmpla dacă se ducea câteva case mai jos, la barul lui Gustave?

Îşi lipi faţa de uşa cu glasvand. Făcând mâinile căuş la ochi se uită în interiorul întunecat unde doi bătrâni stăteau într-un colţ jucând alene cărţi. Asta era bine. Nu erau decât Didier şi Edgard, iar ei se aflau acolo în fiecare zi, mai puţin duminica. Mai important, nu se vedea nici urmă de jandarmul Marin. Uitându-se încă o dată în spate să vadă dacă doctorul Bernard se întorcea acasă, Lucien intră. Bătrânii abia dacă se uitară în direcţia lui.

Băiatul îşi sprijini antebraţele de tejgheaua din lemn lustruit şi zâmbi larg proprietarului barului, care se uita la el pe deasupra ziarului pe care îl citea.

— Pariez că ziarul este vechi de cel puţin o lună, Gustave, spuse Lucien obraznic. Dacă vrei să ştii ce se mai întâmplă, mai bine m-ai întreba pe mine.

— Valea de-aici!

— Dă-ne o limonadă, Gustave!

— Ce faci în sat? O urmăreşti pe fata lui Bonnier?

— Nu. Am ceva de făcut pentru bunicul.

Menţionarea numelui bunicului băiatului sugera că era rost de nişte contrabandă.

— Ce fel de treabă?

— Dă-mi o limonadă şi-am să-ţi spun.

În ciuda celor doi jucători de cărţi care erau surzi la orice, mai puţin la acoperişul care le-ar fi căzut în cap, Gustave aruncă o privire precaută în direcţia lor în timp ce se ridica în picioare de pe taburet şi împăturea ziarul vechi. Nu

puteai spune niciodată cine şi ce auzea în sat. Gustave turnă cordial limonadă într-un pahar şi adăugă apă. O întinse băiatului.

— Ce fel de treabă? întrebă el încetişor.

Lucien sorbi cu sete. Se şterse la gură cu mâneca şi se aplecă mai aproape de el, fiind la fel de precaut ca Gustave.

— Ai ceva coniac pentru bunicul? întrebă el.

— Nu astăzi. Raţia mea s-a terminat.

— Mai vrei un alt purcel de lapte? La fel ca cel pe care ţi l-am adus luna trecută?

Gustave şterse un pahar, care nu avea nevoie să fie şters, în timp ce se întoarse pe jumătate şi privi înspre Edgard şi Didier. Piaţa neagră era o afacere periculoasă, chiar dacă toată lumea era pregătită să vândă şi să cumpere pe ea.

— Când?

— Mâine.

Gustave se încruntă, aparent nesigur. Apoi renunţă şi înclină din cap arătându-i lui Lucien capătul tejghelei. Se aplecă şi scoase de sub tejghea o butelcuţă de buzunar. I-o întinse băiatului, care o îndesă în interiorul jachetei.

— Nu lăsa pe nimeni s-o vadă, altfel am încurcat-o amândoi rău de tot. Tu adu purcelul; ai să-l sacrifici în spate. Aproape că mi-am tăiat, naibii, mâna când am făcut asta ultima dată.

Lucien zâmbi şi dădu aprobator din cap, după care ieşi în stradă. Gustave se uită nervos în spate. Teama făcea să apară fantome care vedeau şi auzeau totul.

12

Juliet Bonnier pregăti şi împachetă mâncarea în hârtie cerată maro, prin care nu trec uleiul şi grăsimea, în timp ce Jean Bernard se uita atent pe fereastră. Îl văzu pe Lucien împingându-şi bicicleta înapoi de la cafeneaua lui Gustave. Fără îndoială băiatul făcea troc. Însă acum flăcăul stătea acolo unde i se spusese să aştepte. Medicul se întoarse spre Mitchell.

— Am să duc mesajul de la tine la Norvé. Lucien te va conduce la adăpostul de noapte al lui Chaval din pădure. Eşti suficient de puternic ca să mergi cu bicicleta?

Mitchell încuviinţă dând din cap.

— Putem avea încredere în Chaval?

— Chaval îi urăşte pe colaboraţionişti francezi mai mult decât orice, spuse Bernard.

— A fost într-una dintre taberele lor de detenţie, adăugă Juliet. L-au tratat rău de tot.

— Bine. Voi face aşa cum spuneţi.

Jean Bernard îi scutură mâna în semn de rămas-bun şi se uită la Juliet.

— Jumătate de oră. Îmi va da timp să-l avertizez pe Chaval.

Lucien stătea în picioare, cu bicicleta lângă maşina lui Bernard; îl cuprinse entuziasmul după ce află ce se cerea de la el.

— Mă pot baza pe tine, Lucien?

— O, da, pe cuvântul meu că puteţi.

— Tu asigură-te că te întorci cu mult înainte de a se da stingerea.

— Da, domnule doctor.

Jean Bernard îşi aşează o mână părintească pe umărul băiatului. Haina jerpelită abia dacă-i oferea suficientă căldură pentru o zi răcoroasă de vară, ca să nu mai vorbim de o zi de iarnă sau de primăvară glacială precum cea de astăzi. Flăcăul era la fel de robust ca un motan de mahala,

iar instinctele sale de supravieţuire erau la fel de perfecţionate.

— Asta este treabă de bărbat, Lucien. Nu mai spunem la nimeni.

Faţa băiatului radia de mândrie atunci când medicul îi strânse mâna. Totul era ca între oameni mari.

— Aşteaptă până te cheamă madame Bonnier.

— Nu pot să aştept lângă uşa ei din spate?

— Nu, vei vrea s-o impresionezi pe Simone. Nu uita ce-am spus. Bărbaţii nu bârfesc. Stai aici. Întoarceţi bicicleta cu roţile în sus ca şi cum i-ai verifica lanţul.

Jean Bernard se uită în spatele băiatului spre locul în care Juliet privea pe fereastră. Îi făcu un semn din cap, după care urcă în maşină şi plecă.

Juliet se trase de la fereastră. Nodul de teamă îi creă un gol în stomac gândindu-se că ceva ar putea să meargă pe dos. Notele liniştitoare ale studiului lui Chopin inundară casa din holul de la intrare unde era ţinut vechiul pian al familiei. Rămase locului în picioare pentru o clipă, în pragul uşii de la bucătărie, şi se uită la englezul care venise de atât de departe pentru a încerca să-i salveze pe alţii. Pascal stătea aşezat lângă Simone, dându-i lecţii de pian. Se ruga ca prezenţa lui să nu le pună în pericol vieţile. Făcuse multe pentru Rezistenţa locală, dar acest lucru nu-i diminua teama de a fi prinsă.

— Mâna stângă cântă acordurile sale, iar apoi mâna dreaptă poate face orice-i place.

Mitchell îi arătă fetei. Cântă alte câteva linii melodice. Juliet se întoarse din pragul uşii. Îl auzise pe Mitchell încheind cu o înfloritură improvizată, care semăna mai mult a vodevil decât a Chopin, după care o încurajă pe Simone să continue să exerseze. Intră în bucătărie în timp ce ea lega mânerele vechii genţi.

— Am mai pus un pulover înăuntru; se poate face rece seara pe dealuri. Nu este prea multă mâncare, dar îţi va ajunge până ucide ceva Chaval ca să pună în oală.

Îi dădu geanta.

— N-ar trebui să-mi dai nimic. Ştiu că totul este la raţie.

— Primesc ceva în plus pentru Simone. E în regulă.

El făcu un pas înainte şi luă geanta; mâinile li se atinseră. Pentru o clipă, niciunul dintre ei nu şi le retrase şi o nesiguranţă scurtă îl cuprinse brusc. Acele ultime ore disperate din Paris cu ani în urmă fuseseră atât de grăbiţi şi alimentaţi de frică, încât abia avusese timp să-şi îmbrăţişeze soţia înainte de a se despărţi. Şi de atunci? Un spaţiu pustiu şi sterp, lipsit de mângâierea sau atingerea unei femei. Ea se uită o clipă la jacheta lui, apoi îşi trecu mâna peste ea aşa cum ar face o soţie atentă cu bărbatul său.

— Este ciudat să-i văd din nou hainele.

Jena ei îl făcu să se simtă stânjenit.

— Îmi pare rău dacă te supără.

— Nu…

Ea şovăi o clipă, îi atinse reverul, apoi îşi duse mâna la faţă.

— Îi pot simţi încă mirosul de tutun.

Ochii i se umeziră, iar zâmbetul scurt pe care i-l adresă lui Mitchell îl învălui în ceva ce părea să fie un moment de intimitate. Emoţii derutante îi cuprinseră pe amândoi. Ea îi atinse din nou pieptul.

— Noroc!

★

Mai rămăseseră puţine ore de lumină şi la început Mitchell se strădui să ţină pasul cu viteza lui Lucien. Lui Mitchell îi era clar că băiatul se dădea mare, dar reuşise să menţină ritmul datorită anilor de ciclism de la Bletchley Park. La câţiva kilometri de sat, Lucien încetini fără ca Mitchell să-i ceară asta.

— Este mai bine să nu mergem atât de repede acum, spuse Lucien ca o metodă de a scuza încetineala bărbatului mai în vârstă, un gest care nu fu trecut cu vederea de Mitchell.

— Nu poţi şti unde se află patrulele de miliţie sau cele germane prin aceste păduri. Nimeni nu merge repede cu bicicleta decât dacă a dat de necaz.

— Sau încearcă să ajungă undeva înainte de a se da stingerea, spuse Mitchell.

— Da, ăsta-i un motiv bun.

— Însă ai dreptate, Lucien, mai încet este mai bine, adăugă rapid Mitchell, în cazul în care băiatul voia să accelereze din nou.

Mitchell era încântat de faptul că geanta din spatele lui nu avea în ea decât nişte hrană şi ceva haine; maioul i se lipea deja de spate. Se consolă cu ideea că mergând în felul acesta avea timp să-şi sporească rezistenţa.

— Doctorul Bernard spunea că eşti vărul lui madame Bonnier.

— Aşa este.

— Permanent fac tot felul de lucruri pentru doctorul Bernard… are încredere în mine. Eu am fost cel care i-a spus despre avion.

— Ce avion? zise Mitchell, prefăcându-se că nu ştie nimic.

— O… nimic… am văzut un avion trecând pe aici…

Nu mai spuse nimic, după care, neputând să reziste tentaţiei de a-l impresiona pe străin:

— Sunt nişte bărbaţi pe dealuri, ştii?!

Mitchell se concentra la drumul din faţa lor, sperând ca tăcerea lui să-l provoace pe băiat.

— Din Rezistenţă, spuse Lucien.

Aruncă o privire spre bărbatul îndesat care îşi conducea bicicleta alături de el şi adăugă precaut.

— Eşti cu cei de la Vichy?

— Nu. Nu sunt cu cei de la Vichy, îl asigură Mitchell. Sunt împotriva tuturor duşmanilor Franţei.

Băiatul rânji.

— Şi eu.

Într-o oră erau la poalele dealurilor joase, împădurite, iar drumul devenise mai răsucit, curbele fără vizibilitate din faţa lor însemnând că Mitchell nu putea anticipa pericolul. Temerile lui deveniră brusc realitate în momentul în care au făcut un viraj şi au văzut soldaţii în faţă – poate că erau aceiaşi oameni care examinaseră locul în care se prăbuşise avionul şi a căror căutare pentru supravieţuitori se lărgise.

Erau relaxaţi şi răspândiţi de-a lungul şoselei. Fumau şi îşi scoseseră căştile; unii mâncau, în timp ce alţii îşi fierbeau nişte înlocuitor de cafea. Vreo doi se uşurau în tufişurile din apropiere.

Lucien îşi puse călcâiul în pământ. Mitchell mai glisă câţiva metri înainte de a se opri. Evaluă pericolul. Nu era niciun motiv să presupună că aceşti soldaţi vor face ceva mai mult decât să le verifice cărţile de identitate.

Unul dintre soldaţii aflaţi cel mai aproape de ei pe şosea tăia o bucată de pâine neagră şi în timp ce-o băga în gură, privirea i se odihnea pe cicliştii care se opriseră la câteva sute de metri mai departe. Mestecând în continuare pâinea tare, se ridică în picioare, îşi luă arma şi le făcu semn să meargă mai departe.

Mâna lui Mitchell se îndreptă spre patul pistolului de calibru .45 aflat la brâu. Se întoarse pe jumătate ca şi cum ar fi vorbit cu băiatul şi, sperând ca trupul lui să ascundă ce făceau, aruncă arma pe marginea drumului.

— Nu te mişca, Lucien, spuse el încet, încercând să-l liniştească pe băiatul care se uita uluit.

Lucien îşi linse buzele, uitându-se rapid în toate părţile. Îşi atinse buzunarul de la piept, unde pusese sticluţa ilegală de coniac.

Mitchell ştiu instinctiv că băiatul urma să intre în panică.

— Lucien! şuieră el.

Însă băiatul era surd la îndemnul lui. Întoarse bicicleta.

— Nu, Lucien! Stai pe loc!

Stomacul lui Mitchell era tot numai noduri.

— *Halten Sie!* strigă soldatul.

Soldaţii îşi luau armele, iar unul dintre ei avea deja puşca pe umăr, în poziţie de tragere. Scena se estompă într-un tablou static: unii soldaţi nu se ridicaseră încă în picioare, alţii îşi puneau căştile, iar alţii se îndreptau spre ciclişti. Un personaj în uniformă albastră se precipită spre ei din spatele soldaţilor din trupă.

— Nu-l împuşcaţi! strigă jandarmul Marin. Opriţi focul!

Mitchell se uită dinspre soldaţi spre băiatul care voia s-o ia la fugă. Întoarse bicicleta în speranţa că va bloca ţinta

soldatului. Îşi ridică braţele în semn de predare.

— *Nicht schiessen! Nicht schiessen!* mugi el.

Lucien parcurse mai puţin de patru metri înainte să se audă prăbuşirea înfricoşătoare din cauza glonţului tras. Glonţul îi intră în spate pe sub omoplat, după care pătrunse în carne în sus şi ieşi afară, sfâşiindu-i inima. Impactul îl trânti la pământ. Se ghemui de parcă nu ar fi avut niciun os în corp şi ateriză cu un picior pe jumătate îndoit sub el şi cu pământ în părul încâlcit. Ochii îi erau deschişi.

Mitchell îşi aruncă într-o parte bicicleta şi, cu braţele în continuare în aer, alergă spre băiatul care se prăbuşea la pământ. Îngenunche, legănându-l în braţe pe Lucien, al cărui sânge îşi croi drum în pământ laolaltă cu coniacul scurs din sticluţa spartă, târşâitul bocancilor cu blacheuri ai soldaţilor apropiindu-se rapid din spatele lui. Îşi ridică privirea către armele aţintite asupra sa. Şocul îl slăbise, trupul îi tremura şi nu făcu nicio încercare de a se opune mâinilor care îl înşfăcară brutal, îndepărtându-l de lângă băiatul mort.

13

Saint-Audière era un oraş mai mare decât Saint-Just, iar atunci când soldaţii îl târâră pe Mitchell din camionul lor în piaţa principală văzu un grup de aproximativ douăzeci şi mai bine de tineri soldaţi din Wehrmacht. Uniformele lor, care nu li se aşezau bine, îi evidenţiau ca pe nişte noi recruţi, cel mai probabil întăriri pentru cei care scotoceau zona. Unul dintre ei împărţea îndatoririle de pază cu un jandarm local, stând sub un steag cu svastică şi un tricolor francez care fuseseră arborate unul lângă altul. În partea cealaltă a pieţei, un grup de bărbaţi, purtând jachete şi pantaloni albaştri de uniformă, cămăşi maro şi berete largi albastre, se întoarseră şi priviră cum trupul lui Lucien era târât din spatele camionului pe o pătură. Un bărbat scund făcu nişte remarci usturătoare, iar ceilalţi râseră, unul dând dispreţuitor un bobârnac mucului de ţigară înspre corpul băiatului. Un soldat din grupul de căutare de pe stradă îl admonestă. Bărbaţii în uniforme albastre tăcură brusc şi se întoarseră cu spatele. În mod clar, se gândea Mitchell, soldaţii germani detestau Miliţia din cauza colaboraţionismului, la fel cum o detestau şi compatrioţii lor. Soldaţii care îl escortau pe Mitchell îl băgară cu forţa pe uşa Préfecture de Police[11].

În interiorul secţiei de poliţie, soldaţii înmânară sergentului aflat la birou conţinutul buzunarelor lui Mitchell, precum şi geanta în care se aflau mâncarea şi hainele. Fără prea multă ceremonie, numele lui fu trecut într-un registru, iar jandarmii îi puseră cătuşele şi-l conduseră într-o încăpere sărăcăcioasă, fără nimic în ea cu excepţia unei mese şi a două scaune, câte unul de o parte şi de alta. Un bec fără abajur atârna deasupra mesei, cu o hârtie de muşte lipicioasă şi maronie legănându-se sub el. Un ghemotoc de muşte înnegrea capcana.

Fu legat cu cătuşele de un lanţ care trecea printr-un inel din oţel prins în şuruburi de podea, iar cei care îl

[11] „Prefectura de poliţie” (fr., în original) (n. tr.).

capturaseră plecară trântind uşa. Tremurând, mort de oboseală, Mitchell încercă să scape de imaginea trupului neînsufleţit al lui Lucien. Copilul încercase cu mult curaj să-l ajute, iar acum, din cauza lui, copilul era mort, viaţa fiindu-i luată printr-un act de violenţă subită.

Mitchell estima timpul cât fusese lăsat singur prin numărarea în calupuri de şaizeci, plasând mental fiecare dintre aceste minute numărate pe linia de mortar a unui şir de cărămizi de pe peretele opus. Lumina scăzuse în afara ferestrei mari cu bare metalice. Auzi voci şoptite. O oră? Sau trecuse mai mult? Vederea începuse să i se înceţoşeze din cauza foamei şi oboselii. Lumina galbenă de la becul fără abajur arunca umbre pe perete, făcându-l să piardă şirul liniilor pe care le numărase în minte. Câteva clipe mai târziu, intră un civil, deschise un dosar maro, scoase nişte hârtie liniată şi începu să scrie. Mitchell privi scrisul înclinat şi ritmic care acoperea pagina. Bărbatul avea vreo patruzeci şi cinci de ani, bănuia el, cu părul subţiat deasupra unei feţe pământii cu dinţi inegali în spatele buzelor subţiri. Buzele îi erau uşor întredeschise în timp ce se concentra la ceea ce scria; un strop de salivă albă se lipise de micile crevase din colţurile gurii. Se smârcâi, scoase o batistă, îşi suflă nasul şi se întoarse la raportul său fără să-şi ridice ochii către Mitchell. Un funcţionar pe timp de pace sau un mic oficial de la biroul primarului din localitate, ridicat acum în funcţie pentru a fi pe ce poziţie drept colaborator?! se întrebă în gând Mitchell.

Apoi, părând mulţumit că îşi îndeplinise sarcina, bărbatul puse pixul jos, îşi uni degetele celor două mâini şi se uită la Mitchell.

— Sunt inspectorul Paul Berthold de la Miliţie.

Mitchell ştia că avea să fie norocos să scape de tortură dacă acest om nu credea povestea pe care le-o spusese germanilor. Cei de la Miliţie erau mai vicleni decât Gestapoul, colaboratori entuziaşti care îşi cunoşteau curtea la fel de bine ca şi localnicii pe care îi spionau şi arestau. Rolul acestora era să desfiinţeze Maquis-ul din zona lor; operau după cum voiau şi semănau teroarea în rândul

populaţiei franceze. Infractori de rând şi criminali le sporeau rândurile deoarece oricărui francez care se oferea voluntar să lucreze alături de ei i se garanta că nu va fi trimis în Germania la muncă forţată. Dacă oricare dintre aceşti oameni din miliţie era ucis, atunci porneau propriile represalii, la fel de rapid şi de brutal precum germanii.

— Am citit ce le-ai spus germanilor. Cred că minţi. Cum ai ajuns la Saint-Just?

— După cum le-am spus şi lor, şi jandarmului care m-a luat la întrebări, am călătorit cu autobuzul de la Bordeaux până la Arronnes.

— Şi de acolo ai mers pe jos?

— Da, mi-a fost furată bicicleta.

— Şi ai raportat asta?

— Nu. Am fost pe drum patru sau cinci zile. Un fermier m-a dus mai departe cu căruţa lui.

Berthold îl analiză cu atenţie.

— Foarte bine. Cât de departe de-a lungul coastei ai mers înainte de a lua autobuzul?

— N-am mers. Nu am permis pentru zona de coastă.

— Accentul tău. Nu este de nicăieri de pe-aici.

— Am trăit în cea mai mare parte la Lyon şi Paris. Uite ce-i, respect legea, nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Pur şi simplu mă duceam în staţie.

— Duceai o geantă cu tine care avea înăuntru numele fiicei lui madame Bonnier. O geantă de şcoală. Ai furat-o aşa cum ai furat bicicleta doctorului Bernard?

Mitchell îşi înghiţi frica şi tuşi ducând una dintre mâini la gură, încercând cu disperare să se gândească la o explicaţie. Făcuse o greşeală fundamentală prin faptul că nu verificase vechea geantă de şcoală. Orice copil din lume îşi scrie numele pe geantă, iar jandarmul trebuie să fi recunoscut bicicleta lui Bernard.

— Am fost la madame Bonnier ca oaspete.

— De ce ai fost oaspete acolo?

— Îl cunoşteam pe fostul ei soţ.

— Unde este valiza ta?

— A dispărut când mi-a fost furată bicicleta.

— Aşa că ai furat bicicleta medicului?

— Nu. Băiatul mi-a adus-o. Încercam să ajung la tren în La Basson. Băiatul urma să o ducă înapoi în sat în locul meu.

— De ce-a fugit băiatul?

Mitchell îşi scutură capul.

— Nu ştiu. Era doar un copil, pentru numele lui Dumnezeu!

Imaginea dezolantă a lui Lucien întins pe pământ refuza să-i se şteargă din minte.

— Copilul era înfricoşat. Evident că nu trebuia să aibă la el sticluţa aia de coniac. Nu ştiu de unde o luase.

Berthold rămase rezervat şi se uită pe documentele de identitate ale lui Mitchell.

— Pascal Garon, agent de asigurări. Biroul firmei tale s-a închis anul trecut. Am verificat.

— Aşa este. V-am spus că încerc să-mi găsesc de muncă. Mi-am pierdut slujba la scurtă vreme după ce germanii au invadat zona liberă. Asigurările agricole au devenit o glumă. Ce nu au luat germanii a luat piaţa neagră.

— De unde-l ştii pe fostul soţ al lui madame Bonnier? Era soldat. Ai fost şi tu în armată?

— Nu. Sunt prea bătrân. L-am întâlnit la schi în urmă cu zece ani.

Berthold se gândi la tot ce-i spusese Mitchell. Răspunsurile lui veneau fără niciun fel de efort. Tremurul din vocea lui era de înţeles.

— Asta-i o zonă liniştită. O împuşcătură creează probleme. Foarte multe documente de întocmit.

— Îmi pare rău dacă moartea băiatului v-a provocat vreun inconvenient.

Mitchell îl pironi cu privirea pe Berthold într-un act deschis de dispreţ. Slăbiciunea unui moment şi împotriva tuturor regulilor de a supravieţui unei interogări. Berthold se aplecă brusc deasupra mesei şi-l plesni peste faţă pentru insolenţa sa. Urechile lui Mitchell ţiuiră, în timp ce sângele îi ţâşnea pe nas.

Mitchell fu dus cu forţa într-o celulă goală, mirosind a urină stătută şi excremente. Un singur cadru de pat şi o saltea pătată, o găleată cu capac într-un colţ. Patul fusese deja luat de un bărbat slăbănog, cu faţă de dihor, nebărbierit, cu părul căzându-i peste faţă, cămaşa murdară fiind băgată în pantalonii prea mari şi legaţi cu o bucată de sfoară. Răsucea spasmodic o ţigară între degete, adulmecând mirosul înţepător de tutun. Când l-au împins pe Mitchell în celulă, bărbatul radia de bucurie. Dosul mâinii lui Mitchell era murdar de sânge de când îşi ştersese nasul.

— Asta nu-i nimic, spuse deţinutul, uitându-se la el din cap până în picioare. Eşti norocos că ticăloşii ăştia nu ţi-au băgat coada unei mături pe cur în sus.

Bărbatul rodea o scobitoare, mutând-o dintr-un colţ al gurii în alta, dar chiar şi acest lucru nu-l încetinea din a-l trata brusc ca pe un oaspete pe colegul lui deţinut:

— Paul Berthold a fost cel care te-a interogat, nu? Pariez că el a fost. Îi place să-şi murdărească mâinile. Este un ticălos fără îndoială. Chestia este că cei din Miliţie ştiu că toată lumea îi urăşte, prin urmare nu contează ce-ţi fac. Te interoghează şi dacă nu eşti atent îi linguşesc pe cei de la Gestapo şi te predau lor. Ticăloşii! Uită-te la mine – mirosi ţigara din nou, aroma ei părând să-i provoace plăcere –, tot ce i-am spus a fost: „Uite ce-i, facem afaceri în fiecare lună. Cumpăr benzina pe care o iei din rezerva pentru camioanele germane.” Isuse, asta a fost o mare greşeală. „Luată?” îmi spune el. „Vrei să spui furată? Hristoase! Furată? Acuzi de furt un membru al miliţiei?”

Mitchell îşi lipi spatele de peretele celulei, hotărât să nu se aşeze pe pardoseala murdară, dorindu-şi să înceteze turuiala lui neîncetată.

— Vezi tu, aici este locul unde limbajul poate face diferenţa dintre succes şi eşec, dintre viaţă şi moarte, a insistat el. Sunt aici de săptămâni întregi. N-am vorbit cu nimeni de la arestarea mea şi mi-ar plăcea să am o conversaţie; un om este înfometat de viaţă dacă nu conversează cu celelalte fiinţe umane. Nu că i-aş clasifica pe aceşti ticăloşi drept fiinţe umane. Însă eu sunt agent de

vânzări. Asta fac. Îmi place să vorbesc. Şi lasă-mă să-ţi spun că atunci când mă vor lăsa în cele din urmă să plec din gaura asta împuţită, va fi pentru că banii sau bunurile au trecut în alte mâini. Am prieteni. O mulţime de prieteni, oameni cu influenţă şi mă vor găsi. Vor şti atunci când nu livrez ceea ce doresc ei. Nimeni altcineva nu poate...

Făcu o pauză, în timp ce Mitchell se prinse de barele de la fereastră şi se trase în sus pentru a se uita afară.

— Nicio şansă de a scăpa, amice. Nu, nu. Locul colcăie de miliţie, germani, poliţie. Orice nenorocit care poartă o armă se află acolo. La fel şi câinii, din ce-am auzit. Ai aflat de prăbuşirea avionului, nu-i aşa? S-au căcat pe ei la gândul că ar putea fi supravieţuitori. Al dracului de improbabil, aş spune eu. Nu, nu. Nu atunci când te prăbuşeşti şi faci o gaură suficient de adâncă pentru a face cunoştinţă cu diavolul.

Piaţa oraşului era cufundată în întuneric. Mitchell se lăsă la loc în jos.

— Oricum, următorul lucru pe care-l ştiu este că mă aflu aici şi-mi oferă o ascunzătoare bună. Ticălosul. Vom face afaceri din nou. Întotdeauna facem. Dar trebuie să-ţi arate cine-i şeful. Ticăloşii. Cu toţii. Ticăloşi corupţi. Însă fac bani de pe urma lor.

— Se pare că este cu atât mai bine pentru toţi cu cât spui mai puţin, zise

Mitchell.

Omul îşi miji ochii.

— Îmi spui că vorbesc prea mult?

— Da. Fumează-ţi blestemata de ţigară şi ţine-ţi gura închisă o vreme.

— Dacă aş putea, aş face-o. Totul face parte din tortura lor. Mă lasă să păstrez astea, spuse el, arătând spre ţigări, însă mi-au luat chibriturile. Vezi ce vreau să spun? Ticăloşii!

Îi arătă lui Mitchell pachetul cu două ţigări în el.

— Vrei să facem schimb? Îţi fac rost de brichetă, dar tu-mi dai pachetul şi patul peste noapte, zise Mitchell.

— Ai brichetă? Prostii! Trebuie să te fi controlat.

— Ţigările şi patul. Cât eşti de disperat să tragi un fum?

Mitchell îl provocă. Bărbatul îşi plimbă saliva prin gură şi dădu din cap aprobator.

— În regulă.

Mitchell smulse folia argintie din pachetul de ţigări şi o rulă într-un tub subţire. Îl făcu să se dea jos din pat în timp ce căută o parte uzată a protecţiei de saltea; folosind unghia de la un deget, o rupse şi trase afară o bucăţică din umplutura din fibră de capoc. Trase patul sub lumina de la bec şi, lingându-şi degetele pentru a se proteja de arsură, deşurubă becul. Îi făcu semn omului să se apropie, se lăsă în jos, culese scobitoarea dintre buzele sale, apoi răsuci tubul din folie argintie în jurul ei. O împinse în mufa sub tensiune, care scânteie pe bucăţica de umplutură din bumbac pe care Mitchell o ţinea pregătită. Coborî, suflând în bumbacul care ardea mocnit.

Colegul lui de celulă rămase cu gura căscată de uimire, după care îşi aprinse repede ţigara, trăgând adânc fumul în piept, cu ochii închişi de plăcere. Mitchell împinse înapoi patul şi îl revendică.

— Acum vrei să taci din gură?

Bărbatul rânji şi îi întinse mâna.

— Bucuros. Vincent, Gérard Vincent. Vrei ceva? Îţi aduc. La un anumit preţ. Ticălos deştept. Ha! Dacă ajungi vreodată la Paris şi ai nevoie de o favoare, să mă cauţi: 29 Rue Bertier. Da?

Mitchell îi strânse mâna.

— Voi ţine minte asta. Eu sunt Pascal Garon.

Vincent se aşeză bucuros pe podea, fără să mai ia în seamă murdăria sa, în timp ce-şi savura ţigara. Mitchell nu putu face altceva decât să se liniştească pe timpul nopţii şi să spere că Miliţia îi va crede povestea şi îl va elibera în dimineaţa următoare. Era bine şi cu adevărat debusolat acum. Căzând din nou printr-un cer în flăcări fără să vadă pământul sub picioarele sale.

14

În dimineaţa următoare, Juliet Bonnier se afla la Préfecture de Police în Saint-Audière. Jandarmul Marin stătea în picioare ascultător, la câţiva paşi în spatele lui Berthold, care se afla cu faţa la ea.

— Vreau să vă întreb despre bărbatul care era cu băiatul. Acest Pascal Garon. Spune că v-a vizitat în Saint-Just.

— Da, aşa este, spuse Juliet.

Pulsul i se zbătea la gât, dându-i de gol frica din cauza faptului că fusese chemată.

— Înţelegeţi, madame, că uciderea băiatului a fost un eveniment nefericit. Nu poate fi vina cuiva. A fugit în momentul în care i s-a spus să se apropie. De ce anume credeţi că se făcea vinovat?

— Nu ştiu. Jandarmul Marin spunea că avea la el o sticlă cu coniac de contrabandă; poate din cauza asta. Era doar un băiat. Îl conducea pe prietenul meu în staţia de tren.

— În La Guyon?

— Da.

— Prietenul dumneavoastră spunea că mergea în La Basson.

— Da! Îmi pare rău, am vrut să spun La Basson. Toată treaba asta este îngrozitoare. Nu pot gândi limpede.

— Sunteţi sigură că era vorba despre La Basson? Absolut sigură?

Privirea fixă a lui Berthold o provocă. Trase adânc aer în piept şi dădu din cap aprobator.

— Absolut sigură. Da.

Berthold arăta de parcă i-ar fi cântărit răspunsul. Se uită la Marin.

— Du-te înapoi în Saint-Just şi verifică locuinţa lui madame Bonnier. Dacă găseşti ceva necorespunzător, vii la mine. Orice.

Marin dădu din cap şi aruncându-i o privire neliniştită lui Juliet, părăsi încăperea. Berthold i se adresă lui Juliet.

— Aşezaţi-vă!

Ea se aşează pe o bancă lipită de perete, ţinându-şi mâinile împreunate în poală, cu umerii încovoiaţi. Acest lucru servea nu numai pentru a o face să pară speriată în faţa miliţianului, dar şi pentru a-şi sili mâinile să nu mai tremure. Curajul n-o părăsise, însă gândul de a fi arestată şi trimisă cu Simone într-unul dintre lagăre îi ascuţi instinctul de supravieţuire. Berthold se aşeză lângă ea. Putea să-i miroasă colonia prea dulce, care se amestecase cu mirosul stătut de transpiraţie. Respiraţia îi trăsnea de la tutun şi dinţii stricaţi.

— De ce ar călători un bărbat atât de departe ca să-l vadă pe soţul dumneavoastră? A fost declarat mort în acţiune. Garon nu ştia asta?

Juliet agoniză până să dea răspunsul, talentele sale de actorie fiind subjugate de teama ei de acest om respingător, aflat atât de aproape de ea.

— Ce anume nu-mi spuneţi? întrebă el.

Părea să-şi adune curajul, dar se formă o lacrimă. O şterse repede şi îşi recăpătă sângele rece. Cel puţin asta văzu Berthold.

— Sunt văduvă şi am o fată tânără. Dacă se află... sunt distrusă.

Berthold se lăsă pe spate pe măsură ce începea să înţeleagă ce spunea ea.

— Este iubitul tău.

Juliet încuviinţă dând din cap şi îşi coborî capul, ca şi cum s-ar fi ruşinat.

— De dinainte de război? întrebă Berthold.

Ea încuviinţă din cap.

— Când a auzit că soţul meu a murit... a crezut că se putea muta, pur şi simplu, la mine... n-am putut permite asta. De asta l-am pus pe băiat să-l ducă la gară.

Berthold se opri din ce făcea în timp ce se gândea la explicaţia sa.

— Bine, deşi va trebuie să te mai interoghez. Înţelegi asta? spuse el şi puse o mână transpirată pe genunchiul ei.

Ce voia să spună era cât se poate de clar. Fără să-i mai întâlnească privirea, ea dădu din cap încă o dată.

Imediat ce fu chemată de poliţie, doctorul Bernard o duse cu maşina pe Juliet la Saint-Audière. Voia să discute cu Berthold în numele său, dar îl convinsese că era mai bine dacă erau implicaţi mai puţini oameni în investigaţie. Cu toate acestea, el insistase să o ducă cu maşina şi aşteptase în spatele secţiei de poliţie. Ea urma să fie escortată sub pază înarmată sau să fie eliberată. Când ieşi liberă împreună cu Englezul, rosti pe şoptite o rugăciune de mulţumire.

Au vorbit puţin pe drumul de întoarcere spre Saint-Just. Mitchell le-a spus exact ce s-a întâmplat.

— Regret cele petrecute cu Lucien. Mai mult decât pot exprima în cuvinte. Am încercat să-i împiedic să-l împuşte. N-am reuşit.

Jean Bernard se uită la el prin oglinda retrovizoare şi văzu suferinţa omului. După o clipă de consideraţie, spuse:

— Nu eşti răspunzător pentru asta, Pascal. Ai fost trimis aici să-i ajuţi pe alţii. Suntem cu toţii numai nişte intermediari pentru a te duce acolo unde trebuie să fii. Lucien a fost un băiat bun, însă panica lui a fost cea care l-a ucis.

— Şi un glonţ german, adăugă Juliet.

Jean Bernard îi lăsă în faţa casei lui Juliet.

— Ia-ţi lucrurile! Trebuie s-o aduc pe Simone. Este cu nişte prieteni – se va îngrijora, spuse Juliet.

Mitchell o apucă de braţ.

— Ce-ai spus acolo?

— Le-am spus că eşti iubitul meu.

— Atunci înseamnă că te poate şantaja ca să te culci cu el. Te-ai pus într-o situaţie periculoasă.

— Voi vedea cum fac atunci când va fi cazul, dar dacă va încerca vreodată, îi tai gâtul.

Se răsuci pe călcâie, lăsându-l pe Mitchell fără nicio îndoială că era capabilă să facă acest lucru. El urcă scările spre camera lui, iar când deschise uşa dormitorului îl văzu

pe Marin aşezat pe pat. Nu mai avea chipiul pe cap, iar primul nasture de la tunică era descheiat. Revolverul lui de serviciu se afla în mână.

— Ai noroc că mai eşti încă în viaţă, nu eşti de aceeaşi părere? spuse jandarmul satului.

Mitchell aruncă o privire în spatele lui. Mai erau şi alţi poliţişti în casă? Încercă să-şi dea seama dacă putea face un salt suficient de rapid încât să-l dezarmeze pe Marin. Bărbatul era mai mare şi mai solid şi avea şanse mari să-l dovedească, dar dacă se ajungea acolo trebuia să încerce. Nu putea risca să fie dus înapoi la Miliţie.

— Am fost interogat deja, spuse Mitchell.

— Ştiu. Cumnatul celui care te-a interogat, Gustave, conduce barul de aici din sat. Va ţine un ochi deschis la tot ce pare neobişnuit de acum înainte, în ciuda faptului că i-a dat coniac lui Lucien.

Mitchell închise încetişor uşa în spatele lui. Dacă trebuia să lupte pentru viaţa lui, nu dorea să rişte ca Juliet şi Simone să vină acasă şi să fie atrase sus, la etaj. Marin se ridică în picioare şi se întinse după ceva ce el nu putea vedea, după care aruncă pe pat borseta de brâu a lui Mitchell, plină cu bani.

— Sunt o mulţime de bani pentru un vânzător de asigurări, care nici măcar nu este angajat. I-ai lăsat aici cu un scop. Madame Bonnier este implicată; îmi dau seama de asta, doar nu sunt prost. Urma să ţi-i aducă? Femeile nu sunt controlate la fel de strict ca bărbaţii. Sau aveai de gând să te întorci? Ce făceai, de fapt, pe acel drum?

— Cât anume vrei? întrebă Mitchell.

— Nu mă atrage pe mine în afacerile tale murdare! Ai venit aici şi un băiat a murit! rosti cu năduf Marin.

Clătină din cap a disperare, după care mormăi ceva mai calm.

— Un băiat care a încercat să te ajute. Ticălosule!

Îşi ridică chipiul, arătându-i pistolul de calibru .45.

— L-am găsit în locul unde a murit Lucien. Unde l-ai aruncat.

Îşi puse chipiul la loc.

— Dacă ţi-ai planificat ceva, termină ce ai de făcut şi pleacă din jurisdicţia mea.

Se îndreptă spre uşă şi îl înfruntă pe Mitchell, care-i bloca drumul. Mitchell se dădu la o parte.

— De ce nu mă denunţi?

— Pentru că Lucien Tissard, un băiat în vârstă de cincisprezece ani din acest sat, a murit ca să te ajute pe tine. Moartea lui schimbă totul. Aşadar… voi mai rămâne pe aici o vreme pentru a încerca să menţin calmul. Şi ca să-l ţin sub observaţie pe proprietarul barului.

— Îţi sunt recunoscător.

— Nu e pentru tine. Spune-i lui madame Bonnier să aibă grijă. Dacă se angrenează prea mult, nu voi mai putea s-o ajut. De-acum s-a implicat SS-ul. Este acolo o întreagă companie de-a lor care vânează pe cineva. Sunt duri, oameni călită în luptă. Elita. Ticăloşi înrăiţi.

Trecu de Mitchell. Mitchell stătu locului o clipă. Avusese parte de o salvare norocoasă; acum se simţea de parcă funia se apropia de par. Cât timp va mai trece până când Marin îi va informa şi pe ceilalţi despre el? Era momentul să plece.

15

În timp ce Juliet se apropia de casă împreună cu Simone, îl văzu pe Marin ieşind pe uşa din faţă a locuinţei ei şi luând-o pe strada care ducea spre barul lui Gustave. În timp ce închidea uşa în urma sa, se sprijini de ea pentru o clipă, gândurile bulucindu-se ca la curse în mintea ei.

— Mamă? spuse Simone, dându-şi seama că era ceva în neregulă.

— Du-te în bucătărie, Simone.

— Ce s-a întâmplat? Ce se petrece?

— Simone! şuieră ea, încă îngrijorată de cine s-ar putea afla în casă.

Fata se dădu înapoi cu teamă. Juliet întinse mâna spre ea şi o luă de umeri.

— Draga mea, a avut loc un… accident, spuse ea blând. Te rog, du-te în bucătărie! Îţi voi explica totul, îţi promit. În regulă?

Fata dădu din cap şi o ascultă. Mitchell îşi făcu apariţia în capul scărilor şi veni jos în întâmpinarea ei.

— L-am văzut pe Marin ieşind din casă, spuse ea.

Mitchell se uită înspre locul în care Simone aştepta în bucătărie, apoi o luă pe Juliet de braţ, o conduse în camera din faţă şi închise uşa.

— Ştie că se petrece ceva, dar nu cred că va spune.

— Cât am fost în Saint-Audière, Chaval a venit să te caute. I-a lăsat un mesaj lui Simone.

— A implicat-o în asta?

— Nu mai era nimeni altcineva în care să aibă încredere. Jean Bernard şi cu mine eram cu tine. Spune că bărbaţii de pe dealuri vor ataca magaziile de lângă staţia ferată de lângă Saint-Audière.

— Pentru a se răzbuna din cauza lui Lucien?

— Da. Chaval voia să te ducă la ei. A spus că va aştepta la răscruce. Nu ştiu dacă e prea târziu sau nu.

Mitchell se uită pe furiş pe fereastră în stradă. Nimic nu părea să fie ieşit din comun.

— Nu am cum. Trebuie să merg spre nord.

— Dar Lucien…

— Băiatul a fugit! Nu l-am putut ajuta!

— Oamenii ăştia nu au suficientă experienţă sau arme. Tu ai fost instruit. Dacă nu-i poţi ajuta, atunci opreşte-i. Tu eşti singura lor şansă. Vrei să ajungă şi ei să stea întinşi morţi la pământ? Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă cu tine?

Mitchell se uită la ea. Era foarte hotărâtă. Încă de când fusese adus rănit la ea în casă, evenimentele care avuseseră loc se desfăşuraseră la insistenţele ei.

— Nu Jean Bernard este coordonatorul local. Tu eşti. El este curierul. De aceea Chaval m-a dus în casa ta şi nu a lui. Deoarece tu ai şti ce trebuie făcut, spuse el.

— Ai de gând să-i ajuţi pe oamenii ăia sau nu?

El o ignoră.

— De aceea ai venit şi m-ai scos de la închisoare, ca să te asiguri că eu preiau comanda aici.

Ea deschise uşa şi se întoarse să se uite la el.

— Bărbaţilor nu le place întotdeauna să primească ordine de la o femeie. Ajută-i! Ne datorezi măcar atâta lucru.

În timp ce Jean Bernard îl conducea cu maşina afară din sat spre întâlnirea cu Chaval, Mitchell îşi verifică pistolul de calibru .45. Apoi întrebă:

— Ai auzit ceva despre patrula SS?

— Nimic. Probabil bănuiesc că sunt şi alţi supravieţuitori. Poate că soldaţii au găsit radioul şi armele în locul în care s-a prăbuşit avionul. Dacă sunt în zona noastră, atunci este o escaladare periculoasă.

— Iar Chaval şi tovarăşii lui nu vor face lucrurile mai bune, spuse Mitchell.

Era o datorie care trebuia plătită faţă de cei care au riscat totul pentru a-l ajuta. Să-i abandoneze acum, indiferent cât de urgentă era dorinţa lui de a ajunge la Paris, ar fi fost o trădare. Şi ştia că dacă Londra urma să mai trimită vreodată un alt radiotelegrafist acestui circuit, atunci oricine ar fi fost nu ar fi avut nicio autoritate; mai

rău, ar putea fi abandonaţi în soarta lor. Când au ajuns la răscruce, nu mai era nici urmă de braconier.

— Am ajuns prea târziu, spuse Bernard.

— Va urma linia de cale ferată în sus pe cealaltă parte a dealului ăla. Du-te după el. Opreşte-i! Acum nu este momentul pentru acţiune.

Medicul plecă lăsându-l să urce de unul singur poteca de trei sute de metri care străbătea dealul. Picioarele lui Mitchell se umplură rapid de beşici, iar forţarea muşchilor neantrenaţi îl obosea. Plămânii îl ardeau din cauza efortului în timp ce făcea o pauză pentru a-şi trage sufletul, iar când se uită în urmă, văzu maşina lui Jean Bernard cotind pe strada goală pentru a se îndrepta spre Saint-Just.

Un vânt răcoros îi lovea faţa în timp ce urca rapid pe cărare, iar când ajunse pe coama dealului, se opri din nou pentru a-şi trage sufletul şi pentru a cerceta terenul din faţa sa. În depărtare, silueta unei persoane îşi croia drum pe o cărare de pe coasta dealului care înconjura pădurea.

Dimensiunile masive ale braconierului cu puşca atârnată de-a curmezişul spatelui nu lăsa loc de îndoială.

— Chaval!

Vocea lui Mitchell reverberă în jos pe deal şi un moment mai târziu, persoana se opri şi se întoarse.

Chaval impusese un ritm alert. Mormăielile sale despre înţelegerea faptului că nu se putuse face nimic pentru a-l salva pe Lucien demonstra că nu are resentimente faţă de Mitchell, iar curând fu evident că aprecia implicarea englezului în încercarea sa de a-l răzbuna pe băiat. Mitchell nu făcu niciun efort pentru a-l face să se răzgândească; nu era încă vremea. Numai când Chaval îl duse la cei care urmau să fie implicaţi în atac, Mitchell îşi folosi gradul pentru a-l opri.

O oră mai târziu, Chaval şi Mitchell coborau ca pe tobogan îndiguirea abruptă a unei linii de cale ferată. Când ajunseră la poale, Chaval îl trase repede pe Mitchell într-un

şanţ acoperit de tufişuri; îl presă cu faţa în jos spre pantă şi şopti:

— Patrula.

Mitchell nu auzi nimic din cauza respiraţiei sale zgomotoase. Aducându-şi aminte de instrucţie, îşi stabiliză respiraţia şi ignoră bubuiturile din urechi de la bătăile puternice ale inimii, după care auzi sunetul inconfundabil al bocancilor de-a lungul liniei întărite cu pietre. Cei doi bărbaţi erau ascunşi vederii, dar puteau să se întindă şi să atingă bocancii soldaţilor care treceau pe lângă ei fumând şi râzând. Cei şase bărbaţi trecură de dânşii. Lui Mitchell nu-i păreau a fi trupe din prima linie a frontului.

Expresia de avertizare de pe chipul lui Chaval îl făcu pe Mitchell să păstreze tăcerea, dar pe măsură ce sunetul paşilor soldaţilor se diminua, soldaţii dispărând după o cotitură a drumului, bărbatul solid oftă uşurat şi scuipă.

— Nu am avut niciodată vreo problemă cu patrulele, atât de adânc în mediul rural.

— Nu păreau să fie foarte vigilenţi, spuse Mitchell.

— Fugi ca un iepure, tăindu-le calea, şi ai să vezi cât de vigilenţi sunt. Bine, hai să mergem!

★

Şase membri din Maquis – tot felul de oameni, unul dintre ei negru – stăteau întinşi pe jos, la câteva sute de metri de nişte magazii cavernoase de lângă calea ferată, în apropierea unei zone de depozitare cu nişte mormane mari de pietriş sub un vagonet suspendat. Erau ascunşi vederii de materialul rulant şi de nişte traverse înalte de cale ferată. Mitchell se lăsă pe vine, urmându-l pe Chaval până la oamenii aceia, odată ce braconierul scoase un fluierat jos de avertizare. Bărbaţii se uitară la Mitchell în timp ce Chaval le şoptea cine era. Părea să le ofere francezilor puţine asigurări, iar expresia de pe chipurile lor nu arăta niciun semn de bun-venit. Unul dintre ei, ale cărui mâini impregnate de benzină şi barbă ţepoasă sugerau că era mecanic, părea să fie conducătorul grupului.

— Hristoase, ce căutaţi aici? spuse el.

— Acesta este omul despre care ţi-am povestit, repetă

Chaval, făcând un semn din cap către Mitchell.

— Nu avem nevoie de ajutorul lui; a provocat suficiente probleme, spuse altul.

Acesta era vânos şi purta o salopetă pătată peste haina de muncitor.

— Dacă rămâneţi aici, germanii vă vor încercui, spuse Mitchell.

— Pleacă de-aici, cunoaştem locul ăsta, zise mecanicul.

Mitchell putu vedea numai patru soldaţi, care trândăveau în jurul unei magazii de lângă linia de cale ferată luând o pauză de masă. Râsete şi conversaţii şoptite ajunseră la francezii care aşteptau. Doi dintre soldaţi şutau o minge de fotbal de la unul la altul, strigând ca nişte copii în timp ce driblau şi placau. Mitchell observă că, spre deosebire de ceilalţi doi soldaţi care erau mai în vârstă, aceştia abia trecuseră de vârsta adolescenţei. Care dintre cele două perechi se va dovedi a fi cea mai agresivă? se întreba Mitchell. Cei mai în vârstă care erau nazişti ultratradiţionalişti sau recruţii care ar prefera să fie mai degrabă acasă cu familiile lor? Se prea poate ca cei mai tineri să-şi dorească cu ardoare să dovedească ce pot în acest post izolat.

— Sunteţi depăşiţi ca număr, spuse Mitchell.

Cel slăbănog rânji.

— La naiba, nici măcar nu ştie să numere.

— Are dreptate, spuse Chaval. Am venit prin pădure. E o patrulă care se deplasează de-a lungul şinelor. Şase. Asta înseamnă zece împotriva celor patru ai tăi cu mine şi cu el.

Era evident că cei din Maquis nu ştiau nimic despre ceilalţi soldaţi şi dintr-odată bravada lor se evaporă. Bărbatul de culoare din Rezistentă se întoarse către mecanic.

— Ţi-am spus că trebuia să avem pregătită o ambuscadă de rezervă.

— Taci din gură! şuieră şeful lui, dar Mitchell îşi dădu seama că habar n-avea ce să facă în continuare.

Mitchell se ghemui pe vine mai aproape de bărbaţi. Negrul din Maquis avea un sac pe jumătate plin legat de

centură şi, după forma sa, Mitchell bănui că ţinea în el explozibili şi cronometre. Fiecare bărbat avea câte o puşcă, cu excepţia mecanicului, care avea un pistol britanic Sten[12]. Erau lamentabil de prost pregătiţi.

— Lucien a murit încercând să mă ajute, aşa că voi face tot ce pot pentru a vă ajuta, dar eu nu stau pe aici pentru ca patrula aia să-mi înfigă vreo baionetă-n cur.

Le dădu o clipă pentru a se gândi la ceea ce spusese, după care se întoarse şi plecă grăbit, mergând aplecat, încercând să se ascundă. Chaval scuipă.

— Idioţi, spuse el şi-l urmă imediat pe Mitchell.

Nu a fost nevoie decât de o clipă pentru ca ceilalţi să se ridice şi să plece de lângă mecanic, care nu mai avu de ales şi-i urmă. Mitchell şchiopăta din cauza beşicilor de la picioare şi se lăsă la pământ recunoscător, într-o zonă acoperită de tufişuri, aflată la câteva sute de metri depărtare. Chaval ajunse repede lângă el şi privea cum ceilalţi îi urmau. În timp ce se puneau la adăpost, Chaval îi arătă pe oameni lui Mitchell.

— Maillé, spuse el arătând către mecanic. Laforge, ceferistul slăbănog; Bucard, negrul; Drossier, cel care ar fi putut să devină funcţionar şi era cel mai puţin potrivit pentru misiune – un gând pe care Mitchell îl îndepărtă rapid când se gândi la propriul trecut.

— Eu sunt Pascal. Ce ai acolo? spuse el, arătând spre sac.

Bucard scoase afară conţinutul: câteva încărcătoare, nişte detonatoare, o bucată de plastic, o grenadă. Chestii insuficiente.

---

[12] STEN (sau pistolul Sten) – familie de pistoale-mitralieră britanice cu camere de 9 x 19 mm, utilizate pe scară largă de forţele britanice în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial şi în Războiul din Coreea. Aveau design simplu şi costuri de producţie foarte scăzute, făcându-le arme de insurgenţă eficiente pentru grupurile de rezistenţă. Sten este un acronim, din numele designerilor-şefi ai armei, maiorul Reginald V. Shepherd şi Harold J. Turpin, şi „En” pentru fabrica Enfield. Peste patru milioane de astfel de arme sub diferite versiuni au fost fabricate în anii 1940, reprezentând al doilea cel mai produs pistol-mitralieră al celui de-Al Doilea Război Mondial, după PPSh-41 al sovieticilor (n. r.).

— Ce se află în magaziile alea? întrebă el

— O macara. O folosesc pentru a ridica liniile de cale ferată distruse şi tancuri. În această parte a ţării nu sunt decât două de acest fel, spuse Bucard.

Era o ţintă bună, iar Mitchell văzu valoarea distrugerii sale. Îşi scoase ţigările pe care le luase de la Vincent în celulă şi le trecu oamenilor, care profitară de şansa de a fuma cu murmure de încântare.

Drossier rânji.

— Au trecut vreo două săptămâni de când ne-am putut lua raţia.

Gestul lui Mitchell îi înmuiase. Bărbaţii le aprinseră, fiecare fumându-le trăgând adânc fumul în piept.

Mitchell atinse cu degetul conţinutul sacului.

— Nu ai suficient aici ca s-o distrugi.

— Este tot ce am putut şterpeli. Este ceea ce avem, spuse Bucard.

— Acolo te-am auzit spunând despre o ambuscadă de rezervă. Ai fost soldat?

— Da. În Regimentul Colonial Nord-African de la Lille sub comanda generalului Moliné. Luptam în ariergardă pentru Dunkirk.

— Nu-l asculta. Cei mai mulţi dintre ei au fugit! Au venit germanii şi au dansat pe străzi, rânji Maillé.

Bucard sări spre Maillé, care părea să fie netulburat. Chaval îl opri cu uşurinţă pe fostul soldat.

— Nu-l lăsa să te enerveze, spuse braconierul.

— Soţul lui madame Bonnier a fost la Lille, zise Mitchell.

— A fost comandatul companiei mele. A fost ucis acolo, spuse Bucard, acum mai calm.

Mitchell se uită la mecanic.

— Din ce-am auzit, acei oameni au cumpărat timp pentru evacuare cu preţul vieţilor lor. Unde erai când se dădea lupta?

Maillé făcu o grimasă şi era evident ruşinat de întrebare.

— Da, mi-am făcut partea. Vezi dacă nu mi-am făcut-o.

Chaval mormăi.

— Te-ai descurcat bine făcând service-ul maşinilor de la

Vichy în atelierul tău, Maillé.

Bănuiala lui cu privire la ocupaţia bărbatului fusese corectă.

— Am sabotat cât de multe am putut! insistă Maillé.

Privirile celor din jur spuneau altceva.

— Iar bunica mea le-a otrăvit pâinea în brutăria ei! râse Laforge.

Maillé nu putu să facă altceva decât să înghită tachinările lor, în timp ce Mitchell luă plasticul.

— Îl puteţi folosi pentru a distruge nişte porţiuni de cale ferată, dar cam atât, le spuse el. Trebuie să intraţi în magazii, să le distrugeţi maşinăria dincolo de orice posibilitate de a mai putea fi reparată. Altfel, pur şi simplu înlocuiesc piesele pe care le deterioraţi. Simplu.

Acum le reţinuse atenţia.

— Ce vrei să facem? întrebă Laforge.

— Să creaţi o diversiune. Voi intra în magazie împreună cu Chaval, spuse el, luând un pumn de pământ, şi voi pune asta în componentele dinamice. Vom plasa nişte explozibil afară, pe şinele de cale ferată, suficient pentru a produce daune minime şi să pară încercarea unui amator de a întrerupe circulaţia pe calea ferată. O vor înlocui în mai puţin de o oră. Voi mergeţi încă două sute de metri pe linia ferată. Trebuie să fiţi sus bine, pe parapet, ca să puteţi fugi. Trageţi câteva focuri, patrula se va replia, iar cei patru soldaţi i se vor alătura. Îi distrageţi şi îi derutaţi, după care vă retrageţi. Ne vom întâlni înapoi pe drumul spre Saint-Just. Nu faceţi nimic isteţ sau ambiţios, doar ţineţi-i blocaţi pe loc cât timp ne facem noi treaba în magazie. Este o tactică de întârziere şi oricât de mult doriţi să-i ucideţi pe germani astăzi, nu faceţi asta sau vă veţi confrunta cu trupe SS care vor începe să roiască peste tot. Cine are un ceas?

Bucard şi Drossier ridicară mâna,

— Zece minute, spuse Mitchell.

Arătă spre Bucard.

— El este soldatul; faceţi aşa cum vă spune!

Se uită la bărbaţi cu nerăbdare şi când ei rămaseră

tăcuţi, el îndesă explozibilul şi cronometrele sub jachetă. Îl bătu pe Chaval pe umăr şi începură să se îndrepte înapoi spre magazia liniei ferate.

Mitchell şi Chaval începură să meargă aplecaţi, la mai puţin de o sută de metri distanţă de magazie, interiorul său fiind întunecat acolo unde macaraua stătea ascunsă ca un monstru. Amândoi rămaseră tăcuţi. Nervii lui Mitchell îi alimentau imaginaţia cu o sută de lucruri care puteau merge rău, iar inima îi bătea în piept cu putere din cauza fricii. Se forţă să-şi încetinească respiraţia şi să se concentreze. Îşi spunea că *trebuie* să stea calm. Panica oarbă nu avea să ducă sarcina la îndeplinire. Chaval îi aruncă o privire îngrijorată. Mitchell clătină din cap. Era în regulă. Se uită la ceas. Apoi sunetul din depărtare al unor focuri de armă sporadice începu să urce de-a lungul căii ferate. Soldaţii care păzeau macazul erau uimiţi; apoi, strigându-şi rapid comenzi unul altuia, îşi luară căştile şi armele şi alergară spre locul unde se auzeau focurile intermitente.

El şi Chaval se mişcară rapid, înconjurând deschiderea magaziei, verificând cu grijă să nu mai fie şi alţi soldaţi. Chaval intră imediat printre umbre, urmat de Mitchell. Braconierul căută, găsi o cheie şi începu să deşurubeze ştecherul unei alimentator, în timp ce Mitchell înşfăcă o canistră de umplere cu benzină, turnă o mână de pământ din buzunar în ea, după care scurse benzina dintr-un butoi metalic. Netulburat de scurgerea benzinei, îşi introduse mâna în canistră şi amestecă mixtura grunjoasă.

— Chaval?

— Gata.

Mitchell turnă benzina rapid.

— Mai multă benzină! ceru el.

Chaval luă o altă canistră şi o umplu din butoi, după care şi el îşi introduse mâna în buzunar şi turnă un pumn de pământ. Mitchell trase deoparte propria lui canistră goală şi o luă pe a lui Chaval.

— Crezi că va merge? întrebă Chaval.

Mitchell era concentrat la turnarea benzinei. Focurile de armă se intensificară de-a lungul şinei.

— Pornesc utilajul, iar pământul va distruge orice necesită lubrifiere. Vor fi nevoiţi să repare totul.

— Aici nu vor avea cum.

— Asta-i şi ideea. Du-te! Termin eu aici. Pune explozibilul pe o singură şină. Hai să-i facem să creadă că asta-i tot ce-am vrut să facem. Le vor lua gândurile de la macara. Voi fi imediat în spatele tău.

Mitchell înlocui şurubul alimentatorului şi îl strânse cu cheia, după care şterse cu grijă orice exces de benzină care se scursese pe structura macaralei. Îşi şterse mâinile, se dădu înapoi şi îşi lăsă ochii să vadă ceea ce germanii ar vedea după ce se întorceau în magazie. Nimic nu părea nelalocul lui. Luă canistrele goale de benzină şi le puse la loc pe masa de lucru împreună cu cheia. Pe şine, focurile de armă se intensificaseră şi, în timp ce alerga spre Chaval, care era deja în picioare după ce pusese explozibilii, Mitchell avu un sentiment copleşitor de disperare. Ceva nu mersese cum trebuie.

16

Erau la adăpost când şina care ducea spre una dintre laturile macaralei explodă. Bubuitura bruscă nu făcu nicio impresie asupra nervilor lui Mitchell. Trecuse peste bariera fricii, iar acum funcţiona pe bază de adrenalină. Tăcerea din josul şinei fu cea care îl forţă să-şi pună în mişcare picioarele şi genunchii spre Chaval, care se uita în spate la el. Mitchell văzu în ochii lui că şi el se temea de ce era mai rău. Pe măsură ce se apropiau, fugiră pe una dintre laturi pentru a putea aborda altfel lucrurile. Urcând pe parapet, îşi făceau loc printre copaci, apoi încetineau pentru a analiza locul ambuscadei. Maquisarzii îi înconjuraseră pe germanii neînarmaţi. Doi soldaţi păreau să fie răniţi, camarazii lor fiind ţinuţi sub ameninţarea armelor cu mâinile ridicate, în timp ce Maillé şi oamenii lui ţineau armele la orizontală. Vocile ridicate din cauza unei certe furioase dintre Maillé şi Bucard ar fi putut să fie auzite şi de la Londra. În timp ce cei doi bărbaţi se înjurau şi se ameninţau unul pe altul, Drossier şi Laforge adunară armele germanilor.

— Nu te băga în asta! răcni Maillé.

Bucard mai avea un pic şi-l lua la bătaie pe mecanic.

— Dacă-i omori, vor fi represalii.

Mitchell şi Chaval intrară direct în toiul certei lor.

— Ce naiba crezi că faci? întrebă Mitchell în timp ce Chaval se afla încă o dată între cei doi bărbaţi aflaţi în conflict.

— Nu luăm prizonieri! Cum am putea? Eşti nebun! Ce facem cu ei? întrebă Maillé.

— Ţi-am spus să te retragi odată ce i-ai atacat! Aveam nevoie de o diversiune!

— N-ar face asta! A spus că i-ar putea lua, zise Bucard, întorcându-se dezgustat.

— Şi i-am luat! Este timpul să-i învăţăm o lecţie, spuse Maillé, uitându-se când la unul, când la altul.

Laforge ridică din umeri. Drossier îşi feri privirea.

— Du-te-n mă-ta! le spuse Maillé celor doi şi ridică piedica pistolului Sten, întorcându-se spre germanii temători.

Mitchell o smulse din mâinile lui, în timp ce Chaval îl îndepărtă brutal. Maillé înjură şi opuse o rezistenţă precară, însă uriaşul îndreptă propria sa armă spre el.

— Voi rezolva eu problema, Maillé. Vrei să ucizi cu sânge rece? Eu voi fi primul. Ei, ce zici?

— Câţi germani sunt în zona asta? spuse Mitchell.

— Am văzut câţiva în Saint-Audière.

— Poate alţi douăzeci sau cam aşa ceva în La Basson. În cea mai mare parte recruţi din Wehrmacht.

— Sunt şi din SS acolo, spuse Mitchell, uitându-se la prizonierii germani, estimând cam ce pericol ar putea prezenta.

Cei doi bărbaţi răniţi erau numai uşor atinşi şi erau sprijiniţi de câte un camarad de fiecare parte. Asta făcea să rămână şase oameni cu trupurile întregi care i-ar fi putut fugări. Mitchell îi analiză. Doi ar putea fi imprudenţi şi suficient de periculoşi: un tânăr locotenent şi un sergent, care părea să fie cel mai profesionist dintre ei – un bărbat mai în vârstă, care probabil a luptat pe linia frontului la un moment dat. Făcuseră parte din patrula care mersese pe linia ferată.

— Ştii unde ne-am putea ascunde pentru câteva zile? îl întrebă Mitchell pe Chaval.

— Mda. Dacă vine cineva să ne caute, nu ne va găsi.

Dădu din cap către prizonierii nervoşi.

— Şi cu ei ce facem?

— Cât ar avea de mers pe jos pentru a ajunge undeva?

— Cincisprezece kilometri spre Saint-Audière, douăzeci spre La Basson.

Mitchell se uită la maquisarzi.

— L-a controlat cineva?

Era evident că nimeni nu se apucase să-i pună pe germani să-şi dea jos cureaua în care ţineau teaca baionetelor şi pungile cu muniţie, iar locotenentul purta încă cureaua şi tocul pistolului.

— Laforge, Drossier, faceţi asta, spuse Mitchell.

Se întoarse spre Chaval.

— În regulă. Apucaţi-vă! Verificaţi dacă drumul este liber; noi venim din urmă. Luaţi-l pe Bucard.

— Te descurci? întrebă Chaval.

— Îi voi trimite în plata lor fără cizme şi pantaloni. Asta îi va încetini.

— Bine. Noi vom merge înainte nu mai mult de un kilometru, în regulă?

Mitchell încuviinţă din cap, iar Chaval şi Bucard se întoarseră. Mitchell îi păzea pe germanii care se predaseră, în timp ce Laforge şi Drossier le făcură o verificare rapidă, instruindu-i pe germani să-şi desfacă centironul uniformei, iar locotenentul să-şi scoată cureaua în care ţinea arma,

— Daţi-vă jos bocancii, spuse Mitchell prizonierilor uimiţi.

Le arătă în jos cu pistolul Sten, după care înţeleseră imediat şi începură să-şi scoată bocancii. Mitchell privi în urmă să vadă în ce direcţie o luaseră Chaval şi Bucard. În acel moment, sergentul se uită la ofiţerul lui, care încuviinţă din cap. Laforge şi Drossier discutau ca doi oameni care plecaseră la pescuit, fără să le pese şi nesupraveghindu-şi prizonierii în timp ce se aplecau şi adunau armele. Cu braţele pline, cu propriile arme atârnând pe umăr, se îndreptară înapoi spre Mitchell. Nimeni nu văzu de unde anume apăruse, dar sergentul avea dintr-odată un cuţit în mână şi în timp ce Mitchell era din nou atent la ei, sergentul fugi spre el, blocându-i vederea spre locotenent. A fost un atac tăcut, subit şi înfricoşător, în timp ce sergentul sări înspre Mitchell, ofiţerul se aplecă pentru a-şi recupera arma care căzuse.

Mitchell se răsuci.

— Ai grijă!

Panica şi o frică oarbă puseră stăpânire pe cei doi maquisarzi, o derută poticnită care trecu în câteva secunde. Drossier şi Laforge bâjbâiră după arme, aruncându-se într-o parte, în timp ce Mitchell ridică pistolul Sten. Instrucţia sergentului-major Laughlin începu să-şi facă simţită prezenţa. Mitchell desfăcuse Sten-ul de o sută de

ori. Legat la ochi. Găsea fiecare arc de împingere-tragere. Fusese avertizat de nenumărate ori că pistolul Sten putea fi o armă nesigură, la fel de nesigură ca şi dorinţa lui Mitchell. Putea rata. Iar şi iar. Să se blocheze. Treizeci şi două de gloanţe ghemuite unul lângă altul în magazie. Murdăria le-ar putea bloca. Arcul magaziei ar putea fi defect. Însă această armă nu se bloca. De nenumărate ori fusese instruit. Apăsă butonul de selectare pe automat şi în timp ce degetul său apăsa trăgaciul, glonţul spulberă aerul. Mâinile îi vibrară cu energia sacadată care străbătea butoiul. Ritmul de tragere: 550 de cartuşe pe minut. Rând pe rând, germanii căzură la pământ. Trăgea – şi continuă să tragă. Ceva se închisese în el, în timp ce imaginile înceţoşate făceau piruete în faţa lui. Gloanţele sfâşiară pieptul sergentului; un altul îl nimeri în faţă şi-i spulberă craniul. În timp ce cădea, locotenentul rămase dintr-odată expus. Îşi îndrepta pistolul spre el. În câteva clipe care părură o eternitate, soldaţii din jurul lui căzură la pământ. Unii stăteau în picioare şi nici nu se puteau mişca, într-o uimire şocată, în timp ce Mitchell trăgea în ei. Unii au fost împuşcaţi în spate în momentul în care se întorseseră pentru a o lua la fugă, alţii acolo unde se aflau. Seceraţi la pământ în jurul locotenentului care, cumva, nu fusese lovit. Trase de două ori, unul dintre focurile sale rănindu-l pe Drossier. De îndată ce făcu asta, rafala susţinută a lui Mitchell îl străpunse. Se arcui, cu picioarele îndoite şi braţele deschise larg în timp ce se prăbuşea la pământ. O parte din creierul lui Mitchell calcula ritmul focurilor şi timpul necesar pentru a-i ucide pe cei zece oameni. Cu o fracţiune mai puţin de patru secunde.

Chaval şi Bucard se întoarseră şi alergară înapoi la primele focuri, uimiţi să vadă şi ultimii oameni căzând la pământ. Poziţia cadavrelor le arăta ce se întâmplase.

— Hristoase! I-a executat, mormăi Chaval.

Nici Maillé, Laforge sau Drossier nu răspunseseră suficient de rapid; se uitau năuciţi, după care Drossier se prăbuşi în genunchi strângându-şi vârful umărului însângerat. Maillé, care fusese dezarmat de Mitchell, se

făcuse mic de frică, cu mâinile deasupra capului. Mitchell stătea neclintit, în stare de şoc, cu pistolul Sten încă fumegând în mâinile sale. Arma căzu fără zgomot, cele treizeci şi două de gloanţe din magazie fiind epuizate.

Nimeni nu mişcă, nimeni nu mişcă o perioadă care păru foarte lungă. Germanii erau morţi cu toţii, întinşi pe jos prin luminiş. Era o tăcere ciudată.

Chaval ajunse la Mitchell, în timp ce Bucard merse înainte şi luă cuţitul căzut.

— Pascal? spuse el blând, şi apoi iar: Pascal?

— Te aud, spuse Mitchell, revenindu-şi în sfârşit în fire.

— Eşti în regulă? întrebă braconierul.

Mitchell dădu din cap, iar Bucard puse în centură cuţitul sergentului.

— Drossier? zise Mitchell.

Urechile îi ţiuiau încă, iar vocea abia dacă era ca o şoaptă.

— O rană făcută în carne, îi spuse Laforge.

Bărbaţii se uitară la Mitchell.

— Ce naiba facem acum? întrebă Drossier.

Maillé luă micul Walther automat al ofiţerului şi îl împinse uşor pe Drossier care era rănit.

— Ticălos prost! Nu i-ai verificat aşa cum trebuie.

— Pascal? spuse Bucard repetând întrebarea lui Chaval. Ce facem?

Mitchell privi masacrul, după care interveni ceva şi indiferent ce anume a fost îl eliberă. Îşi adună gândurile.

— Îngropaţi-i, spuse Mitchell.

— Să-i îngropăm? Să-i îngropăm? pufni Maillé.

— Nu avem timp de asta! Şi cu ce? Cu mâinile goale?

— De-a lungul liniei, spuse Mitchell. Îi ducem în magazii.

— Nu putem duce toţi oamenii ăştia, Pascal, spuse Bucard pe bună dreptate.

— Ştiu. Acolo în magazie este… se strădui să găsească cuvântul dorit.

— O… drezină, spuse el în engleză, apoi îşi aduse aminte. *Voiture de chemin defer.*

— Şi după aceea? zise Laforge.

— Fă doar aşa cum spun, spuse Mitchell.

Câteva ore mai târziu, Waffen-SS Sturmbannführer Ahren Brünner îşi scoase ochelarii de pe faţa plină de dâre de murdărie şi coborî din automobilul decapotabil. Examină zona din jurul şinei de cale ferată distruse – nu mai era alt semn de distrugere. În spatele lui, compania sa motorizată era în stare de alertă; unii scanau dealurile şi copacii în caz de ambuscadă. Bărbaţi şi vehicule erau răspândiţi ici şi colo în mod tactic, în timp ce oamenii lui verificau zona. Se uită bine prin jur, dar pagubele păreau să fie minime.

— Domnule maior? strigă unul dintre oamenii săi.

Se întoarse înspre soldat, care arăta spre un grup dintre oamenii lui aflaţi pe la jumătatea parapetului în copaci, unde dăduseră deoparte ramurile tăiate care camuflaseră drezina răsturnată.

— Este o mulţime de sânge pe drezină, domnule. Arată de parcă oamenii au fost ucişi şi duşi undeva.

— Nu este niciun semn de luptă aici, spuse maiorul.

— Nici găuri de glonţ, nici semne de explozie în afara unei secţiuni de cale ferată.

Merse mai departe de-a lungul depoului.

— Nu, în partea cealaltă. Au fost ucişi în altă parte şi aduşi aici.

Ochii săi scanară zona până când privirea îi căzu pe vagonetul de pietriş, cu capacul deschis, iar vagonetul gol.

— Aici! ordonă maiorul. Săpaţi aici!

Cei aflaţi cel mai aproape de el începură să dea la o parte mormanele de pietriş cu patul armelor, iar alţii înşfăcară lopeţile din vehiculele lor. Pe măsură ce pietrişul din movilă era dat la o parte, o mână murdară de pământ căzu în afară.

17

Mitchell şi ceilalţi mergeau în pas regulat în spatele lui Chaval, care îi conducea pe cărările urmate de animale, pe care le cunoştea atât de bine. Stresul acţiunii lor de la magazia căii ferate şi omorârea ulterioară a patrulei germane începea să le epuizeze încet puterile. Mitchell şchiopăta, dar era hotărât să nu fie el cel care le cerea celorlalţi să se oprească. Braconierul fu cel care le făcu semn să se odihnească într-un loc protejat de ferigi şi stânci.

— Rămânem aici. Plecăm mâine.

Mitchell nu avea niciun chef să discute cu oamenii şi îşi găsi un petec de pământ pe care să stea comod câţiva metri mai încolo. Îşi desfăcu şireturile bocancilor şi îşi dezlipi ciorapii plini de sânge. Aerul răcoros care îi învăluia rănile de la picioare era o uşurare binevenită. Oamenii stăteau şi beau, mormăind liniştit ca pentru ei. Rana lui Drossier nu era decât superficială, iar Laforge dădu din mână în mână câteva felii de carne, brânză şi pâine veche. Căldura şi confortul oferite de un foc trebuiau să fie uitate. Mitchell trecu mental în revistă evenimentele petrecute. Cum de ajunsese să ucidă atât de mulţi oameni? Era de parcă altcineva ţinuse degetul pe trăgaci. Imaginea trupurilor bărbaţilor loviţi şi sfâşiaţi de gloanţe îi era încă vie în minte; încă îi făcea greaţă. Bucard se ridică şi îi oferi o jumătate de sticlă dintr-un lichid ascuns de culoarea verde-închis a recipientului.

— Ajută, spuse Bucard.

Când Mitchell nu acceptă, o puse la loc la piept.

— Când am plecat prima dată în acţiune îmi era atât de teamă, încât nici nu puteam măcar să vomit, dar după primii oameni ucişi… a devenit mai uşor… prin practică.

Mitchell luă o gură şi simţi coniacul arzându-i gâtul şi apoi stabilindu-şi căldura în stomacul întors pe dos. Bucard clătină din cap.

— Bine. Nu-i lăsa pe ceilalţi să vadă ce simţi. Maillé avea

dreptate… Unii dintre noi chiar au fugit la Lille… dar nu toţi.

Scoase afară o pereche de şosete uscate din rucsac şi îşi luă de după gât cârpa cu care îşi ştergea transpiraţia.

— Clăteşte-ţi picioarele, şterge-le bine cu asta şi îmbracă ciorapii curaţi. Un soldat trebuie să aibă grijă de picioarele sale. Nu v-au învăţat nimic la instrucţia de bază?

Mitchell acceptă cu recunoştinţă darurile şi sfatul său.

— Nu am ajuns niciodată atât de departe, spuse el.

Bucard zâmbi.

— Vei învăţa destul de repede. Nu te descurci prea rău.

Îşi croi drum înapoi spre ceilalţi, în timp ce Mitchell îşi îngrijea picioarele. Când făcu tot ce putu şi îşi legă şireturile la bocanci, se ridică în picioare şi îşi puse pistolul Sten pe umăr. Bărbaţii se uitară la el.

— Mă întorc înapoi în Saint-Just. Jean Bernard mi-a aranjat să plec în nord.

Mai stătu în picioare o vreme şi, cu o ultimă clătinare din cap în semn de rămas-bun, se îndepărtă.

— Nord? Şi cu noi cum rămâne? spuse Laforge.

Mitchell se opri. Fusese instruit să nu ceară niciodată favoruri de la oamenii pe care îi conducea pe câmpul de bătălie. O invitaţie funcţiona întotdeauna mai bine decât un ordin direct.

— Dacă vrei să vii cu mine, atunci eşti bine-venit. Dacă nu, vor trimite pe altcineva, spuse el.

În timp ce se întorcea cu spatele la ei, ceilalţi se ridicară în picioare.

— La naiba, Pascal! Rămânem cu tine, zise Drossier.

Se auzi un murmur de consimţământ din partea celorlalţi. Rânjetul lui Bucard se întinse pe toată faţa şi transmitea mesajul „ţi-am spus eu”.

— Atâta vreme cât ne doreşti, spuse Chaval.

Mitchell se uită la gloata aia amărâtă.

— Sunteţi bine-veniţi, spuse el şi porni la drum.

La Saint-Just, jandarmul Marin şi Gustave ieşiră în stradă din bar la auzul huruitului vehiculelor care se apropiau. Se uitară în susul străzii unde se răspândiseră camioanele.

Marin privea dintr-o parte în alta a peisajului rural deschis. Cei din SS erau experţi în închiderea unui sat şi securizarea oricărui drum de evadare. Câţiva soldaţi avansau în linie.

— Ce naiba face SS-ul aici? spuse Gustave.

Undeva în depărtare, şuierăturile stridente şi repetate ale unui fluier făcură să coboare din camioane trupele SS şi imediat începură să ocupe strada. Marin înghiţi voma care îi înţepa gâtul, în timp ce se uita la Juliet care privea pe furiş de la fereastra dormitorului ei de la etaj. Frica i se întipărise pe chip. Îi susţinu privirea lui Marin şi văzu privirea de resemnare de pe faţa lui. El clătină din cap. Şi când ţipetele din centrul satului fură urmate de pocniturile scurte ale puştilor, se întoarse şi o strigă pe fiica ei. Speriat, Gustave fugi înapoi în bar. Marin rămase unde era şi întinse în mod fatal mâna spre armă.

18

Chaval îi conduse peste dealuri. Drossier le încetinea ritmul marşului; rana încă îl durea ca naiba, iar terenul cu hârtoape îi împungea rana. Mitchell lăsă durerea picioarelor sale, pline de beşici, să-l pedepsească aşa cum îşi acceptă penitenţa un călugăr care se autoflagelează. Durerea se afla acolo ca să fie îndurată.

În timp ce urcau o culme, Chaval şi Mitchell se opriră dintr-odată. Ceilalţi îi ajunseră repede din urmă.

— Sfântă Fecioară! spuse Chaval în timp ce priveau la norul de fum care se vedea în depărtare.

Intrară împiedicându-se printre ruine, respirând cu greutate. Laforge se prăbuşi în genunchi; lui Drossier îi veni să vomite. Bucard şi Chaval mai făcură câţiva paşi în carnagiul care fusese odinioară Saint-Just. Satul era distrus. O pătură a morţii îl acoperea, la fel ca fumul negru şi gros care se învălătucea acum spre cer. Un cal mort se prăbuşise din picioare. Posesiile personale din case fuseseră aruncate afară în stradă – inclusiv pianul lui Simone, zdrobit şi aşezat pe o parte. Maşina lui Jean Bernard fumega încă, vopseaua fiind dusă până la metal. Trupuri de bărbaţi, femei şi copii zăceau acolo unde căzuseră – împuşcaţi la întâmplare în timp ce încercau să scape. La fel şi câinii. Împuşcaţi de distracţie. Sau erau pur şi simplu victime ale amuzamentului de a împuşca sătenii? Opt bărbaţi atârnau spânzuraţi de copacii din sat, iar printre ei Marin şi proprietarul barului, Gustave.

— Juliet! Simone! strigă Mitchell.

Niciun răspuns. El şi Chaval treceau printre morţi căutând-o pe curajoasa femeie şi pe fiica sa. După ce au identificat mai multe cadavre, s-au oprit, cuprinşi de disperare. Mitchell se uită la bărbaţii spânzuraţi.

— Tăiaţi-le frânghiile! spuse el cu vocea răguşită de fum şi supărare.

Întorcând spatele eforturilor maquisarzilor de a-i coborî, Mitchell dădu peste rămăşiţele arse ale fostei case a lui

Juliet Bonnier. Lemnele carbonizare străluceau, iar fumul înţepător îl făcea să-l usture ochii. Ici şi colo, diferite obiecte care scăpaseră parţial de flăcări. O păpuşă arsă pe jumătate. O rochie atârnând părăsită într-o cameră de la etaj, a cărei pardoseală se prăbuşise şi unde garderoba se balansa nebuneşte jumătate în spaţiu şi jumătate pe pardoseala prăbuşită. Bicicleta lui Simone, un schelet contorsionat. Caietul ei de teme cu paginile sale arse, întoarse ca de o mână invizibilă. Aceeaşi adiere de vânt purta duhoarea morţii de pe stradă.

Ceva se mişcă la periferia vederii sale. Îşi schimbă rapid greutatea; zidăria spartă îi răsuci glezna. Uşa unui depozit de cărbune construit din cărămidă se deschise, iar Juliet, Simone şi Jean Bernard ieşiră afară, înnegriţi de fum şi epuizaţi. La început nu-l văzură, privirile fiindu-le atrase de grozăvia scenei care li se înfăţişa. Mitchell se îndreptă spre ei împleticindu-se, uşurarea forţând un alt strigăt din gâtul lui uscat. Se întoarseră, iar Simone alergă cei câţiva paşi până la el şi îşi puse braţele în jurul său. El o îmbrăţişă, îngropându-şi faţa în părul ei înnegrit.

— Slavă Domnului! şopti el.

Copila îşi ţinea faţa îngropată în confortul aspru al jachetei sale.

— Pascal… Pascal… nu se mai opreau din tras.

— Gata, gata, murmură el mângâindu-i părul.

El îşi ridică privirea pentru a se uita la Juliet. Se ţinea tare – cu greu – încuviinţând din cap că era bine, dar lacrimile îşi croiseră deja drum prin murdăria de pe faţa ei. Jean Bernard merse printre cadavre cu speranţa deşartă că cineva ar mai putea fi încă în viaţă.

— Sunt morţi cu toţii, spuse Maillé. Nu vă mai pierdeţi vremea.

Jean Bernard îl ignoră.

— Domnule doctor, nu-i mai puteţi ajuta, strigă după el din nou mecanicul.

Jean Bernard se întoarse, lacrimile şiroindu-i pe faţă.

— Taci din gură! Lasă-mă în pace!

Maillé părea supărat, apoi ridică din umeri şi îşi întoarse

din nou atenţia pentru a-l ajuta pe Chaval să-l coboare pe unul dintre oamenii spânzuraţi.

— Ce facem acum? îl întrebă Juliet pe Mitchell.

Au salvat ce provizii au găsit. Se iscă un vânt indiferent, care deja îi împingea de la spate, îndemnându-i să părăsească locul dezolant.

— Asta-i greşeala ta, Pascal. De-acum nu se vor mai opri şi ne vor urmări mereu, spuse Maillé, aruncând o pătură rulată şi un rucsac.

Arătă spre Juliet.

— Spune că a văzut trupurile bărbaţilor pe care i-ai împuşcat. În remorca unui camion, acoperiţi de praf. I-au dezgropat, pentru numele lui Dumnezeu, după care au venit aici ca să te găsească.

Chaval termină de împachetat proviziile de mâncare.

— Taci din gură! A avut un motiv ca să-i ucidă; şi tu ai fi făcut asta cu sânge rece. Şi ţi-a salvat viaţa, ticălos nenorocit!

Mitchell îl ignoră pe beligerantul Maillé în timp ce se uita prin hainele pe care Juliet le salvase pentru Simone.

— Ia numai ce poţi duce. Astea sunt bune. Astea şi cu astea lasă-le aici. Păstrează jacheta călduroasă – vei avea nevoie de ea.

— Nu mai vreau să am nimic de-a face cu toate astea, spuse Maillé.

— Să adunăm ce putem. Morţii îi îngropăm. Cei din SS nu se vor mai întoarce aici. De ce să riscăm să ne mutăm acum?

Mitchell îşi verifică propriul rucsac şi puse pistolul automat la brâu.

— Renunţi acum şi înseamnă că ei au murit degeaba.

— Înseamnă că SS-ul a câştigat! scuipă Maillé.

— Dacă renunţi acum, înseamnă că au murit degeaba! spuse el din nou ca să înţeleagă mai bine. Ai supravieţuit. Treci la atac. O faci din ce motiv vrei tu. Tu decizi. Îţi asumi responsabilitatea pentru ceea ce faci! La fel ca toţi ceilalţi dintre noi.

Braţul lui Maillé descrise un arc de cerc dintr-o parte în alta a satului.

— Nu au avut de ales!

Mitchell se îndreptă spre el.

— Ce? Ai crezut că lupta împotriva lor este un fel de joc? Păi, uită-te bine în jur! Despre asta-i vorba! Ai crezut că SS-ul nu va veni aici? Avea să vină oricum!

— Mai devreme sau mai târziu, s-ar fi întâmplat aşa ceva, spuse Juliet. Ştiam care sunt riscurile de la bun început.

— Deoarece sunt convinşi că au dreptate, spuse Mitchell. Indiferent ce-ar face, sunt convinşi că au dreptate!

Aruncă unul dintre Schmeisser-ele capturate în pieptul lui Maillé şi se uită la supravieţuitorii indecişi.

— De voi depinde dacă vreţi să rămâneţi cu morţii. De voi toţi. Am venit aici să îndeplinesc o misiune – cu sau fără ajutorul vostru.

— Pascal, vom merge cu tine cât de departe putem şi cât de mult putem, spuse Juliet.

— Are dreptate, zise Jean Bernard, nu ne aşteaptă nimic aici. Noi suntem acum grupul tău.

Mitchell se uită la supravieţuitorii adunaţi unul lângă altul, toţi nerăbdători în acel moment să-şi asume cineva responsabilitatea.

— Toţi avem ceva de răzbunat, spuse el. Chaval ne va conduce în cealaltă parte a ţării pe drumuri lăturalnice.

Mitchell se uită la copila temătoare şi îi întinse mâna cu un zâmbet liniştitor. Ea îşi puse mâna în mâna lui. Mitchell se întoarse, ceilalţi urmându-l spre cerul care începea să se întunece; fuioarele de fum se învălătuceau în spatele lor.

19

Cunoştinţele pe care le avea Chaval despre mediul rural îi ţinură departe de drumurile pe care putea patrula duşmanul. În cea de-a doua noapte, în timp ce cădea o ploaie de te uda până la piele, îi duse la o cabană din piatră albită; acoperişul cu ţigle vechi din teracotă strălucea din cauza apei, sugerând că ar fi cald, dar zidurile din piatră ţineau răcoare mai ceva decât pădurea. Cel puţin le oferea un adăpost şi urma să-i ferească de ploaie, iar în ciuda mirosului înţepător de animale, care se păstrase acolo, grupul se prăbuşi epuizat.

Odată ce Simone şi Juliet adormiră, Jean Bernard se îndreptă spre Mitchell, care îşi îngrijea picioarele pâine de sânge.

— Lasă-mă să mă uit, insistă el, şi ajută la desprinderea uneia dintre şosetele lui Mitchell. Am nişte pudră care va usca beşicile astea sparte şi le va împiedica să se infecteze.

Scotoci prin rucsac.

— Bucard mi-a spus să-mi păstrez picioarele uscate, dar n-am reuşit cu tot pământul ăsta ud.

— Bineînţeles.

Medicul începu să-i îngrijească rănile.

— Bucard este un om bun. La fel ca Chaval. Bărbaţi puternici, care nu se plâng.

Presără pudră pe piciorul lui Mitchell.

— La fel ca tine.

— Of, eu mă plâng tot timpul, dar totul e în capul meu, spuse Mitchell, tresărind în timp ce medicul tăie o bucăţică din pielea moartă care se rupsese.

Medicul zâmbi, după care îşi coborî capul spre ceea ce făcea.

— Ştii, Pascal, ce s-a întâmplat... nu... nu trebuie să te învinovăţeşti. Cei din SS fie au venit la noi din întâmplare, fie au crezut că eram responsabili. Indiferent de situaţie... înţelegi? Aşa cum a spus Juliet, oricum urmau să vină. Mai devreme sau mai târziu.

Mitchell tăcu. Se uită înspre locul în care Juliet şi Simone dormeau îmbrăţişate pentru a le fi mai cald.

— Este o femeie remarcabilă.

Jean Bernard nu-şi bătu capul să-şi ridice privirea. Ştia la cine se referea Mitchell.

— Şi de un mare curaj. Am un respect imens pentru ea. Ne cunoaştem din copilărie.

— Eşti un om norocos, spuse Mitchell încetişor, comentariul scăpându-i fără să-şi dea seama.

Jean Bernard zâmbi. Lângă el se cocoloşiseră Juliet şi Simone pentru a le fi mai bine în timpul nopţilor reci.

— Se apropie de mine pentru căldură pe timp de noapte deoarece se simt în siguranţă. Nu este nimic mai mult de atât.

Faţa lui Mitchell îi trădă jena.

— N-am vrut să te jignesc sau să insinuez ceva.

Medicul ridică o mână, îndepărtând orice fel de alte scuze.

— Nu m-am supărat, prietene. Crede-mă, soţul ei a fost un om mai presus decât noi. Nimeni nu i-ar putea lua locul.

Puse cutia metalică cu pudra pentru picioare şi foarfecii chirurgicali înapoi în rucsac.

— Gata, picioarele tale se vor simţi mult mai bine. Îmi doresc să fi avut ceva la fel de eficient şi pentru suferinţa ta, Pascal. Odihneşte-te! Acum noi suntem cei care avem nevoie de tine ca să ne fereşti de pericol.

După încă trei zile de drum greu, norii joşi se ridicară în cea de-a şasea dimineaţă şi auziră un avion de observaţie, care traversa cerul în direcţia satului Saint-Just. În ciuda distanţei, se temeau că orice mişcare ar putea atrage atenţia şi, la insistenţele lui Mitchell, au rămas toată dimineaţa unii lângă alţii, în răcoarea umedă a pădurii. Mitchell se ţinu departe de grup când se lăsă întunericul, încercând să planifice cât mai bine cum să procedeze în continuare odată ce ajungeau la grupul de maquisarzi din Norvé. Înainte de masacru, Jean Bernard le trimisese vorbă că un agent supravieţuise prăbuşirii avionului; după aceea

au anunţat Londra. Teama de a fi descoperiţi era acum foarte prezentă în mintea sa. Până acum, avusese noroc şi o mare parte din acel noroc se datora instruirii pe care o primise. Oricât de pripită ar fi fost, ceva tot trebuie să se fi prins de el. I se dezvoltase o a doua natură, inoculată de potopul de întrebări ale instructorilor. Uciderea oamenilor era cea care îl bântuia. Imaginile neclare ale soldaţilor care se răsuceau şi se întorceau, precum şi sentimentul impalpabil că altcineva era cel care îi împuşca. Raţiunea îl părăsise, abandonându-l unui instinct visceral de supravieţuire. Indiferent cât de analitică fusese viaţa lui până atunci, acest lucru schimbase totul. Nu mai era bărbatul care fusese odinioară, iar asta îl făcea să se teamă pentru el. Purta acum povara propriului său masacru. Uciderea sergentului şi a ofiţerului ar putea fi justificate, dar oamenii neînarmaţi erau victimele unui lucru pe care nu-l ştia – poate că o parte din el, care se târâse înapoi în peşteră, ca o creatură ce orbecăie plină de ruşine, era gata să se dezlănţuie din nou.

În ciuda ritmului neobosit al marşului lor, toată lumea rezista bine, însă lui Mitchell îi era clar că odihna forţată era bine-venită. Devenise o chestiune de mândrie pentru el să menţină pasul susţinut în faţa bărbaţilor mai tineri. Chaval era cel mai apropiat ca vârstă de Mitchell, dar munca de o viaţă a braconierului la câmp şi căutarea de hrană pe dealuri îi dădeau o rezistenţă şi o putere naturală pe care matematicianul de vârstă mijlocie le invidia. În ciuda muşchilor care îl dureau, Mitchell ştia că slăbise şi că era mai în formă ca niciodată. Chaval culese fructe de pădure şi ciuperci pentru a completa mâncarea pe care o salvaseră din Saint-Just, dar niciodată nu fuseseră atât de tentante gândul de a mânca un iepure fript sau confortul unui foc deschis. Dar de niciunul dintre ele nu s-au bucurat.

În cea de-a şaptea dimineaţă, tremurând din cauza umezelii nopţii, Mitchell se ghemui împreună cu Chaval în spatele unui şir de copaci. Norii joşi ameninţau cu burniţa, ceea ce ţinu avionul de observaţie departe de cer.

— Ne aflăm la douăzeci de kilometri de Norvé, dar va

trebui să facem un ocol mai mare prin sud faţă de acel loc, spuse Chaval, în timp ce Mitchell se uita cu binoclul.

— Saint-Hilaire este spital de campanie şi depozit de vehicule, aşa că acolo este o armată obişnuită. S-ar putea să nu ajungem la Norvé până la căderea nopţii. Încă o noapte rece aici afară şi va începe să ne epuizeze pe unii dintre noi.

— Mergem prea încet. Şase zile şi cât am făcut? Şaptezeci, optzeci de kilometri? întrebă Mitchell.

— Nu avem ce face dacă stăm departe de drumuri.

Nu mai avea ce să spună.

— Atunci înseamnă că trebuie să forţăm mai mult. Vreau să ne întâlnim cu grupul din Norvé până la căderea nopţii, spuse Mitchell.

Chaval ridică din umeri.

— Putem risca să tăiem de-a dreptul prin împrejurimile satului. Este un pod mic peste un râu pe care urma să trec. Lat de abia încape o căruţă trasă de cal. Aşa că nu vor fi pe-acolo niciun fel de patrule germane care să verifice maşinile, dar dacă ne udăm picioarele şi mergem în aval, atunci am putea scurta drumul cu vreo câteva ore.

Mitchell îl bătu pe umăr.

— Pielea este impermeabilă la apă.

Urcară dealul, mergând în zigzag deoarece Chaval urma cărările folosite de animale. Uneori, coborârea lor era atât de abruptă, încât îi încetinea şi mai mult. Mitchell îi îndemna să meargă mai departe, refuzându-le timpul de a se opri şi odihni. Tinereţea lui Simone îi servea de minune; adulţii erau cei care simţeau dureri groaznice în genunchi. Maillé se plânse, dar Drossier îl ţinea în frâu. Îi spuse lui Maillé că el, dintre toţi oamenii, era cel care ar trebui să se plângă, deoarece fusese rănit. Cearta dură o oră până când Mitchell îi puse capăt şi ameninţă că-i bagă un căluş în gură lui Maillé, îl leagă de un copac şi îl lasă acolo. Înainte ca mecanicul să se poată plânge de un asemenea tratament, Simone întrebă, cu zâmbetul nevinovat al unui copil asasin, dacă n-ar ajuta să care ea rucsacul lui Maillé.

Continuară să meargă în tăcere, până când ajunseră la râul îngust. Avea treizeci de metri de la un mal la altul.

— Trec eu primul, spuse Chaval. Să văd cât de adânc este. N-ar trebui să treacă de talie.

— Iar asta înseamnă că mie îmi va veni până la piept, spuse Laforge.

Simone rânji.

— Mergi pe vârfuri.

— Suntem expuşi aici, zise Mitchell. Staţi în lizieră şi apoi, odată ce Chaval a trecut dincolo, Laforge şi Bucard merg în continuare pentru a asigura focul de acoperire dacă este necesar. Apoi Jean Bernard cu Drossier. Maillé şi cu mine vom acoperi malul ăsta. Urmează Juliet şi Simone împreună. Maillé, după care eu.

Îi făcu semn din cap lui Chaval. Bărbaţii se răspândiră pentru a avea o vedere clară a malurilor râului în amonte şi aval. Mitchell înjură încetişor, pentru sine. Părea că se aflau în mijlocul unei pustietăţi, dar depozitul german presupunea un risc chiar dacă acum se afla la vreo cinci kilometri distanţă. Se uita la Chaval care păşea cu băgare de seamă în apă şi îşi potrivea paşii. Apa curgea cu viteză şi îi zdruncina picioarele. O dată sau de două ori păru că uriaşul s-ar putea împiedica şi să cadă, ceea ce-l îngrijoră pe Mitchell: dacă cineva de dimensiunea aceea întâmpina probleme, atunci înseamnă că ceilalţi s-ar afla în pericol. Se aplecă şi fugi înspre Juliet, dându-şi jos rucsacul; apoi desfăşură funia făcută colac ataşată de mânerele sale.

— Curentul ar putea să o răstoarne pe Simone. Voi duce eu rucsacul ei. Leagă-ţi o bucată de funie în jurul încheieturilor mâinii. Dacă se împiedică, va trebui să o stabilizezi.

Juliet clătină din cap în semn că a înţeles, puse funia în două şi făcu o legătură de doi metri între ele. În mijlocul râului, apa ajunsese până la nivelul coapselor lui Chaval. Mitchell era mulţumit că nu era pe cât de adânc se temuse el că va fi. Braconierul ajunse pe partea cealaltă şi făcea din mână către Laforge şi Bucard, care intrară precauţi în apă. Chaval se ghemui în partea îndepărtată a lizierei,

acoperindu-i. Jean Bernard îi urmă, păşind încrezător în apă, urmând direcţia luată de ceilalţi în timp ce-i întindea mâna lui Drossier pentru a-şi găsi echilibrul.

— În regulă, le spuse Mitchell lui Juliet şi Simone. Luaţi-vă timpul necesar. Potriviţi bine paşii şi fiţi atente să nu vă răsuciţi vreo gleznă printre bolovani. Încet şi sigur.

Mamă şi fiică pătrunseră încet în apă, iar Mitchell văzu pe dată că fata întâmpina probleme. Era aşa cum bănuise Mitchell, părea firavă pentru a se putea opune curentului. Aproape că se prăbuşi, dar Juliet trase de frânghie, ridicând-o.

— Intră în apă şi ajută-le, îi spuse Mitchell lui Maillé.

Mecanicul ezită, apoi aruncă Schmeisser-ul şi îşi mută rucsacul în timp ce intra în apă. Părea destul de puternic pentru a înainta contra curentului, dar intrase mai departe de locul prin care pătrunseseră ceilalţi. Piciorul lui probabil că găsise o adâncitură în albia râului şi-l făcu să alunece; se clătină şi căzu. Curentul îl trase, dar el se răsuci, ridicând un braţ pentru a se arunca cu faţa în sus, după care lovi apa şi se zbătu pentru a-şi regăsi drumul prin albia râului douăzeci de metri mai în aval, strigătele sale alarmate răsunând prea puternic în tăcerea care se instalase între timp. Până şi apa învolburată nu era mai zgomotoasă decât o şoaptă agitată. Jean Bernard ieşi din adăpost şi fugi înspre Maillé pentru a-l trage la mal, în timp ce Chaval începu să intre în apă pentru a o ajuta pe Juliet. Mitchell înainta deja, ridicând un braţ pentru a opri tăcut înaintarea lui Chaval. Avea nevoie ca braconierul să le păzească trecerea. Cele două rucsacuri şi pistolul Sten erau împovărătoare, dar le schimbă greutatea pentru a-l ajuta să se echilibreze. Simone tremura, ţinându-se strâns de mama sa, ceea ce le opri în loc pe amândouă. Juliet făcu astfel încât trupurile lor să opună cea mai mică rezistenţă curentului de apă. Mitchell ajunse la ele, se propti împotriva curentului insistent de apă şi rămase în picioare între ele şi cursul rapid al apei, uşurându-le trecerea. Încet, începură să înainteze până când fură suficient de aproape încât Chaval să poată face vreo doi paşi uriaşi de-ai săi în apă şi

să o scoată pe Simone la mal. Juliet se împiedică şi instinctiv se agăţă de Mitchell, care o trase înspre el. Feţele lor erau aproape una de alta; transpiraţia îi lipise şuviţe de păr pe obraji. El murmură cuvinte de încurajare şi o ajută să-şi găsească echilibrul. În timp ce se lipea de el, ea zâmbi recunoscătoare, mulţumindu-i şoptit şi apoi concentrându-se să ajungă la mal şi la mâna întinsă a lui Chaval. Un gând tentant îi trecu lui Mitchell prin minte, deoarece i se păru în acea clipă că o intimitate improbabilă se instalase între ei.

20

Lătrăturile câinelui legat în lanţ îi alertară pe cei aflaţi în interiorul micului castel. Apărură lumini în spatele uşii sculptate, în timp ce un bărbat veni la intrare cărând o armă. Jean Bernard îi spuse blând pe nume şi i se făcu semn să înainteze. După o scurtă conversaţie pe şoptite, se întoarse şi le făcu semn şi celorlalţi să i se alăture din locurile în care se ascunseseră în spatele anexelor clădirilor castelului.

Acesta era primul pas în testarea siguranţei celulei Norvé, se gândi Mitchell. Dacă putreziciunea începea de aici, atunci oricine era ajutat să ajungă mai departe la Paris se afla în pericol să fie trădat.

Mitchell şi Jean Bernard fură conduşi imediat pe un coridor lung, cufundat aproape în întuneric, urmând lampa cu ulei dusă de acelaşi bărbat care îi întâmpinase în curte. Olivier Gaétan rămăsese în picioare, aşteptând lângă căldura unui foc din lemne care duduia cuibărit într-un cămin medieval, cu o poliţă decorată, tipic pentru perioada în care a fost construită casa. Grandoarea edificiului era în contradicţie cu covoarele şi mobilele uzate de vreme, care spuneau povestea unui mic aristocrat ce trăise şi vremuri mai bune. Iar Gaétan părea să fie exact tipul de om care ar locui într-o asemenea glorie decăzută. Avea vreo şaizeci şi ceva de ani, o mustaţă albă, tăiată scurt, era înalt, uscăţiv, mergea drept şi părea că priveşte în josul nasului la omul neglijent care fusese adus în grabă în camerele sale private.

— Monsieur Gaétan, acesta este omul despre care v-am vorbit atunci când s-a prăbuşit avionul, spuse Jean Bernard.

Bătrânul patrician aruncă o privire înspre ceasul de pe poliţa căminului.

— Nu eraţi aşteptat, domnule doctor, spuse el irascibil. Însă după felul în care arătaţi, este o chestiune urgentă.

Bărbatul care îi adusese aici zorit părea să fie mai mult un paznic decât un servitor al casei. Comportamentul său

grosolan îi spuse lui Mitchell că era un om capabil să împuşte şi altceva în afară de nişte păsări de pe domeniul patricianului.

— Mai sunt alţi cinci bărbaţi, o femeie şi un copil cu ei. Sunt în spălătorie, spuse el.

Gaétan încuviinţă din cap.

— Daţi-le de mâncare şi după aceea ascundeţi-i în pivniţa din spatele atelierului.

— Sunt Juliet Bonnier şi fiica sa, spuse Jean Bernard.

Statutul ei de coordonatoare pentru zona din jurul satului Saint-Just părea să nu conteze deloc pentru Gaétan. Acceptă informaţia şi îi făcu semn din cap pazniculuisă-i lase.

— Saint-Just este distrus, zise Jean Bernard. Represaliipentru soldaţii germani care au fost împuşcaţi.

— Şi cine i-a împuşcat?

— Eu. Sunt colonelul Pascal Garon, zise Mitchell. A fost legitimă apărare, adăugă el. Oamenii cu care eram, cei care ne însoţesc acum, ar fi fost împuşcaţi dacă nu aş fi procedat astfel.

— Poate că ar fi fost mai puţin costisitor să-i laşi să moară. Am pierdut trei oameni pe cinste într-o ambuscadă a germanilor care aşteptau în zona de livrare atunci când avionul tău n-a venit, spuse Gaétan.

Ridică din umeri.

— Soarta pe care o aduce războiul, domnule colonel. Sau poate că mesajul a fost interceptat.

— Sau poate că este o scurgere de informaţii, spuse Mitchell.

Patricianul păru gata să accepte o astfel de posibilitate.

— Indiferent cum au dat peste oamenii mei, nu ne putem permite să suferim asemenea pierderi. Suntem puţini.

— Iar activitatea dumneavoastră aici este foarte preţuită, spuse Mitchell.

— Nu mă trataţi cu aroganţă, domnule colonel. Jucăm un rol mic, însă este pentru gloria Franţei şi a viitorului ei. Nu este pentru gloria domnului Churchill sau a unor englezi asemănători ce se cred piraţi şi consideră că acest război

este o aventură.

— Există bărbaţi şi femei de alte naţionalităţi, monsieur Gaétan, care luptă în acest război. Inclusiv francezii care sunt dispuşi să se întoarcă în patria lor şi să rişte să-şi sacrifice vieţile. Iar lui madame Bonnier ar trebui să i se acorde respect şi ceva intimitate cu fiica ei. A suferit deja nişte umilinţe de când am plecat din Saint-Just. Nu este uşor pentru o femeie şi un copil să aibă izolarea de care au nevoie atunci când călătoresc.

Olivier Gaétan părea că este pe punctul de a comenta, dar ceva îl făcu să se răzgândească şi clătină din cap.

— Voi avea grijă să primească o cameră numai pentru ele. Acum, domnule colonel, cum vă pot ajuta?

Un val subit de oboseală îl cuprinse pe Mitchell şi abia rezistă tentaţiei să se apropie de foc şi să se afunde într-una dintre canapelele capitonate. S-ar putea să fie numai pentru scurtă vreme, dar castelul oferea siguranţă. Scutură din cap.

— Trebuie să ajung la Paris.

Gaétan îşi puse un braţ pe poliţă şi privi flăcările. Tonul vocii i se îmblânzi.

— Fac tot posibilul în aceste împrejurări dificile, domnule colonel Garon. Va trebui să chem un curier să vă ducă în oraş şi de acolo să vă treacă linia şi să ajungeţi într-o casă sigură. Să discutăm mai multe mâine-dimineaţă.

Era un refuz.

Stăteau aşezaţi în jurul mesei din bucătărie, mâncând prima lor masă fierbinte după câteva zile. Un ceaun cu supă stătea pe soba de fontă care încălzea camera. Chaval le spuse că lui Juliet şi Simone li se dăduse de mâncare şi că au fost duse într-una dintre camerele din castel. Braconierul puse cu polonicul supă în boluri pentru medic şi pentru Mitchell. Bărbaţii înfometaţi rupseseră deja din bucăţile de pâine din grâu dur. Mitchell şi medicul făcură la fel. În timp ce mâncau, Jean Bernard vorbea încetişor cu Mitchell.

— Avionul în care te aflai este posibil să fi fost doborât pur şi simplu dintr-o întâmplare nenorocoasă, dar dacă

există o scurgere de informaţii în securitatea acestui circuit, atunci trebuie să avem grijă să nu folosim oameni pe care nu-i cunoaştem ca să te ducă la Paris.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, spuse Mitchell.

— Există un loc în oraş pe care aş putea să-l folosesc.

Jean Bernard era hămesit.

— Putem merge pe sugestia lui. Sora mea are un apartament acolo. Nimeni nu ştie de el. Nici măcar Gaétan. Nu m-am apropiat niciodată de el. Crede că Franţa a fost pierdută în secolul al XVIII-lea, atunci când Bastilia a fost luată cu asalt. Suntem cu toţii ţărani în ceea ce-l priveşte. Urăşte stânga şi crede despre comunişti că se ascund în spatele fiecărei arme din Rezistenţă. Dacă nu era soţia lui, ar fi fost şi mai nesuferit.

Aşadar, bătrânul nu era arţăgos din cauza lipsei de companie feminină. Era, pur şi simplu, un ticălos mizerabil. Servitorul cu puşca veni la dânşii.

— Aţi terminat?

Bărbaţii înşfăcară şi ultima pâine, în timp ce Mitchell duse bolul la gură şi înghiţi ce mai rămăsese din supă.

Au fost conduşi în celălalt capăt al curţii, ghidul lor neluând în seamă lătrăturile câinilor. Deschise larg una dintre uşile duble de lemn care dădeau într-un atelier. Spaţiul dintr-o parte era împărţit de trei vehicule. Una dintre maşini avea pânze de păianjen care se întindeau între roată şi osie.

— Un Delage vechi, spuse Drossier cu invidie nedisimulată.

— Hristoase, cred că a avut ceva bani ca să cumpere aşa ceva.

Cea de-a doua maşină părea să fie curată, lustruită şi menţinută în stare bună de funcţionare. Era cea mai practică dintre cele două, un Citroën Traction Avant cu patru uşi, preferat nu numai de poliţia franceză, ci de la Ocupaţie încoace şi de germani. Maillé mormăi oarecum satisfăcut şi arătă spre cea de-a treia maşină cu piedici la roţi, un autovehicul negru, murdar de praf, cu o dungă subţire şi roşie care se întindea de-a lungul părţilor curbate

ale caroseriei.

— Îi plac maşinile, spuse el.

— Nici maşinile alea Peugeot 402 nu erau rele, adăugă Drossier.

— Când se paradeşte de tot maşina asta, îmi iau una din alea.

— Odată ce eşti un hoţ, aşa rămâi, spuse Laforge.

— Fur numai de la cei care îşi pot permite. Niciodată de la tovarăşii mei sau de la săraci.

Maillé îşi trecu degetul de-a lungul dungii roşii şi îşi făcu mâinile căuş la ochi pentru a se uita pe geamul întunecat.

— Ai să fii norocos să ai şi o bicicletă după ce ţi se paradeşte maşina asta, Drossier. Germanii vor lua totul, iar ce va rămâne vor păstra bogaţii.

Prima maşină era în mod evident mai puţin practic de condus decât cealaltă, dar Mitchell îşi dădu seama că patricianul reuşise cumva să-şi asigure o raţie de benzină de la germani. Şi dacă era aşa, ce anume le dădea în schimb? Servitorul se aplecă undeva în capătul atelierului şi mută nişte lăzi cu unelte într-o parte. Trecându-şi mâinile pe podelele din lemn, găsi un zăvor, după care ridică o trapă.

— Sunt acolo jos nişte saltele umplute cu paie şi o căldare pentru a merge la toaletă, spuse el, dându-i lui Bucard lampa cu ulei. Dimineaţă veţi primi mâncare şi băutură. Cu voia lui Dumnezeu, adică. Sper şi mă rog lui Dumnezeu să nu fi adus SS-ul peste noi.

Aşteptă până când Mitchell şi bărbaţii coborâră în pivniţă, după care coborî trapa. Lampa cu ulei le dezvălui saltelele de paie împrăştiate ici şi colo, pătate şi pline de cocoloaşe, precum şi o grămadă de saci din iută în loc de pături. Aerul din subsol era rece şi îmbibat de mucegai, totuşi fiecare bărbat se duse la câte o saltea fără să facă nazuri sau să se plângă şi se pregăti de culcare. Până şi Maillé rămase tăcut. O teamă care îşi făcu apariţia încet, furişându-se, picura ca apa în stomacul lui Mitchell. Oare acesta era genul de loc unde era deţinută fiica lui la Paris? Oare Gestapoul o aruncase în întuneric şi o lăsase să-şi imagineze ce lucruri

înfricoşătoare dădeau târcoale pe acolo?

— Lasă lampa aprinsă, spuse Laforge în timp ce trăgea sacul spre el.

Nimeni nu protestă.

21

Madame Louise Gaétan servise pe linia frontului în Marele Război pe când era o tânără în vârstă de douăzeci şi şase de ani, încăpăţânată – hotărâtă, după cum spunea tatăl ei –, determinată să nu fie văzută stând degeaba în cel mai mare conflict al naţiunii. Acum, fosta asistentă voluntară a Crucii Roşii refuza să fie speriată în cursul acestuia, cel de-al doilea conflict, douăzeci şi opt de ani mai târziu. Luă terciul de pe aragaz, îşi şterse mâinile de şorţ, după care sparse douăsprezece ouă în tigaie. O femeie mai tânără turnă lapte dintr-un ulcior în cănile de tablă care erau aşezate pe masă în faţa fiecărui membru din grupul lui Mitchell. Juliet Bonnier se oferise să dea o mână de ajutor, dar fu refuzată delicat de matroană, care îi spuse să mănânce. Ovăzul fiert a fost mâncat cu lingura împreună cu un pic de gem de căpşune dintr-unul dintre borcanele ascunse în spatele peretelui fals al cămării.

— Marie, mai adu farfurii pentru ouăle astea, o instrui ea pe tânăra menajeră.

— Ascundem ce putem de nemţi, explică ea, ridicând o mână de parcă ar fi mărturisit ceva.

— Ah, ştiu că sunt nazişti acum, dar pentru mine, ei vor fi întotdeauna nemţi. Marie, grăbeşte-te cu farfuriile alea. Iau totul. Ne ţinem găinile într-o poiată în pădure; mai sunt acolo şi vreo câţiva porci. Nu vom muri de foame. Nu la ţară. Iar ei ştiu, nemţii, bineînţeles că ştiu. Însă ei beneficiază, aşa că noi vom fi văzuţi drept colaboratori când se va termina totul.

Ridică din umeri.

— Îţi spun asta pentru ca atunci când vor veni comuniştii să ia totul, cineva să poată să ne ţină şi nouă partea. Bravo, fată! spuse în timp ce Marie întindea farfuriile şi dădea fiecărui oaspete neinvitat un cuţit şi o furculiţă curate.

— De ce credeţi că veţi fi numită colaboratoare, madame? o întrebă Simone. Am văzut fotografia de pe masa din hol în care sunteţi în uniformă de asistentă.

Madame Gaétan îşi puse mâna caldă pe faţa întoarsă spre ea a lui Simone.

— Copilă, duc ouă soldaţilor germani răniţi. Cei mai mulţi dintre ei sunt încă băieţi. Dumnezeu ni se înfăţişează sub forma unor oameni răniţi. Iar fetele noastre se reflectă pe chipul Lui. Le duc ouă, iar ei ne dau ceva benzină. Apoi mi se permite să duc ce mâncare pot la orfelinatul din oraş. Cumpăr de pe piaţa neagră şi dau la copii. Aici şi la Paris. În oraş încerc să-i conving pe germani să ne ajute cu copiii aflaţi în nevoie şi particip la petreceri unde femei bogate, care se bucură de protecţie şi favoruri, se simt suficient de vinovate încât să contribuie.

Ridică din umeri.

— Mama ta curajoasă o să-ţi explice consecinţele acţiunilor noastre. Modul cum supravieţuim şi ceea ce facem pot fi uşor deformate.

— Unde este monsieur Gaétan? întrebă Mitchell.

— Soţul meu nu mănâncă în bucătărie cu muritori mai prejos decât el, râse ea. Iar asta mă include şi pe mine. Sunt doar o femeie.

Râse şi ameninţă grupul cu polonicul.

— Dumneavoastră, bărbaţii, o să ne apreciaţi într-o zi.

— Într-o zi în care pământul va înceta să se mai învârtă, spuse Juliet.

— Da, zise madame Gaétan. Suntem ţinute la locul nostru. Stăm în uşa bucătăriei şi ascultăm ce plănuiţi să faceţi dumneavoastră, bărbaţii. După care apelaţi la noi ca să vă ducem mesajele în lenjeria noastră intimă. Vă dăm de mâncare, vă ascundem şi vă îngrijim rănile.

Zâmbi din nou.

— Am auzit despre dumneavoastră, madame Bonnier, şi despre soţul dumneavoastră. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru bărbaţi ca el şi mai ales pentru femei ca dumneavoastră.

— Sunt bărbaţi buni, zise Juliet.

Madame Gaétan se uită la ei.

— Văd asta, spuse ea.

Bărbatul căruia Mitchell îi spusese în gând „paznicul”

băgă capul pe uşă.

— Domnule colonel Garon, vă rog!

Mitchell văzu ouăle în timp ce alunecau pe farfurii. Se ridică în picioare reticent şi îl urmă pe servitor pe coridor şi de acolo în camera pe care o vizitase în seara anterioară. Olivier Gaétan se ridică din celălalt capăt al unei mese lungi ca de cantină, unde i se servea propriul mic-dejun, şi îi făcu semn lui Mitchell, aflat în celălalt capăt, să privească spre locul unde era întinsă o hartă.

— Domnule colonel, am marcat o rută pentru a vă duce până la periferia Parisului. Şi am trimis un mesaj către Londra. Un alt radiotelegrafist va fi adus aici de Lysander. Acea persoană vă va însoţi la Paris.

Îi înmână lui Mitchell un comunicat.

— Nu mi s-au mai dat alte informaţii, nimic altceva în afară de faptul că avionul va fi aici, cel mai probabil, mâine-noapte. Vremea pare frumoasă, dar trebuie să ne rugăm să putem merge acolo şi să ne întoarcem înainte să ne găsească germanii în zona de aterizare.

— Mulţumesc!

Bătrânul părea mai comunicativ în această dimineaţă. Poate că, se gândi Mitchell, era vorba despre entuziasmul adus de faptul că i se dăduse responsabilitatea să contribuie la realizarea unei misiuni de succes. Stând practic singur într-o casă rătăcită în mijlocul pustietăţii rurale, acest lucru putea să-i tocească cu uşurinţă simţurile şi să-i conducă instinctul spre autoconservare.

— Cunoaşteţi Parisul? întrebă Gaétan.

— Am locuit acolo.

— Când aţi fost în oraş ultima dată?

— Am plecat în ’41.

— Atunci înseamnă că lucrurile s-au schimbat. Sunt unele despre care ar trebui să aflaţi.

Patricianul îşi trecu degetul peste o hartă cu străzile Parisului.

— Aţi auzit despre Avenue Foch?

— Da.

— Foarte bine. SS-Brigadeführer Karl Oberg este

comandantul Parisului. Omul cel mai de temut din aparatul său este SS-Standartenführer Heinrich Stolz. Urmăreşte Rezistenţa din Paris aşa cum un vânător este pe urmele prăzii sale.

La menţionarea numelui lui Stolz, Mitchell simţi cum îi sare inima din loc, dar rămase tăcut, nedorind să atragă atenţia asupra propriei sale misiuni, aceea de a o găsi şi salva pe fiica sa.

— Acum, spuse Gaétan, ştiţi că poliţia este complice. Nu puteţi avea încredere în niciunul de-acolo. Unii ar putea susţine că sunt capabili să ajute, iar alţii, recunosc, sunt sinceri, dar dacă nu vă garantează nimeni că sunt în regulă, nu cereţi nimic de la ei. Comisarul Fernand David se află la comanda Brigades Spéciales de la Préfecture de Police. Aici, vizavi de Hôtel-Dieu. Şi Rue Lauriston. Cel de-al şaisprezecelea arondisment, da?

— Ştiu unde sunt locurile astea, spuse Mitchell.

Îşi dăduse seama că bărbatul mai în vârstă îşi exercita autoritatea prin demonstrarea cunoştinţelor sale, dar şi-ar fi dorit ca acesta să ajungă mai repede la ce anume avea de spus, indiferent despre ce era vorba. Gaétan se uită la el.

— Domnule colonel, intraţi în cuşca leului fără a beneficia de aceeaşi protecţie de care a avut parte Daniel. Bunul Dumnezeu nu îi apără neapărat pe cei drepţi. Cu toate acestea, cred că un om, drept sau nu, care este răbdător şi îşi analizează duşmanul cu atenţie ar putea găsi un înger pe ici, pe colo, care să-l îndrume.

Mitchell zâmbi.

— Am reţinut. Dar Rue Lauriston?

Patricianul acceptă ceea ce păru să fie o scuză vagă din partea englezului. Se întreba din ce era făcut de fapt acest om. Dacă era la fel ca ceilalţi agenţi care erau pur şi simplu mânaţi de ura contra naziştilor, atunci ar putea ajunge în curând nimic altceva decât o pradă în momentul în care s-ar afla faţă în faţă cu puterea copleşitoare a duşmanului.

— Numărul 93 este o bază pentru foştii criminali, continuă el, francezi care lucrează pentru SD. Stolz are oameni ca ei peste tot prin oraş.

Îşi mută degetul peste hartă.

— Aici, deşi nu a fost confirmat încă, se spune că Miliţia se pregăteşte să intre în fostul sediu al Partidului Comunist de pe Rue Le Peletier 44 şi, de asemenea, de pe Rue Monceau. Vedeţi dumneavoastră, domnule colonel, sunt ochi şi urechi peste tot. Vecinii se trădează unii pe alţii prin scrisori anonime, nemulţumiri false pentru a regla vechile răfuieli. Sute de oameni au fost duşi la închisoare şi în lagăre.

Îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul în aer, studiindu-l pentru o clipă, aşa cum un om se uită la norii care îi alimentează imaginaţia.

— Aşa că mă întreb, de ce veniţi dumneavoastră ca să riscaţi să fiţi prins şi să muriţi?

— Misiunea mea este să scot pe cineva din Paris.

— Veţi avea nevoie de o mulţime de bani, domnule colonel. Mita şi piaţa neagră pot devora banii mai ceva decât devorează germanii mâncarea şi băutura noastră.

— Am suficienţi şi vor mai veni şi alţii odată cu noul radiotelegrafist.

— Foarte bine. Dar să nu spuneţi că nu v-am avertizat: să nu aveţi prea multe bancnote de cinci mii de franci. Germanii sunt suspicioşi cu bancnotele de valoare mare. Acestea sunt mici detalii care pot face să fiţi arestat şi interogat.

Mitchell clătină din cap în semn de înţelegere.

— Cine este persoana pe care doriţi s-o scoateţi din oraş? întrebă Gaétan.

— Nu pot să vă mai spun nimic altceva.

— Până când veţi învăţa că puteţi avea încredere în mine?

— Da, spuse el, susţinându-i privirea.

— Şi ce am mai putea face soţia mea şi cu mine pentru a vă câştiga încrederea în afară de modul în care trăim? Omul ăsta al meu, de aici, este văduv, iar fiica lui lucrează în casa noastră. Asta înseamnă patru oameni care ar muri în mâinile germanilor dacă sunteţi descoperiţi aici. Mai mulţi dacă descoperă grupul meu.

Mitchell voia să pună la îndoială onoarea şi încrederea lui Gaétan, iar acest lucru se întâmplase fără să încerce să facă asta. Era o oportunitate de care merita să profite.

— Unde se află englezul care a dispărut? Guy Neuville. Circuitul dumneavoastră a fost cel care l-a băgat în Paris.

Gaétan nu-şi exprimă surpriza la auzul numelui agentului dispărut.

— Nu ştiu.

— Dacă ar fi fost luat, atunci s-ar fi auzit. Dacă nu l-au prins germanii, atunci unde este?

— După cum am spus, domnule colonel. Nu ştiu.

— Eu cred că ştiţi. Şi atunci când veţi decide să-mi spuneţi, poate că vom face progrese în ceea ce priveşte încrederea reciprocă.

Mitchell se întoarse îndreptându-se spre uşă, hotărând să pună capăt întâlnirii, preluând la loc controlul. Nu mai era un fugar, ci un agent englez care îşi declara intenţia să meargă înainte cu un scop şi să îi provoace pe cei care credeau că aveau vreo autoritate asupra lui. Singurul său regret legat de întâlnire era acela că pierdea ouăle proaspăt gătite.

22

— Avem tendinţa să-i trimitem pe cei pe care-i cunoaştem ca fiind prima alegere, îi spuse colonelul Beaumont tinerei care stătea în faţa lui. Şi l-am cunoscut pe tatăl tău foarte bine. A fost un chirurg minunat, iar moartea lui înainte de vreme m-a întristat când am auzit de ea.

Virginia „Ginny” Lindhurst era o tânără în vârstă de douăzeci şi patru de ani cu o înfăţişare simplă. Nu s-ar fi evidenţiat în mulţime. Comportamentul ei, aproape ca de fată bătrână, îi ascundea tenacitatea şi inteligenţa. Era o mantie la fel de eficientă ca orice mantie care te face invizibil din legendele mitice pe care îi plăcuse să le citească pe vremea când era copil. Şi exact sub o astfel de mantie îşi imagina întotdeauna că se ascunde atunci când se confrunta cu pericolul. Îi dădea putere şi însemna că nu era nevoită să mărturisească nimănui teama sa de violenţă.

— Bombele Luftwaffe nu îi deosebesc pe cei mari şi buni de noi, ceilalţi, domnule colonel. Cel puţin a murit în teatrul de operaţiuni, încercând să-i ajute pe ceilalţi. Există o oarecare mângâiere în asta, minţi ea.

Nu era nicio mângâiere să se gândească la tatăl ei iubit făcut fărâme. Dar după raidul de bombardamente, supărarea se transformase în… ce anume? Aproape uşurare, decise ea. Era liberă. Mama sa murise prematur cu mai mulţi ani înainte, iar tatăl ei, chirurg foarte devotat, îşi văzuse foarte puţin copilul odată ce începuse războiul, doar pentru a-i descuraja orice gânduri posibile referitoare la vreo înrolare care ar fi adus-o în compania dură a soldatului obişnuit.

Era un fapt cunoscut că asistentele erau uşor seduse de cei care se întorceau de pe câmpul de luptă, spusese el pe nedrept. Ei bine, acum că nu mai era, nu mai conta ce spunea. Era liberă.

— Când te duci în partea cealaltă a oraşului la acei… ştrengari de pe Baker Street, după cum le spun eu, maiorul Knight îţi va face o instruire adecvată. Voi face şi eu parte

din operaţiune, desigur, dar este spectacolul lui. În anumite chestiuni, noi şi SOE[13] nu suntem întotdeauna de acord, dar am acceptat să te trimită pe tine. Te-ai descurcat bine la cursul de instruire, fata mea, şi eşti un radiotelegrafist de prima mână. Exact ceea ce este nevoie pentru oamenii noştri de acolo.

— Şi aţi spus că voi fi dusă destul de departe la sud de Paris.

— Da. Avem un grup acolo, în Norvé. Mai degrabă francezii au. Până acum au avut grijă de oamenii noştri. Ei ne-au trimis mesajul, spunându-ne că omul pe care-l credeam mort era bine şi se îndrepta spre Paris. Iniţial am trimis un radiotelegrafist unui alt grup, la sud de Vichy. Era un grup mic, dar SOE credea că se va dovedi a fi eficient. Din păcate, acel oraş a fost distrus, iar grupul destrămat. Vestea bună este că omul care dorea să ajungă la Paris a supravieţuit.

— Mi s-a spus în şedinţă că identitatea lui franceză este Pascal Garon.

— Da, corect.

Colonelul Beaumont se agită cu nişte hârtii de pe biroul lui. Era un simplu mijloc de a mai câştiga ceva timp pentru a-şi găsi cuvintele potrivite fără s-o alarmeze prea mult pe tânără. O cunoştea de când era copil, dar fusese în stare să separe sentimentul generat de necesitatea de a o trimite. Se dovedise a fi cea mai bună la cursul ei. Mama sa fiind franţuzoaică, însemna că era bilingvă, iar franceza pe care o vorbea era ca a unui francez. Cu toate acestea, fata trebuia să cunoască şi cel mai rău scenariu, dacă nu-l cunoştea deja.

---

[13] Special Operations Executive (numită uneori şi „Baker Street Irregulars” – „Ştrengarii de pe Baker Street” –, după grupul de sprijin al lui Sherlock Holmes) – organizaţie britanică din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. A fost înfiinţată la iniţiativa lui Winston Churchill şi Hugh Dalton în iulie 1940, obiectivele ei constând în declanşarea de operaţiuni de luptă prin alte mijloace decât cele ale războiului clasic. SOE a condus în mod nemijlocit sau a controlat aproximativ 13.000 de oameni, estimându-se că a sprijinit sau aprovizionat aproximativ un milion de operaţiuni speciale în întreaga lume (n. r.).

— Ginny, am pierdut un agent la Paris cu ceva timp în urmă, iar radiotelegrafistul nostru a dispărut cam fără să spună nimic, cu excepţia unor mesaje de sondare referitoare la locul unde-l trimitem pe înlocuitor. Acestea au fost în afara timpului de transmisie desemnat pentru el. Aşa că suntem îngrijoraţi. Dacă a fost prins şi silit să transmită sub constrângere, ne-ar fi dat codul obişnuit de avertizare. Nu a fost primit un astfel de semnal. Pascal va încerca să-l găsească şi de asemenea să încheie misiunea lui în oraş. Însă din cauza nesiguranţei noastre, are nevoie de propriul radiotelegrafist. Am să-ţi spun ceva. Soţia lui Pascal a fost luată de Gestapo şi executată. Ni s-au trimis fotografii cu ea împuşcată. Asta a fost ceea ce l-a motivat pe Pascal să se ducă din nou la Paris pentru noi.

Îşi aranjă hârtiile şi îşi puse mâinile peste ele.

— Draga mea, dacă va fi să meargă ceva rău…

— Domnule colonel, ştiu care sunt riscurile. Vă rog să nu vă faceţi griji în privinţa mea, spuse ea încetişor.

Un pic cam prea pe nerăsuflate, se gândi Beaumont. Dar, se convinse singur, agitaţia era la ordinea zilei pentru cineva atât de tânăr, care este trimis în calea răului.

— Am încredere că pot să-mi fac datoria pe cât pot eu de bine. Nu vă voi dezamăgi, spuse ea cu un zâmbet încrezător care îi masca propria agitaţie.

Beaumont îi întoarse un zâmbet la fel de liniştitor, recunoscător că nu trebuia să-i dezvăluie cine ştie ce orori. Realitatea a ceea ce li s-ar fi putut întâmpla celor trimişi într-o misiune clandestină se ştia întotdeauna, dar rareori era discutată în detaliu. Teama era o cheie care putea deschide o lume înfricoşătoare în imaginaţie.

— Mâine-noapte atunci.

— Da. Mâine-noapte.

Oamenii lui Mitchell au rămas ascunşi în pivniţa atelierului şi li s-a permis să iasă afară numai pentru scurtă vreme, pentru a putea fuma. Dacă avea loc un raid subit, nu voiau ca niciun fir de fum să adaste în pivniţa închisă deoarece se putea strecura printre plăcile din pardoseală în

atelierul de deasupra. Drossier admirase clasicul Delage, după care se aşeză în scaunul şoferului în Citroën. Chiar şi după o viaţă de muncă grea şi furturi mărunte, n-ar fi avut suficienţi bani să-şi cumpere o asemenea maşină. Degetele sale urmăriră numerele de pe vitezometrul extraordinar de frumos conceput, dreptunghiular, marca Jaeger, cu discul negru. Îşi trecu mâinile pe volan. În timp ce trăgea tutunul brut în plămâni, coborî geamul şi îşi odihni cotul în rama portierei. Nu-i era greu să se imagineze şofând pe un drum de ţară, într-o zi de vară, cu o fată îmbrăcată într-o rochie până la genunchi. Se aplecă spre scaunul pasagerului şi deschise torpedoul. Găsi acolo mănuşile pentru şofat şi o tabacheră din argint, pe jumătate din piele. Deschise tabachera şi văzu că era aproape plină cu ţigări. Scoase cu nerăbdare vreo şase ţigări şi le puse bine.

— Ce faci? întrebă Chaval, care ieşise din pivniţă ca să ia aer. Haide, ieşi de acolo! Pascal vrea să prindem şobolani în hambare.

Văzu tabachera.

— De unde ai asta?

— Era pe scaun, minţi rapid Drossier.

— Pune-o la loc. Nu lua nimic. Nici măcar o ţigară. Nu furăm nimic de la compatrioţii noştri. Nimic. Ai înţeles?

— Mda, mda, desigur. Aşa cum am spus, era, pur şi simplu, pe scaun. Am s-o pun aici ca să stea bine.

Deschise torpedoul şi o aşeză acolo, apoi se strecură afară din maşină, dar tabachera era deja palmată şi se afla în buzunarul lui.

Mitchell stătea la masa din bucătărie împreună cu Juliet şi Jean Bernard, cu un orar desfăşurat de cale ferată.

— Vreau ca tu şi Simone să luaţi trenul până la Paris. Jean Bernard, tu le vei însoţi şi le vei duce la sora ta. Cel puţin veţi fi în siguranţă acolo. Nu mai puteţi face nimic împreună cu mine de aici încolo.

— La sora ta? îl întrebă Juliet pe Bernard. Cum ştim că vom fi bine primite?

— Este văduvă şi are un băiat cu câţiva ani mai mic

decât Simone. Este o idee bună. Pascal are dreptate. Veţi fi în siguranţă, spuse el.

— Am un radiotelegrafist care vine mâine-noapte. Gaétan spune că deja a trimis un om la Paris ca să aranjeze o casă sigură, spuse Mitchell. Am alte planuri pentru radiotelegrafist. Însă dacă există o scurgere de informaţii şi izbucneşte o ambuscadă în zona de aterizare, atunci vreau ca Juliet şi Simone să fie departe de Norvé.

— Foarte bine, spuse Jean Bernard.

Juliet se uita de la unul la altul.

— Faceţi planuri despre mine şi Simone, dar nu-mi cereţi şi mie părerea. Suntem mai în siguranţă la ţară. Sunt mai puţini germani şi există şanse mai mici de a fi oprite.

— Şi dacă sosiţi într-un alt sat? Cât va dura până când află cineva că sunteţi din Saint-Just? Cât va dura până când cineva, care se teme de represaliile SS-ului, vă va trăda? Nu, Juliet, îmi pare rău, dar cred că oraşul vă dă şansa să vă pierdeţi în mulţime, spuse Mitchell.

— Are dreptate, zise Jean Bernard.

— Foarte bine, fu de acord Juliet. Dar dacă suntem oprite şi luate la întrebări? Avem nevoie de o poveste bună.

— *Colis familiaux,* spuse Mitchell.

Jean Bernard rânji şi dădu din cap. Juliet privea şi nu ştia ce să creadă. Medicul le explică imediat.

— Nu ai mai locuit niciodată la oraş, Juliet. Mâncarea este tot timpul pe sponci. Până şi o pisică sau un câine nu sunt în siguranţă şi riscă să ajungă într-o oală, ca fel de mâncare. Germanii le permit celor din oraş care au rude la ţară să primească pachete cu mâncare.

— Am bani ca să cumpăr mâncare de la madame Gaétan, spuse Mitchell.

— Am putea chiar s-o convingem să ne dea şi vreo două găini într-o cuşcă. Sora lui Jean Bernard poate să primească oficial pachete cu mâncare.

— Dar Simone şi cu mine ce rol putem juca aici? Ce ar urma să facem la Paris?

— Tu şi Jean Bernard sunteţi logodiţi şi urmează să vă căsătoriţi. Tu eşti văduvă, ai o fată, iar el este un om cu o

profesie, care te-a cerut în căsătorie. Odată ce te afli acolo, vreau ca el să ia legătura cu un medic pe care-l cunosc şi care sper că lucrează încă la Spitalul American. Am să-ţi dau un bileţel de prezentare. Spitalul este încă deschis şi e în continuare administrat de medici americani. Cei mai mulţi dintre americanii care locuiesc la Paris după ce America a declarat război în ’41 au fost adunaţi şi trimişi în lagărul de internare Frontstalag 122.

O privire de neînţelegere le schimonosi feţele. Mitchell îşi dădu seama că, trăind într-o comunitate mică şi insulară precum Saint-Just, ştiau puţine lucruri despre viaţa din afara propriei lor zone.

— La optzeci de kilometri nord de Paris, la Compiegne, explică el. Mulţi au fost apoi repatriaţi în schimbul germanilor în America, însă mai există unii care lucrează la Paris. Totuşi, odată ce sunteţi cu sora lui Jean Bernard, tu şi Simone veţi fi în siguranţă şi asta îi va permite lui Jean Bernard să-şi găsească rapid de lucru. Nu se va spune nimănui că sunt aici. Nu încă.

— În regulă. Când plecăm? întrebă Juliet.

— Mâine. Este un tren de la Vichy care ajunge la Norvé la unsprezece. Veţi fi la Paris înainte de a se da stingerea.

— Şi bărbaţii? întrebă Jean Bernard.

— Deocamdată ţinem acest lucru pentru noi. Îl voi convinge pe bătrân să-şi folosească maşina pentru a vă duce la staţia de tren. Ne va da un şofer care va cunoaşte un drum prin care să evite patrulele.

Se uită la femeia şi la bărbatul care riscaseră totul pentru el.

— Mai am nişte lucruri de rezolvat înainte de a merge la Paris. Odată ce ajung acolo, voi ţine legătura cu voi.

— Când ar trebui să-i spun lui Simone? întrebă Juliet.

— Lasă asta pe ultimul loc. Am să văd ce mâncare pot cumpăra. S-ar putea să nu fie mult, dar ne va ajuta.

Îşi puse mâna peste mâna ei ca să-i transmită încredere. Timp de o clipă, ea se uită tăcută la acest om care căzuse dintr-un cer cuprins de flăcări şi apoi îi strânse mâna cu putere.

23

Olivier Gaétan plasase mai mulţi oameni în posturi de observaţie în apropierea castelului. Pe alţii îi trimisese în recunoaştere în zona de aterizare propusă pentru avionul Lysander din acea noapte. Madame Gaétan luase hotărârea că ea va fi cea care le va duce cu maşina pe Juliet şi pe ceilalţi la staţia de tren. Patrulele germane locale o cunoşteau şi era mai probabil să creadă că erau nişte rude care veniseră în vizită decât dacă la volan se afla unul dintre bărbaţi. Soţia patricianului înţelesese nesiguranţa lui Simone, care fusese luată de lângă englez, cu care stabilise în mod evident o anumită legătură. Trebuie să se fi simţit de parcă şi-a pierdut tatăl încă o dată. Mitchell şi Juliet avuseseră nevoie de o jumătate de oră pentru a o linişti pe fată. Din fericire, prezenţa lui Jean Bernard a ajutat în cele din urmă să o asigure că acolo unde aveau să meargă urmau să fie mai în siguranţă, iar Mitchell îi promise că va veni la ea la Paris. Odată ce fu liniştită, madame interveni şi o rugă să o ajute să aleagă ce ar putea fi împachetat în valiza pe care au găsit-o într-o cameră de la mansardă. Madame Gaétan pusese laolaltă mai multe alimente pe care le avea depozitate. Două borcane de dulceaţă şi nişte şuncă afumată învelită într-o bucată de pânză, laolaltă cu o roată întreagă de brânză.

— Chiar ai să vii la noi la Paris? îl întrebă Juliet pe Mitchell. Sau este puţin probabil să te mai vedem vreodată?

El se uita cum împăturea ea cele câteva haine ale sale, pe care le salvase dintre ruinele din Saint-Just.

— Imediat cum va fi sigur, voi veni la voi, îi spuse el.

Ea se opri din ce făcea şi se întoarse cu faţa spre el.

— Nu ştiu nimic despre tine, dar ai fost bun cu noi. Cu Simone şi cu mine.

— Am distrus totul, ştii asta, spuse Mitchell.

Ea se gândi o clipă, după care clătină din cap.

— Orice acţiune are o consecinţă, Pascal. Cu toţii riscăm.

Tăcură amândoi după aceea, iar Mitchell îşi dorea să fi

putut merge la o plimbare cu ea, departe de tensiunile plecării ei la Paris şi zborul de noapte care urma să sosească. Se trezi că spune:

— Soţia mea a fost împuşcată de SS la Paris. Era în Rezistenţă. Gestapoul a reţinut-o pe fiica mea. Am o misiune de îndeplinit, dar vreau s-o şi găsesc şi s-o aduc acasă.

Suna mai mult ca o mărturisire decât ca o explicaţie. Juliet nu-şi putu masca uimirea şocată.

— Pascal, murmură ea, îndureratã, îmi pare atât de rău!

Nu-i servea la nimic să mai dea şi alte explicaţii, dar o făcu totuşi.

— Am fugit din Paris în urmă cu doi ani. Ne-am separat. Nu ştiu cum s-a întâmplat asta şi uneori mă întreb dacă măcar a dorit să meargă în Anglia. Căsătoria a avut problemele ei; nu pot nega asta. Era ceva sălbatic în ea. Eu eram un simplu lector de matematică. N-am să ştiu niciodată ce-a văzut la mine.

— Atunci, într-o bună zi am să-ţi spun, îi zise Juliet şi îl sărută pe obraz.

Mitchell fu recunoscător că era o zi senină şi că soarele oferea ceva căldură. În timp ce Citroën-ul se îndepărta, Juliet şi Simone îi făcură din mână în semn de rămas-bun, prin geamul din spate, până când maşina dispăru din vedere pe drumul de fără.

— Mai bine c-a plecat, spuse Chaval în timp ce ieşea din atelier şi i se alătura lui Mitchell. Dar este o femeie puternică şi curajoasă. Sper că Jean Bernard ştie ce face prin faptul că o duce la Paris.

Nimănui nu i se spusese unde anume le duce Jean Bernard. Mitchell se întoarse în casă.

— Ştie ce face, nu-ţi fă griji.

Era timp să mai ucidă ceva înainte ca oamenii lui Gaétan să plece spre zona de aterizare, iar Mitchell nu voia ca Chaval şi ceilalţi să mai piardă timpul.

— Câţi şobolani ai prins?

— Patru. Frumoşi, maronii şi vioi. I-am pus pe Drossier să

le scoată maţele aşa cum ai cerut.

— În regulă, adună-i pe oameni şi caută aţă şi un ac cu urechea destul de mare. A venit momentul să-i coasem.

Chaval îşi ridică sprâncenele şi ridică din umeri. Indiferent ce-o fi avut în minte englezul, probabil că era legat de învăţarea oamenilor cum să coasă rănile. Evident, se aştepta la probleme.

Drossier şi Laforge se uitau cu atenţie în timp ce Mitchell îl instruia pe Chaval cum să jupoaie un şobolan, plecând de la pieptul eviscerat şi cavitatea stomacală.

— Maillé, dă-mi plasticul, îi zise Mitchel.

Mecanicul îi dădu bucata de explozibil de mărimea unei palme.

— Acum o modelăm, le spuse Mitchell. Exact aşa cum faci pentru a o monta pe şinele de cale ferată, numai că de data asta – strecură forma alungită în trupul rozătoarei – o modelăm în interiorul şobolanului. Şi după aceea poţi ataşa un fitil scurt cu un detonator numărul douăzeci şi şapte prins la un capăt şi un aprinzător cu tub de cupru la celălalt capăt. Apoi plasezi unul din ăsta în buncărul cu cărbune al locomotivei, iar când şobolanul mort este luat cu lopata şi pus în cuptor, fitilul se aprinde şi plasticul explodează.

— Omorându-i pe conductor şi pe fochist, spuse Maillé.

— Omorându-i pe conductorul şi pe fochistul german, spuse Mitchell. Le folosim pentru trenurile de marfă nemţeşti care se întorc în Germania. Dar putem folosi şobolanii şi în cuptoarele din fabrici. Şi să nu uităm să le folosim pentru diversiuni şi explozii controlate. Dacă nu foloseşti un fitil aprins – luă unul dintre cronometre –, foloseşti unul din astea. Îţi dau timpul necesar să plasezi explozibilul şi să te îndepărtezi suficient de mult atunci când explodează. Împinge fitilul, care îţi permite să câştigi timp, adânc pe fundul şobolanului, în plastic, şi după aceea coase rozătoarele ca să-i poată omorî pe fraţii lor nazişti.

Bucard rânji.

— Îmi place. Ştiam că unii dintre oamenii de la demolări puneau capcane când luptam în ariergardă, dar asta-i

grozav. Nimeni nu ia de pe jos un şobolan mort, dar mai devreme sau mai târziu germanii îşi vor da seama ce-ar putea fi.

— Dacă îşi vor da seama, atunci îşi vor petrece o mulţime de timp fiind precauţi. Să le anihilăm sistemul de pază. Şi apoi, de fiecare dată când vor găsi câte un şobolan mort, asta îi va încetini. Bine, coase-l pe ăsta şi apoi, Bucard, tu şi Drossier împachetaţi o altă carcasă, Chaval, tu, Laforge şi Maillé faceţi unul şi apoi încercaţi fiecare în parte, îi instrui Mitchell.

Îi făcu semn lui Maillé. Mecanicul se îndreptă spre el.

— Peugeot-ul ăla cu piedicile de blocare, spuse Mitchell.

— Te-ai uitat la el?

Maillé ridică din umeri.

— Pare în regulă. Cred că bătrânul nu voia să conducă mai multe maşini.

— Când ai terminat aici, uită-te un pic la ea. Nu lăsa pe niciunul dintre oamenii lui să te vadă. Vezi dacă poate porni.

— O s-o luăm? întrebă Maillé cu un rânjet înţelegător.

— Tu numai uită-te şi dă-mi de ştire.

Mitchell se întoarse. Cel puţin îi dăduse un scop, se gândi el. Spera că asta i-ar putea îmblânzi beligeranţa inerentă.

★

Gaétan îl găsi pe Mitchell stând aşezat în afara bucătăriei, cu scaunul înclinat spre perete şi cu faţa întoarsă spre soare.

— Totul este pregătit pentru seara asta. Mi-am alertat oamenii, spuse Gaétan.

Mitchell încuviinţă din cap. Avea noroc să plece cu avionul şi să vină şi radiotelegrafistul. Numai în nopţile imediat înainte şi imediat după o lună nouă vizibilitatea era suficient de bună pentru ca piloţii să poată naviga. Şi existau doar câteva nopţi în fiecare lună când zborurile puteau fi efectuate.

— Unde este emiţătorul tău? întrebă Mitchell. La castel?

— Nu. Este acelaşi tip pe care oamenii tăi îl oferă operatorilor tăi. Îl legăm de o bicicletă şi ne plimbăm. Este

mai dificil dacă ei folosesc camionete de detectare radio în zonă. Însă până acum am avut noroc. Camionetele sunt mai departe în nord, mai aproape de oraşele mai mari. Nu sunt atât de multe aici, dar nu ne asumăm riscuri inutile. Când vei fi la Paris cu operatorul tău, fii vigilent. Germanii sunt foarte buni la detectarea transmisiunilor. Folosesc camionete de brutărie gri cu radiogoniometre în interior. Asta măcar ştim. Şi odată ce detectează un transmisionist neglijent, atunci mulţi oameni pot fi prinşi.

Ridică aproape imperceptibil din umeri.

— Au fost mulţi.

— Voi fi atent.

— Sigur că vei fi, dar este uşor să faci o greşeală. Şi sunt suficient de mulţi oameni care vor observa.

— După cum am spus, am locuit la Paris, monsieur Gaétan.

— O, şi ce crezi că s-a întâmplat de când ai fost ultima oară aici? Crezi că ştii cum să trăieşti într-un oraş ocupat? Crede-mă, micile detalii sunt cele care pot veni de hac unui străin. Cum îţi place să bei cafeaua?

Mitchell se încruntă.

— Haide, spune-mi! Cum îţi place? Mă voi duce să ţi-o aduc eu personal. Spune-mi cum vrei să fie. Fă-mi pe plac.

— *Noir.* Beau doar cafea fără lapte.

— Atunci ai deveni imediat suspect, domnule colonel. Nimeni nu comandă cafea neagră. Nu există suficient lapte. Nu la Paris. Nu există decât cafea neagră. Ei, vezi? Micile detalii, dragă prietene.

Era un pont bun, iar Mitchell puse bine informaţia în minte.

— Poate că am să mă limitez la băuturi alcoolice, spuse el, încercând să-l distragă pe bătrân.

— Atunci înseamnă că ştii cluburile şi barurile. Un loc perfect pentru a-ţi face cunoştinţe şi un loc care colcăie de informatori.

— Cred că mai am încă prieteni în oraş.

— Atunci uită de ei, îi spuse bătrânul. Uită-le numele. Ştergeţi-le din memorie. Dacă eşti prins de Gestapo, le vor

scoate în curând de la tine.

Oftă.

— Şi noi vom fi morţi.

Îl bătu pe Mitchell pe braţ.

— Nu ai nevoie de mine ca să ştii asta. Nervii unei persoane pot fi delicaţi în vremuri ca acestea. Şi îmi fac griji pentru soţia mea. Îşi asumă riscuri mari. Uită că am spus aceste lucruri.

— Le iau ca pe un avertisment.

Gaétan clătină din cap aprobator.

— Zona de aterizare va fi gata să fie luminată cu o oră înainte de miezul nopţii. Ei cred că vor fi nişte nori trecători, dar lumina lunii va fi destul de puternică pentru ca pilotul să ne poată găsi.

— Atunci îi voi pune la curent pe Chaval şi pe ceilalţi.

— Vei merge cu oamenii mei? spuse Gaétan.

— Bineînţeles. Tu nu?

— Dacă sunt prins în flagrant, atunci s-a terminat cu circuitul. Dacă oamenii mei sunt luaţi şi torturaţi, atunci pot să-mi proclam nevinovăţia şi să spun că aveau râcă pe mine. Că trebuie să fie nişte comunişti care au lucrat pentru mine ani de zile fără ca eu să-mi dau seama de asta. Vezi tu, trebuie să minţim ca nişte hoţi ca să putem supravieţui. Ne asumăm cu toţii riscuri şi ne temem groaznic de o bătaie în uşă.

— Bat la uşă?

Gaétan zâmbi.

— Chiar aşa, domnule colonel.

— Jean Bernard şi Juliet? întrebă Mitchell.

— În siguranţă în tren. Au trecut de verificările de securitate fără nicio problemă. Şi am trimis unul dintre oamenii mei în oraş să-ţi facă rost de o casă sigură.

— Mulţumesc!

Mitchell planifica încă să-şi facă singur aranjamentele, dar Gaétan era controlorul-şef al Rezistenţei în această zonă şi nu avea niciun rost să-i conteste în mod deschis autoritatea.

— Câţi oameni vor fi în seara asta?

— Dacă te însoţesc ai tăi, atunci încă trei. Unul dintre oamenii mei va lua calul nostru ca să care lăzile cu arme de la avion.

— Şi *chef de terrain?*

— Cel mai de încredere om al meu, Edmond.

— Cel cu puşca? Eu îi spun „paznicul”.

— Ceea ce şi este. Ăsta-i şi motivul pentru care se ocupă cu întâmpinarea agenţilor şi lansările de provizii. Paznicul este ca un medic: au permis să stea afară şi după ce s-a dat stingerea. Va merge înainte şi va studia terenul. Dacă va fi oprit de o patrulă, nu va fi arestat şi îi poate avertiza pe ceilalţi. Este alături de familia mea de când era copil.

— Şi ai încredere în el?

— Bineînţeles. Cu vieţile noastre.

— Aşadar, are informaţii despre operaţiunile voastre?

— Normal.

— Atunci, la fel ca tine, ar şti unde este Guy Neuville.

— Ţi-am spus că nu avem informaţia asta.

Mitchell lăsă scaunul jos pe toate cele patru picioare, în timp ce un nor trecea prin faţa soarelui.

— Monsieur Gaétan, dumneata şi oamenii dumitale cei mai de încredere nu veţi permite ca un agent britanic să dispară pur şi simplu. Vieţile v-ar fi puse în pericol. Aşa că i-aţi da de urmă şi l-aţi ucide pentru a vă proteja sau l-aţi fi ascuns undeva ca să verificaţi ce face. Este un om care ar valora ceva dacă ar fi vândut germanilor în vremuri grele. Şi dacă îl trădaţi, vă menţineţi toţi ceilalţi oameni în joc.

Stătea în picioare cu faţa către patrician.

— L-aş trăda? spuse Gaétan indignat. Crezi că sunt lipsit de onoare?

— Poate că toţi ne-am trăda unii pe alţii dacă am suferi suficient de mult. De ce credeţi că i-am trimis pe Juliet, Simone şi Jean Bernard înainte ca agentul să ajungă aici? Nu vreau să ştie unii de existenţa celorlalţi. Cu cât ştiu mai puţin, cu atât mai bine. Sunt la adăpost, dar dacă duşmanul i-ar pune pistolul la tâmplă soţiei dumitale, atunci i-aţi spune totul. Suntem cu toţii oameni şi ne temem cu toţii. Nu suntem curajoşi la infinit. Odată ce se face livrarea în

noaptea asta, trebuie să ştiu unde este şi o să-mi spuneţi.

24

Aşteptau în aerul rece al nopţii, mijindu-şi ochii pentru a se adapta la formele de relief ale zonei. Cărarea întunecată pe care veniseră se găsea de-a lungul malurilor cu ierburi înalte; era prea îngustă ca să poată trece un camion, astfel că infanteria germană urma să înainteze pe jos dacă cei din Rezistenţă aveau să fie descoperiţi. Însă Mitchell şi ceilalţi nu văzuseră şi nu auziseră nimic de când plecaseră. Stăteau întinşi în iarba rece, înghesuiţi unii în alţii, dar nu se plângeau. Luminile de aterizare aşezate în formă de L fuseseră amplasate, dar nu erau încă aprinse. Nimeni nu vorbea, fiecare ascultând orice zgomot neobişnuit care s-ar fi putut auzi de departe şi care ar indica prezenţa unei ambuscade germane.

Mitchell privea la cerul nopţii. Era aproape timpul. Simţea ghearele tensiunii în stomac. Era neliniştit nu numai din cauza celor de la sol, ci şi a celor din avion. Pilotul avea nevoie de aproape 140 m pentru aterizare, iar câmpul ăsta îi oferea lungimea necesară plus vreo patruzeci şi cinci de metri de rezervă. Urma să întoarcă avionul la capătul balizelor şi să-şi ţină motorul pornit, deoarece bateriile lui Lysander aveau tendinţa să se defecteze dacă motoarele erau oprite prea mult timp şi se puteau descărca rapid atunci când reporneau. Instrucţiunile primite de Mitchell înainte de coborârea nefericită cu paraşuta îi spuseseră tot ce trebuia să ştie cu privire la abilităţile necesare şi riscurile implicate. Zburând la înălţime mică, piloţii navigau la lumina lanternei cu o hartă împăturită în poală. Era suficient spaţiu în spatele lor pentru încă un pasager. Doi, dacă forţau lucrurile. Şi-l imagină pe agent stând tăcut, cu o încredere deplină în omul din faţă. Nu ar fi vorbit cu pilotul, căruia nu i s-ar fi spus nimic despre persoana care ţinea strâns în braţe o valiză grea, ce conţinea radiotelegraful. Şi, fără îndoială, se gândi Mitchell, pasagerul ştia că avionul, care zbura cu viteză mică, era o ţintă la fel de sigură ca o raţă pe lac. O raţă vopsită într-un negru mat, greu de

detectat pe cerul nopţii, dar cu o carlingă mare din perspex care ar putea străluci la lumina lunii. Mitchell stătea întins în iarba îmbibată de rouă aducându-şi aminte cât de neliniştit fusese când i se spusese cum şi unde va traversa coasta Normandiei avionul în care se presupunea că ar fi fost. Cât de jos avea să ajungă pe teritoriul deţinut de germani, căutând reperele familiare şi cum, la sud de Chartres, undeva lângă Blois, pilotul de la misiuni speciale ar zbura peste râul Loara şi ar vira spre est pentru a găsi zona de aterizare în întunericul ca smoala al zonei rurale franţuzeşti, cu ceva mai mult de douăsprezece lumini pâlpâitoare între care să aterizeze. Cum reuşeau asta toţi piloţii îl nedumerea pe Mitchell. Propriile lui abilităţi matematice ar fi putut da o oarecare greutate competenţei pilotului, totuşi era o ştiinţă abstractă: nu se putea imagina mergând în derivă pe cerul nopţii. Nu mai mult decât s-ar fi putut imagina în derivă în Franţa ocupată, se corectă el. Reveria lui fu întreruptă de zgomotul îndepărtat al motorului unui Lysander. Mitchell şi oamenii se pregătiră să aprindă luminile. În timp ce Mitchell stătea departe de tufişuri, cu faţa spre sunetul care se apropia, oamenii alergau înainte, fiecare cu câte o lanternă aprinsă. Mitchell înclină lanterna şi ţinti raza luminii sale spre cer, apăsând indicativul de apel Morse pentru a confirma destinaţia pilotului. Litera P de la Pascal sclipi în întuneric, degetul lui apăsând şi eliberând butonul. Punct linie linie punct. Urechea lui internă auzea sunetul ritmic la fel de sigur cum fusese degetul său transmiţând în codul Morse: di da da dit, di da da dit. Sunetul motorului se schimbă.

— Acum! şuieră *chef de terrain.*

Pajiştea sclipea în lumină în timp ce oamenii aprindeau lămpile cu ulei. Avionul apăru mult mai repede decât se aşteptase Mitchell. Într-o clipă coborî o umbră, ateriză, hurui şi pasărea neagră cu aripi de pescăruş se afla deasupra lor. Pilotul roti avionul, curentul de aer de la elice spulberând acoperământul pentru cap al unora dintre oameni. Gazele de evacuare le înţepară ochii şi gâtul. Motorul asurzitor reduse la tăcere orice alte comenzi

strigate, în timp ce Mitchell alerga spre babord, unde scara pentru pasageri fusese agăţată de fuzelaj. Cineva cobora deja, o haină de ploaie strânsă cu o curea care se lovea de gleznele subţiri, o beretă aşezată peste părul care ajungea până la baza gâtului. Mitchell îşi dădu seama, cu surprindere, că era o femeie. Nu se aşteptase să fie trimisă o femeie radiotelegrafist. Ştia că nu este nicio diferenţă – au fost femei la Bletchley şi la cursul lui de instruire dar acest lucru îi dădea în continuare un sentiment moderat de şoc, că o femeie a fost trimisă pe nepusă masă în întunericul unui loc neospitalier. Când femeia se afla cam pe la jumătatea scării pe care o cobora, el întinse o mână şi îi luă valiza. Greutatea sa, de aproape paisprezece kilograme, pe care o ţinea sub un unghi ciudat deasupra capului său, aproape că îi dislocă umărul. Fu cât pe ce să-i scape din mână.

— Ai grijă! insistă femeia.

Sări jos de pe ultimele trepte şi se întoarse cu faţa spre el. Era tânără, însă ochii ei îl provocară în timp ce ea se întindea să ia valiza pe care acum el o ţinea în siguranţă.

— Gata, am prins-o! spuse el, ridicând vocea peste huruitul avionului.

Unul dintre oameni urcă pe scări, se aplecă înăuntru şi scoase afară o ladă din lemn. O dădu jos altcuiva şi repetă acţiunea până când toate cele trei lăzi din lemn erau pe pământ, apoi închise carlinga pasagerului. Oamenii luară lăzile de mânerele din sfoară şi alergară spre marginea întunericului în spatele avionului. Acolo erau arme, muniţie, bani şi ţigări.

Mitchell îi sprijini cotul, îndepărtând-o, în timp ce pilotul ridică o mână şi apăsă pe acceleraţie. Durase mai puţin de trei minute ca să lase încărcătura. În vreme ce silueta se ridica spre cer, luminile de semnalizare se stinseră, iar întunericul cuprinse din nou zona de aterizare.

Tăcerea le făcu urechile să ţiuie şi, în timp ce oamenii îşi adunau lămpile, se opri din strigat:

— Sunt Pascal, îi spuse el, conducând-o pe cărare, acolo unde unul dintre bărbaţi lega deja lăzile din lemn de calul

lui Gaétan.

— Ginny Lindhurst, răspunse ea cu un zâmbet de bun-venit, dar după aceea se corectă imediat. Thérèse Fernay, zise ea, folosind numele sub acoperire. Chiar pot să mă descurc cu valiza.

În timp ce paznicul îi aduna pe bărbaţii de pe pajişte, Mitchell o conduse spre locul unde bicicletele se sprijineau de mal. El prinse bine valiza ei sub clema cu arc de pe suportul pentru bagaje al uneia dintre ele.

— Sunt sigur că este aşa, dar ştii să mergi cu bicicleta?

Ea răspunse la întrebarea lui de tachinare printr-o încruntare.

— Cred că-mi mai amintesc cum.

— Bine. Avem de mers şaisprezece kilometri înainte de a se lumina de ziuă, iar drumul este dificil.

— Nici nu m-am aşteptat să fie altfel, spuse ea.

Mitchell simţi imediat un sentiment de căldură faţă de fata cu siluetă delicată. Evident nu era atât de fragilă pe cât părea.

25

Ginny se trezi în sunetul idilic al corului de fermă. Soarele se strecura pe fereastra dormitorului ei. Găinile cotcodăceau în curtea de dedesubt, împletindu-se laolaltă cu vocile stinse ale oamenilor care îşi făceau treburile. Zborul fusese incomod, virajele de inducere în eroare fiind uneori obositoare. Reuşise să-şi menţină ascunsă neliniştea, dar înainte de a decola din Tangmere, de pe coasta Canalului, din apropiere de Chichester, sperase să apară o oportunitate pentru a merge în oraş: o ultimă plimbare pe o stradă englezească ar fi fost o distragere bine-venită de reducere a stării ei de tensiune care se intensifica. Evident însă, a fost consemnată la bază pentru următoarele ore. Se descurcase foarte bine şi progresase în timpul antrenamentului, dar necunoscutul care o atrăgea spre el o făcea să fie agitată. Acum era însă aici, se hotărâse să lase frica la o parte, îndepărtând-o din minte, refuzând să-şi vadă misiunea altfel decât ca pe o extindere provocatoare a instruirii sale şi a propriei sale determinări. Zâmbi în timp ce mirosul tentant al ouălor gătite se ridica de dedesubt. Putea la fel de bine să fie acasă.

Se spălă pe faţă şi îşi puse o rochie înfloratã, trăgând pe ea o jachetă ca să se protejeze de aerul rece al dimineţii. Când intră în bucătărie, găsi o femeie cu înfăţişare de matroană, care purta un şorţ şi împărţea ochiuri şi pâine de casă la şase briganzi cu înfăţişare neîngrijită, aşezaţi în jurul mesei. Mitchell stătea în capătul ei, cu spatele la dânsa când intră, dar unul dintre bărbaţi, uriaş prin comparaţie cu ceilalţi, îşi trecu imediat o mână peste barba încâlcită şi se ridică în picioare.

— *Bonjour, mademoiselle!* spuse Chaval.

Ea zâmbi în timp ce se ridicau în picioare şi ceilalţi. Mitchell se întoarse înspre ea, cu o bucată de ochi prăjit scurgându-i-se pe bărbie, dar se şterse rapid cu un şerveţel.

— Vă rog, nu vă ridicaţi în picioare. Nu este nevoie, spuse

Ginny.

— Draga mea, îi zise matroana, ştergându-şi mâinile de şorţ şi luând-o imediat pe Ginny de mână.

— Lasă-i pe ticăloşii ăştia să se poarte măcar ca nişte domni. Ţi-am păstrat un loc aici, lângă sobă. Eu sunt madame Gaétan. Aceasta este casa mea şi tu eşti bine-venită aici atâta vreme cât doreşti să locuieşti cu noi.

— Mulţumesc, madame! Sunteţi foarte amabilă.

Bărbaţii se aşezară la loc, dar nu se puteau opri să nu se uite pe furiş, în mod repetat, la ea: era atât de subţire, de tânără, cu greu făcută pentru o asemenea muncă periculoasă. Numai Mitchell îi cunoştea numele real. Deşi prezentările nu erau neapărat necesare, era posibil ca ştiindu-l pe omul de lângă tine acest lucru să-i salveze viaţa dacă apărea vreo problemă; şi astfel a prezentat-o celorlalţi, dar le-a oferit cât mai puţine informaţii posibile.

— Thérèse, spuse el precaut, prinzându-i privirea şi văzând că ea a înţeles. Dă-mi voie să te prezint oamenilor care se aflau cu mine noaptea trecută.

Aceeaşi cerinţă de securitate era valabilă şi pentru Ginny, ca şi pentru ceilalţi oameni. Dacă era prinsă, nu avea niciun rost să ştie numele lor întregi şi să rişte să-i scape de pe buze.

Mitchell arătă spre fiecare în parte şi nu folosi decât numele lor de botez. Laforge se ridică pe jumătate şi se clătină în timp ce Mitchell îi spuse numele:

— Reynard.

Chaval se ridică în întregime din nou şi dădu din cap, fixându-şi ochii întunecaţi asupra fetei palide:

— Victor.

Bucard înţelese ce făcea Mitchell. Îşi împinse scaunul în spate.

— Eu sunt Henri.

Mitchell arătă spre Drossier:

— Camille.

Acesta înclină din cap.

În cele din urmă i-l indică pe Maillé, care îşi plecă capul în farfurie, ştergând oul cu pletele:

— Nicolas.

— Mam’selle, spuse acesta mecanic.

Îşi trecu limba peste dinţi.

— Mai bine aţi mânca, madame, micul-dejun. Arătaţi de parcă ar trebui să fiţi pusă la îndopat.

Bărbaţii râjniră. Ginny simţi cum i se înroşeşte gâtul, dar vorbi repede pentru a-şi ascunde jena:

— Nicolas, mi se pare că deja mi-ai mâncat porţia de la micul-dejun. Mă uit la cureaua ta de la pantaloni şi văd că e fixată la ultima gaură.

Bucard scuipă mâncarea din gură fără să vrea, în vreme ce Maillé rămase cu gura căscată. Drossier îi dădu o palmă prietenească peste ceafă, să nu se înece.

— Are dreptate. Sforăiai ca un cal noaptea trecută. Mai trebuie să slăbeşti puţin.

Bărbaţii murmurară încântaţi văzând că Maillé, care era de obicei certăreţ, îşi găsise naşul. Mitchell zâmbi şi îi ţinu scaunul ca să se aşeze.

— Cred că te vei integra foarte bine aici, Thérèse.

Madame Gaétan îi puse în farfurie nişte ouă.

— Cât despre tine, dragul meu, mai sunt multe gata făcute dacă vrei.

Laforge era pe punctul de a protesta, dar madame îl ţintui cu privirea, învins, îşi trecu un deget în jurul farfuriei şi adună puţinul gălbenuş care mai rămăsese.

După micul-dejun, Mitchell se duse cu Ginny dincolo de hambarele castelului ca să găsească un colţişor liniştit în grădinile înconjurate de ziduri. Se aşezară pe o bancă veche şi pentru o clipă o analiză pe tânăra femeie care era pregătită să-şi rişte viaţa alături de el. În Anglia, dacă ar fi văzut această fată simplă, dar cu înfăţişarea atât de proaspătă, ar fi crezut despre ea că este educatoare la grădiniţă. Părea să fie naivă şi uneori ezitantă, dar el ştia că dacă trecuse de instruirea foarte riguroasă, atunci atât colonelul Beaumont, cât şi maiorul Knight trebuie să fie încrezători în abilităţile ei. Ea scotoci după o ţigară şi îi oferi şi lui una. El clătină din cap refuzând, în timp ce ea îşi puse

ţigara între buze. El se întrebă dacă se machia vreodată pentru a încerca să arate mai puţin banal, deoarece nu era niciun secret că ar fi fost mult mai probabil ca soldaţii germani să lase să treacă o femeie atrăgătoare prin punctele lor de control fără să facă prea multă tevatură. El luă o cutie de chibrituri şi îi aprinse ţigara.

— Nu fumezi? îl întrebă ea.

— Am renunţat. Am luat hotărârea că nu vreau să fiu dependent de ele. Nu este nimic mai rău decât să pofteşti după o ţigară.

În timp ce o privea cum suflă fumul, un mic zâmbet înflori în colţul buzelor ei.

— Asta se făcea în facultate. Era aproape o obligaţie.

Mitchell n-o mai întrebă ce universitate urmase. Prin următoarea întrebare avea să se intereseze ce fel de diplomă de absolvire obţinuse, un lucru va duce la altul şi curând avea să afle unde se născuse, cine erau părinţii ei, unde locuia şi dacă se îndrăgostise vreodată. Nu dorea să ştie nimic despre fata care în curând putea să fie moartă, posibil chiar din cauza acţiunilor lui.

Speranţa de viaţă a unui transmisionist era estimată la şase săptămâni. Ea îi surprinse privirea şi se întrebă dacă se îndoia de abilităţile sale.

— Ştiu că par cam fragilă, dar sunt destul de puternică, să ştii. Şi trag cu arma mai mult decât decent. Am fost prima la tragerile cu pistolul din clasa mea.

— Păi, asta-i cu mult mai bine decât mine, spuse Mitchell, zâmbindu-i pentru a-i reda încrederea.

— Vreau să spun, Pascal, că nu am niciun fel de scrupule când vine vorba de utilizarea armei. În niciun caz pentru că sunt fată.

— Am crezut întotdeauna că este mai bine să eviţi necazurile dacă este posibil, dar ştiu cum circumstanţele pot face să se abată violenţa asupra noastră. Se poate întâmpla rapid şi când te aştepţi mai puţin.

Ea ridică din umeri, îndreptându-şi chipul către razele soarelui, suflând şi mai mult fum spre cerul albastru.

— Sper ca vremea să rămână frumoasă, spuse ea. Mi-ar

prinde bine puţină culoare în obraji. Să mă facă să par mai puţin de parcă m-aş fi târât afară dintr-o criptă.

Mitchell se uită lung la ea. Îi ignorase comentariul referitor la potenţiala violenţă. Fusese ceva deliberat? În ciuda afirmaţiei sale că era o trăgătoare bună, trasul cu arma la ţintele din carton nu era acelaşi lucru cu doborârea la pământ a unui om cu intenţia de a-l omorî. El îşi dădu seama că o analiza şi că nu era prerogativa lui cu cineva instruit şi trimis de SOE sau MI6, însă viaţa sa ar putea să depindă de această tânără femeie de constituţie delicată şi poate că ea sau unul dintre instructorii săi fuseseră neatenţi.

— Ai putea atrage atenţia asupra ta în public dacă ai la tine un pachet de ţigări. Femeilor nu le este permis să cumpere tutun şi nici nu primesc raţie de tutun.

— Nu cred că a menţionat cineva asta.

Păru jenată pentru o clipă.

— Cursul de instruire a fost cam pe fugă. Păi, atunci…

Scoase două ţigări din pachet.

— Pentru mai târziu, zise ea, şi îi dădu lui pachetul.

— Londra a trimis suficienţi bani pentru a putea funcţiona o perioadă lungă de timp. A apărut o schimbare de plan, Thérèse. Te voi trimite la Paris înaintea mea.

— Oh! spuse ea.

Acest lucru era neaşteptat. Colonelul Beaumont o instruise să plece la Paris împreună cu Pascal Garon ca transmisionistă a lui şi să-şi asigure un loc din care să transmită în baza programului ei. Însă totul se schimbase în teren. Asta i se spusese de nenumărate ori. Adaptabilitatea era criteriul principal de a fi selectat.

— În regulă. Spune-mi ce vrei să fac şi voi face.

Ea zâmbi şi strivi ţigara pe pământ.

— Ştiai că cei de sus cred că există o scurgere de informaţii aici?

— Nu sunt sigură că înţeleg. Mi s-a spus că transmisionistul din Paris nu a mai transmis conform programului său.

— Păi, este o scurgere de informaţii pe undeva. În ce mă

priveşte, nu am încredere în nimeni de aici, până când nu dovedeşte că este de încredere, şi chiar şi atunci mă voi uita peste umăr. Monsieur Gaétan a trimis un om înaintea noastră la Paris să ne găsească o casă sigură. În loc să te duci acolo unde au sugerat ei, te trimit într-un apartament pe care îl ştiu.

— Şi acolo mă voi întâlni cu cineva?

— Nu, apartamentul este gol de ceva vreme. Se află la ultimul etaj al unei clădiri cu patru niveluri. În acoperiş este o lucarnă, iar în cealaltă parte a clădirii o ieşire de incendiu în caz că ar merge ceva rău. A fost un loc pe care l-am folosit înainte de a fugi din Paris.

El aşteptă reacţia ei. Ea ajunse la concluzia evidentă.

— Şi acum înseamnă că locuieşte altcineva acolo, spuse ea.

— Nu. A fost proprietatea unei străbătuşi a mele. A murit cu mai bine de douăzeci şi cinci de ani în urmă. Obişnuiam s-o vizitez în timpul ultimului război când aveam permisie. Era cam zăpăcită, dar m-a îndrăgit tare mult în uniforma mea de ofiţer englez. Mi l-a lăsat mie prin testament. Am locuit acolo înainte de a o cunoaşte pe soţia mea şi m-am ascuns acolo înainte de a fugi. Dacă întreabă cineva, ai închiriat apartamentul de la un agent de vânzări pe care l-ai cunoscut la Lyon.

Dădu din cap în semn că a înţeles.

— Dă-mi cheia şi adresa şi mă voi duce la Paris, unde am să te aştept.

— Cheia este băgată în spatele cadrului uşii de la intrare. Ai nevoie de o agrafă de păr sau de un briceag ca s-o scoţi.

— În regulă. Cum ajung la Paris fără tine?

— Cu trenul. Este cel mai puţin problematic.

— Când?

— Mâine. Ultimul etaj, apartamentul opt, Rue de Loret, Arondismentul 9.

Ea încuviinţă din cap.

— La parter se află un magazin de brânzeturi, iar înainte erau magazine alimentare în susul şi în josul străzii. Nu ştiu ce a mai rămas din ele acum. Odată ce ai intrat în

apartament, uită-te peste drum. E un bar acolo. Fereastra din faţă are o jaluzea ruptă. Dacă este coborâtă, atunci du-te la proprietar. Este corsican şi uneori proprietar de bordel în camerele din spate. Dacă jaluzeaua este coborâtă, înseamnă că i-am telefonat deoarece s-a întâmplat ceva important sau este un pericol. Îmi e dator şi ştie că nu-mi va putea plăti niciodată, iar eu am încredere în el. Îl voi instrui pe Chaval să facă la fel. Vom avea nevoie de un mijloc de comunicare.

— Înţeleg.

— Ia un troleibuz sau un velociped din staţie. Abia peste câteva zile voi putea să vin la tine. Familiarizează-te cu ce-i pe acolo până ajung. În cea de-a treia zi şi în fiecare zi după aceea, până ajung, du-te la Café La Pointe Saint-Eustache la ora unsprezece. Nu sta mai mult de cincisprezece minute. Douăzeci cel mult. Dacă dai de necazuri, există o ieşire prin bucătărie, care duce pe o alee. Te va conduce spre o stradă principală şi o mulţime de alei înguste printre clădiri. Vei avea şansa să scapi pe acolo. Dacă lucrurile merg foarte prost, atunci nu te pot ajuta. Eşti pe cont propriu.

Ginny zâmbi plină de curaj.

— Ştiu.

26

Patricianul se uită peste ochelarii săi de citit şi coborî ziarul de săptămâna trecută în timp ce Mitchell intra în bibliotecă.

— Când sunt la Paris, cum vă contactez? îl întrebă Mitchell.

Bătrânul îi permise intruziunea fără să comenteze. După un moment de gândire, îi făcu semn lui Mitchell să se aşeze pe scaunul din faţa lui.

— Vă voi da un număr de telefon al casei noastre din Vincennes, aflată la câţiva kilometri sud-est de oraş. Ne-am mutat acolo în primăvară şi ne-am petrecut vara acolo. Va fi nevoie să mă sunaţi la fiecare trei zile, cel puţin. Altfel, nu-mi pot muta oamenii la timp pentru a vă putea ajuta. Edmond va folosi permisul său de paznic pentru a trece când ne aflăm la Vincennes şi el va fi cel care va conduce oamenii care să vă susţină, însă nu le voi risca viaţa inutil.

— Am înţeles. Şi vorbim fără să ne ferim la telefon? Dacă ne ascultă pe linie?

— Iarna trecută a fost una dintre cele mai rele pe care le-am avut. Veţi spune că sunteţi instalatorul şi verificaţi starea boilerului. Meseriaşii din zilele noastre... Dumnezeu ştie că pot fi o pacoste, adică cei care nu au fost trimişi în Germania; restul au nevoie de un loc de muncă, dar cine are bani să-i plătească? Vă puteţi oferi să veniţi acasă să verificaţi. În felul acesta ne putem întâlni. Nu credem că ascultă, dar trebuie să fim prudenţi, nu-i aşa?

Gaétan turnă puţin coniac pentru amândoi.

— Ne permite să păstrăm legătura cu ceea ce se întâmplă în oraş. Soţia mea ajută prin conducerea unei organizaţii de caritate pentru orfani şi sunt mulţi de acest fel. Prea mulţi, dar munca ei este convenabilă prin faptul că aude tot felul de bârfe. În oraş mai sunt încă bogătaşi. Nu toată lumea a fugit când a fost ocupat Parisul, şi mulţi dintre aceşti oameni socializează cu germanii. Aşa adunăm informaţiile.

— Riscă să se apropie prea mult de ei, spuse Mitchell, neputând să-şi scoată din cap gândul că dacă exista un punct slab în circuitul lui Gaétan, s-ar putea să se confrunte direct cu el.

— Este hotărâtă, spuse patricianul. Şi ne permite libertatea de a călători de aici la Vincennes fără să stârnim suspiciuni. Acolo a început totul pentru mine.

Mitchell sorbi din coniac. Era mai bine să-l lase pe bătrân să vorbească şi să afle informaţii fără să-i ceară.

— Misiunea Militară Britanică se afla acolo şi am fost contactat de ea înainte de căderea Franţei. Am luptat pentru Franţa în Primul Război Mondial, am fost de acord să lucrez cu Londra şi i-am jurat credinţă lui de Gaulle. Tot ce am făcut eu şi nevasta mea de când bocancii militari ai nemţilor s-au făcut auziţi pe Champs-Élysée a fost pentru a-i vedea daţi afară.

Făcu o pauză şi îşi trecu degetele peste marginea paharului.

— Sper să trăiesc ca să văd asta.

Mitchell îl analiza atent.

— Mai există riscul ca persoana care ţine legătura cu germanii să stârnească suspiciuni la adresa dumneavoastră. Soţia ne-a spus deja de teama ei de represalii odată ce naziştii vor fi învinşi.

— Atunci ne vom adresa celor pe care îi ajutăm, spuse Gaétan. Vom avea nevoie de protecţia unor persoane ca dumneata, domnule colonel, precum şi din partea celor pe care îi ajutăm din Londra.

Mitchell dădu pe gât şi ultima picătură de coniac.

— Eu şi cu oamenii mei suntem aici de prea mult timp, spuse el. O ducem pe Thérèse la tren şi după aceea vom pleca.

— Nu vă duceţi la Paris împreună cu ea?

— Nu. Mai este ceva ce trebuie să fac, după cum bine ştiţi.

Gaétan se încruntă şi oftă.

— Speram să nu mă presezi în chestiunea cu celălalt englez.

— Atunci înseamnă că speranţele vă sunt spulberate. Dar mai întâi, fata.

Francezul părea să se fi resemnat în faţa insistenţei lui Mitchell de a i se vorbi despre agentul care dispăruse, Guy Neuville.

— Domnule colonel, sunt de acord în legătură cu mademoiselle Fernay, dar trebuie să fim foarte precauţi. Un nou drum la gară ar putea stârni suspiciunile autorităţilor. Câţi invitaţi poate avea un om la el acasă, care stă tocmai aici?

— Şi eu m-am gândit la asta. Există şi un traseu de autobuz prin apropiere pe care l-ar putea utiliza?

— E prea periculos. Va trebui să schimbe de trei sau patru ori legătura până la Paris. Nu este încă destul de familiarizată cu traseul.

— Nu, mă gândeam la un autobuz care să ducă până la staţia de cale ferată.

— A, da. Putem face asta. Unul dintre oamenii mei are o casă la câţiva kilometri de aici. Este un autobuz săptămânal care opreşte şi la gară. Dacă s-ar urca de acolo, atunci am avea o acoperire suficient de decentă pentru ea. El are rude pe lângă Vichy, însă autobuzul respectiv are program abia mâine.

Mitchell simţi un fior de nelinişte. Voia să fie departe de castel până atunci, dar se temea s-o lase pe Ginny în grija patricianului. Dacă scurgerea de informaţii din cadrul circuitului îşi avea originea aici, ar putea fi trădată şi nici măcar să nu mai ajungă vreodată la Paris. Şi-a analizat rapid opţiunile. Riscul pentru el şi pentru ceilalţi de a rămâne mai mult acolo era mare. SS-ul îi căuta încă sau îşi satisfăcuse pofta de sânge în Saint-Just?

Olivier Gaétan se uita la Mitchell, în timp ce acesta se gândea ce să facă în continuare. Ce fel de om trimisese Londra? Problemele şi deciziile adeseori dificile, care trebuiau să fie luate pentru a le rezolva, puteau da măsura unui om.

— Noi vom pleca, iar dumneavoastră vă veţi asigura că urcă în acel autobuz.

Aşadar, englezul luase hotărârea să se încreadă şi să prefere propria supravieţuire în locul celei a fetei, îşi dădu seama Gaétan. Era decizia corectă. Colonelul Pascal Garon era de departe mult mai important.

— Cum doriţi.

— Aş vrea să iau Peugeot-ul.

— Dacă merge. Nu este benzină.

— Merge. Unul dintre oamenii mei a verificat. Putem scoate benzină din Citroën.

— Asta ne lasă doar cu puţin combustibil.

Gaétan oftă, însă dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Bine. Daţi-ne trei zile dacă puteţi. Luaţi calul şi căruţa şi mergeţi în sat să reclamaţi furtul Peugeot-ului la jandarmerie. Să le spuneţi jandarmilor că benzina a fost scoasă din Citroën. Acum, unde-l găsesc pe Neuville?

— Domnule colonel, v-aş ruga să-l lăsaţi în pace. Adevărul este că era un om care nu trebuia să fi fost trimis să facă o asemenea treabă periculoasă. L-au lăsat nervii. Dacă ar fi fost prins de Gestapo, m-ar fi trădat şi pe mine şi circuitul meu.

— Aşa că l-aţi executat, spuse Mitchell, dându-şi brusc seama ce pierdere ar fi pentru misiunea sa moartea agentului.

— Asta a fost intenţia mea, într-adevăr.

— Atunci aţi eşuat în îndeplinirea datoriei.

— Este un om educat. Credeam că va veni ziua când se va recupera suficient de mult pentru a se întoarce la Paris. Îşi făcuse legături acolo care ar fi fost în favoarea tuturor. A fost un pariu pe care mi l-am asumat, dar nu vreau să ucid un om nevinovat.

Se uită la Mitchell şi spuse voit:

— Nu sunt criminal.

Aluzia era evidentă. Mitchell nu avea nicio dorinţă să explice împrejurările care l-au condus la uciderea soldaţilor germani. Poate chiar servea unui scop dacă Gaétan credea despre el că e un om crud.

— Veţi înţelege, domnule colonel, că sunt extrem de reticent să discut despre locurile prin care se învârtea el.

Nu pot permite să-l omorâţi.

— Vă respect sentimentele şi vă dau cuvântul meu că nu din această cauză trebuie să-l găsesc. Are informaţii necesare pentru mine.

Patricianul îl studie pe Mitchell, după care clătină din cap.

— Şi-a găsit refugiul împreună cu o franţuzoaică de care s-a îndrăgostit când a venit prima oară aici. Se prefăceau că sunt soţ şi soţie. Madame Ferrand este văduvă şi are doi copii mici. Există multe astfel de văduve în Franţa, domnule colonel, iar pentru ele este un adevărat noroc să găsească un om grijuliu. Am pus să fie falsificate documente pentru el.

Gaétan ezită din nou.

— Charles Ferrand.

Aşadar, îşi dădu seama Mitchell, instinctul maiorului Knight era corect. Peter Thompson renunţase la numele său de acoperire şi îşi luase altul.

— Satul se află la câteva ore de aici. Te-aş ruga din suflet să dai dovadă de o precauţie maximă. Dacă eşti urmărit, iar ei descoperă pe cineva care te-a ajutat…

Nu mai termină propoziţia.

— Ştiu exact ce înseamnă asta, spuse Mitchell.

— Unde este satul?

Gaétan ezită.

— Vă voi da informaţiile de care aveţi nevoie, domnule colonel, dar vreau ceva în schimb.

— Nu mă aflu aici ca să mă tocmesc, spuse Mitchell.

— Vă aflaţi aici sub acoperişul meu şi protecţia mea şi acum doriţi să mă lipsiţi pe mine şi pe oamenii mei de un combustibil valoros. Există un depozit de combustibil pentru trupele din localitate şi, cu ajutorul oamenilor dumneavoastră, am fura suficient pentru a ne menţine operaţionali timp de mai multe luni.

— Butoaie şi canistre?

— Mai ales bidoane. Au cisterne şi butoaie, însă bidoanele sunt folosite pentru o reaprovizionare rapidă.

— Despre cât combustibil vorbim?

— Aş avea nevoie de cel puţin cincizeci.

— Cât de bine păzit este locul ăsta?

— Cam de cincisprezece oameni, cei mai mulţi necombatanţi. Este un parc auto, aşa că va fi personal auxiliar, vor fi mecanici auto etc. Numai că nu pot risca să dau atacul cu atât de puţini oameni.

— Dar vorbeşti de represalii.

— Depozitul de combustibil se află la doisprezece kilometri de aici. Există foarte puţine sate în acea zonă, iar atunci când raportez furtul maşinii mele la jandarmerie şi le spun de suspiciunile mele, că s-ar putea să fi fost un grup de hoţi sau poate chiar nişte bărbaţi urmăriţi de autorităţi, care au trecut pe aici, atunci germanii vă vor căuta. Am locuri în care să ascund benzina.

— Foarte bine, dar vom avea nevoie şi de alt combustibil. Vreau atâtea canistre câte pot încăpea în portbagajul Peugeot-ului.

— Atunci înseamnă că ne-am înţeles?

— Când vreţi să faceţi asta?

— Mademoiselle Thérèse va fi în siguranţă mâine-dimineaţă pe drum spre destinaţia sa.

— Diseară, atunci.

27

Paznicul lui Gaétan, Edmond, conducea şase oameni pe cărarea întunecată. Abia dacă era suficientă lumină de la lună cât să străpungă coronamentul copacilor, aşa puţin dens cum era. În spatele lor, Mitchell îşi conducea propriul grup. Unul dintre oamenii lui Gaétan oprise motorul unei camionete vechi şi coborâse uşor până când camioneta se oprise în tufişuri, la mai puţin de o sută de metri de locul pe unde urmau să intre în perimetrul înconjurat cu sârmă. Oamenii lui Mitchell şi Gaétan fuseseră instruiţi de către paznic. Gardul care mărginea perimetrul german avea punctul cel mai vulnerabil în zona în care trecea pe lângă marginea pădurii. De asemenea, acolo era cel mai îndepărtat punct de locul în care soldaţii germani erau încartiruiţi şi vehiculele lor parcate. Planul presupunea să taie sârma şi să se întoarcă cu cât mai multe bidoane pline cu benzină la camioneta care îi aştepta, după care să fugă fără să declanşeze vreo alarmă. Paznicul adunase oamenii înainte de lăsarea întunericului şi făcuse un desen pe pământ, desenând traseul printre bucăţelele de crenguţe care reprezentau pădurea şi utilizând sârmă de balotat pentru a arăta întinderea întregului complex al depozitului de combustibil. Mici pietre reprezentau barăcile în care dormeau soldaţii. Odată ce toţi au fost mulţumiţi că au înţeles planul de atac, Mitchell şi-a dat seama că aceasta avea să fie operaţiunea lui Gaétan condusă de Edmond, *chef de terrain.* Mitchell urma să desemneze doi dintre oamenii lui pentru a stabili poziţiile de ambuscadă care să prindă orice atac german într-un schimb de focuri. Mitchell le-a subliniat tuturor că nu se aflau acolo ca să ucidă germani, ci ca să fure combustibil. Laforge a sugerat că era momentul ideal pentru a distruge depozitul de combustibil, însă Mitchell a insistat că principalul obiectiv era să fure, nu să distrugă. Indiferent cât de departe se afla zona, o deflagraţie urma să aducă în mod sigur forţe numeroase în zonă, iar acest lucru ar pune în pericol nu numai misiunea

lui Gaétan, ci şi misiunea lui Mitchell din Paris.

Bărbaţii se împleticeau de-a lungul cărării, fiecare prinzându-se pe lungimea frânghiei ţinute de Edmond, care se afla în faţă, ghidându-i până ajunseră la gardul de sârmă. Chaval şi Edmond, braconier şi paznic, îngenunchează unul lângă altul, în timp ce oamenii lui Edmond tăiau sârma.

— Sunt mistreţi în pădure, şopti Chaval. Le simt mirosul.

Edmond se uită la bărbatul masiv care era în mod evident vânător, poate chiar pădurar, cel mai probabil braconier. Era nevoie de îndemânare şi ani de zile de luat urma animalelor pentru a fi în stare, în cele din urmă, să simtă mirosul de mistreţ. Bărbaţii luau, de obicei, câinii ca să scoată mistreţii din ascunzători.

— Se vor feri de noi, şopti Edmond.

— Nu şi dacă le folosim cărarea pe care îşi caută ei de mâncare, răspunse Chaval.

Suna ca o acuzaţie, iar Edmond îşi dădu seama că Chaval ştia că acesta era exact traseul pe care îl folosise pentru a-i aduce de-a lungul gardului de sârmă. Ultima tăietură cu foarfeca pentru sârmă îl opri să răspundă. Fără să mai rostească niciun cuvânt, bărbaţii trecură prin gaura făcută în gard. Mitchell îi ordonase lui Bucard să-şi folosească experienţa ca să-i pună pe doi dintre oamenii lor în poziţii de delimitare. Soldatul îi puse pe Maillé şi Laforge de o parte şi de alta a găurii tăiate în gard şi dădu fiecărui bărbat un câmp de tragere de-a lungul complexului. Dacă germanii organizau un atac, asaltul lor iniţial ar fi fost încetinit de cei doi oameni, permiţându-le celorlalţi să se retragă. La cincizeci de metri de-a lungul cărării, unde aceasta se lărgea suficient, doi dintre oamenii lui Edmond puseseră un cărucior cu patru roţi folosit pentru transportul găleţilor cu lapte. În timp ce bidoanele de benzină erau cărate înapoi, acestea erau încărcate şi aşezate în camionetă. Mitchell estimă că timpul necesar ar fi de măcar o oră şi nimeni nu ştia programul gărzilor de pază sau orele la care se schimbau. Era un risc, dar dacă procedura de operare elementară standard era aplicată armatei

germane, aşa cum se întâmpla cu britanicii, atunci putea presupune că fiecare santinelă ar avea două ore de pază şi patru ore libere. Bucard a sugerat că dacă lucrau de obicei douăzeci şi patru de ore din ziua unui soldat, atunci erau pe cale să vadă o schimbare de santinele.

— Aşteaptă, îi spuse Mitchell lui Edmond.

Oamenii deja mutau canistrele. Edmond era suficient de disciplinat pentru a lua avertizarea în serios. Le spuse oamenilor pe şoptite să rămână nemişcaţi şi să nu scoată niciun sunet. Ochii oamenilor se obişnuiseră cu întunericul şi, printre canioanele de bidoane şi butoaie puse unele peste altele, văzură o siluetă mişcându-se în depărtare. O strălucire portocalie se revărsă în întuneric, în timp ce baraca santinelelor se deschise şi patru soldaţi ieşiră afară. Se aplecară şi căscară, dar imediat deveniră mai alerţi când comandantul lor li se alătură. Îşi urlă ordinele şi, conform tradiţiei instituite în timp, soldaţii germani se pregătiră pentru a fi atenţi şi apoi mărşăluiră de-a latul complexului, dispărând din vedere, pentru a înlocui plantonul precedent. Cei din Rezistenţă, care aşteptau, ascultau orice mişcare ce putea indica vreo gardă de pază prin preajmă. Bucard făcu semn că urma să se strecoare în faţă şi să stabilească unde erau staţionate santinelele. Mitchell îl văzu deplasându-se rapid printre umbre până când dispăru din vedere. Mitchell se uită în jur spre locul în care îl aşteptau răbdători oamenii, atenţi la orice sunet neadecvat. Noaptea era tăcută, cu excepţia unor huhuituri ocazionale ale unei bufnite. O mişcare printre umbre îi ridică pulsul lui Mitchell, dar era Bucard, care se întorcea la ei.

— Încă vreo două minute, iar santinelele anterioare se vor întoarce la căldura barăcii lor, le şopti el lui Mitchell şi paznicului. Santinelele păreau să fie destul de statice; fiecare om se deplasează nu mai mult de douăzeci de paşi. Zece la stânga şi zece la dreapta.

Dinţii îi sclipiră în întuneric.

— L-am auzit pe unul dintre ei numărând pentru sine. Poate fi plictisitor când eşti de planton şi, în plus, aceştia sunt germani şi nu fac mai mult decât li se spune.

Se lăsă pe vine, prinse cu o mână cadranul luminos al ceasului său de mână şi după aceea clătină din cap şi arătă înspre barăci. Într-adevăr, sentinelele care se întorceau stăteau în picioare în faţa unui caporal, cel mai probabil de la pază. Uşurarea murmurată a bărbaţilor că li se terminase serviciul plutea deasupra complexului. Lumina portocalie veni şi se duse când uşa se deschise şi apoi se închise.

— Mă duc înapoi şi stau de pază, spuse Bucard.

Mitchell încuviinţă din cap şi îl bătu uşor pe umăr. În timp ce soldatul intra din nou în întuneric, Edmond le şopti oamenilor să continue. Luând o canistră în fiecare mână, Mitchell se alătură celor nouă bărbaţi şi se întoarseră înapoi prin gard, sudoarea înţepându-i deja pielea din cauza greutăţii combinate. Norii începură să acopere luna în timp ce vântul făcea să foşnească vârfurile copacilor. Aducea mai multă lumină pentru a vedea cărarea, iar copacii care trosneau ajutau la mascarea oricărui zgomot. Când luna fu aruncată din nou în întuneric, oamenii au început să se împiedice, dar au forţat, înjurăturile lor fiind un pic mai tari decât nişte şoapte vehemente. Mitchell era bucuros că nenorocul lui îl adusese la aceşti oameni robuşti care lucrau cu el şi că circuitul Norvé, aşa mic cum era, era gestionat de oameni curajoşi din Rezistenţă, pregătiţi să rişte totul. Lui Mitchell îi trecu un gând prin minte. Gaétan îi dăduse autoritate şi responsabilitate paznicului său de multă vreme, iar omul ştia totul: zonele de aterizare şi de paraşutare, precum şi locul din Vincennes în afara Parisului. Dacă cineva era un risc pentru circuitul Norvé, acela era Edmond. Urmă silueta îndesată a paznicului spre locul de paraşutare şi ştiu că dacă avea să se întâmple ceva rău, nu putea permite ca Edmond să fie prins viu. Totul mergea ca pe roate. Oamenii munceau neobosiţi, ridicând, cărând şi apoi stivuind bidoanele. Operaţiunea devenise o linie ritmică de oameni care treceau unul pe lângă altul în noapte. Şi apoi ritmul inconştient al mişcării constante a fost spulberat. Undeva de-a lungul drumului pe care Laforge şi Maillé stăteau la lizieră, cu armele aţintite spre celălalt capăt al complexului, se auzi o prăbuşire bruscă,

nişte mârâituri de animal, strigăte de furie şi ţipete înfricoşate de alarmă, în timp ce unul dintre oameni rupse tăcerea. Din poziţia lor răsună un foc de armă.

— Daţi-vă la o parte! strigă Mitchell imediat.

Oamenii lăsară bidoanele pe care le cărau şi îşi luară armele de pe umăr. Din cele patru colţuri ale complexului se aprinseră reflectoarele. Un claxon urlă. Mitchell văzu santinelele alergând, neştiind sigur de unde veneau strigătele şi focul de armă. Sunetul sacadat al pistoalelor automate sfâşie aerul, în timp ce Bucard îşi îndreptă ţinta spre lumini. Laforge şi Maillé deschiseră şi ei focul, gloanţele lor muşcând pământul din complex. Îl văzu pe Bucard păşind în lumină, împuşcă un alt reflector şi se ghemui pe aleea cu butoaiele de combustibil stivuite. Germanii se revărsaseră din barăcile lor la primul foc de armă şi luaseră o poziţie de defensivă. Gaétan avusese dreptate când spusese că nu erau trupe de prima linie, dar nu uitaseră abilităţile de bază şi urmară instrucţiunile răcnite de comandantul pazei, legate de locul spre care să direcţioneze focul. Acum complexul era plin de viaţă. Alte barăci se goliră de mecanici şi bucătari, toţi purtând arme. Edmond direcţiona focul dinspre copaci, în timp ce oamenii se mişcau repede spre camionetă. Laforge şi Maillé măturară terenul deschis cu focurile de armă.

— Bucard! strigă Mitchell. Haide!

Îl văzu pe soldat apărând pentru scurtă vreme, ridică o mână că a înţeles şi se întoarse ca să mai dea o rafală. Maillé stătea în picioare şi trăgea cu mitraliera pentru a acoperi retragerea lui Bucard. Laforge îşi mută poziţia şi prinse doi soldaţi care încercau să-l depăşească pe soldatul colonial. Mitchell trase în direcţia comandantului gărzilor, ceea ce, prin focurile de armă susţinute din partea celor din Rezistenţă, îi dădu timp lui Bucard să alerge spre gard. Era aproape de sârmă când un singur glonţ răsună şi îl aruncă înainte. Una dintre santinele apăruse în spatele lui în capătul aleii. Inima lui Mitchell bătea nebuneşte; omul lui era la pământ. Chaval se afla dintr-odată lângă umărul lui Mitchell, în timp ce englezul apăsa pe trăgaci, dar rată

deoarece alerga deja către omul căzut. Chaval trase rapid, omorând santinela. Focuri de armă sporadice se auzeau în jurul perimetrului complexului, în timp ce oamenii fie încercau să găsească ţinte, fie trăgeau la întâmplare pentru a încerca să-şi menţină adversarul cu capul plecat. Mitchell întoarse cu faţa în sus omul căzut. Nu mai avea puls la gât. Ochii lui priveau fix, sângele îi umpluse gura, iar pieptul spulberat indica pe unde pătrunsese glonţul în corpul său. Chaval îşi puse arma pe umăr şi se aplecă pentru a-l ridica şi a-l aduce cu el. Mitchell îl apucă de mâini.

— Nu. Lasă-l, insistă el.

— Îl luăm noi, Pascal. Este unul de-al nostru.

— Are documentele de armată la el. Îi vor da de urmă, poate chiar până în Saint-Just. Germanii ar putea crede că un grup de dezertori a făcut asta.

Chaval înţelese imediat. Îl înşfăcă de jachetă pe Mitchell şi îl ridică în picioare, apoi se întoarse spre gaura din gard. O linie de limbi roşii pâlpâitoare izbucniră din armele celor din Rezistenţă, dar se mişcau deja repede la comanda lui Edmond. Când Mitchell şi Chaval li s-au alăturat pe cărare, focurile de armă se opriseră, în timp ce oamenii începuseră deja să urce în camionetă. Motorul tuşi, schimbătorul de viteză scrâşni. Şoferul acceleră puternic, îndepărtându-se printre copaci pe drumul către casă. Ramurile joase îi loveau în timp ce se agăţau de camioneta care se legăna. Abia când ajunseră sub lizieră şoferul aprinse farurile pentru a vedea unde ducea cărarea şi apoi repede le stinse din nou.

Focurile de armă intermitente au continuat în depărtare, în timp ce camioneta se îndepărta cu încărcătura şi supravieţuitorii, germanii trăgând panicaţi, fără să-şi dea seama că oamenii plecaseră. Bărbaţii erau tăcuţi. Bucard nu mai era. Mitchell apucă balustrada, legănându-se din cauza drumului accidentat. Moartea lovise atât de repede. Pierderea îl rănise. Aerul rece al nopţii îi înţepa ochii şi îi aduse lacrimi pe obraji.

28

Fusese o întoarcere amară la castelul lui Gaétan. Valul de entuziasm al lui Edmond pe când îi raporta stăpânului său a fost repede îndepărtat în timp ce combustibilul era descărcat şi transportat pentru a fi ascuns. Mitchell îşi instrui oamenii să umple rezervorul Peugeot-ului şi apoi să pună cât de multe bidoane se putea în portbagaj şi pe podea. Acuzaţiile reciproce începură imediat ce încetă munca în acea seară. Maillé l-a acuzat pe Laforge că a intrat în panică atunci când mistreţul şi-a croit drum prin arboreţi. Laforge căzuse, iar arma i se declanşase şi trăsese automat. Cearta dintre cei doi s-a încins până când Chaval a îndreptat un deget acuzator spre Edmond, susţinând că ticălosul de prostănac îi pusese în pericol de la bun început şi că el, Chaval, îl avertizase.

Emoţiile atingeau cote alarmante, iar cei doi bărbaţi ajunseră rapid să se lovească unul pe altul. Au fost despărţiţi de ceilalţi. Mitchell le spuse că nu a fost vina nimănui. Neaşteptatul se întâmplase. Moartea lui Bucard urma să servească unui scop atunci când actele sale aveau să fie descoperite şi germanii să înceapă ancheta în privinţa sa. Oamenii lui Gaétan plecară unul după altul în noapte, pentru a se întoarce la casele lor. Edmond se confruntă cu oamenii lui Mitchell.

— Îmi pare rău că a murit tovarăşul tău. A fost un om curajos. Am mers pe singurul drum pe care l-am ştiut că ne va da cea mai bună şansă de a lua combustibilul.

Mitchell îi mulţumi pentru cuvintele sale, iar patricianul îi dădu liber pentru acea seară servitorului său credincios.

Gaétan pusese să se aducă coniac pentru oamenii lui Mitchell.

Mitchell îşi adună oamenii în jurul lui.

— Beţi în seara asta şi închinaţi pentru prietenul vostru. Voi închina şi eu un pahar; apoi vă voi lăsa cu durerea voastră. Bucard mi-a spus odată o vorbă înţeleaptă de-a sa. Îl onorez pentru asta şi sunt întristat de moartea lui, dar voi

trebuie să împărtăşiţi între voi amintirile despre el, nu cu cineva din afară. Chaval, oamenii trebuie să fie gata să plece în zori. În regulă?

Chaval încuviinţă din cap.

— La naiba cu paznicul!

Ridică sticla la buze şi apoi i-o întinse lui Laforge, care dădu şi el puţin pe gât şi făcu acelaşi toast, iar apoi urmară Maillé şi Drossier. Drossier îi dădu sticla lui Mitchell.

— Suntem în asta împreună, Pascal. De ce ar trebui să fim singurii cu capul mare mâine-dimineaţă?

Ceilalţi dădură din cap aprobator şi îşi dădură acordul mormăind. Mitchell luă sticla şi dădu pe gât o înghiţitură bună din lichidul arzător.

— La naiba cu paznicul! bombăni el.

Ginny Lindhurst păstrase distanţa faţă de bărbaţii obosiţi, lăsându-i să înjure războiul şi pierderea pe care le-o adusese. Când veni dimineaţa, simţea acelaşi tip de nervozitate pe care îl mai avusese când a urcat în Lysander pentru zborul său către Franţa. Bărbaţii şi-au luat rămas-bun de la madame Gaétan şi de la soţul ei şi se îngrămădiră în Peugeot. Încă o dată avea să fie singură şi să depindă de propriile sale resurse. Însă încurajarea tăcută a lui Mitchell îi linişti îndoielile pe care le ascundea de el, iar gândul că ar trebui să-l revadă curând o linişti şi-o ajută să-şi întărească hotărârea. Acestea erau încă zilele de început, îşi spuse ea; când începea munca pentru care fusese trimisă, această trepidaţie constantă avea să o părăsească. Va avea alte lucruri pe care să se concentreze. Stătea în picioare alături de madame Gaétan şi privea maşina elegantă dispărând din câmpul vizual.

Suspensia Peugeot-ului se scufundă din cauza greutăţii bărbaţilor dinăuntru. Maillé primi locul de mare falâ, la volanul maşinii, iar Mitchell cel de lângă el. Ceilalţi trei bărbaţi se înghesuiră incomod pe bancheta din spate cu cel mai mic dintre ei, Drossier, întins aproape pe genunchii lor, spatele fiindu-i sprijinit de portieră. Mitchell avea o hartă împăturită în poală cu traseul până în satul lui Thompson,

marcat de Gaétan.

În patru ore, Mitchell şi bărbaţii se rătăciseră deja de două ori. Drumurile de ţară înguste nu erau marcate şi dacă nu era traiectoria urmată de soare şi ochiul de ţăran al lui Chaval pentru semnele naturii, şi-ar fi petrecut şi mai mult timp străbătând labirintul de drumuri lăturalnice. Când ajunseră la o altă intersecţie în T nemarcată, Laforge a sugerat să facă la dreapta, iar Drossier la stânga. Chaval a insistat că trebuiau să meargă drept înainte, însă drumul nu le dădea această alternativă.

— Aşteptaţi, spuse Mitchell.

Deschise portiera, urcă pe botul maşinii şi apoi pe capotă. Ridică binoclul la ochi şi mătură orizontul peste gardurile vii şi copaci. În timp ce traversa de la stânga la dreapta, văzu mişcare în depărtare. Vehicule staţionate abia dacă se vedeau printr-o linie de copaci îndepărtată. Îşi ţinu respiraţia. Indiferent cine erau, probabil că se rătăciseră şi ei. Pe cât îşi putuse da seama, erau vreo şase vehicule cu oameni care, asemenea lui, stăteau urcaţi pe capotele maşinilor. Degetele i se strânseră mai tare pe binoclu. Se aflau cu spatele la el, dar fanionul care flutura la una dintre antene arăta craniul şi oasele SS-ului.

Instinctiv se lăsă în jos, se lăsă să alunece şi coborî pe pământ.

— SS-ul, spuse el în timp ce închidea cu zgomot portiera.

— La naiba! zise Maillé. Unde?

— În faţă, peste câmpuri. Trebuie să fie vreo doi kilometri sau poate mai mult.

— În ce direcţie se îndreaptă? întrebă Chaval.

— De la dreapta la stânga din câte mi-am putut da seama. Şi par la fel de pierduţi ca şi noi.

— Dacă s-au rătăcit, am putea să-i luăm prin surprindere, spuse Maillé.

— Nu fi prost, i-o întoarse Laforge.

— Ascultaţi! zise Maillé, întorcându-se cu faţa spre bărbaţii din spate. Londra ne-a trimis muniţie şi explozibili. Dacă ei sunt ticăloşii care au comis masacrul din Saint-Just…

— Nicio ambuscadă, spuse Mitchell. N-am avea nicio şansă.

— Am putea încerca! insistă Maillé. Am putea tăia printre ei în timp ce staţionează. Jumătate se vor duce să se pişe la marginea drumului, având mădularele în mână, nu pistoalele, iar ceilalţi se vor uita pe hartă. Dumnezeule, i-am putea antrena într-un foc încrucişat.

— Nu, spuse Mitchell. Fugim de ei. Cât de departe putem.

Laforge îşi frecă nervos palma peste faţă.

— Bătrânul nu a spus nimic despre SS că ar fi pe aici, nu-i aşa?

— De unde putea şti? întrebă Drossier. Suntem la mulţi kilometri depărtare de zona lui. Pascal?

— Nu ştiu, spuse Mitchell, dar îşi păstră gândurile pentru el: circuitul este posibil să fi avut încă o dată o scurgere de informaţii.

Coincidenţa era un lucru delicat, dar fiind vorba despre SS şi nu despre o patrulă normală germană, acest lucru ridica mizele.

— Chaval, Drossier, Laforge, ieşiţi afară. Mergeţi la stânga şi la dreapta. Nu mai mult de câteva sute de metri. Vedeţi dacă există borne kilometrice la marginea drumului. Maillé rămâne aici. Eu voi sta de şase. Dacă văd sau aud vreo mişcare, voi fluiera.

Bărbaţii ieşiră de-a valma din maşină. Chaval fugi în faţă şi îi instrui pe ceilalţi în ce direcţie să se ducă, apoi toţi dispărură din vedere.

— Dacă îşi face apariţia o patrulă pe şosea, fie din stânga, fie din dreapta, suntem prinşi în câmp deschis, gemu Maillé.

— Închide motorul. Stai la volan, spuse Mitchell.

Lăsă portiera deschisă şi urcă la loc pe capota maşinii. Se ghemui, având grijă ca silueta lui să fie mai jos de linia gardului viu, după care, cu multă precauţie, se uită peste ea. Soarele se afla în spatele umărului său stâng, aşa că nu era nicio şansă ca razele sale să se reflecte în lentilele binoclului, iar dacă cei din SS se uitau în direcţia lui, s-ar fi uitat în direcţia unui soare strălucitor. Erau încă acolo. Cu

vehiculele având motoarele oprite. Mitchell privi spre vârfurile copacilor şi le văzu tremurând uşor din cauza brizei care se apropia. El şi oamenii lui erau mai jos faţă de germani. Se strădui să audă vreuna dintre comenzile strigate, dar vocile erau atât de indistincte, încât erau de neînţeles. Şi apoi auzi inconfundabilul sunet al motoarelor pornite. Îndrăzni să se uite un moment mai mult şi văzu că plecau spre stânga sa, în direcţia spre care se aflau cu faţa. Se lăsă să alunece de pe capotă şi coborî, desfăcu harta, căutând cu disperare propria lui locaţie în cazul în care drumul din faţa sa se întâlnea cu drumul pe care-l urmau germanii.

Laforge venea în fugă înapoi.

— Este o bornă kilometrică la vreo două sute de metri la dreapta. E veche, dar din cât am putut vedea este un sat numit Bussy. La şapte kilometri depărtare, spuse el.

Mitchell se uită pe hartă, degetul lui urmărind drumul înainte şi înapoi.

— Iată-l! Bussy se află la zece kilometri de locul în care trebuie să fim şi este o pădure acolo unde ne putem aşeza. Adu oamenii înapoi!

Laforge alergă spre intersecţie şi scoase un fluierat jos, în timp ce Mitchell studia harta.

— Ticăloşii ăia o să ne ajungă din urmă, Pascal? întrebă Maillé.

Mitchell clătină din cap şi împături harta.

— Nu astăzi. Merg în direcţia greşită şi nu există niciun drum care să ducă înapoi spre acesta.

Oamenii se întoarseră înapoi, iar Mitchell le spuse ce descoperise Laforge.

— Bussy este la zece kilometri de Furchette, adică locul unde trebuie să ajungem.

Portierele maşinii se închiseră cu zgomot. Maillé porni ca din puşcă.

29

Peter Thompson se uita la străinul îndesat, nebărbierit, cu faţa arsă de vreme, care îşi scoase şapca şi închise uşa atelierului din garaj în urma lui. Inima lui Thompson bătea mai tare.

— Monsieur Ferrand? întrebă Mitchell. Charles Ferrand? Am fost acasă, iar soţia dumneavoastră mi-a spus că vă găsesc aici.

Mitchell îi zâmbi încurajator, ceea ce păru să mai slăbească tensiunea bărbatului. Se sprijinea de botul unei maşini vechi când Mitchell intrase şi dintr-un reflex de frică mâna lui strângea o cheie mare. Nu putea fi confundată privirea de nelinişte de pe chipul omului. Era mai tânăr decât Mitchell cu zece ani, iar constituţia sa suplă şi mâinile aparţineau mai degrabă unui pianist care susţinea concerte decât unui mecanic şi agent secret.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă Thompson.

— Am o maşină care nu merge prea bine. Un Peugeot 402. Oamenii din sat mi-au spus că la dumneavoastră trebuie să vin.

Thompson se uită insistent la vizitator. Nu părea să fie un membru al Miliţiei în haine civile şi nu era german nici pe departe. Dar dacă ar fi avut o maşină decentă şi combustibil ca să meargă cu ea, atunci ar fi avut influenţă asupra unei persoane cu autoritate.

— Unde este maşina ta?

— La câţiva kilometri de aici.

— S-a stricat?

Mitchell făcu un pas, apropiindu-se. Vocea îi era mai joasă; zâmbetul dispăruse.

— Nu, este ascunsă în pădure împreună cu cinci maquisarzi.

Thompson era vizibil zguduit.

— Ce vrei?

— Alfred Korte, spuse Mitchell în engleză.

Luat prin surprindere, Thompson se dădu în spate

poticnindu-se. Nimeri peste un cărucior pentru unelte, aproape căzu şi după aceea, neajutorat, se lipi cu spatele de o masă de lucru.

— Dumnezeule, eşti agent. Cum de m-ai găsit? Ai să mă ucizi?

Mitchell ridică o mână în încercarea de a-l calma.

— Peter, totul este în regulă. Nu-ţi voi face rău. Nu de asta mă aflu aici.

— Cine eşti?

— Asta nu contează.

— Cum m-ai găsit?

— Ştii cum. Când ai dispărut, trebuie să fi ştiut că vor trimite pe altcineva şi că acea persoană va trebui să treacă prin Norvé.

— Ticălosul m-a trădat.

— Nu, l-am convins eu.

— Londra te-a trimis ca să mă înlocuieşti?

— Ca să-l găsesc pe Korte. Iar radiotelegrafistul din Paris nu a transmis conform programului pe care-l avea.

— Ory. Alain Ory. Probabil că a fost ridicat. Poate chiar se ascunde.

— L-ai abandonat, şi pe el şi pe Alfred Korte.

Se cutremură.

— Îmi doresc să nu-mi fi cerut niciodată să vin aici.

— Te-ai oferit voluntar.

Thompson încuviinţă din cap. Îşi şterse cu o cârpă mâinile pline de ulei şi îşi petrecu prea mult timp răsucind-o între degete. În cele din urmă vorbi.

— Credeam că pot face ceva bun. Dar... panica a pus stăpânire pe mine. M-au lăsat nervii. Cei din Gestapo se aflau peste tot. Unii jandarmi erau mai brutali decât nenorociţii de nazişti. Şi aveau informatori peste tot.

Faţa îi era plină de sudoare. Mâinile îi tremurau. Mitchell păşi mai aproape de el şi-i oferi o ţigară.

— Încet, Peter. Nu am nevoie decât de informaţii.

Thompson reuşi să zâmbească.

— N-am mai fumat o ţigară ca lumea de nu ştiu când. Mai mult rulate de mine în foiţă, zilele astea.

Îşi înclină capul spre flacăra chibritului pe care Mitchell o proteja între mâinile făcute căuş.

— Oamenii de aici nu m-au luat la întrebări, spuse el, ţigara părând să-i calmeze nervii. Le-am spus că am locuit într-un alt *département.* Că aveam o problemă cu inima care nu permitea să fiu chemat să lupt. Am talent la dres lucrurile, spuse el aproape cerându-i scuze. Ei apreciază asta. O diplomă universitară nu mi-a fost de mare folos, în fond, nu-i aşa?

Mitchell nu fu impresionat de autocompătimirea lui Thompson.

— Eşti ofiţer al Marii Britanii aflat la datorie. Iar acum un dezertor. Dacă te vei întoarce vreodată acasă, vei sta multă vreme la închisoare, dar când vor debarca Aliaţii, ai putea să fii împuşcat.

— Să mă ajute Dumnezeu, dar să ştii că am încercat. Nu l-am lăsat baltă şi am fugit. Am ajuns la Korte şi eram gata să-l scot, dar a fost o capcană. Cineva din cadrul circuitului ne-a trădat.

— Ai idee cine?

Thompson clătină din cap că nu.

— Am avut şase oameni care lucrau pentru mine. Putea să fie oricare dintre ei. Iar radiotelegrafistul meu era un om dur. Dacă cineva ar putea supravieţui, el ar fi acela. Eu abia am scăpat cu viaţă.

— Cunoşteai o femeie pe nume Suzanne Colbert? întrebă Mitchell, punându-şi speranţa şi temerile în neantul lui Thompson.

Oare omul ăsta o întâlnise pe soţia lui? Ţigara deveni imediat un muc de la fumatul agitat al lui Thompson. Mai trase ce se putea din ea, după care o aruncă pe jos şi o strivi cu piciorul. Clătină din cap.

— Erau mulţi oameni care operau la Paris. Diferite grupuri, diferite convingeri politice. Amestecă asta cu elementele criminale şi n-ai putea spune cine trăda pe cine.

Părea mai puţin stresat decât atunci când Mitchell intrase în atelierul lui. Nu fusese ridicat niciun pistol înspre el. Nu se făcuse nicio ameninţare.

— Cum să-ţi spun?

— Pascal.

Thompson încuviinţă din cap. Ştia că era vorba despre un nume de acoperire.

— Dacă te duci la Paris, îţi bagi capul în gura leilor. Nu-l vei găsi pe bătrân acum.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta.

Thompson oftă.

— Ce anume vrei de la mine?

— Dacă Alfred Korte este încă viu, atunci vreau să-l găsesc şi să-l aduc în Anglia. Mă poţi ajuta terminând treaba pe care-ai început-o.

— Vrei să mă întorc la Paris?

— Da.

Thompson clătină din cap.

— Ascultă-mă, spuse Mitchell pe un ton egal. Vii cu mine în oraş şi mă ajuţi să-l găsesc. Îl vei convinge că mă aflu acolo ca să-l aduc în Anglia. Exact aşa cum trebuia să faci. Fă lucrul ăsta şi voi spune la Londra că ai murit. Nu vor mai avea niciun interes pentru tine şi poţi sta aici cu familia ta adoptivă pentru tot restul vieţii. Peter Thompson va înceta să mai existe. Asta-i învoiala.

— Şi dacă nu sunt de acord?

— Atunci nu voi avea încotro şi va trebui să le spun unde te afli.

Mitchell îi analiza agonia.

— Acceptă învoiala, Peter. Ia viaţa pe care o vrei, n-o pierde!

Mitchell stătea la o masă mică de bucătărie din lemn lustruit. Cinci farfurii de supă erau aşezate pe masă. În centrul mesei, o bucată de pâine, care părea tare ca o cărămidă, avea deja două felii tăiate din ea. O pătrăţică de untură sărată stătea pe masă, aşteptând să fie unsă pe feliile de pâine. Oala cu supă fierbea pe soba cu lemne. În faţa lui Mitchell, o copiliţă, despre care credea că avea vreo patru ani, stătea răbdătoare, aşteptând masa de seară. Se uita la Mitchell cu o privire care semnala teama din cauza

efectului pe care acest străin aflat la masa ei l-ar putea avea asupra familiei sale, dar şi resemnare. Părul ei închis la culoare era dat pe după urechi, dar într-un fel neobişnuit, se gândi el, şi avea ochi albaştri. În stânga lui Mitchell se afla un băiat, poate cu vreo doi ani mai mare decât sora sa, care îşi pusese bărbia pe marginea mesei şi scotea un plescăit uşor din buze. Mitchell stătea drept în scaunul cu spătar tare, cu antebraţele sprijinite pe masă, aşteptând răbdător ca vocile ridicate din cealaltă cameră să se domolească.

Trecură minute bune până ce discuţia plină de lacrimi se potoli. Şi atunci Peter Thompson intră în bucătărie, atinse părul băiatului şi se aplecă şi sărută creştetul fetei. Îşi trase un scaun şi se aşeză, luă pâinea şi întinse un strat subţire de untură pe fiecare felie. Era evident că mâncarea nu prisosea. Thompson dădu fiecărui copil o felie de pâine şi-i spuse s-o aştepte pe mama lor înainte de a începe să mănânce. Stomacul lui Mitchell chiorăia de foame, dar refuză felia oferită.

— Nu-mi este chiar atât de foame, spuse Mitchell. Dă-o copiilor.

Thompson încuviinţă din cap, înţelegând.

— Mulţumesc!

Madame Ferrand intră în bucătărie cu ochii roşii de lacrimi. Îşi îndesă o batistă mototolită în buzunarul de la şorţ şi-şi abătu suferinţa scoţând supa chioară cu urme de legume vechi. Odată aşezată la masă, îşi uni palmele în rugăciune, urmată de Thompson şi de copii. Mitchell făcu şi el la fel, în timp ce madame Ferrand rostea şoptit rugăciunea pentru masă şi-L implora pe bunul Dumnezeu să-i apere pe toţi şi să-şi trimită îngerul pentru a-l proteja pe bărbatul pe care-l iubea şi care avea grijă de ea şi de copii.

Ea se uită la oaspetele de la masă, iar Mitchell văzu în ochii ei rugămintea de a nu i-l lua pe Peter Thompson.

Mâncară în tăcere.

30

SS-Sturmbannführer Ahren Brünner stabilise un model de căutare în toată zona de nord a satului Saint-Just. Masacrarea locuitorilor săi reprezentase o măsură de represalii pe care alţii n-ar fi uitat-o. Era esenţial să-şi pună teama de Dumnezeu în aceşti partizani francezi. De-a lungul zilelor în care condusese prin vreo şase cătune şi sate izolate, nu observase niciun semn că ar găzdui străini. Curând, sosirea lui îi scoase pe locuitorii temători pe străzi, iar protestele lor de nevinovăţie fură repede confirmate. Dacă maquisarzii s-ar fi refugiat în oricare dintre aceste locuri, i-ar fi găsit. Brünner nu putea să ştie, în timp ce-şi conducea coloana de vehicule de-a lungul cărării din pădure spre Furchette, că Chaval şi oamenii lui erau ghemuiţi între copaci, ascunşi în spatele maşinii lor camuflate. Din nou, Chaval trebui să-l împiedice pe Maillé să nu lanseze o ambuscadă asupra celor din SS în timp ce treceau, iar huruitul vehiculelor germane şi duhoarea gazelor de eşapament stăruiră în urechile şi nările maquisarzilor chiar şi după ce aceştia dispărură din vedere.

Chaval le ordonă oamenilor lui să fie gata să se deplaseze repede dacă auzeau focuri de armă în sat. Se temea de un nou masacru dacă englezul ar fi fost descoperit. Ce să facă atunci? Să ajute sătenii sau să fugă dacă ar fi început schimbul de focuri? Era prea târziu ca să-l mai prevină pe Pascal, iar ei erau prea puţini pentru a-i provoca pe sângeroşii membri ai SS-ului. Urma să aştepte şi să se roage ca omul care i-a condus să scape cumva.

Mitchell dormea sub bancul de lucru aflat în atelierul din garajul lui Thompson. Planul lui era să se îndrepte spre pădure după ce Thompson, agitat, îşi petrecuse noaptea mângâindu-şi nevasta şi copiii. Era treaz când dezertorul îi aduse cafeaua şi o bucată de pâine veche însoţite de un măr zbârcit din proviziile lor de peste iarnă.

— Vom avea nevoie de o nouă maşină. Suntem prea

mulţi. Dar aia? spuse Mitchell, înmuind pâinea tare în cafeaua fierbinte.

Thompson confirmă din cap.

— Ne va duce acolo dacă n-o încărcăm în exces. Suspensiile mai au un pic şi cedează.

Mitchell lovi cauciucurile cu piciorul, testându-le.

— Vom fi tu, eu şi încă cineva. Mai avem nevoie de un om înarmat în spate, în caz că dăm peste o patrulă.

Thompson îşi duse ceaşca de cafea la buze, dar fu nevoie de ambele mâini ca să nu mai tremure.

— Peter, este imposibil să evităm contactul cu germanii sau cu poliţia franceză. Trebuie să te pregăteşti pentru asta. I-ai spus soţiei tale că pleci?

Thompson încuviinţă din nou din cap.

— Nu te va opri?

— Ştie că trebuie să fac asta. Aşa este corect. Nu trebuia să fug. Voi rezista cât va fi nevoie.

Mitchell îşi puse o mână pe braţul lui Thompson.

— Peter, va fi bine. Câteva zile, după care vei fi acasă şi totul va fi uitat, spuse el încetişor.

Înainte de a se mai rosti vreun cuvânt, sunetul vehiculelor care se apropie îi făcură să se deplaseze rapid spre uşile deschise ale atelierului. Imaginea inconfundabilă a unui grup din Waffen-SS le apăru iute în faţa ochilor.

Mitchell se întoarse şi scoase armade calibru .45, ridică tava de sus a unei truse de scule şi ascunse acolo pistolul. Îşi scoase jacheta şi îşi suflecă mânecile. Thompson rămase pe loc, nemişcat, în timp ce maşinile SS-ului încetiniră şi se opriră pe strada din sat. Mitchell deschise capota uneia dintre maşini şi îşi frecă între palme ulei şi grăsime pe care le întinse pe mâini şi pe braţe, iar un strop pe faţă, pentru noroc.

— Peter, sunt un mecanic itinerant care caută de lucru. Am ajuns aici ieri. Aveai nevoie de ajutor cu maşinile astea şi cu tractorul vechi.

Ceva din instruirea lui Thompson îl făcu să-şi tragă rapid pe el salopeta şi să alunece sub tractorul vechi înainte să intre un maior din SS cu înfăţişare dură. În spatele lui,

subofiţerii urlau ordine de securizare a satului.

— Tu, spuse Brünner, arătând spre Mitchell. Ăsta-i garajul tău?

Mitchell clătină din cap şi arătă spre locul în care Thompson ieşise de sub tractor.

— El. Monsieur Ferrand.

Mitchell îşi îngropă din nou capul în motorul maşinii. Brünner se uită la bărbatul înalt care stătea în picioare şi îşi ştergea mâinile de salopetă.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule maior? întrebă Thompson, vârându-şi mâinile în buzunare, un gest care-l ajută să le potolească tremurul.

Brünner se uită de la unul la altul, însă Mitchell nu-şi ridică privirea.

— Este garajul tău? repetă Brünner.

— Da.

— Am o maşină la care trebuie să se uite cineva.

— Domnule maior, dacă nu ştiaţi, există un parc auto cu mecanici din armată la vreo cincizeci sau şaizeci de kilometri de aici.

— Trebuie neapărat să repar vehiculul ăsta. Nu am timp să mă întorc din drum să-l găsesc.

— În regulă. Aduceţi-l înăuntru şi vom arunca o privire.

— Actele dumitale, ceru Brünner.

Thompson trase afară actul de identitate. Brünner îl examină, i-l dădu înapoi şi strigă la Mitchell.

— Dumneata. Actul de identitate.

Mitchell nu se grăbi. Luă jacheta atârnată într-un cui şi după aceea îi dădu actul nazistului. Brünner îi analiză faţa, dar Mitchell îi susţinu privirea.

— Sergent! strigă Brünner.

— Adu cartea.

Îi înmână la loc actul lui Mitchell, care se întoarse să-şi continue munca.

— Aşteaptă, spuse Brünner, făcându-i semn să se întoarcă.

— Nu locuieşti aici. Actul dumitale spune că eşti înregistrat în Peronne. E cale lungă până acolo.

— Aşa e, zise Mitchell. Născut şi crescut, însă am nevoie de lucru şi de un loc unde să dorm, aşa că încerc să câştig suficient ca să merg în sud.

— Unde?

— Undeva mai cald decât aici. Aproape că am murit iarna trecută. Mă gândeam să mă duc la Lyon. Nu este de lucru prin părţile astea. E capătul lumii aici. O coajă de pâine şi un bol de supă diluată este tot ce mi-au dat aseară. Am dormit aici. Sunt vremuri grele. Am nevoie de un loc de muncă plătit decent. Aşa că mi-am spus să mă duc la Lyon. Cel puţin acolo au femei care nu arată ca fundul unei vaci.

Brünner nu dădu niciun semn că se amuză. Un sergent intră în atelier cu ceea ce părea să fie un mic album fotografic. Brünner răsfoi câteva pagini cu o uşurinţă exersată. Thompson era suficient de înalt cât să vadă pe deasupra umărului ofiţerului din SS, iar ochii săi trecură peste două sau trei chipuri înainte de a se fixa pe fotografia lui Mitchell care acolo avea barbă. Înghiţi în sec.

— Eşti un ticălos nerecunoscător, Garon. Ţi-am spus că ai putea să stai vreo două zile şi că te ajut, dar poţi să-ţi faci bagajele şi să te duci acum, spuse el pentru a-i distrage atenţia nazistului.

— Îmi datorezi bani, zise Mitchell.

Jocul era stabilit. Trebuiau să-l joace cât de bine puteau.

— Jigneşti mâncarea lui nevastă-mea şi ospitalitatea mea, izbucni Thompson, ridicând tonul.

— Tăceţi din gură, amândoi! le ceru Brünner.

Ridică bărbia lui Mitchell şi îi întoarse faţa la stânga şi apoi la dreapta. Mitchell, cu o barbă ţepoasă nebărbierită de două zile, nu semăna nici pe departe cu bărbatul cu barbă din fotografie. Iar părul îi era mai scurt şi faţa mai întunecată. Brünner o dădu brusc pe engleză.

— Ai bătut cale lungă de la Londra, spuse germanul.

Mitchell privea fără să înţeleagă, după care se uită la Thompson.

— Ce-a spus? îl întrebă el.

Thompson ridică din umeri.

— Nu vorbesc limba.

— Nu înţeleg ce m-aţi întrebat, jucă la cacealma Mitchell.

Ofiţerul SS îi dădu înapoi sergentului său albumul cu femei şi bărbaţi căutaţi.

— Arată-mi mâinile!

Mitchell întinse mâinile goale şi braţele.

— Uitaţi, ce-i, domnule maior! Ştiu că n-ar fi trebuit să-l jignesc pe monsieur Ferrand, dar SS-ul bagă frica în oasele oamenilor, aşa că a vorbit gura fără mine. Unde mă pot duce să caut de lucru decât într-un oraş?

Brünner se uită la mâinile pline de bătături ale lui Mitchell.

— Te-aş putea trimite la muncă forţată în Germania, la fel ca pe mulţi alţi compatrioţi de-ai tăi, însă nu de asta mă aflu aici.

Înclină din cap către sergentul său.

— Adu-o aici!

Sergentul strigă un ordin şi un Kübelwagen huruitor – echivalentul german al unui jeep – fu introdus în atelier. Şoferul opri motorul şi ieşi afară din vehiculul stropit de noroi. Mitchell şi Thompson s-au dus în spatele maşinii şi au ridicat micul capac al motorului.

— Tu, îi spuse Brünner lui Mitchell, ocupă-te de asta. Raportează-mi când stabileşti care-i problema.

— Bine, spuse Mitchell fără să ezite.

Se uită la şofer.

— Te-ai uitat la ea? Ai încercat s-o repari?

Soldatul se uita prosteşte.

— Nu toţi oamenii mei vorbesc franceza, spuse Brünner.

Îi vorbi şoferului rapid în germană, făcându-i semn din cap să plece şi după aceea se întoarse spre Mitchell.

— Suntem dotaţi pentru a ne descurca singuri în teren, dar se pare că problema asta s-a dovedit a fi dificil de rezolvat. Repar-o cât mai curând posibil.

— S-ar putea să dureze o vreme, domnule maior, spuse Mitchell. Este posibil să ne trebuiască piese de schimb. Încotro vă îndreptaţi?

Brünner se încruntă.

— Îmi pui o întrebare nevinovată, şi totuşi în urechile

mele nu sună deloc c-ar fi nevinovată.

— Nu vreau să vă fac rău, spuse Mitchell. Numai că există oraşe mai mari care ar putea avea acele piese. S-ar putea să fie o problemă legată de combustibil, ar putea fi vreo zece lucruri.

— Atunci desfă maşinile astea şi foloseşte tot ce poţi, dar fă-o repede! îi spuse Brünner.

Se întoarse şi se alătură soldaţilor de afară. Odată ce Brünner şi oamenii lui dispărură din vedere şi nici nu se mai auzeau, Mitchell oftă uşurat.

— Foarte bine, murmură el.

Transpiraţia i se scurgea pe spate. Acest ofiţer şi grupul său din Waffen-SS erau cel mai probabil măcelarii din Saint-Just.

— Du-te şi previn-o pe soţia ta cu privire la povestea mea.

Thompson era pământiu la faţă. Se îndreptă spre un coş de gunoi şi vomită în el.

Vehiculul cu capota deschisă fusese ridicat cu ajutorul cricurilor pe suporturi. A fost nevoie de vreo două ore pentru ca Thompson şi Mitchell să repare motorul, timp în care Brünner l-a lăsat acolo pe şoferul maşinii Kübelwagen să-i vegheze. Germanul ştia motorul ăla, însă Mitchell nu. Avantajul pe care-l aveau cei doi englezi era acela că şoferul nu vorbea engleza, aşa că în timp ce Thompson arăta componentele motorului, putea ghida mâna lui Mitchell către filtrele de benzină, site şi pistoane. Îl instrui pe Mitchell să închidă valva pentru benzină, după care să îndepărteze vasul filtrului şi sita. Mitchell îşi juli încheieturile degetelor de vreo câteva ori. Soldatul din SS rânjea şi mormăia, arătându-i la rândul său dosul propriei mâini. Motorul era o scârbă.

— În regulă, spuse încetişor Thompson. Deschide valva, scurge sedimentul din rezervor până când curge combustibil curat.

Mitchell continua să se uite după îndrumări la Thompson, care fie încuviinţa, fie scutura din cap fără să vadă

germanul. În cele din urmă, soldatul a obosit să tot privească la ei şi se îndreptă spre uşă ca să-şi aprindă o ţigară, iar Thompson îi şopti şi ultimele instrucţiuni.

— Acum curăţă vasul şi sita şi pune filtrul la loc. Doar dacă eşti de părere că trebuie să sabotăm porcăria asta.

— Nu, trebuie să plece de aici. Sunt destul de pricepuţi încât să descopere dacă am făcut vreo prostie. Nu vreau ca criminalii ăştia ticăloşi să se răzbune pe sat. Însă am putea obţine ceva timp în plus. Fă reparaţia să pară mai complexă decât este. Spune-le să plece. Am putea repara maşina până se întorc ei, dar până atunci noi putem fi plecaţi de mult.

După ce Mitchell procedă conform instrucţiunilor, Thompson se uită mai atent şi smulse o parte din garnitura vasului filtrului.

— Hei! strigă el la şoferul german. Cheamă-l pe maior.

Soldatul părea nesigur.

— Sturmbannführer, spuse el, făcând un gest către omul de afară.

Omul încuviinţă din cap, rupse vârful arzând al ţigării şi o ascunse.

— Vino aici, îi spuse Thompson lui Mitchell.

Îi înmână vasul filtrului.

— Va fi mai bine dacă îi explici tu. Abureşte-l pe ticălos cu tot felul de chestii ştiinţifice. Spune-i că s-a stricat garnitura şi va dura până vom încerca să facem una nouă. Apoi fă-l să simtă că poate avea încredere în tine. Spune-i că odată ce rezolvi asta, trebuie să pui pompa de benzină la loc, să verifici să nu fie scurgeri şi că presiunea trebuie să fie cea care trebuie. Dar să-i zici că este apă în benzină. Trebuie să golim rezervorul şi să ne dea o canistră cu combustibil pentru a-l înlocui. În felul ăsta obţinem nişte combustibil gratuit de la ei.

Mitchell zâmbi. Un şiretlic bun.

Nervii lui Peter Thompson păreau să se fi calmat.

Brünner reveni în atelier, iar Mitchell îi repetă totul, şi în timp ce făcea asta, Brünner traducea în germană ca să poată înţelege şi germanul. Şi după aceea îl întrebă pe

şofer dacă tot ceea ce i se spusese de către francez era corect. Şoferul încuviinţă din cap.

— Ne vom întoarce mâine. Trebuie să fie gata, spuse Brünner.

— Va fi, zise Mitchell.

Brünner era un om care se grăbea pentru un grup de partizani ucigaşi pe care trebuia să-i depisteze. Nu era timp să stea degeaba pentru un singur vehicul care trebuia reparat. Şoferul se întoarse cu o canistră de benzină şi în câteva minute convoiul pleca în viteză din Furchette.

Thompson se aşează greoi, pătruns de un sentiment de uşurare. Mitchell privea şoseaua în direcţia în care se deplasa convoiul. Se întoarse şi privi îndelung la acel Kübelwagen.

— Nu erau toate vehicule înregistrate la SS. Acesta este al armatei. Vezi? Plăcuţe de înmatriculare WH, nu SS. Brünner va avea motive să se plângă când se întoarce la parcul auto al armatei.

— Şi ce?

Mitchell se mai şterse o dată pe mâini cu cârpa şi o aruncă în celălalt capăt al atelierului.

— Ne poate ajuta.

Reproşurile lui madame Ferrand se transformară în disperare sinceră când Thompson îi îmbrăţişă pe copii şi apoi pe ea. Asigurările lui nu însemnau nimic pentru ea, cuvinte inutile care mai degrabă răneau decât să vindece. Cine ar fi vrut să se întoarcă în tumultul din Paris, unde oricare al doilea om, bărbat sau femeie, putea fi informator, dornic să se dea bine pe lângă autorităţile germane sau franceze? îl imploră ea. Privind intensitatea emoţională a despărţirii lor, Mitchell resimţi din nou propria pierdere. Se întrebă ce ar fi făcut dacă lucrurile ar fi stat invers. Mitchell şi Thompson îi spuseră ce anume să zică atunci când se întorceau cei din SS. Vehiculul german fusese reparat, aşa că nu aveau să fie reproşuri. Şi ca un ultim act de sfidare, Thompson pregătise o factură pentru munca depusă la automobil. Reuniţi cu oamenii din grup, care acum îşi

spuneau *Maquis de Pascal,* Mitchell şi Thompson deschideau drumul în cele două vehicule spre oraşul ocupat.

31

Apartamentul modest al surorii lui Jean Bernard avea suficiente camere pentru ca Juliet şi Simone să se simtă bine-venite. Jean Bernard urma să doarmă pe canapea, ceea ce nu s-ar fi dovedit a fi greu din moment ce lucra la spital, iar timpul petrecut în apartament avea să fie minim. Tânăra văduvă era încântată să-şi vadă fratele; îi dădea încredere să aibă din nou un bărbat prin preajmă, iar prezenţa lui urma să aibă o influenţă pozitivă asupra fiului ei, Marcel, care simţea lipsa tatălui. Fiica lui Juliet avea să-i ţină companie băiatului, iar faptul că Juliet locuia acolo îi oferea lui Marie şansa să-i arate cunoştinţele sale despre viaţa la oraş femeii de la ţară. O femeie singură căuta orice cale de a-şi îmbunătăţi statutul. Iar cartelele de raţii în plus urmau să aducă mai multă mâncare pe masă. Deja înregistraseră persoanele nou-sosite la biroul local alimentar, stând la coadă ore în şir în ploaie pentru a le fi ştampilate cartelele. După aceea, au trebuit să îndure statul la alte cozi pentru a le înregistra din nou la măcelarul şi brutarul local. Era epuizant să încerci să obţii suficientă mâncare, şi niciun parizian nu reuşea asta. Circula o glumă veche şi amară că raţia de carne era atât de mică, încât putea fi împachetată într-un bilet de metrou. Legumele rădăcinoase grosiere sfâşiau intestinele oamenilor şi umpleau spitalele de cazuri de apendicită. Simpla supravieţuire era o provocare pentru orice om din oraş.

Neliniştea femeii era exacerbată de grija pentru fiul ei şi de pericolul de a nu nimeri în mijlocul unei razii. Oamenii care îl luaseră pe Alain Ory aplicaseră ameninţarea de care se temea orice mamă, iar acea ameninţare o făcea să fie şi mai tăcută. Gestapoul veghea, dar ea nu putea recunoaşte în faţa fratelui ei de ce – fusese convinsă să ajute pe cineva din Rezistenţă din oraş. Jean Bernard era medic de ţară; ce putea el să ştie despre aceste lucruri, cuibărit în siguranţă acolo? Se cutremură la gândul răspunsului său dacă s-ar fi încrezut în el. Un specialist foarte respectat ca el ar fi

refuzat, cel mai probabil, să rămână cu ea sub acelaşi acoperiş. Nu ar fi avut niciun rost să-i explice: că cineva din Rezistenţă îi promisese mâncare de pe piaţa neagră şi protecţie în schimbul unei favori; că sosise puţină mâncare în plus, iar radiotransmisionistul îl urmase, dar protecţia dispăruse în momentul în care radiotransmisionistul a fost prins. Viaţa ei şi cea a fiului ei atârnau în balanţă. Promisese să dea informaţii despre orice persoană care i-ar fi cerut să ajute Rezistenţa sau să găzduiască un alt străin care ducea cu el o valiză grea. Din fericire, s-a asigurat singură de faptul că fratele ei venise la ea ca să stea cu femeia cu care intenţiona să se căsătorească, ceea ce însemna că nu vor fi puşi în niciun pericol. În sfârşit, ea şi cu Marcel erau în siguranţă.

Rudi Leitmann şedea pe o bancă şi îşi însemna ceva în carneţel. Pixul auriu luat de la Marcel Tatier, cel care, în cele din urmă, îl trădase pe radiotransmisionist, scria bine. Era bine echilibrat şi aşezat frumos între degetele sale pătate de nicotină. Scoase o ţigară şi suflă fumul spre cerul senin. În piaţa mărginită de copaci, unde stătea, se afla o fântână, apa căzând într-un şuvoi plăcut spre baza sa pietruită. Florile de primăvară erau îmbobocite, iar oraşul începea să recapete puţină căldură după frigul iernii. Când vara sosi în cele din urmă, căldura înăbuşitoare din oraş îi făcu pe parizieni să se îngrămădească pe malurile Senei, plonjând în apă pentru a se mai răcori. Era întotdeauna un moment plăcut pe care îl asocia cu tinerele franţuzoaice, care erau atât de obişnuite cu pasiunile lor. Femeile din Armata Germană, acei „Şoareci cenuşii” de obicei supraponderali şi hidoşi, mobilizate să lucreze în birourile tuturor departamentelor administrative şi funcţionăreşti, erau suficient de doritoare – nu degeaba erau cunoscute sub numele de „saltelele ofiţerilor” dar uniformele lor mohorâte nu făceau nimic ca să inspire romantismul sau patima. Indiferent cât de sărace erau franţuzoaicele, găseau întotdeauna o rochie de vară frumoasă pe care s-o poarte şi, prin nu se ştie ce metode, ruj şi alte produse de

machiaj. Era o chestiune de mândrie pentru ele să arate întotdeauna feminin şi, la fel ca orice bărbat din oraş, era recunoscător pentru eforturile lor.

— Cum e? îl întrebă pe băiatul care stătea aşezat lângă el pe o bancă, cu un ghiozdan alături, legănându-şi picioarele.

— Bună, îi spuse Marcel. Vrei puţină?

— Nu, nu-mi place îngheţata chiar atât de mult.

— Nu-ţi place?

— Nu.

— De ce?

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu-mi place. Bineînţeles, asta înseamnă că este mai multă pentru tine.

Marcel se gândi la acest lucru o clipă, după care încuviinţă din cap şi reîncepu să lingă îngheţata.

— Şi, spuse Leitmann, mama ta a avut vreun vizitator?

— Nu. Numai unchiul Jean.

— Şi stă mult?

— Nu ştiu. A adus nişte mâncare pentru noi.

— Şi de unde a luat mâncarea? S-a dus şi a cumpărat-o pentru voi?

— Nu. A venit în vizită de la ţară, unde locuieşte. E medic. Şi şi-a adus şi soţia cu el, mă rog, nu e chiar soţia lui, dar mama spune că urmează să se căsătorească.

— Şi doamna asta are un nume?

— Juliet. Madame Juliet, iar fiica ei este acum prietena mea. E mai mare decât mine, dar nu încearcă să facă pe şefa.

— Şi unchiul Jean sau madame Juliet cărau o valiză grea?

Marcel scutură din cap şi băgă în gură ce mai rămăsese din îngheţată. Leitmann se uită la gura şi obrajii murdari ai băiatului şi-i dădu batista lui.

— Şterge-te la gură. Nu putem lăsa nicio urmă a faptului că am mâncat îngheţată, nu-i aşa? Nu uita, întâlnirile noastre trebuie să rămână secrete ca să vă pot apăra pe tine şi pe mama ta. Înţelegi? Nimeni nu trebuie să ştie, nici mama ta şi nici măcar prietenii tăi. Altfel, ar putea să apară probleme.

Marcel dădu aprobator din cap şi-şi luă ghiozdanul.

— Pot să plec acum?

— Sigur. Ne vedem săptămâna viitoare. Poate până atunci voi reuşi să mai găsesc nişte ciocolată. Ar fi bine, nu-i aşa?

— Da, mulţumesc!

— Bine, acum du-te! îi spuse Leitmann.

În timp ce termina de notat, îşi ridică privirea şi-l văzu pe informatorul lui inocent cum dispare pe partea cealaltă a străzii.

Într-o intersecţie aglomerată din celălalt capăt al Parisului, umerii încovoiaţi ai lui Gilbert Riffaud indicau că ochii lui nu se ridicau niciodată deasupra tăvii pe care o purta de patruzeci şi patru de ani din cei şaizeci şi trei ai săi. Fusese chelner la La Pointe Saint-Eustache în toţi acei ani. Lumea trecuse pe lângă el în fiecare zi, iar feţele obişnuite, care stătuseră odată la mesele lui, veniseră şi plecaseră. Unele se întorseseră. Alţii au încercat să-l antreneze în conversaţie, ca să mai treacă timpul. Era posibil să mormăie ceva în semn de mulţumire, dar în aceste zile şi la vârsta lui era mai bine să refuze să fie atras în aşa ceva. Cine credeau că erau aceşti oameni? Familia lui? Nu erau decât nişte necunoscuţi care voiau cafea sau coniac, nimic mai mult. Şi cine avea bani pentru coniac în aceste zile, fie el şi de proastă calitate? Contrabandiştii, trădătorii şi germanii. Şi nu lăsau niciodată bacşiş. Niciunul dintre ei. Riffaud studia natura umană: o studiase toată viaţa şi cu cât trăia mai mult, cu atât mai puţin îi plăcea acest subiect. Ofiţerii din Wehrmacht, aşezaţi la mesele de pe trotuar, nu răspundeau niciodată la saluturile militarilor cu grade inferioare, care erau obligaţi să le dea onorul când treceau pe lângă ei. Aroganta clasă conducătoare germană. Nu ucisese suficienţi dintre ei de prima dată. Îşi trase nasul. Primăvara. Ura primăvara. Blestematele de flori îi omorau ochii şi făceau să-i curgă nasul. Nu-i păsa de micile picături care-şi croiau drum în cafelele germanilor. Scuipa în supele lor ori de câte ori le comandau. Aduna vesela şi paharele de pe mesele germanilor. Ticăloşii îl considerau ceva mai mult

decât un servitor; din fericire, nu risca să fie trimis în Germania la muncă forţată. Ştia sigur că omul cu faţa acră de la masa din colţ, care se prefăcea că citeşte ziarul, era ori de la Brigades Spéciales, ori de la Milice. Şi o pândea pe tânăra care stătea singură la masa de la marginea trotuarului. Ce trebuia să facă el, Gilbert Riffaud, care nu dădea nicio ceapă degerată pe prostia altora? Să lase să fie ridicată femeia? Sfântă Fecioară, cine era fata asta nesăbuită? De unde venea? Nu era prostituată, asta era evident. Se îndoia că era măcar franţuzoaică.

Oftă. Ceruse o cafea cu puţin lapte. El o ferise de privirile indiscrete ale bărbatului din spatele ei şi îşi înăbuşi răspunsul, lăsând cuvintele să iasă şoptit printre dinţii lui stricaţi, aplecându-şi faţa spre faţa ei, de parcă nu ar fi auzit ce comandase. Era un bătrân; cine ar suspecta că nu era nimic în neregulă cu auzul lui?

— Mademoiselle, murmură el, spunându-i rapid că nimeni nu cere cafea cu puţin lapte. Nimeni, decât cei care nu sunt de aici. Înţelegeţi?

Ea încuviinţă iute din cap, înroşindu-se puternic, dar îşi stăpâni panica. Mai văzuse privirea aceea alarmată în ochii unei femei când bărbaţi în civil trecuseră brutal printre trecători şi arestaseră o femeie din Rezistenţă care era căutată. Se blestemă în timp ce intra pentru a-i aduce cafeaua neagră. De ce făcuse asta? Ca s-o protejeze? Nu era treaba lui cine era necunoscuta. Văzu că bărbatul cu faţa acră se întorsese la citirea ziarului său. Era o copilă, dar îşi păstrase cumpătul. Aştepta pe cineva. Arunca priviri agitate spre ceas. Se uita la mulţimea de oameni. Îi aduse cafeaua. Ea îi zâmbi amabil. El o ignoră. Clienţii. Sfântă Fecioară, viaţa ar fi mai uşoară fără ei!

Ginny aşteptă cincisprezece minute. Apoi încă cinci. Plecă în grabă de la cafenea şi merse după colţul străzii pe artera principală. Era la douăzeci de minute de mers alert de apartament, iar când ajunse era lac de sudoare deja din cauza efortului şi a fricii care îi făcuseră să-i transpire mâinile când bătrânul chelner o prevenise. O simplă greşeală, dar una care s-ar fi putut dovedi fatală pe termen

lung. Fiecare moment a fost tensionat. Dar apoi s-a pedepsit. Trebuia să-şi ţină frica sub control. Deschise uşa şi intră în holul clădirii şi începu să urce la etaj. Nu se auzea niciun sunet din niciunul dintre apartamente. I se păru că aude un radio dat foarte încet într-unul dintre ele, dar se oprise brusc când se auzi sunetul tocurilor ei trecând prin faţa acestuia. Neliniştea ei ajunse la maximum când ajunse la penultimul etaj. Uşa apartamentului de sub cel al lui Mitchell era întredeschisă. Un bărbat cu înfăţişare vicleană, obraji sfrijiţi, părul negru pieptănat pe spate cu briantină, fumând o ţigară umedă la capăt. Gulerul cămăşii lui uzate dădea la iveală un gât murdar, plin de puncte negre. Ochii lui o urmăriră în timp ce urca scările şi după aceea uşa se închise.

Când închise uşa apartamentului, scoase una dintre ţigările salvate din pachetul confiscat de Mitchell. Mâinile îi tremurau. Trebuia să se calmeze deoarece se apropia momentul transmisiunii către Londra. Iar clapeta Morse avea nevoie de o mână fermă.

32

Când Mitchell şi oamenii lui ajunseră la periferia Parisului, SS-ul se întorsese deja în satul lui Peter Thompson. Brünner verifică atelierul din garaj, chemându-i pe cei doi mecanici. Îi făcu semn sergentului său să verifice vehiculul. Sergentul îl porni şi acesta scoase un sunet ritmic mulţumitor. Apoi apăsă pedala de acceleraţie de câteva ori, iar turaţiile mari nu au făcut nicio diferenţă în sunetul motorului. Defecţiunea fusese reparată.

Brünner se întoarse spre casa lui Thompson de peste drum. Madame Ferrand auzise sosind convoiul SS şi se îndepărtă de perdelele de dantelă de la fereastră, uitându-se în timp ce ofiţerul SS ordona oamenilor săi să verifice atelierul şi depozitele în căutarea bărbatului care lipsea şi pe care îl considera soţul ei. Vehiculul reparat fu condus afară şi pus la loc în linie cu celelalte, în timp ce germanul se îndrepta spre uşa casei ei. Ea îşi împreună mâinile şi se rugă cu disperare să poată face ceea ce i se spusese. Cu o mişcare inconştientă a capului, ea îşi ridică sfidătoare bărbia şi răspunse la bătăile puternice din uşă.

— Da? îi spuse ea lui Brünner. Cu ce vă pot ajuta?

— Unde sunt cei doi bărbaţi care erau în garaj? Soţul dumneavoastră şi celălalt. Unde sunt?

Frica lui madame Ferrand dădu imbold prefăcătoriei.

— Dar credeţi că ştiu, domnule maior? Dacă aş şti, aş pune poliţia pe el, ticălosul!

— Despre ce vorbiţi, madame?

Povestea inventată se revărsă din ea ajutată de suferinţa ei autentică.

— Omul aflat aici era într-adevăr mecanic, dar nu căuta de lucru, era aici ca să-l ademenească pe soţul meu să meargă cu el la Lyon. Sunt prieteni vechi, beţivi amândoi. De-acum cred că sunt pe la jumătatea scărilor unui bordel. Dacă-l găsiţi, puteţi să-l păstraţi. De fapt, puteţi să-l împuşcaţi pe ticălos. M-am săturat. Nu va mai pune piciorul în casa asta, indiferent de câte ori vine în genunchi înapoi

implorându-mă, aşa cum a mai făcut. Nu, domnule maior, nu ştiu unde este. Dumneavoastră bărbaţii sunteţi toţi nişte ticăloşi.

Brünner se întoarse pentru a se uita la soldaţii adunaţi şi la sergentul lui care rânjea.

— Păi, domnule maior, are dreptate în legătură cu bordelurile. Franţuzoaicele sunt cele mai bune, spuse sergentul.

Soldaţii râseră şi îşi murmurară aprobarea.

— În regulă, dacă-l găsim o să-i spunem ce-aţi zis.

Brünner zâmbi. Se întoarse către trupele care aşteptau.

— Aşteptaţi, spuse madame Ferrand.

Trase afară din buzunarul sorţului o bucată de hârtie împăturită.

— Cine-o să plătească?

Brünner îi aruncă o privire enigmatică şi o luă din mâna ei.

— Din ce să trăiesc dacă lumea nu-şi plăteşte facturile? spuse ea cu cât de mult curaj putu să-şi facă.

Brünner despături hârtia şi se uită la factură. Ea se uită la expresia feţei lui; oare îl provocase cineva vreodată să plătească ceva?

Maiorul zâmbi şi se întoarse către oamenii lui.

— Vrea să plătim pentru reparaţii.

Acest lucru stârni hohote de râs din partea soldaţilor din SS căliţi în luptă. Brünner se uită în urmă la femeia sfidătoare şi furioasă. Se gândi o clipă şi după aceea aprobă din cap.

— Foarte bine, vei fi plătită.

Scoase portofelul din buzunarul tunicii şi numără bancnotele, după care i le întinse lui madame Ferrand.

— Vă mulţumesc, domnule maior! spuse ea.

Brünner împături cu grijă factura şi o puse în portofel, iar pe acesta înapoi în tunică.

— Nu suntem soldaţi indisciplinaţi. Şi avem soţii şi persoane dragi acasă. Înţelegem greutăţile unei femei lăsate să se descurce singură cu copiii. Bună ziua, madame!

Ea se uită cum trupele se grupară, iar Waffen-SS Sturmbannführer Ahren Brünner îşi conduse coloana afară din sat.

Închise uşa şi se lipi cu spatele de ea. Uşurarea era enormă şi, în ciuda fricii pe care o simţise şi a golului lăsat de plecarea lui Thompson, exista sentimentul incontestabil că obţinuse o mică victorie împotriva inamicului său. Ceea ce nu observaseră germanii era că plăcuţele de înmatriculare ale vehiculului WH care fusese reparat au fost furate şi erau acum ataşate maşinii pe care o conducea soţul ei către Paris.

Maşina pe care Mitchell o luase din garajul lui Thompson muri în cele din urmă, aproape de locul unde stăteau ascunşi ceilalţi bărbaţi. Plăcuţele de înmatriculare germane fuseseră puse la Peugeot. Peter Thompson era slăbit de tensiune când Mitchell îl îndrumă să conducă pe străzile lăturalnice din Paris. Steagurile cu svastică se profilau tot mai mari, declamând puterea imbatabilă a celor care ocupaseră oraşul. Thompson se uită nervos la el.

— Ştii unde te afli?

— Da, spuse Mitchell.

Familiaritatea oraşului îl învălui. Era aşa cum îşi amintea, iar memoria îi stârnea emoţiile. În spatele urgenţei misiunii sale, speranţa disperată că fiica lui ar putea fi încă în viaţă era ceea ce îi dădea curajul de a risca totul. Se torturase singur dându-i indicaţii lui Thompson să conducă pe Rue de la Santé, pe lângă zidurile impunătoare ale închisorii La Santé. Dacă departamentul de informaţii secrete de la Londra avea dreptate, atunci undeva în acel labirint sumbru se afla fiica lui. Când trecură încet pe lângă porţi, Mitchell îşi stăpâni disperarea care îi cuprinse pieptul şi-i spuse lui Thompson să traverseze Sena.

— Hristoase, murmură Thompson, asta-i o nebunie! O să fim prinşi!

— Linişteşte-te! Trage aici.

Mitchell arătă spre o stradă laterală. Thompson conduse maşina spre locul unde îi indicase Mitchell. Strada laterală

le oferea o privelişte clară spre clădirea cu colonade care servea drept Cartier General al Armatei Germane. Vehiculele parcate, care aparţineau germanilor, mărgineau Rue de Rivoli în afara clădirii.

— În regulă, mergi cu maşina încet înainte şi găseşte un loc de parcare.

Thompson înghiţi în sec. Mâinile i se încleştaseră pe volan până când încheieturile degetelor i se albiră.

— Ascultă, trebuie să ascundem maşina la vedere. Ai înţeles? Iar maşina asta nu este diferită faţă de multe dintre maşinile rechiziţionate de germani.

Thompson clătină din cap nervos. Era evident că Mitchell n-avea niciun chef să fie contrazis. Trase încet maşina în faţă şi când au ajuns în intersecţie, el şi Mitchell priviră cu atenţie strada. Un amestec de mărci germane şi franţuzeşti aparţinând Cartierului General German mărgineau strada.

— Acolo! spuse Thompson, depistând un loc gol.

Manevră maşina şi parcă în acel loc. Imediat cum răsuci cheia în contact, deschise portiera, disperat să fie cât mai departe de venirea şi sosirea soldaţilor germani.

Mitchell îl apucă de braţ, se uită pe stradă, urmărind orice semn de ameninţare imediată.

— Aşteaptă!

Patru soldaţi ieşiră pe uşa de la intrare şi veneau înspre ei. Două femei germane în uniformă îi însoţeau. Grupul părea să fie relaxat. Femeile râdeau, şepcile militare fiind prinse cu agrafe de părul pieptănat pe spate, purtând bluze albe pe sub tunicile gri. Tinerii soldaţi se aruncaseră împreună în cel mai dorit post – departe de casă, dar şi departe de lupte. Erau dornici să se bucure de plăcerile Parisului şi unii de alţii. Trecură de maşină fără să se mai uite a doua oară, vocile lor fiind luminate de libertatea de după încheierea unei zile de muncă.

Thompson îşi controlă respiraţia agitată. Mitchell încuviinţă din cap şi deschise portiera. Cei doi bărbaţi plecară de acolo. Le luă aproape o oră ca să meargă spre nord, străbătând străzile, evitând orice verificări neaşteptate ale actelor de identitate efectuate de germani

la colţ de stradă. Începea să se întunece, iar Mitchell voia să ajungă în apartament înainte de a se da stingerea. Spera că Ginny ajunsese în siguranţă şi că nu se stârnise nicio suspiciune în urma venirii ei în vechiul său apartament. Dacă procedase aşa cum i se spusese, atunci n-ar trebui să aibă probleme, însă sosirea lor târzie în oraş însemna să meargă spre clădire în loc să se întâlnească la cafenea aşa cum plănuiseră. Era, de asemenea, mai periculos. Dacă lucrurile merseseră prost, atunci Gestapoul era posibil să-i aştepte deja.

Mitchell o luă înainte pe scări, amintirea momentului în care fusese în clădire ultima dată fiind plină de autoreproşuri. Soţia şi fiica lui fuseseră separate de el când încercaseră să fugă din Paris. Acest apartament se afla departe de locul unde trăiseră şi munciseră şi nu era pe radarul german. Abandonase oraşul şi se dusese pe coastă, unde se aranjase ca o barcă de pescuit să-i ducă în Anglia. Acolo s-ar fi dus Suzanne şi Danielle, îşi spuse el. Dar când a ajuns el la barcă, nici urmă de ele. Fluxul era pe punctul de a se schimba, iar informaţiile pe care le adunase de când fusese ocupat oraşul trebuiau să fie povestite cuiva cu autoritate din Londra. Iar lucrul acesta îl făcuse să urce la bord şi să părăsească Franţa, lăsându-şi în urmă soţia şi fiica.

Bătu uşor la uşă. O scândură din podea scârţâi. Mitchell îşi apropie faţa de uşă şi ascultă. O parte din el simţea prezenţa cuiva de partea cealaltă. Dacă era Ginny, atunci nu aştepta pe nimeni.

— Thérèse, rosti el încetişor.

— Pascal.

Uşa nu era încuiată, iar faţa neliniştită a tinerei englezoaice apăru în uşa întredeschisă. Văzându-i, deschise uşa mai larg şi îi pofti repede înăuntru pe cei doi bărbaţi. Mitchell văzu că ţinea un mic pistol automat pe lângă ea. Femeia închise şi încuie rapid uşa.

— M-ai speriat, spuse ea, îndepărtându-şi o şuviţă de păr de pe faţă, privind când la Mitchell, când la Thompson.

— Cine este el?

— Sunt Charles Ferrand, spuse acesta în engleză. Mă aflu aici ca să-l ajut pe Pascal.

El întinse mâna. Ginny i-o scuturǎ.

— Bună! spuse ea. Nu ştiam că mai avem un alt englez în oraş.

— N-a fost planificat, spuse Mitchell.

— Înţeleg. Păi, atunci, am un mic bol cu supă instant. Mi-am luat azi raţia de pâine. Va trebui să ne descurcăm cu asta. Curentul se întrerupe din când în când, dar am găsit lumânări pentru când se întunecă. Nu avem căldură.

Îl pofti pe Mitchell în propriul său apartament. Anii în care apartamentul nu fusese locuit îi dăduseră un iz de umezeală. Aerul era răcoros, iar Ginny îşi pusese pe ea mai multe haine ca să-i ţină de cald. Aburul de la oala de pe cuptorul electric zornăia, scuipând picături de lichid pe peretele din bucătărie.

Mitchell se uită în jur: nimic nu se schimbase. O draperie separa zona de dormit, unde văzu hainele lui Ginny împrăştiate pe pat şi pe scaunul de lângă el. Nu ar putea niciodată să plece în grabă dacă se dădea alarma. Însă acum nu era momentul să o instruiască să ţină afară numai hainele strict necesare. Vechea canapea capitonată era încă bună ca să dormi pe ea; avea să ceară să doarmă el pe ea şi să-l lase pe Thompson să se culce pe jos. Se duse la fereastră şi se uită în susul şi în josul străzii. Nu mai avea să treacă multă vreme până să se dea stingerea, iar oraşul începea deja să se cufunde în tăcere. În curând urma să se audă numai sunetul bocancilor cu blacheuri ai germanilor, în timp ce unităţile de cinci oameni patrulau pe străzi. Trăise şi înainte într-o linişte ameninţătoare şi ştia cum se insinua teama în imaginaţie atunci când un glonţ de puşcă străpungea nemişcarea sau o maşină de mare putere huruia pe străzi în timp ce Gestapoul transporta un suspect. Nu era greu să şi le imagineze pe soţia şi pe fiica lui căzând victime în noapte.

— E vreo problemă?

— Nu. Nu chiar, spuse ea aranjând încă două locuri la

masă. Bărbatul de dedesubt nu arată foarte atrăgător. Parcă ar fi un şobolan care tot adulmecă aerul în căutarea unei momeli.

Mitchell nu se putu opri să nu zâmbească. Eufemismul ei nu putea fi mai incriminator.

— Cartierul s-a dus la vale de când am fost aici ultima dată, spuse el. Ignoră-l. Nu ştiu cine este, dar cu cât avem mai puţin de-a face cu aceste persoane, cu atât mai bine. Nimeni nu vrea să fie implicat în nimic. Dacă vine vreodată pe-aici să-şi bage nasul, spune-mi, iar eu am să-i fac o vizită. Câteodată nu este suficientă decât o ameninţare tăcută. Odată ce ştie că „unchiul” tău ar putea veni în vizită, curiozitatea lui s-ar putea să fie satisfăcută.

— Mulţumesc! spuse ea, punând raţiile sărăcăcioase pe masă. Unde sunt ceilalţi?

— I-am lăsat la câţiva kilometri depărtare, la marginea oraşului. Sunt la o fermă abandonată. L-am pus responsabil pe Chaval. Dacă avem nevoie de ei, putem ajunge la dânşii în mai puţin de o oră. Avem maşină.

— Aici?

— Am parcat vizavi de Hôtel Meurice, spuse Thompson.

Ea se uita la Mitchell şi nu-i venea să creadă. Fusese suficient de mult prelucrată la Londra încât să ştie unde se afla Cartierul General al Armatei Germane.

— Oriunde altundeva ar fi stârnit suspiciuni, spuse Mitchell. Dacă este ridicată, atunci asta e. Vom fi atenţi. Mă îndoiesc că o vom mai folosi; doar dacă va trebui să ajungem în grabă undeva. Ceea ce trebuie să facem acum este să găsim un bărbat pe nume Alfred Korte. Şi aici intră în scenă prietenul nostru.

Ginny Lindhurst se uită la personajul înalt care îşi încovoia umerii în timp ce ducea lingura la gură. Exista un tremur evident al mâinii care-l făcea să verse din supă. Îl privi pe Mitchell, care abia dacă scutură din cap, neobservat de Thompson, care se concentra numai să bage mâncare în gură. În acel moment, ea îşi dădu seama că nu era singura care se simţea îngrijorată de faptul că se afla în oraş, unde informatorii puteau fi în spatele tău în timp ce

mergi pe stradă sau lipiţi de tine în metrou. Orice scăpare ar putea duce la trădare. Hotărî să nu-i spună despre incidentul de la cafenea.

33

Mitchell simţi un entuziasm palpabil că s-a întors la Paris. Lumina încă binecuvânta şi umbrea frumoasele clădiri, dar oraşul era aproape tăcut. Atât de puţine maşini şi autobuze se aflau pe străzi, încât aproape că nu se auzea decât sunetul înăbuşit al paşilor trecătorilor şi clinchetul soneriilor de bicicletă când parizienii îşi vedeau de treburile lor. Cântecul păsărilor anunţa vreme de primăvară, în timp ce-şi făceau cuibul. Se întrebă cât timp le-a luat să se întoarcă. Atunci când germanii intraseră în oraş în iunie 1940, coloanele lor de trupe motorizate coborau de pe Saint-Denis şi Montrouge. Motocicliştii cu haine de piele şi motocicletele cu ataş au sosit primele, urmate de tancuri. Francezii îşi consumaseră proviziile de benzină şi gaz pe măsură ce se apropiau naziştii cu bocanci militari. Fumul negru sufocant înăbuşise oraşul, otrăvind păsările. Însă acum, la fel ca el, se întorseseră, iar ciripitul lor îi ajuta să le ridice moralul.

Se dusese acolo unde spusese Thompson că-l ascunsese pe Alfred Korte, dar ceea ce fusese odinioară o librărie era acum un spaţiu cu geamurile bătute în cuie cu scânduri. Oare germanii o închiseseră? Inima îi bătea nebuneşte. Dacă ei fuseseră, atunci existau şanse ca omul de ştiinţă german să fi fost ridicat. Întrebă pe unul dintre vânzătorii de pe stradă ce anume se întâmplase. Nimeni nu ştia. Într-o zi era obişnuitul stand cu cărţi afară, cu vechiul baldachin zdrenţuit tras în jos ca să protejeze de soare – nu că ar fi fost atât de mult – cărţile din geam, pentru a nu se decolora. Şi apoi? Au dispărut. Iar geamurile au fost bătute în cuie cu scânduri exact aşa cum sunt acum. Una dintre femei auzi conversaţia. Nu, nu, i s-a spus, bătrâna doamnă se săturase ca germanii să tot vină pe la ea. Nu voia să-i aibă de clienţi, aşa că a închis magazinul. A fost admirată pentru că şi-a pus principiile mai presus de bani. Mitchell îi lăsă pe vânzătorii ambulanţi să dezbată între ei dacă o asemenea poziţie morală avea logică în timpul ocupaţiei,

când nu se găsea de mâncare sau combustibil, iar ceea ce era trebuia cumpărat de pe piaţa neagră. Banii erau bani.

Merse cu paşi grăbiţi spre staţia de metrou. Metroul era un loc preferat de germani şi de autorităţile germane pentru a efectua verificări inopinate, dar reprezenta un risc pe care trebuia să şi-l asume. Mitchell nu ştia cât de mulţi dintre prietenii lui vechi supravieţuiseră sau mai locuiau încă în oraş; calea cea mai sigură de a afla era aceea de a-l întreba pe omul lui de contact de la Spitalul American, care îi cunoştea pe Mitchell şi pe nevasta lui, pe când locuiau la Paris, iar spitalul se afla în suburbiile din partea de vest a oraşului, la Neuilly-sur-Seine.

Cu o seară în urmă, după cină, cei trei se pregătiră de culcare. Nişte pături şi perne i-au servit lui Thompson ca să poată dormi pe podea, în timp ce Mitchell îşi făcu patul pe canapea. Transmisiunea lui Ginny trebuia realizată în ziua următoare, iar Mitchell i-a dat instrucţiuni să nu dureze prea mult, să-i informeze că Pascal era unde trebuia şi că se întâlnise cu un vechi prieten din perioada universităţii. Asta urma să spună Londrei, că Thompson fusese găsit. Apoi se schimbă cu hainele dintr-o valiză pe care o lăsase în apartament cu ani în urmă şi plecă, insistând ca Thompson şi Ginny să stea înăuntru până se întorcea el.

Mitchell s-a alăturat valului de călători de la metrou, ţinându-şi ochii plecaţi în timp ce mulţimea se târa pe peron, pe lângă privirea cercetătoare a unui jandarm care făcea o inspecţie inopinată a actelor de identitate. Era împins în timp ce oamenii încercau să ajungă pe peron astfel încât să aibă şansa să urce în următorul tren. La unul dintre capetele peronului, un grup diferit de persoane aşteptau la fel de răbdătoare ca ceilalţi cetăţeni care arătau obosiţi, dar purtau steaua galbenă, ceea ce însemna că erau obligaţi să călătorească în vagonul din spate. Mitchell îşi încovoie umerii, făcându-se mai mic, dorindu-şi să fie mai puţin evident decât simţea el că este. Ofiţeri din Wehrmacht stăteau în picioare la celălalt capăt al peronului, unii citind ziarul în timp ce aşteptau vagonul lor separat. Toată lumea era catalogată pe vagoane şi limitată

în funcţie de cine era. O respiraţie cu miros acru de la usturoi, vin ieftin şi tutun plutea peste Mitchell în timp ce asculta murmurul discuţiilor care se desfăşurau în jurul lui. Ocupaţia era un amestec ciudat: oraşul era reprimat de soldaţii germani, şi totuşi dădeau dovadă de foarte multă politeţe faţă de cei pe care îi verificau. Soldaţii erau bine crescuţi: dacă nu erau astfel, ajungeau la Curtea marţială. Trupele germane nu-i forţau pe parizieni să facă loc pentru ei pe stradă; îşi ofereau locul în mijloacele de transport în comun pentru persoanele în vârstă, deşi mulţi parizieni le refuzau oferta, refuzul lor fiind un mic act de sfidare. Soldaţii dădeau dovadă de amabilitate faţă de copii. Totuşi mâncau adecvat, iar faptul de a fi atât de bine hrăniţi le indica puterea. Însă aceiaşi oameni curtenitori foloseau paturile armelor pentru a bate civili neînarmaţi în cadrul raziilor, împuşcau orice persoană care încălca stingerea şi executau oameni nevinovaţi în timpul represaliilor.

Mitchell scăpă de înghesuiala din tren şi merse fără să se grăbească spre Spitalul American. Îşi reprimă sentimentul urgenţei care îi cerea să grăbească pasul, însă putea atrage atenţia. După cincisprezece minute, se afla vizavi de clădirea principală. Mai întârzie acolo scurtă vreme, uitându-se la oamenii care veneau şi plecau din spital. Strada era liniştită când traversă spre intrarea laterală unde obişnuiau să introducă ilegal echipajele avioanelor doborâte şi de acolo să-i transporte în sud spre Spania pe ruta de evacuare.

Împinse uşile batante şi se trezi dintr-odată în faţa vechiului triaj. Purta o jachetă decoloratã, un fular şi mănuşi ca să se apere de frig. Medalia de veteran din războiul anterior era prinsă de rever. Un alt act de mândrie franceză în faţa ocupaţiei inamice. Recunoscu omul din anii din urmă, dar sperase că cel mai în vârstă nu-şi va aminti de el acum că era bărbierit. Oricine nu era o cunoştinţă apropiată nu putea fi considerat de încredere. Nu trebuia să se ştie că Henry Mitchell se întorsese la Paris.

— Ei? *M'sieu?* mormăi omul în vârstă, uitându-se pe deasupra ochelarilor şi punând jos ziarul împăturit cam

grăbit, ceea ce-l făcu pe Mitchell să creadă că ar putea citi una dintre paginile de ştiri puse de presa subterană.

Apariţia bruscă a lui Mitchell îl tulbură. Poate că, se gândi Mitchell, purtând un pardesiu şi pălăria de fetru îl făcea să pară poliţist francez. Se uită în jos la ziar şi apoi din nou la portarul cu înfăţişare îngrijorată.

— Ce veşti sunt? spuse el grav. Nemţii au încetat să mai mănânce cârnaţi?

Bătrânul rămase cu gura căscată, dar Mitchell îşi urmă imediat întrebarea de un zâmbet. Portarul chicoti uşurat.

— Fiţi atent, *m'sieu,* sunt oameni în spital care v-ar denunţa pentru astfel de vorbe.

— Dar nu cineva care s-a luptat cu ei data trecută.

— Nu. Nu cineva care s-a luptat.

Tuşi, îşi drese glasul şi apoi îl analiză din nou pe Mitchell.

— Te cunosc de undeva? E ceva la tine care mi se pare cunoscut.

— Nu, sunt nou la Paris.

— Îhî! Păi, asta nu-i intrarea principală.

— Ştiu. Caut un prieten. Pe unul dintre chirurgi.

— Înţeleg, spuse veteranul. Numele lui?

Mitchell ezită.

— *M'sieu,* aici, germanii ne lasă singuri în spital. Mă aflu în acest loc de când am plecat de la regiment în '18. Americanii ăştia au stat aici în toată această perioadă. Suntem o familie între zidurile astea. Nu pot lăsa să intre persoane străine care ar putea intenţiona să facă rău. Din punctul meu de vedere, poţi fi şi un soţ gelos care-l caută pe bărbatul care i-o trage lui nevastă-sa atunci când eşti la serviciu şi vrei să-l răneşti pe iubitul ei.

— Sau aş putea fi cineva care are bandaje şi medicamente pe care vrea să le vândă prietenilor disperaţi după materiale sanitare.

— Ah, în cazul ăsta este mai bine să nu ştiu pe cine vrei să vezi. O asemenea informaţie poate fi periculoasă.

Îşi coborî capul spre ziarul pe care îl citea, lăsându-l pe Mitchell să treacă prin zona de serviciu. Conductele şi ţevile de apă de pe tavan îl conduseră pe Mitchell spre un labirint

de coridoare subterane, însă el ştia unde se afla şi o luă în sus pe scări până la birourile personalului medical. Păşi cu prudenţă pe coridor. La un capăt se aflau secţiile în care asistentele medicale îi îngrijeau pe pacienţi. Mitchell traversă coridorul şi deschise o uşă pe care se afla o plăcuţă pe care scria „Dr. F. Burton”. Păşi înăuntru şi un bărbat grizonant, în vârstă de cincizeci de ani, purtând un halat de medic, îşi ridică privirea de la biroul la care analiza o fişă medicală, rămânând cu stiloul în mână. Burton fu prins pe picior greşit, însă înainte să-l poată lua la întrebări pe nepoftit, Mitchell îi adresase deja un zâmbet larg.

— Bună, Frank! A trecut prea mult timp.

— Să fiu al naibii! spuse Burton şi imediat se ridică în picioare să-i strângă mâna.

— Harry!

El flutură un deget spre faţa lui proaspăt bărbierită.

— Barba! Ai ras-o. Aproape că nu te-am recunoscut. Vino încoace, ia loc! Ce bine îmi pare că te văd!

Ridică receptorul telefonului.

— Să nu fiu deranjat. Am o consultaţie.

Deschise un sertar şi scoase din el o sticlă de coniac şi două pahare.

— Când a venit Jean Bernard la mine şi mi-a spus că Englezul l-a trimis, am fost sigur că te-ai întors în oraş.

— Este aici? Ai reuşit să-l ajuţi?

— Da, mi-a spus totul. Ce situaţie îngrozitoare. E bine. Îl ţin aici trei zile pe săptămână. Păstrăm un număr de paturi pentru muncitorii care lucrează la Căile Ferate Franceze şi care sunt prinşi în lovituri aeriene şi răniţi. Este ideal. După care îl trimit peste drum la colegii de la Hôtel-Dieu. Sunt o mulţime de pacienţi francezi acolo şi duc lipsă de medici. Acum, haide, vreau să aud totul.

Mitchell sorbi o gură de coniac.

— Trebuia să fiu adus cu avionul aici, însă a fost doborât de împuşcături. Sunt prea multe de povestit, Frank, însă aşa cum ţi-a zis Jean Bernard, a fost iadul pe pământ pentru îngrozitor de multă lume. Deşi nu-mi imaginez că Parisul a fost imun la teroare.

Burton încuviinţă din cap.

— Anul trecut a fost deosebit de rău. Aproape cincisprezece mii de evrei au fost ridicaţi în urma raziilor. Îi ţin pe stadionul Vélodrome d'Hiver până îi urcă în trenuri. Duhoarea ce venea din stadion era năucitoare. Nu aveau mâncare. Nu aveau apă. Arestau chiar şi pacienţi de la Rothschild, nu conta cât de grav bolnavi. Separau copiii de mamele lor. Sfinte Dumnezeule, Harry, a fost inuman! De multe ori, germanii recurg la jandarmi, însă rezultatul este acelaşi. Au fost trimişi în tabere de concentrare. Ai auzit ce se spune? Cât de mulţi sunt omorâţi?

— Da.

Mitchell sorbi din coniac.

— Nu are niciun sens. Germanii trimit mii de francezi la muncă forţată în Germania. De ce ucid atât de mulţi evrei? Ai crede că mai degrabă i-ar folosi ca muncitori aici, în oraş.

Burton clătină din cap.

— Legile rasiale. Numai Dumnezeu ştie, Harry. Însă trimit din oraş toată mâncarea şi sunt la un pas de a-i face pe toţi de aici să moară de foame. Parizienii se zbat în nevoi. Numai problemele de sănătate au crescut rata mortalităţii cu patruzeci la sută. Aşa mare n-a mai fost de peste un deceniu. Numărul cazurilor de tuberculoză s-a dublat. Este atât de puţină mâncare disponibilă! Te uiţi în jur şi vezi oameni care au slăbit îngrozitor, de parcă ar fi pe moarte. Infecţiile sunt răspândite. Iar efectele psihologice ale malnutriţiei subminează orice dorinţă de a riposta faţă de duşman. Datorită Crucii Roşii, reuşim să menţinem un flux slab de medicamente care sosesc.

Sorbi din coniac.

— Ar putea fi şi mai rău, bănuiesc.

— Iar germanii vă lasă singuri?

Burton îi confirmă din cap.

— Orice american căruia i se permite să intre în oraş trebuie să se prezinte la o secţie locală de poliţie în fiecare săptămână. Germanii ne verifică; de obicei, trimit medici de rang înalt, dornici să facă din el spital militar pentru trupele lor, dar reuşim să-i păcălim. Toate paturile sunt ocupate,

toate cele două sute şi cincizeci, iar asta îi opreşte pe germani să trimită pe oricare dintre oamenii lor aici. Când primim internaţi trimişi la noi, îi ţinem cât de mult putem. L-ai văzut pe Kommandantur-ul armatei peste drum? Ei bine, ţin morţiş să nu interfereze cu noi. Avem o cruce roşie, a naibii de bună, pe acoperiş, iar asta ţine la distanţă bombardamentele Aliaţilor.

Rânji.

— Ajutăm la protejarea nenorocitei de armate germane. După cum am spus, trecem printr-o criză disperată de materiale sanitare, dar ne descurcăm. Avem sute de pacienţi şi membri ai personalului de hrănit, aşa că am săpat prin grădini şi am plantat legume. Bineînţeles că achiziţionăm şi de pe piaţa neagră.

Îşi scutură capul.

— Dar destul despre asta! Pe cuvântul meu, Harry, mă bucur că te văd.

Ciocniră paharele.

— Ştii, atunci când ai fugit şi nu am mai auzit de tine, am crezut că ai muşcat din momeală. Suzanne şi Danielle s-au dat la fund, dar Suzanne a lucrat cu noi până... of, aproape cu un an în urmă. S-a mutat în altă parte a oraşului.

Burton îi turnă generos băutura lui Mitchell.

— Şi te-ai întors ca să le găseşti?

— Frank, Suzanne a fost executată de Gestapo.

Paharul lui Burton se opri nemişcat la jumătatea drumului spre buzele sale.

— Harry, îmi pare atât de rău! Nu ştiam. Iar Danielle?

— Este în La Santé, din câte ştiu.

Faţa lui Burton se prăbuşi.

— Ştiu, spuse Mitchell. Este posibil ca Gestapoul să o fi omorât deja sau să o fi trimis într-una dintre tabere.

Stomacul i se încleştă în timp ce rostea aceste cuvinte. Era imposibil să-şi şteargă din minte imaginile care-l bântuiau.

— Harry, n-am nicio legătură în închisoare. În ultimii doi ani, de când ai plecat...

Scutură din cap.

— Am pierdut o mulţime de oameni.

Mitchell îi văzu cu ochii minţii pe cei care îi sfidaseră pe germani.

— Marguerite? Luc? Profesorul Albert? Madame Masson?

Burton scutură din cap.

— Morţi sau dispersaţi. Mauriac este viu. Conduce ruta de salvare spre Lyon. Lucrurile s-au încins prea tare pentru el acolo.

— Este un om bun. Mai ai vechile mele linii de alimentare deschise.

— Da şi am mai adăugat altele. Însă aşa cum am spus, devine tot mai dificil cu fiecare zi care trece. Germanii oferă o recompensă de cincizeci de mii de franci pentru orice aviator doborât; ştim numai de o singură trădare, iar Rezistenţa l-a împuşcat, prin urmare pedepse ca aceasta stârnesc un anumit simţ al răzbunării. Însă naziştii oferă de zece ori mai mult pentru un agent britanic capturat.

— Banii au modul lor de a face să pălească patriotismul, spuse Mitchell.

Se gândi o clipă.

— Dar despre Louis Crillon ce se mai ştie? Era un geniu la salvat oamenii.

— Crillon este în Spania pentru momentul în care vom duce aviatorii peste Pirinei. Dar ceilalţi, ei bine, unii s-au împrăştiat, alţii lipsesc. Lucrăm în celule foarte mici acum, Harry. O mână de oameni odată. Încrederea este la mare căutare.

— Cunoşti vreun transmisionist pe nume Ory, Alain Ory?

— Nu.

— Se ascunde pe undeva. Se pare că a scăpat atunci când au fost ridicate Suzanne şi Danielle.

— Când ai plecat, o mare parte din organizaţie s-a prăbuşit. Oamenii erau speriaţi. Ştii prea multe, Harry. Dacă te prind, pot ridica o mulţime de oameni care ne-au ajutat.

Burton mai turnă pentru amândoi încă un pahar.

— Erai un peşte mare, prietene. Încă eşti. Deci, poţi să-mi spui de ce te-ai întors în Paris – în afară de-a încerca s-o găseşti pe Danielle? Presupun că este vorba de ceva mai

mult.

— Am o mână de *résistants* înarmaţi cu mine şi o radiotransmisionistă englezoaică.

— Un nou circuit? Îi vei hărţui pe germanii de aici?

— Da, se numeşte Gideon. Ne-ar fi de folos dacă aş putea găsi cel puţin câţiva oameni din vechea celulă.

Burton ridică din umeri.

— Sunt cei care vă vor ajuta să vă ascundeţi pe voi şi pe fată dacă lucrurile devin problematice. Nu oamenii; este prea periculos. Germanii au reuşit să pătrundă în unele grupuri. Nu putem avea încredere decât în cei pe care-i cunoaştem şi chiar şi aşa... ei bine, nu ştim niciodată. Este un risc uriaş. Voi face tot ce pot.

— Mulţumesc! Şi, Frank, numele meu sub acoperire este Pascal Garon şi încep să cred că sunt prea mulţi oameni care ştiu asta. Mi-ar prinde bine o altă carte de identitate. Pot face o fotografie la un Photomaton de la un magazin universal, dar dacă Mauriac este în sud, atunci cine le falsifică?

— Este un fotograf tânăr aici în oraş. Tatăl lui a fost muncitor la căile ferate şi l-am tratat. Este cea mai bună sursă pe care o avem. A încercat să folosească solvenţi pentru a şterge ştampila de evreu pentru mulţi atunci când cei din neamul lui încercau să plece din oraş. N-a reuşit, aşa că a început să falsifice întregul document pornind de la zero. Realizează peste cincizeci de documente pe săptămână şi luăm şi noi câteva. Are el modalitatea lui de a face rost de carton şi hârtie care par originale, apoi le filigranează şi tratează cu un tip de praf care învecheşte documentul. Şi după aceea încropeşte o ştampilă a poliţiei. Aşa scoatem aviatorii doborâţi.

— Poate să-mi facă documente noi?

— Harry, avem cu toţii nervii întinşi la maximum în aceste zile, iar asta încetineşte lucrurile foarte mult. Va lua timp. Sunt atât de mulţi bărbaţi în civil pe stradă. Brigăzile Speciale, detectivii, Gestapoul, informatorii. Ridică un suspect şi imediat după aceea douăzeci de oameni sunt puşi cu spatele la zid sau zeci de oameni trimişi din oraş cu

trenurile. Pot întreba.

— Nu, are suficiente carduri de falsificat pentru cei care au într-adevăr nevoie de ele. Voi veni din nou la tine când va trebui, dacă este în regulă?!

— Bineînţeles, şi dacă devine urgent, îl putem presa.

— Frank, caut pe cineva care se ascunde. Alfred Korte. Ştii ceva de el?

— Numele, da. Dar dacă se află în oraş, nu ştiu unde este.

— A fost un agent englez pe care încercăm să-l scoatem. Korte este important. Trebuie să-l găsesc. Agentul spunea că îi găsise o ascunzătoare întruna dintre librării, dar de-atunci este închisă.

— Eşti sigur?

— Am verificat când veneam încoace. Locul este bătut cu scânduri în cuie. Speram ca Korte să fie ascuns în siguranţă. Cine ar şti ce s-a întâmplat cu oamenii din librărie?

— Îţi voi da numele cuiva de la Biblioteca Americană. Ea ar trebui să ştie vânzătorii de cărţi din oraş. Germanii vizitează continuu biblioteca, aşa că fii atent.

Burton mâzgăli ceva pe o bucăţică de hârtie, rupse pagina şi i-o dădu lui Mitchell, care se uită la ea, după care o făcu bucăţele.

— Arde-o! Dacă o păstrez şi sunt oprit, atunci ea ar fi implicată.

Burton oftă şi dădu foc bucăţelelor de hârtie în scrumieră.

— Prostul de mine, Harry. Sunt prins aici de prea multă vreme. Nu mă gândesc la riscurile de a fi pe străzi.

— Dacă o să-l găsesc, va trebui să-l scot rapid. Mă poţi ajuta?

— În sud?

— Nu, voi aduce un avion Lysander, însă voi avea nevoie de oameni care să aibă grijă de el până pot aranja asta.

— Găseşte-l şi adu-l aici. Atunci vom stabili ce este mai bine de făcut.

Se auzi o bătaie în uşă. Burton îşi ascunde paharul.

Mitchell făcu la fel în timp ce medicul deschise uşa. O asistentă franţuzoaică stătea acolo cu un braţ plin cu dosare.

— Fişele medicale pe care le-aţi solicitat, domnule doctor, spuse ea uitându-se pe după Burton la bărbatul în pardesiu.

— I-am spus secretarei mele să nu fiu deranjat, zise Burton tăios.

— Îmi cer scuze, domnul doctor! Am venit direct din secţie.

— Bine. Mulţumesc! îi răspunse Burton, luând dosarele.

Femeia plecă, iar el aruncă fişele pacienţilor pe birou şi dădu pe gât ce mai rămăsese în pahar.

— Haide, să mergem sus pe acoperiş. Simt nevoia să fumez o ţigară şi-ţi voi spune mai multe despre femeia de la bibliotecă. Este o informaţie care te va ajuta. Nu ştii niciodată cine ascultă la uşă în aceste zile.

34

Peter Thompson se simţise bine în prima oră de absenţă a lui Mitchell, însă după aceea deveni din ce în ce mai tensionat, măsurând întruna apartamentul în lung şi în lat, uitându-se în mod repetat pe fereastră la strada de dedesubt. Când Ginny îşi instalase aparatul pentru a face transmisiunea, o ajutase să ridice antena.

— Nu vei spune nimic mai mult decât ce ţi-a spus Pascal? întrebase el, vocea lui fiind pătrunsă de îngrijorare.

Ginny îl asigurase din nou, dar îl văzu concentrându-se pe ceea ce trimitea ea în timp ce tasta mesajul codificat. Nu avea cum să ştie codurile sale, însă era evident că ştia Morse. Ea făcu exact aşa cum o instruise Mitchell şi trimise mesajul fără nicio înfloriturăşi după aceea închise imediat aparatul. Camionetele germane cu aparate de detecţie a transmisiunilor radio continuau să patruleze pe străzi, iar ea ştia că dacă întârzia prea mult pe taste, o puteau localiza.

— Suntem în siguranţă aici, îi spuse ea. Atât cât se poate, oricum.

Ea zâmbi încurajator.

— Nu ai idee ce rău poate fi, zise Thompson, încercând să ruleze o ţigară, tutunul revărsându-se peste degetele lui care tremurau.

Ginny încercă să-l liniştească şi făcu rapid o ţigară pentru el, linse hârtia şi i-o înmână. Thompson trase plin de recunoştinţă din ţigara aprinsă şi dădu din cap în semn de mulţumire. Dar după aceea avu senzaţia că pereţii camerei încep să se apropie tot mai mult de el.

— Trebuie s-o sun pe soţia mea, spuse el.

— Charles!

El se întoarse. Micul pistol automat pe care-l ţinea în mână era îndreptat spre el.

— Trebuie să faci aşa cum te-a instruit Pascal.

— Este un post telefonic mai în josul străzii. Mă voi întoarce imediat cum vorbesc cu ea.

— Nu!

În acel moment, Thompson părea să fie relaxat.

— Şi ce vei face? Mă vei împuşca? Vei aduce la noi orice jandarm şi patrulă germană din zonă. Şi acesta este sfârşitul.

Se întoarse rapid şi închise uşa în spatele lui. Pentru o clipă, ea fu tulburată, dar după aceea îşi trase pardesiul pe ea şi băgă pistolul în buzunar. Pe palier îl văzu dispărând în jos pe scări şi plecă în urmărirea lui. Când ajunse în stradă, se uită la stânga, se uită la dreapta şi-l văzu pe englezul înalt îndreptându-se spre intersecţia următoare. Merse în pas alert după el, neştiind ce ar fi putut să facă pentru a-l opri pe omul înspăimântat sau să-l silească să se întoarcă în relativa siguranţă a apartamentului. În timp ce se grăbea, strânse pistolul mai bine în buzunar. Ea realiză imediat că-si lăsase actul de identitate în apartament în graba sa de a-l urma pe Thompson. Fără acte de identitate şi cu o armă în buzunar. Fusese o prostie incredibilă să ia pistolul cu ea pe stradă, iar teama tot mai mare de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă era oprită brusc deveni o realitate. Două camioane germane apărură la o intersecţie, soldaţii blocând rapid strada. Thompson trecuse deja de ei. Se întoarse, dar nu era cale de scăpare. Trei maşini de poliţie conduseră în spatele ei, iar jandarmii se revărsară din ele, izolând strada. Parizienii erau obişnuiţi să identifice punctele de verificare, iar cei care erau prinşi între două blocaje rutiere se resemnau cu faptul că drumul lor a fost întrerupt. Jandarmii îi mânau spre soldaţii care, câte trei sau patru odată, verificau cărţile de identitate într-un mod organizat şi eficient, deplasând oamenii pentru a putea merge la următorul loc de verificare inopinată. Unul dintre bărbaţi se certa cu un soldat, care făcu semn camarazilor săi să-l escorteze în spatele camionului. Se opuse şi fu supus imediat. Teama îşi făcea auzit încetişor glasul prin mulţimea care aştepta. Gura lui Ginny era uscată în timp ce se uita în jur după o cale de scăpare. Luă o decizie rapidă. Dacă o arestau, ar fi scos pistolul să tragă şi să-şi elibereze calea, după care ar fi fugit. Mai mulţi oameni aflaţi în faţa ei

erau verificaţi, lăsaţi să treacă, după care urma ea. I se făcu semn să înainteze. N-a fost nicio solicitare de a prezenta cartea de identitate, numai mâna întinsă a soldatului german. Ea zâmbi cerându-şi scuze din priviri.

— Copilul meu a fugit afară din casă, iar eu m-am dus după el fără să mai iau cu mine actele. Este chiar acolo, după colţ. Nu voiam decât să-l aduc înapoi în casă. Ştiţi cum sunt copiii.

— Hei! îl chemă germanul pe unul dintre jandarmi. Nu avem carte de identitate aici. Spune că are un copil care a fugit din casă.

El ridică o mână pentru a-l chema pe poliţist, în timp ce celălalt o ţinea strâns de mână. Inima lui Ginny bătea de să-i iasă din piept, iar picioarele începură să-i tremure. Schimbă uşor poziţia pistolului automat, testând să vadă dacă îl putea scoate rapid. Zâmbi la tânărul german.

— Este vreo problemă? Zău? Locuiesc mai încolo pe aceeaşi stradă. Vă rog, nu vreau ca fiul meu să fugă de capul lui pe-afară, va intra în tot felul de belele.

— Aşteptaţi aici! îi spuse soldatul în timp ce unul dintre jandarmi îşi făcea loc prin mulţime.

— Ce-i asta? întrebă francezul.

— Femeia spune că locuieşte pe strada asta, iar copilul i-a fugit din casă.

— Domnule ofiţer, rosti cu glas plângăreţ, nu vreau decât să-mi aduc înapoi băiatul. Am ieşit în grabă din casă fără să-mi mai iau actele de identitate şi…

Jandarmul cu un chip sumbru nu părea impresionat, dar când era pe punctul s-o ia la întrebări, vaierul scăzut al unei sirene se auzi peste acoperişuri, sunetul său din ce în ce mai tare avertizând iminenţa unui raid aerian. În acel moment, soldaţii reacţionară, strigând ordine pe măsură ce motoarele camioanelor tuşeau revenind la viaţă.

— Metroul! strigă jandarmul. Adăpostiţi-vă!

Toată lumea se împrăştie care încotro. Cea mai apropiată staţie de metrou se afla la două sute de metri distanţă. Tranşeele fuseseră săpate în Paris încă de la începutul războiului, pentru a oferi adăpost, şi existau unele dintre

acestea dincolo de intersecţie, lângă o piaţetă, numai că erau inutile împotriva bombardamentului greu şi nu ar fi protejat decât împotriva şrapnelului. Parisul scăpase până acum de bombardamentele Aliaţilor, cu excepţia zonelor industriale, însă în acest moment se apropia huruitul ameninţător al bombardierelor grele. Ginny alergă în direcţia în care se dusese Peter Thompson. Străzile se goleau de oameni ce alergau spre tranşee şi spre Metrou. Văzu o cabină telefonică publică. Un tânăr cu părul lung deschisese uşa şi încerca disperat să rupă abţibildul de pe uşă care le interzicea evreilor să folosească telefonul. Sirenele deveniră mai insistente, iar zgomotul bombelor care cădeau se auzea din partea cealaltă a oraşului. Gestul sfidător al tânărului lăsă loc simţului de conservare şi acesta fugi să se adăpostească. Ginny cercetă zona şi-l văzu pe Thompson încovoiat în pragul unei uşi. Se uită la cerul curat: nu era niciun semn al prezenţei bombardierelor; acestea îşi livrau muniţiile mai departe, spre râu. Se strânse lângă bărbatul ghemuit şi îşi puse buzele aproape de urechea lui:

— Dacă mai fugi o dată de mine, te împuşc şi dă-le dracu’ de consecinţe. Când sună că s-a terminat alerta, vii cu mine înapoi în apartament sau te împuşc aici pe loc.

Fu surprinsă de cât de ameninţător sunau cuvintele sale. Dar nu glumea.

Mitchell şi Burton ajunseră de îndată pe acoperişul spitalului, când cerul se întunecă odată cu bombardierele care se apropiau. Sirenele urlau în vreme ce tunurile antiaeriene bubuiau, exploziile obuzelor lor învolburând aerul în jurul avioanelor care se apropiau, zburând la vest de spital în timp ce-şi livrau încărcăturile peste o insulă de pe râul Sena. Tunetul duduitor al motoarelor American Fortress se abătea de sus din cerul înţesat. Mitchell mai curând simţea decât îşi imagina tensiunea din fiecare B17, ale căror echipaje de zece oameni zburau printr-o grindină de schije. Tirurile zgomotoase ale mitralierilor de pe aeronave aglomerau deja cerul cu trasoare intermitente.

— Este fabrica de automobile Renault, Harry. Produc tancuri şi vehicule blindate pentru germani. Dumnezeule, este un raid de proporţii. Trebuie să fie sute de avioane. Fabrica o să fie făcută una cu pământul.

Cei doi bărbaţi erau înmărmuriţi de bombardamentul şi atacul aerian în valuri, în timp ce avioanele de luptă germane se înălţau spre cer pentru a doborî B17-urile. Drama care înteţea bătăile inimii continua în timp ce bucăţi de oameni se prăbuşeau în văzduh din aeronava lovită. Căderile celor mai mulţi au fost amortizate de cupolele ondulate ale paraşutei. Una dintre paraşute abia dacă s-a deschis în timp ce flăcările îi destrămau voalura, iar aviatorul ghinionist căzu în gol, găsindu-şi sfârşitul. Două avioane se precipitară spre pământ; alte trei urmară în curând, fumul şi flăcările arzând fuzelajele rupte. Sunetul motoarelor torturate îl aduse pe Mitchell înapoi în timp la propria experienţă terifiantă care îl făcuse să vină în Franţa. Îşi dădu seama că strângea marginea zidului cu atâta forţă, încât zidăria rugoasă îi juli o parte din pielea de pe degete.

— Ticăloşi nenorociţi, spuse Mitchell.

— Mai bine m-aş întoarce, zise Burton. Vor fi victime aduse de peste râu la celelalte spitale, dar facem ce putem pentru a ajuta. Şi am oameni care aduc aviatori, care au reuşit să scape, pentru a-i putea scoate de aici.

Mitchell se întoarse pe scări cu Burton, coborând zgomotos treptele spre coridoarele de dedesubt unde personalul şi pacienţii bordau ferestrele orientate spre atacul aerian. Spitalul se afla suficient de departe încât să nu fie în pericol, iar Mitchell ştia că hărţile de zbor ale Aliaţilor indicau poziţia spitalului. Nu Parisul era bombardat, ci fabricile industriale care ofereau material Germaniei. Amploarea bombardamentelor dădea speranţa că Aliaţii se apropiau din ce în ce mai mult de invadarea Europei continentale, însă costul în vieţi omeneşti era tot mai mare.

Burton l-a condus pe Mitchell în biroul său.

— Harry, îmi pare rău, acum trebuie să vorbesc cu personalul meu, spuse el în timp ce tunurile antiaeriene bubuiau în depărtare, dar îşi puse o mână pe umărul

prietenului său. Mai ai timp să mai depeni amintiri cu prietenul tău.

Jean Bernard se trase din spatele perdelelor închise în jurul unui pat de spital şi surprinse gestul de chemare al lui Burton. Chirurgul deschisese uşa biroului său şi îl lăsă pe medicul refugiat să intre.

— Pascal! spuse el când îl văzu pe Mitchell la fereastră, urmărind primul val de umbre de pe cer îndreptându-se spre casă.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

— Nu pot să stau mult, nu când este în desfăşurare raidul ăsta aerian. Juliet şi Simone sunt bine?

— Da, da, suntem bine, mulţumesc. Simone este deja la şcoală şi odată ce Juliet îşi pune în ordine documentele la prefectură, sora mea spune că o poate ajuta să-şi găsească de lucru.

— N-aţi avut probleme să ajungeţi aici?

— Niciuna. Dar tu?

— Ei, a devenit interesant o vreme. Aş vrea să vin şi să vă văd pe toţi în apartamentul surorii tale. Ar fi în regulă?

— Sigur că da. Există un telefon la intrare, în faţa camerei portarului. Ia să-ţi dau numărul.

— Ai încredere în portar?

Jean Bernard ridică din umeri.

— Cine ştie?

— Atunci este prea periculos.

Se întoarse spre Burton.

— Pot suna la spital ca să vorbesc cu el?

— Bineînţeles. Întreabă de mine şi-l aduc în biroul meu.

Sunetul raidului aerian se mai potoli şi răsună alarma de încheiere a lui.

Mitchell îşi puse pălăria pe cap.

— Voi pleca în acelaşi mod în care am venit.

35

Odată ce sună alarma de încheiere a raidului, personalul administrativ din cadrul Cartierului General de pe Avenue Foch urcă la loc scările din adăpostul de la subsol. Masa de oameni înghesuiţi, majoritatea bărbaţi în uniformele lor verzui monotone, se zvârcolea ca o omidă uriaşă. Râdeau, crezând că sunt veterani de război pentru că au supravieţuit unui raid aerian care avusese loc la kilometri buni de oraş. Cineva de mai jos urlă un ordin pentru a se face linişte şi să-şi reia locurile la birouri. Koenig nu se putea stăpâni să nu aibă un uşor sentiment de superioritate asupra lor. Când au pornit sirenele care anunţau raidul aerian, era cu locotenentul Hesler în camera de transmisiuni de la etajul de dedesubt. În timp ce restul alergau să se pună la adăpost, el şi omul stabilit pentru transmisiuni rămaseră pe loc. Până şi Koenig ştia cum să măsoare distanţa dintre bombele care explodează, iar Hesler spusese că agenţii inamici foloseau adesea raidurile aeriene drept acoperire pentru a-şi transmite mesajele radio. De obicei era singura dată când camionetele cu aparatură de radiodetecţie nu erau operaţionale, dar Hesler dăduse ordine stricte ca oamenii lui să continue verificările. În timp ce Koenig şi Hesler aşteptau răbdători în camera radio, bombardamentul estompat continuă, dar niciun alt semnal nu mai fusese observat, cu excepţia celui transmis în acea dimineaţă.

Erau bărbaţi, decise Hauptmann Martin Koenig, la fel ca el şi tânărul ofiţer inteligent, care îşi serveau patria cu credinţă, dar nu erau de acord cu multe dintre metodele folosite pentru învingerea duşmanului lor. Hesler a făcut parte dintre cei care i-au vânat pe duşmanii Reichului, aşa cum era maiorul SS care cerceta zona rurală cu grupul său. Iar el, Koenig, era eficient în furnizarea de statistici şi cifre corecte referitoare la cei capturaţi, torturaţi şi ucişi, astfel încât înregistrările să fie în ordine şi datele să nu fie denaturate. Ambii bărbaţi reprezentau o parte esenţială a

maşinii de război germane, dar niciunuia nu i se cerea să vadă rezultatul final al abilităţilor pe care le puneau în practică.

Koenig aşteptă răbdător până când Hesler îşi scoase căştile de pe urechi şi scuturâ din cap.

— E greu de crezut că transmisionistul din oraş va mai transmite ceva astăzi, îi spuse el lui Koenig în timp ce-i înmâna raportul pe care-l întocmise pentru activitatea anterioară de transmitere.

— Este bună, căpitane, recunoscu Hesler.

— Şi eşti sigur că e femeie?

— Cât se poate de sigur. Există o lejeritate în transmisia ei principală. O anumită… simţire. O vom prinde până la urmă. Cu toţii fac o greşeală mai devreme sau mai târziu şi atunci o vom prinde.

Hauptmann Koenig aştepta în timp ce Stolz se uita peste raport.

— Locotenentul Hesler nu a putut localiza de unde anume vine această transmisiune?

— Nu, domnule, dar este un nou radio transmisionist. Hesler este aproape convins că e o femeie. Şi îmi spune că britanicii sunt foarte slabi în ceea ce priveşte propria lor securitate. Ştim că-i instruiesc pe transmisionişti să strecoare în mod obişnuit câte o greşeală în transmisiunea lor – de obicei, inversarea unei litere în câteva locuri – pentru a se asigura că transmisionistul lor nu se află în mâinile noastre. Nu putem face nimic în această privinţă, astfel că există permanent riscul ca britanicii să pună sub semnul întrebării orice transmisiuni false ale noastre. Totuşi foarte des le scapă sau ignoră greşeala. Asta va duce la prăbuşirea lor, domnule colonel.

Stolz zâmbi.

— Nu toată lumea este la fel de pretenţioasă ca dumneata, domnule căpitan, dar, recunosc, aroganţa britanică îi face neglijenţi. Locotenentul Hesler a continuat să ceară Londrei o întâlnire cu agentul său?

— Da, domnule. În fiecare după-amiază la Café Claire.

— Foarte bine, trebuie să jucăm aşa cât de mult putem. Acest mesaj, pe care l-a preluat Hesler, îi menţiona din nou pe Gideon şi pe Pascal, ceea ce înseamnă că Pascal – sau aşa cum sperăm noi să fie – Mitchell şi acest al doilea om, Gideon, sunt aici împreună.

— Gideon nu este un nume francez, domnule. Dacă este asociat cu Pascal, s-ar putea să fie un nume de acoperire sau un grup pe care îl înfiinţează el.

— Sunteţi sigur, domnule căpitan?

— Ei bine, nu, nu sunt sigur, domnule colonel. Însă numele denotă distrugere. Gideon i-a omorât pe madianiţi.

— Koenig, nu ştiu cine sunt madianiţii sau de unde obţii astfel de informaţii – ridică rapid o mână pentru a-l opri pe Koenig din a-i mai da explicaţii – şi nici nu vreau să ştiu. Însă este o presupunere corectă. Aşadar, haide să ne gândim la el ca fiind grupul lui Pascal. Cel puţin este un început. Brigada SS nu a găsit nimic, aşa că ce vreau eu să faci, Koenig, este să-l aduci pe inspectorul acela de miliţie care ne-a trimis rapoartele, cum îl chema? Cel din Saint-Audière.

Koenig stătu o clipă să se gândească la numele omului.

— Inspectorul Paul Berthold.

— Da, el este. Adu-l la Paris. Avem nevoie de o descriere a bărbatului pe care l-a interogat şi apoi îl punem să lucreze aici cu Miliţia şi Brigades Spéciales. Hai să scăpăm de Pascal ăsta. Spune-i lui Hesler că trebuie să continue să transmită şi să ceară de la Londra să aranjeze o întâlnire. Găsirea acestui agent s-ar putea să fie mai uşoară decât ne-am gândit. Dacă şiretlicul nostru de a-l aduce pe englezul Mitchell înapoi în oraş a funcţionat, atunci Londra i-a dat acest nou transmisionist dintr-un motiv anume.

Deschise sertarul de la birou şi scoase de acolo un teanc de dosare maro. După ce alese unul, îl deschise şi răsfoi câteva dintre documentele prinse cu agrafe de birou. În cele din urmă, se hotărî cu privire la informaţia pe care o căuta.

— Koenig, femeia aceea, Suzanne Colbert, nu făcea parte din nicio celulă teroristă. Transmisionistul Alain Ory lucra cu

un agent englez care dispăruse. Poate că era mort. Poate că fugise.

El ridică ochii şi zâmbi.

— Mai bine prima decât cea de-a doua variantă, dar oricum ne lipsesc informaţii esenţiale prin faptul că nu-l avem în custodia noastră. Trădătorul Alfred Korte este pe undeva prin acest oraş. Un bătrân singur, care are informaţii pe care Reichsführerul Himmler este disperat să le protejeze. Având în vedere numărul de unităţi disparate din Rezistenţa franceză şi din jurul oraşului, nu ar fi rezonabil să credem că vor trimite un agent şi un transmisionist aici pentru a coordona grupurile? Nu, deoarece se aruncă unul la gâtul celuilalt în cea mai mare parte a timpului. Se aruncă unii asupra altora, aşa cum sare un câine după un os. Londra i-a trimis pe oamenii ăştia pentru a-l găsi pe trădătorul nostru german. Şi dacă sunt pregătiţi să rişte vieţile mai multor agenţi, trebuie să aibă informaţii despre locul unde se află. Îl capturăm pe acest Pascal – cu ajutor din partea lui Leitmann – şi norocul ne poate zâmbi astfel încât să ni-l dea pe omul pe care îl doreşte Reichsführerul.

În timp ce Koenig se întorcea la birou, doi bărbaţi din Gestapo trăgeau după ei un bărbat în sus pe scări. Fusese deja bătut; sângele îi încâlcise părul şi îi pătase gâtul într-o parte. Picioarele îi cedară la ultimul şir de scări de la etajul cinci şi până la camerele de interogare. Unul dintre oamenii din Gestapo îi dădu o lovitură zdravănă pe o parte a capului pentru a-l sili să meargă în continuare. Ce stupid de brutali sunt oamenii ăştia, se gândi Koenig, lipindu-se cu spatele la perete pentru a-i permite omului înspăimântat să fie târât mai departe. Sărmanul nenorocit abia mai putea merge astfel că ciomăgarii îl loveau şi mai tare. Câteva momente mai târziu, Leitmann sărea câte două trepte deodată. Rânji la Koenig.

— Este domnul colonel?

— Da. Cine-i ăsta?

Koenig întrebă, indicând victima lovită care era urcată cu forţa pe scări.

— Am primit o informaţie că un *résistant* dintr-o celulă teroristă din sud asigura o casă de siguranţă pentru un agent.

— Cine v-a avertizat? Informatorul domnului colonel?

Leitmann ridică din umeri.

— Cine ştie? Oricum, l-am prins.

— N-ar fi mai logic să punem să fie urmărit şi apoi, când agentul era plasat, să fi prins peştele şi nu momeala? Sau tu şi oamenii tăi puternici nu aveţi creier ca să vă daţi seama?

Leitmann se încruntă când auzi insulta.

— Koenig, du-te înapoi la registrele tale şi lasă munca adevărată acelora dintre noi care nu ne temem să ne murdărim mâinile. Până diseară va vorbi. Şi până mâine îl vom depista pe agent.

Omul de la Gestapo trecu pe lângă el. Koenig calculă şansele ca acest *résistant* să fi avut ceva de-a face cu faptul că Pascal se afla în oraş. Coincidenţa ar fi putut juca un rol vital în capturarea unui agent inamic. Iar coincidenţa în acest caz a fost diminuată de bărbatul trădat de un informator aflat în solda SD şi a Gestapoului. Koenig se uită înapoi pe coridor spre locul în care Leitmann păşise în biroul colonelului ambiţios. Naziştii au jurat că vor mătura Rezistenţa din Paris şi, din ceea ce putea să vadă Koenig, teama pe care o creaseră Stolz şi Gestapoul dădea roade. Stolz ar urca tot mai mult în rang, iar cei ca Leitmann l-ar urma imediat. Un ţipăt de durere răsună dintr-odată pe casa scării de la ultimul etaj. Îşi făcu cruce şi mormăi rugăciuni de mulţumire către Dumnezeu că nu era nimic mai mult decât un contabil în serviciul acestor monştri. Iar în seara asta, teama pe care o simţea că era atât de aproape de cruzime se va topi şi mai mult când se va culca cu Béatrice Claudel. Se îndrăgostise repede de tânăra franţuzoaică. Ea nu avea pretenţii asupra lui şi nu-i cerea nimic. Îşi dăduse seama că afecţiunea ei faţă de el era sinceră, iar când făceau dragoste plângea de plăcere. Ce frumos era totul şi cât de departe de această violenţă.

36

Peter Thompson trăgea nervos din ţigară, cu umerii încovoiaţi, bătând neîncetat din picior. Ginny se rezemă de blatul bucătăriei privind în timp ce Mitchell vorbea cu el, cu vocea coborâtă, ca şi cum ar fi fost un medic care discută cu un pacient. Când Mitchell se întoarse de la spital, i-a povestit ce s-a întâmplat. Mitchell îşi stăpâni furia. Îşi dădu seama că dacă-l determina pe dezertorul ăsta să-l ajute, trebuia să-l ajute să-şi controleze şi teama, iar dacă-şi vărsa năduful din cauza nerăbdării sale frustrate, nu ar fi făcut decât mai mult rău decât bine. Mitchell îi aruncă lui Thompson unul dintre pachetele de ţigări care veniseră cu avionul Lysander ce o adusese pe Ginny.

— Mulţumesc! spuse Thompson, mirosind pachetul ca să simtă aroma bogată de tutun.

— Motivul pentru care te-am rugat să stai aici în apartament cu Thérèse este importanţa ta deosebită pentru reuşita misiunii, i-a spus Mitchell.

— Trebuia să văd dacă soţia mea era bine.

— Şi ai vorbit cu ea?

— Da.

— Şi n-ai mai vorbit cu nimeni altcineva?

— Cu cine, adică?

— Linia ta telefonică este în cuplaj?

— Nu. Îl aveam pentru afaceri. Pentru garaj.

— Iar ea este bine?

Thompson ridică din umeri.

— Pe cât se poate de bine.

— Şi acum eşti gata să mă ajuţi să-l găsesc pe Alfred Korte?

Thompson încuviinţă din cap.

— Bravo, eşti un om bun, zise Mitchell şi îşi puse prieteneşte o mână pe umărul lui, uitându-se spre faţa severă a lui Ginny, care ridicase din sprâncene.

Evident credea că englezul care îşi spunea Ferrand era un om slab.

— Data viitoare însă să nu mai rişti. Ai putea să fii ucis.

— Mă aflam departe de raidul aerian, iar actele mele de identitate sunt în ordine.

— Mă referam la Thérèse, îi spuse Mitchell.

Mitchell şi Thompson merseră spre vest din cel de-al doilea în cel de-al optulea arondisment al oraşului. Biblioteca Americană de pe Rue de Téhéran rămăsese deschisă în timpul ocupaţiei germane. Abonaţii francezi depindeau de bibliotecă pentru periodicele sale. Însă biblioteca furniza cărţi şi acelor americani al căror noroc secase, cărora nu li se mai permitea să locuiască în oraş şi care fuseseră internaţi. Lui Thompson i s-a spus să rămână pe stradă şi să stea la pândă după orice patrulă germană care ar putea veni la bibliotecă în timp ce Ginny cerea informaţii despre deschiderea unui abonament. Dacă se întâmpla ceva neplăcut în timp ce Mitchell îi punea întrebări persoanei de contact date de Burton, atunci Thompson şi Ginny urmau să însceneze o ceartă domestică pentru a distrage atenţia germanilor. Mitchell fu condus în birou şi adresă întrebările referitoare la închiderea librăriei femeii care o conducea.

— Nu mă interesează să vorbesc cu persoane necunoscute, indiferent cine te-a trimis. Mai spune-mi o dată, cum spuneai că te cheamă? întrebă femeia cu înfăţişare rafinată din spatele biroului ei decorat.

Avea vreo cincizeci şi ceva de ani, estimă Mitchell, dar putea trece drept o femeie care era cu zece ani mai tânără. După cum arătau hainele şi bijuteriile sale, Eva de Gerlier făcea parte din eşaloanele superioare ale societăţii pariziene, deşi Mitchell nu putea spune din ce stat american anume era accentul ei. Nu avea urechea formată pentru nuanţele inflexiunilor americane, dar bănuia că era de pe coasta de est şi se căsătorise cu un francez din clasa superioară.

— Garon, Pascal Garon, spuse Mitchell.

Mâna ei se mişca fără efort de-a latul unei foi de hârtie, stiloul fiind obişnuit să fie mângâiat de degetele ei. Lăsă jos

stiloul şi îşi ridică privirea spre Mitchell.

— Numele dumitale prezintă interes pentru germani? Ar fi încântaţi dacă le-aş înmâna foaia asta de hârtie? Întreb pentru că nu colaborez cu Rezistenţa. Aici respectăm regulile şi acesta este şi motivul pentru care nu am închis încă.

Mitchell se uită în jurul biroului, care se afla în partea din spate a bibliotecii. Sute de cărţi erau puse în teancuri pe podea, la perete, lângă ferestrele mari până în tavan şi care se deschideau spre o mică grădină. Când urcase pe scara interioară bogat decorată pentru a ajunge în biroul femeii, mai multe cărţi se aflau aşezate în vrafuri pe fiecare treaptă.

— Nu mi-am dat seama că aveţi atât de multe cărţi aici.

— Mai bine de o sută de mii, şi de ce ar fi trebuit să ştiţi?

— Am locuit la Paris.

— O, şi nu mai locuiţi?

— Am predat la universitate.

— Şi eu m-am mutat înapoi aici imediat după Ocupaţie. Însă îl ştiu pe doctorul Burton, o cunoştinţă a mea, şi n-a menţionat niciodată numele dumneavoastră.

— Cum anume a reuşit să rămână biblioteca deschisă?

Ea îl cântări o clipă din ochi.

— Credeţi că colaborăm?

Mitchell ridică din umeri.

— Hainele dumneavoastră sunt scumpe; la fel şi bijuteriile. Din câte văd, nu s-au schimbat multe în Paris de când au venit germanii. Casele de modă din Place Vendôme şi Ritz încă se mai ocupă de femeile îmbrăcate elegant. Oamenii încă mai câştigă mulţi bani din îngrijirea soţiilor de industriaşi, a actriţelor, a femeilor ofiţerilor germani şi a celor care colaborează cu duşmanul.

— Foarte bine, m’sieu Garon… dacă acesta este într-adevăr numele dumneavoastră. Accentul nu este cel al unui parizian. Bănuiesc că sunteţi englez. Modul de comportament este… prea politicos.

Ea ridică o sprânceană ca şi cum ar spune: „Nu-i aşa?”

— Suntem protejaţi de germani. Vorbiţi germana?

— Puţin.

— Predaţi limbile străine?

— Matematica.

— Ah, atunci înseamnă că vocabularul dumneavoastră este limitat. *Bibliotheksschutz.*

— Protejarea bibliotecii? întrebă Mitchell.

Ea dădu din cap.

— Chiar aşa. Doctorul Hermann Fuchs garantează siguranţa tuturor bibliotecilor din Europa ocupată. L-am cunoscut la o conferinţă înainte de război. Nu avem voie să primim evrei, ceea ce este mare păcat, deoarece sunt unii dintre cei mai loiali abonaţi ai noştri, şi există cu siguranţă şi autori interzişi. Dacă facem asta, ni se permite să funcţionăm fără nicio problemă.

— Şi cu toate astea au distrus bibliotecile din Polonia atunci când au invadat ţara.

— Şi au arestat şi omorât profesorii. Se pare că amândoi am fost cruţaţi.

— Şi norocoşi. Unul dintre oamenii care lucrează pentru dumneavoastră este evreu. Îl adăpostiţi. Frank Burton mi-a spus că l-a ascuns la spital o vreme şi mi-a mai zis că se poate avea încredere în dumneavoastră. Şi da, îndrăznesc să spun că germanii ar fi interesaţi de numele meu, mai devreme sau mai târziu.

Ea îl cântări din nou din ochi, iar atitudinea ei de gheaţă se mai înmuie. Zâmbi. Pentru a doua oară în acea zi, un nume aflat pe o bucată de hârtie de interes pentru poliţie şi Gestapo a fost arsă într-o scrumieră.

— Femeia care şi-a închis librăria… Ştiu unde este.

37

Mitchell ajunse împreună cu Peter Thompson în camerele lui madame Belvoir de deasupra unui atelier de retuşuri pentru îmbrăcăminte. I-au explicat cine i-a trimis şi urgenţa găsirii lui Alfred Korte. Proprietara librăriei, în vârstă de şaptezeci şi trei de ani, îşi sprijini coatele pe o măsuţă acoperită cu pânză, pătată de mâncare şi de vin care se vărsase în timp, unde vreo douăsprezece romane erau aşezate deschise unele peste altele. O farfurie ciobită servea drept scrumieră, fiind aproape plină cu mucuri de ţigară arse până la capăt. Îşi turnă în pahar ce mai rămăsese dintr-o sticlă de jumătate de vin roşu, fără etichetă, în timp ce asculta explicaţia bărbaţilor. Micul apartament avea un pat cu baldachin şi mirosea a urină de pisică. Ferestrele erau închise, soarele de aprilie pătrunzând printr-un mic geam într-o căldură înăbuşitoare prin ceaţa fumului de ţigară.

— De ce aş şti unde este? întrebă ea în cele din urmă.

— Madame, zise Thompson, trebuia să-l ajut să scape din librăria dumneavoastră. Însă când am ajuns acolo, locul era înţesat de germani. Străzile fuseseră blocate, iar situaţia părea fără ieşire.

Femeia fu cuprinsă pentru o clipă de o tuse foarte puternică, din piept. Mai bău nişte vin.

— Îmi amintesc că mi s-a spus că urma să vină cineva. *Résistants* nu au spus nimic despre vreun englez.

Ea ridică din umeri.

— Şi ce! Era prea târziu. Germanii şi poliţia au făcut o razie prin librărie şi la pălărierul de alături. Mă îndoiesc că îl căutau pe bătrân. Doar un apel neplăcut la întâmplare.

Se uită la Thompson.

— Şi nu s-a mai întors nimeni niciodată. Te-ai speriat, nu?

— Da, recunoscu Thompson.

Madame se încruntă.

— Voi, tinerii, nu ştiţi ce este frica. L-am ascuns timp de săptămâni în şir, în ciuda căutărilor lor. Apoi a devenit prea

mult. Nu am nimic altceva în afară de blestemaţii de clienţi germani. În majoritate ofiţeri, dar i-au speriat de moarte pe clienţii obişnuiţi francezi. Nu că şi-ar mai fi permis cineva să mai cumpere cărţi.

Oftă.

— Mai devreme sau mai târziu, l-ar fi găsit. Oricum, nu mai voiam să mai fac bani de la germani.

— Şi atunci? întrebă Mitchell.

— Şi atunci ce era să fac? Să-l arunc în stradă? Era un om cu şcoală. Citea foarte mult. Discutam despre literatură.

— Aici? spuse Mitchell.

— Bineînţeles că aici. Unde crezi? Dormea pe canapea.

Trase fumul în piept, iar după aceea se uită la el.

— N-a fost nimic lipsit de cuviinţă.

— Bineînţeles că nu, madame Belvoir, spuse Thompson, respingând imaginea pe care o sugera o asemenea legătură.

— Şi atunci unde este acum? întrebă Mitchell.

— Cel mai probabil mort. S-a îmbolnăvit în urmă cu câteva săptămâni. L-am dus la spital.

— Nu la Spitalul American? se interesă Mitchell.

Dacă ar fi fost aşa, atunci ironia era mai mare decât ar putea suporta cineva.

Se uită la Mitchell de parcă ar fi fost idiot.

— Nu, sigur că nu. Secţiile lor sunt pline.

Mitchell îşi ascunse dezamăgirea. Madame stârci în scrumieră ce mai rămase din ţigară.

— Hôtel-Dieu l-a primit.

Mitchell sună la Frank Burton de la un chioşc şi-l rugă să-l trimită pe Jean Bernard peste drum, la Hôtel-Dieu. Madame Belvoir îi dăduse germanului cartea de identitate a fostului său soţ decedat, precum şi numele, Yves Belvoir. Un bătrân care te privea din imaginea de pe actul de identitate ar fi părut oricui la fel ca orice alt bătrân.

— Ce altceva puteam să fac? zise ea.

Nu avea cum ajunge la oamenii care falsificau documente. Făcuse ce putuse mai bine. Restul era în

mâinile lui Dumnezeu.

— În regulă, îi spuse Mitchell lui Thompson. Îl vom lua de acolo şi-l ducem la Spitalul American până când pot aranja un avion pentru el.

— Hôtel-Dieu este vizavi de Préfecture de Police. Este un punct fierbinte pentru Gestapo şi inspecţiile inopinate ale poliţiei. E prea periculos. Trebuie să găsim o altă cale.

— Ţine-ţi firea, spuse Mitchell. Am o persoană de legătură la ambele spitale. Odată ce am intrat, vom găsi o cale de ieşire.

— Nu pot. Îmi pare rău! Este o blestemată de capcană a morţii. Chiar vizavi de Préfecture, spuse el pentru a sublinia ideea.

Senzaţia tot mai mare de anxietate a lui Mitchell fu pusă la grea încercare. Dacă putea să-l scoată pe Alfred Korte din Franţa, atunci ar fi îndeplinit ceea ce voiau şefii lui de la Londra, iar el ar fi fost liber să se concentreze pe hărţuirea duşmanului şi găsirea fiicei lui.

— Câteva ore în plus, Peter. Atât. Şi după aceea poţi pleca acasă.

Lacrimile umplură ochii lui Thompson.

— Bine, murmură el.

Mitchell, Ginny şi Thompson se îndreptară spre spital pe străzi lăturalnice, evitând arterele principale. Tocmai cotiseră pe o străduţă când Mitchell văzu un Traction Avant poziţionat de-a curmezişul străzii, care bloca accesul în spital. Vreo şase jandarmi se aflau pe trotuarul opus, cu bastoanele ţinute în mâinile întinse, în timp ce adunau pietonii spre peretele opus, unde oameni din Gestapo în civil efectuau o verificare a actelor de identitate. Un camion german îşi revărsase încărcătura de soldaţi, iar aceştia se răspândiră de-a lungul pavajului din apropiere.

Gâtul lui Mitchell se contractă în timp ce bătăile inimii i se înteţiră. Thompson părea paralizat, faţa fiindu-i schimonosită de frică.

— Continuă să mergi, insistă Mitchell.

Îl prinse de braţ pe Thompson, forţându-l să ţină ritmul.

Mitchell putea simţi opoziţia din corpul său şi se temu că panica lui Thompson l-ar face să fugă, după care el şi Ginny ar deveni imediat suspecţi.

— Nu spune nimic, insistă Mitchell. Te ducem la spital pentru că eşti bolnav. Dacă ne verifică, ne vor găsi armele. Fii gata să le foloseşti.

Înainte ca Thompson să poată obiecta, jandarmii i-au condus în faţă, acolo unde se stătea la coadă, fiind verificaţi de un ofiţer de la Gestapo îmbrăcat în haine civile. Numărul de oameni prinşi cu ocazia raziei însemna că inspecţia era realizată cu mare eficienţă. Omul care stârnea atât de multă teamă părea în ochii lui Mitchell suficient de tânăr pentru a studia la Sorbona în loc să semene teroare prin simpla lui prezenţă pe străzile Parisului. Leitmann nu întrerupse nicio clipă ritmul verificării celor care stăteau la coadă în faţa lui. Inspecta cartea de identitate, verifica chipul, returna cartea de identitate, iar persoana pleca. Mitchell simţi cum transpiraţia îi gâdilă coloana vertebrală. Thompson tremura incontrolabil, fruntea fiindu-i toată broboane de sudoare. Mitchell îşi scoase pălăria de pe cap fără ca nimeni să-i fi spus, astfel încât faţa să-i poată fi comparată cu fotografia din cartea de identitate. Ginny era la câţiva paşi în spatele lui.

Leitmann se uită la bărbatul aflat lângă Mitchell. Mâna lui Thompson tremura în timp ce-i oferea cartea de identitate. Mitchell era încordat. Leitmann trase cardul din mâna lui Thompson.

— Ce se întâmplă cu tine?

Thompson se bâlbâi îngrozitor, de parcă ar fi încercat să formeze cuvinte.

— E bolnav de-o săptămână, spuse Mitchell. Lucrează la abator. Credem că a luat ceva de la vreo bucată de carne infestată. Sperăm să nu fie contagios.

În timp ce Leitmann făcu un pas involuntar înapoi, unul dintre soldaţii care se apropia a întrerupt căutarea.

— Herr Leitmann, a venit un mesaj radio pentru dumneavoastră ca să vă întoarceţi imediat la Cartierul General.

Iritat, Leitmann se întoarse spre soldat.

— Eu am să decid când plec. Spune-le că mai am nevoie de o oră, zise el distrat, punând cartea de identitate înapoi în mâna lui Thompson.

— Duce-ţi-l în casă. Voi chiar sunteţi proşti. Nici măcar n-ar fi trebuit să iasă pe-afară. Plecaţi!

Identitatea lui Mitchell fu ignorată ca prin farmec. Îl sprijini pe Thompson până trecură de bariera de soldaţi şi în curând scăpară de control. Soldatul care adusese mesajul ofiţerului din Gestapo probabil că a mai spus ceva după aceea, deoarece Mitchell l-a auzit pe ofiţer ridicând vocea.

— Taci din gură! Ţi-am spus – mă duc când am terminat şi sunt gata. Eu stabilesc ce anume are prioritate aici.

Mitchell îl ţinea bine pe Thompson în timp ce Ginny li se alătura.

— Aşteaptă peste stradă la cafenea. Odată ce obţin lucrul pentru care am venit, va trebui să cântăm după ureche.

Ginny se întoarse pe dată; ştia că nu trebuia să pună la îndoială ce spunea Mitchell într-un moment atât de critic. În timp ce fata traversa strada, Mitchell îi zâmbi încurajator lui Thompson.

— Aproape am terminat. Te-ai descurcat foarte bine. Haide, acum respiră adânc de câteva ori şi acuşi ajungem acasă bine, sănătoşi.

Thompson îşi puse o expresie stoică pe faţă şi îi zâmbi şi el lui Mitchell.

— Îmi pare rău, bătrâne, m-am prăbuşit pur şi simplu când m-am gândit la ce puteau să-mi facă ticăloşii ăia. Sunt un laş îngrozitor.

— Nu, nu eşti, îi spuse Mitchell, vocea lui fiind cuprinsă de o căldură autentică. Un laş nu ar fi în stare să facă ce-ai făcut tu.

38

Când au păşit înăuntru, Jean Bernard îi aştepta. Coridorul lung părea să se întindă pe întreaga lungime a clădirii. Era ciudat de tăcut, auzindu-se doar pantofii lor ţăcănind pe pardoseala de marmură. Mitchell îl prezentă rapid pe Jean Bernard lui Thompson şi îi explică medicului francez că Thompson fusese cel care încercase să-l ajute pe omul de ştiinţă fugar german. Vocea lui Mitchell abia dacă se auzea ceva mai sus de tăria unei şoapte în vastitatea coridorului.

— Trebuie să fim precauţi, spuse Pascal. Nu toate asistentele de aici sunt antigermane.

— Cât de bolnav este bătrânul? întrebă Thompson.

— A avut pneumonie şi era malnutrit, însă din câte mi-am dat seama, s-a recuperat bine. Va fi slăbit în continuare, dar cred că va fi suficient de puternic pentru a putea călători, spuse Jean Bernard în timp ce-i conducea spre două uşi batante mari ale unei secţii cu cinci paturi. Trebuie să fim atenţi. Este o asistentă din secţie asupra căreia am fost prevenit. Spitalul crede că este pe statul de plată al poliţiei sau al Gestapoului, iar tura ei va începe în curând. Apoi, un bărbat a fost omorât aici recent, împuşcat în patul lui. Nimeni nu va vorbi despre asta, însă toată lumea se uită peste umăr. Nu par să existe prea multe îndoieli că a fost cineva din SS sau de la Gestapo.

Arătă spre un bărbat aflat în cel mai apropiat pat de ei şi imediat a tras în jurul lui draperia care îi asigura intimitatea.

— Acesta este omul pe care-l căutaţi.

Peter Thompson făcu câţiva paşi în faţă şi se aşeză pe un scaun aflat aproape de locul unde Alfred Korte stătea în pat, pe jumătate ridicat. Zâmbi când îl văzu pe englezul înalt şi îşi întinse mâinile pentru a le strânge pe ale lui Thompson.

— Te-ai întors, spuse el, accentul lui fiind neîndoielnic german. Ştiam că te vei întoarce.

— Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult timp, dar când

am venit să te iau de la librărie, locul roia de soldaţi şi de Gestapo.

Korte îl bătu uşor pe Thompson pe dosul mâinii.

— Da, ar fi fost imposibil pentru tine să mă scoţi atunci, dar a avut cineva grijă de mine. Acum că eşti aici, ce-o să se întâmple?

Thompson încuviinţă din cap în direcţia lui Mitchell.

— Omul ăsta te va duce în Anglia. Va mai dura câteva zile, însă trebuie să ai încredere în el.

— Foarte bine. Dacă spui că trebuie, atunci voi avea.

Clătină din cap în semn de mulţumire pentru Mitchell.

— N-ar trebui să stăm prea mult timp aici şi acum, spuse Jean Bernard. Acestea nu sunt orele oficiale de vizită. Pascal, ştim dacă acest Yves Belvoir se află pe lista celor căutaţi de Gestapo sau de poliţie?

Lui Mitchell nu i-a dat prin cap că s-ar putea să fie aşa. Nu ştia nimic despre fostul soţ decedat al lui madame Belvoir. Fusese arestat vreodată pentru vreo infracţiune măruntă? Sau interogat indiferent de motiv de către autorităţi? Dacă da, atunci Alfred Korte nu mai putea risca să folosească actele de identitate ale lui Belvoir. Nu ar fi nevoie decât de o verificare întâmplătoare a actelor, iar bătrânul ar fi arestat.

— Nu ştiu.

Mitchell simţi incertitudinea cum îi scurmă în stomac. Se aflau la câteva minute distanţă de a-l scoate pe Korte afară, în stradă.

Jean Bernard încuviinţă din cap.

— M-am gândit că este puţin probabil să fi avut timp să verifici. Un bărbat de o vârstă apropiată a murit noaptea trecută. În fiecare zi poliţia adună actele de identitate ale oricărei persoane care a murit. Nu au fost încă pe aici, dar pentru a-ţi da o şansă pe străzi am schimbat aceste documente cu cele ale bărbatului mort.

Jean Bernard zâmbi.

— Pentru orice eventualitate. Din câte ştiu, omul care a murit nu se află pe nicio listă a poliţiei.

— Cum îl scoatem afară pe Korte? întrebă Mitchell.

— O dubă mortuară va aştepta în faţă pentru a prelua cadavrul. Sunt obligaţi să-l oprească pe şofer şi să verifice duba. Aceasta este cea mai bună diversiune la care putem spera.

Îi înmână lui Mitchell o foaie de hârtie îndoită care părea să fie un document oficial.

— Este un duplicat al unui certificat de deces pe care l-am semnat pentru Alfred Korte. Dacă sunteţi descoperiţi şi-l găsesc asupra voastră, cel puţin el are o şansă.

Jean Bernard şi Peter Thompson l-au îmbrăcat în scurtă vreme pe bătrânul Korte cu costumul şi pardesiul său. Nu se ţinea bine pe picioare, dar Mitchell îl susţinu în timp ce-l scoteau afară din secţie şi apoi de-a lungul coridorului spre ieşire.

— Trebuie să mă întorc şi să mă asigur că toate documentele sunt în ordine, spuse Jean Bernard.

Dădu mâna cu cei trei bărbaţi.

— Pascal, voi vorbi cu tine din nou cât de curând, fără îndoială. Iar pe dumneata, domnule, îi spuse el lui Korte, te voi vedea mai devreme decât crezi.

Se întoarse înapoi în secţie.

— Ce-a vrut să spună? întrebă Korte.

— Vei afla cât de curând, îi spuse Mitchell.

— Peter, ia-ţi rămas-bun de la *Herr* Korte. Ai făcut tot ce te-am rugat. Du-te acasă cu binecuvântările mele.

— Ai familie? întrebă Korte.

— Da. Mă aşteaptă, spuse Thompson.

— A, bine. Atunci grăbeşte-te la nevastă şi copii. Sunt recunoscător că te-ai întors şi l-ai adus pe domnul acesta cu tine. În scurtă vreme voi fi în Anglia datorită curajului tău.

— Vă mulţumesc, domnule! Sunteţi foarte amabil, spuse Thompson, şi cu o ultimă aplecare din cap în semn de rămas-bun coborî scările şi ieşi în stradă.

— Cum te cheamă? întrebă Korte întorcându-se spre Mitchell.

— Pascal Garon, zise Mitchell.

— Şi încotro mergem acum, m’sieu Garon?

— Pe uşa din spate, spuse Mitchell.

Lui Ginny Lindhurst nu-i era clar ce se petrecuse în minutele care au urmat după ce Mitchell şi bătrânul au ajuns în stradă. Stătea la pândă în cafeneaua aflată vizavi de duba mortuară când uşile acesteia au fost închise, iar şoferul ei se îndreptă spre intrarea din spate. Imediat cum duba a ajuns în stradă, cordoanele de poliţie şi cel german se schimbară. Poate că a fost pur şi simplu numai ghinion sau poate că cineva de la spital bănuia că ceva nu era în regulă. Indiferent care ar fi fost motivul, Gestapoul şi poliţia au oprit duba mortuară şi l-au scos afară pe şofer. Au verificat documentele omului, după care agentul de la Gestapo în civil îl puse să deschidă uşile din spate. Vocile erau ridicate şi după aceea cadavrul fu luat pe o targă, iar agentul de la Gestapo îl instrui pe Feldgendarme-ul german să verifice chipul celui decedat într-un album de buzunar plin cu fotografii. Îl auzi răspunzând că nu căutau pe nimeni şi că numele de pe certificatul de deces era al cuiva pe nume Yves Belvoir. Când soldaţii au pus la loc cadavrul în duba mortuară, Mitchell şi bărbatul care era cu el se aflau deja la cincizeci de metri de cordon, îndepărtându-se de inspecţia inopinată. Plecând de la masă, Ginny se duse mai departe pe trotuar. În spatele ei, un brutar descărca marfa din dubiţă la uşa din spate a cafenelei. Peste drum, soldaţii şi jandarmii începură iar să se risipească. Ea văzu că Thompson scăpase de cordon. Privi în direcţia ei şi îi zâmbi rapid. Scăpase de pericol. Ea se uită în dreapta sa şi văzu doi jandarmi care priveau în josul străzii spre locul unde Mitchell şi încărcătura lui care se mişca încet se opriseră; bătrânul, slăbit de efort, se prăbuşise sprijinit de un perete. Mitchell se uită în spate, în timp ce jandarmii îi strigară să rămână unde era.

Solicitarea adresată celor doi bărbaţi de a se opri atrase atenţia celorlalţi soldaţi şi a agentului de la Gestapo. Soldaţii începură să strige, iar cei doi jandarmi se îndreptară în pas rapid spre locul unde Mitchell încerca să-l sprijine pe bărbatul slăbit să meargă pe stradă. Poliţia

germană şi cea franceză stăteau cu spatele la Ginny şi Thompson; pietonii, simţind că ceva nu era în regulă, s-au grăbit să treacă mai departe. Acum germanii strigau la Mitchell să se oprească. Ginny duse mâna în buzunar ca să ia pistolul, dar înainte de a-l scoate, îl auzi pe Thompson strigând:

— Pascal!

Germanii se întoarseră.

Thompson, în picioare în mijlocul străzii, cu mâna întinsă, începu să tragă. Toată lumea fugi speriată. Patronii cafenelei se lăsară la podea. Thompson continuă să tragă, gloanţele sale ratându-şi mult ţinta. Soldaţii îngenunchează, cu puştile pe umeri. Au fost răniţi un soldat şi un jandarm francez. Apoi o rafală de gloanţe îl lovi pe Thompson din plin. Se răsuci, cu braţele larg deschise, şi căzu, un picior fiind îndoit sub celălalt, iar arma ateriză undeva la câţiva metri depărtare. Sângele se scurgea de sub el. Prudenţi, soldaţii avansau către el. Ginny îi văzu pe Mitchell şi Korte fugind şi scăpând. Ea se întoarse spre dubiţa brutarului – şoferul nu se vedea pe nicăieri. Trântind uşile, urcă în scaunul şoferului şi conduse spre Mitchell. Soldaţii urlau comenzi şi-i făceau semne să oprească. Încetini când trecu pe lângă Thompson. Ochii îi erau deschişi, sângele prelingându-i-se din gură în timp ce încerca să ajungă la pistol. În acel moment privirile li se întâlniră. Ginny îşi încleştă mâinile pe volan în timp ce lăsa în urmă haosul. Lacrimile îi înţepau ochii; i se tăie respiraţia când se forţă să se concentreze. Urechile îi ţiuiau încă de la focurile de armă. Câteva minute au lipsit pentru a face şi ea la fel ca Thompson. Un act instinctiv de a salva pe altcineva. Fierea îi urcă în gât; înghiţi înapoi lichidul acid, trase lacom aer în piept, îşi trecu o mână peste ochi şi-şi şterse lacrimile care-i înceţoşau vederea, apoi trase duba după colţ unde aşteptau Mitchell şi bărbatul pe jumătate prăbuşit.

39

În dimineaţa schimburilor de focuri din afara spitalului, Stolz se sculă din pat dându-i un sărut lui Dominique Lesaux, care rămase în pat, amintindu-i că urmau să meargă s-o asculte cântând pe Edith Piaf la Casino de Paris în acea seară. În momentul în care parizienii se treziseră deja şi plecau la serviciu, Stolz se întâlnise cu personalul său şi aflase că omul pe care Hauptmann Koenig îl văzuse tras în sus pe scări, apoi torturat, murise în urma unui atac de cord. Singurele informaţii pe care le-au aflat de la el cei care l-au interogat era că un agent trebuia să ajungă în oraş şi că numele lui era Pascal, ceea ce sursa lui Stolz a confirmat, şi că fusese aranjat un apartament ca loc în care acel agent să stea în siguranţă. Tocmai aceste informaţii au dus la cordoanele de verificare din apropierea spitalului.

După schimbul de focuri, Stolz vizită locul faptei şi inspectă trupul omului care strigase numele Pascal înainte de a fi împuşcat.

— Acesta este Pascal? întrebă Stolz, în timp ce Leitmann ridica pătura care acoperea trupul lui Peter Thompson.

Sângele se închega deja, iar în ciuda răcorii zilei, muştele începuseră să se adune pe cadavru.

Leitmann trase dintr-o ţigară şi studie trupul încovoiat. Ridică din umeri în timp ce se uita la străzile din jur.

— Nu ştiu, domnule colonel. De ce ar face un asemenea gest măreţ? Trebuie să fi ştiut că va fi împuşcat. Stătea pur şi simplu acolo în picioare şi trăgea înspre noi. Nici măcar n-a încercat să se pună la adăpost.

— Poate voia să devină martir, spuse Stolz.

— Doar dacă nu striga pe cineva din mulţime pentru a-l avertiza.

— A fost identificat?

— Charles Ferrand. Înregistrat într-un sătuc din sud.

— Atunci ar putea fi el. Ştim că Pascal a călătorit în sud, spuse Stolz.

— Nu era nimeni cu acest nume în imediata apropiere

când aţi securizat zona şi aţi verificat cărţile de identitate?

— Nimeni. Aveam mai bine de o sută de persoane reţinute în afara spitalului şi pe acea stradă. Am gâtuit întreaga zonă, având patru echipe în district în jurul adresei pe care am obţinut-o de la omul pe care l-am interogat.

— Şi?

— Numai un apartament gol cu câteva saltele pe jos. A fost gol ani de zile. Nu era nimic acolo, domnule. Când acest bărbat a fost împuşcat, am crezut că l-am recunoscut ca fiind unul dintre cei pe care i-am verificat. Era cu un alt bărbat care spunea că acesta era bolnav. Se afla într-o stare foarte proastă şi nu se prefăcea. Un lucru care ar merita urmărit a fost furtul dubiţei unui brutar cu care făcea livrările de la acea cafenea, la câteva clipe după ce au încetat împuşcăturile.

— Şi ce să înţelegem de aici? Să presupunem că acest bărbat nu era un fanatic şi că nu este Pascal, iar locul de siguranţă pe care l-a stabilit Rezistenţa nu a fost utilizat. Să mai presupunem că dubiţa brutăriei nu a fost luată pentru conţinutul ei, ci utilizată ca vehicul pentru a scăpa. Aş spune că Pascal a luat propriile decizii şi că însoţitorul acestui bărbat – arătă spre trupul neînsufleţit al lui Thompson – este cel pe care trebuie să-l găsim. Ţi-l aduci aminte?

— Nu, domnule colonel. Verificam prea multe persoane pentru ca faţa vreuneia dintre ele să iasă în evidentă.

— Este un inspector de la Miliţie care vine dintr-un orăşel şi care l-a intervievat pe Pascal Garon. Ţineţi cadavrul acestui om la morgă pentru identificare. Nu va avea loc nicio înmormântare până când nu spun eu. Predaţi francezilor investigarea morţii sale. Şi spuneţi-le să găsească dubiţa aia.

Stolz mai aruncă o ultimă privire bărbatului mort de la picioarele sale. Ochii pe jumătate închişi erau somnoroşi de opaci, iar buzele uşor întredeschise dădeau impresia că zâmbeşte.

★

Dubiţa brutăriei a fost descoperită în ziua următoare la

sud de râu, departe de Spitalul American, de unde Mitchell şi Ginny îl scoseseră pe furiş pe Alfred Korte pe uşa din spate. Burton asigurase un pat pentru el în secţia de boli infecţioase pentru pacienţii care sufereau de afecţiuni transmisibile. Numai lui Frank Burton şi Jean Bernard, alături de două asistente, li se permitea să intre la el. Se spera că două sau trei zile în grija unităţii americane l-ar pune pe picioare pentru călătoria de întoarcere în Anglia, atunci când luna ar fi fost aşa cum trebuie pentru ca Lysander să poată zbura. Mitchell şi Ginny s-au întors în apartament şi dormiră timp de douăsprezece ore, epuizaţi de tensiunea faptului de a scăpa din capcana germanilor şi de a privi neajutoraţi cum Peter Thompson s-a sacrificat.

După ce dormiră şi se spălară, s-au simţit revigoraţi şi au luat micul-dejun până veni timpul ca Ginny să-şi facă transmisia programată. Trimise mesajul la Londra că prietenul lor pe care-l credeau pierdut de mult timp fusese găsit şi că era necesar un transport. Mitchell stătea şi asculta ţăcănitul ritmic şi stabil al tastelor Morse. Admira curajul tinerei femei şi gândirea ei rapidă. Prezenţa sa de spirit probabil că îi salvase pe Mitchell şi pe Alfred Korte. Dacă nu ar fi furat dubiţa brutarului, probabil că ar fi fost ridicat – nu ar fi reuşit să-l care pe Korte mai departe. Fata îşi asumase un mare risc – putea să fie oprită imediat după încetarea împuşcăturilor.

Moartea lui Thompson a fost un şoc de pe urma căruia ştiau că trebuie să-şi revină. Dacă reţeaua Gideon urma să fie înfiinţată, atunci trebuiau făcute planuri, iar acţiunea lor să fie implementată. Sacrificiul lui fusese un act de un curaj incredibil, însă nu era timp să exploreze sentimentele de pierdere. Munca lor trebuia să continue. Ginny îi dădu lui Mitchell o bucată de hârtie cu un mesaj decodificat.

— Alain Ory este în viaţă. A contactat Londra. Cei de acolo vor să te întâlneşti cu el. Se deplasează prin oraş, speriat că germanii sunt pe urmele sale.

Mitchell analiză mesajul. Dacă s-ar putea întâlni cu Ory, ar putea afla mai multe despre moartea soţiei sale şi poate să verifice dacă fiica lui era la închisoarea La Santé.

— Confirm, spuse el. Spuneţi-ne unde şi când.

Ea se întoarse la tastatura Morse. Aşteptă, ascultă un răspuns. Îşi verifică foile cu coduri şi, fără să fie nevoie să treacă răspunsul Londrei pe hârtie, dădu jos imediat antena de pe şina draperiei.

— În fiecare zi. Café Claire este pe o stradă lăturalnică faţă de Rue des Francs-Bourgeois. Ora cinci.

Ea închise aparatul şi ascunse valiza sub pat.

Mitchell îşi verifică ceasul şi despături o hartă a Parisului, degetul lui trasând o rută de la apartament către locul de întâlnire.

— Nu mi-o amintesc. Iat-o... în regulă, vom merge separat. Tu iei un troleibuz de aici, din colţul ăsta şi cobori la un bloc distanţă. Cafeneaua se află în partea opusă a intersecţiei. Dacă pleci acum, vei ajunge acolo înaintea mea. Găseşte un loc de unde să poţi pândi. Nu uita, nu sta nicăieri prea mult. Dacă el este acolo şi respectă instruirea primită, nu va sta mai mult de cincisprezece sau douăzeci de minute. Vom pândi cine vine şi cine pleacă.

Ginny dădu aprobator din cap, îşi puse pardesiul pe ea şi geanta pe umăr.

— Ne vedem înapoi aici după aia.

El ascultă, în timp ce tocurile ei ţăcăneau în jos pe scări. Auzi uşa de la apartamentul de mai jos deschizându-se şi închizându-se de parcă ocupanţii săi s-ar fi uitat la Ginny care pleca. Mai stătu o clipă şi după aceea, mulţumit că nu mai era nimeni pe scări, îşi luă pardesiul şi pălăria. Îşi dorea să fi avut timp să-l contacteze pe Gaétan şi să-l roage să i-l descrie pe Alain Ory. Când colonelul Beaumont şi maiorul Knight l-au abordat prima dată, i-au arătat o fotografie a transmisionistului, însă ziua aceea în camera din locuinţa lui părea atât de îndepărtată, încât nu-şi mai aducea aminte cum arăta omul respectiv.

Locotenentul Hesler fugi din camera de transmisiuni şi abia mai respirând se prezentă la Hauptmann Koenig.

— Domnule, am confirmare de la Londra că Pascal se va duce la locul de întâlnire aranjat.

— Azi?

— Da, domnule maior.

Koenig luă foaia cu mesajul de la Hesler şi se uită la ea de parcă s-ar fi îndoit de veridicitatea informaţiei ofiţerului de la transmisiuni.

— Vino cu mine!

Hesler îl urmă pe Koenig pe coridor până în biroul lui Stolz. Hesler abia îşi mai putea stăpâni entuziasmul, în timp ce Koenig bătu la uşa colonelului. Poftiţi înăuntru, cei doi bărbaţi luară imediat poziţia de drepţi şi aşteptau în linişte.

Stolz îşi ridică ochii de pe un raport pe care îl analiza.

— Domnule colonel, locotenentul Hesler a primit în cele din urmă confirmarea că agentul englez a fost de acord să meargă la întâlnire.

Făcu un pas înainte şi îi înmână lui Stolz foaia de hârtie.

— Nu este nicio îndoială? spuse Stolz.

— Niciuna, domnule.

— Şi nu au cerut confirmarea că transmisionistul lor nu era ameninţat?

Hesler zâmbi.

— Securitatea lor este una de amatori, domnule colonel. Cred că se bazează în întregime pe recunoaşterea stilului de a transmite al operatorului lor.

— Şi datorăm asta competenţelor dumitale, locotenente Hesler. Voi transmite la Berlin acest lucru în raportul meu. Felicitări! Fii atent şi continuă să-l supraveghezi pe transmisionistul pe care-l au în oraş. Domnilor, trebuie să faceţi acest joc dând dovadă de pricepere şi răbdare. Cu cât britanicii cred mai mult că Alain Ory este în viaţă, cu atât mai puternică va fi poziţia noastră aici în capturarea agenţilor lor. Pe colaboratori nu te poţi baza decât numai într-o anumită măsură. Dacă Pascal este englezul Mitchell, aşa cum suspectez, atunci vom da la iveală multe nume ale celor care îi ajută pe terorişti. Locotenente Hesler, voi avea grijă să ţi se dea mai multe resurse şi dube de detectare a undelor radio pentru a-l depista pe transmisionistul lor de aici.

Hesler îşi lăsă capul în jos în semn de recunoaştere, apoi

luă poziţia de drepţi şi se întoarse în camera de transmisiuni.

Stolz dădu din cap către ofiţerul de la transmisiuni care se retrăgea.

— Ce ţi-am spus eu, Koenig? Omul ăla este un geniu. Ştiu cum să aleg cei mai buni oameni. Inclusiv pe tine. Cheamă-l imediat la mine pe Leitmann. După schimbul de focuri de la spital, l-ar putea recunoaşte pe acest Pascal când ajunge la cafenea. Vreau să fie luate toate precauţiile. Trebuie să blocăm străzile şi să fim gata să ne deplasăm imediat ce a fost identificat.

40

Graba cu care Mitchell îşi făcea loc cu coatele prin mulţimea de la metrou era dată de un amestec de trepidaţie şi speranţă. Instinctele sale îi spuneau că întâlnirea cu Alain Ory era riscantă, dar nu se putea opri să nu spere că transmisionistul fugar ar putea arunca mai multă lumină asupra a ceea ce se întâmplase cu soţia şi fiica sa. Vagonul înghesuit al metroului se legăna zgomotos în timp ce roţile scârţâiau la fiecare cotitură a şinei. Fumul de ţigară stătea agăţat în aer şi de hainele pasagerilor; aerul înăbuşitor era plin de o aromă dulce-greţoasă de parfum ieftin. Corpurile bărbaţilor şi femeilor erau presate unele de altele într-un act neconsumat decât, poate, în imaginaţie. Mitchell îi privea pe ceilalţi pasageri. Cei mai mulţi dintre ei păreau epuizaţi, cu feţele trase din cauza mâncării puţine şi a lipsei de somn. Nimeni nu părea să-i acorde vreo atenţie, dar grija neîncetată de a fi urmărit îi ascuţiseră simţurile. În timp ce-şi croia drum în stradă, aglomeraţia se mai potoli, iar atunci când trecură de porţile de pe platformă, Mitchell văzu cinci sau şase jandarmi care verificau cărţile de identitate. Nici urmă de oameni de la Gestapo în haine civile sau de detectivi, prin urmare se gândi că nu era decât o altă verificare obişnuită. O staţie de metrou era întotdeauna un teren bun de vânătoare, însă de data aceasta verificarea părea aproape superficială, jandarmii fiind mai interesaţi să verifice oamenii cât mai repede posibil. Unul dintre ei se uită la ceas, îi spuse ceva altuia, şi făcu semn ca două sau trei persoane să treacă deodată. Bărbaţii urmau să iasă din tură şi se grăbeau să termine verificarea inopinată, bănui Mitchell. Pe măsură ce fiecare persoană era oprită, aceasta era obligată să-şi spună numele, care era verificat cu cartea de identitate. Era un simplu truc. Un moment de tensiune alimentat de frică ar putea determina pe cineva cu o identitate falsă să-şi recunoască numele real în locul celui trecut în actele falsificate. Un bărbat şi o femeie erau traşi deoparte şi

chestionaţi, dar eliberaţi, iar după aceea un alt bărbat a fost tras din mulţime şi dus la un sergent care avea o servietă cu o curea, purtată ca un rucsac pe piept. Documentele bărbatului reţinut au fost verificate din nou, iar sergentul luă o carte de identitate din servietă şi trecu printre fotografii. Mulţumit, sergentul îşi instrui oamenii să returneze cartea de identitate şi să elibereze suspectul. Ar putea fi ceva la fel de inocent cu a avea acelaşi nume cu al cuiva căutat de poliţie, se gândi Mitchell în timp ce-şi abătea ochii şi îşi târî picioarele la coadă pentru a-şi prezenta cartea de identitate.

— Pălăria, spuse jandarmul. Ştii procedura.

Mitchell se conformă, privind în depărtare. Contactul vizual cu cei care controlau legea putea fi văzut ca o provocare. Jandarmul îi studie faţa lui Mitchell.

— Numele?

— Pascal Garon, răspunse Mitchell.

Documentul de identitate fu închis, dat înapoi, iar lui Mitchell i se spuse să meargă mai departe. Se îndreptă spre stradă. Această ţinere în loc îl făcuse deja să întârzie. Aproape că ajunsese în stradă când auzi în urma sa un „Tu!” strigat de o voce autoritară.

Inima lui Mitchell începu să bată mai tare. Îşi controlă dorinţa de a scăpa de alte întrebări riscând să se piardă pe strada aglomerată. Se întoarse cu faţa spre sergentul cu servieta. Era singur, ceilalţi îndepărtându-se de scările de metrou, verificând ultimii pasageri.

— Te cunosc, spuse ofiţerul. Tu eşti, nu-i aşa? Henri. Henri Mitchell. Prima dată nu te-am recunoscut, nu fără barbă.

Mâna lui Mitchell era cufundată adânc în buzunar, gata să scoată pistolul automat.

— Henri, nu fi aşa îngrijorat. Sunt eu, Jules Vanves. Îţi aduci aminte? Am predat istoria. Ce mai faci, prietene?

Mitchell abia îşi reţinu un oftat de uşurare şi îşi trase la loc mâna de pe patul pistolului pentru a strânge mâna întinsă a omului.

— Bine, Jules. Mulţumesc! Nici eu nu te-am recunoscut.

Era… ăăă…

Lovi uşor cu degetul în zona de sub nas. Jandarmul avea o mustaţă ca o omidă care se întindea de-a lungul buzei.

— E o noutate. Mănâncă. Presupun că de asta ai scăpat de mustăţi, nu-i aşa?

— Exact.

— Vino cu mine, hai să bem ceva! A trecut prea mult timp.

— Păi, trebuia să mă întâlnesc cu cineva.

— Unde?

— Pe-aici, pe-aproape. La Café Claire.

— Perfect. Eu mi-am încheiat tura. O cunosc bine. Acest arondisment este zona mea.

Îşi puse prieteneşte un braţ pe umerii lui Mitchell şi-l conduse spre stradă, în timp ce Mitchell îşi frământa creierul ca să-şi aducă aminte ceva despre el.

— Nu te învinovăţesc pentru că nu m-ai recunoscut, spuse Vanves. Eu, în poliţie?! Cine s-ar fi gândit, nu-i aşa?

Amintirile lui Mitchell despre el începură să revină. Fusese lector începător la departamentul de istorie al universităţii, un profesor bun care era devotat studenţilor săi.

— Jules, nu m-am gândit niciodată că te vei lăsa de predat.

— Ah, nici eu, dar lasă-mă să-ţi spun că ai plecat la momentul oportun. Devenisem atât de sătul şi de obosit de sistemul de educaţie. Biserica, Statul şi socialiştii, interferau cu toţii la final. Şi au dat afară mai bine de o mie de profesori pentru că erau francmasoni. Eu am fost unul dintre ei.

— Nu ştiam asta, răspunse Mitchell.

Poate că şansa de a se fi întâlnit cu Vanves ar putea fi un dar de la zeii războiului. Ar putea avea legături la care ar fi putut apela şi ar putea fi util în obţinerea de informaţii despre Danielle în închisoarea La Santé – gardienii din închisoare erau cu toţii francezi.

Lui Vanves i-a plăcut întotdeauna cum sună vocea lui şi continuă abia respirând.

— Aşadar am avut suficiente legături care m-au băgat ca funcţionar la Préfecture. Cei mai mulţi dintre aceşti oameni sunt proşti ca noaptea, aşa că nu a fost nevoie de prea mult din partea mea pentru a ieşi pe străzi din spatele biroului. Şi atunci m-au făcut sergent.

Pe când se apropiau de strada laterală pe care se afla cafeneaua, Mitchell se simţi mai sigur pe sine. Dacă întâlnirea aranjată era o capcană, sosirea împreună cu un poliţist în uniformă ar fi abătut orice atenţie.

Ginny Lindhurst stătea la pândă din interiorul unui magazin de rochii. Se agitase şi examinase rochii, discutând cu asistenta de vânzări, care i-a mărturisit că croitoreasa care lucra în spate era angajată numai cu jumătate de normă deoarece mai lucra şi pentru una dintre bine cunoscutele case de modă ale oraşului, ceea ce însemna că hainele aveau calitatea garantată, iar fata îi şopti că reuşiseră să copie ultimele tendinţe în modă la o fracţiune din preţ. Toată lumea ştia că germanii aveau cote stricte din producţia celebrilor designeri ai oraşului. Era o flecăreală inofensivă, dar asistenta a fost bucuroasă să se angajeze în ea deoarece avusese puţini clienţi în acea zi. Ginny stătea cu ochii pe ceas şi pe bărbatul singur care părea să fie mai agitat decât oricine altcineva de la mesele de afară. Mitchell întârziase, iar bărbatul pe care îl suspecta a fi Alain Ory aşteptase mai mult decât se aşteptase ea. Trecuse aproape o oră. Nimic n-ar face un agent să stea atât de mult într-un loc decât dacă era atât de neglijent, încât să reprezinte o ameninţare pentru ceilalţi care lucrau pentru el. În cele din urmă plecă de la masă şi trecu strada. Se uită să vadă ce face. Nimeni nu l-a abordat, iar el a dispărut rapid din vedere. Ea aşteptă câteva momente şi, promiţând asistentei de vânzări că se va întoarce în altă zi, ieşi în stradă, indecisă dacă să-l aştepte pe Mitchell sau să-l urmărească pe acel bărbat. Se hotărî să rămână, îngrijorată de sosirea târzie a lui Mitchell, şi merse în continuare la magazinul de alături a cărui reflectare a geamului îi permitea să ţină sub priviri cafeneaua de peste drum.

Cincisprezece minute mai târziu, mult după timpul de întâlnire convenit, îl văzu pe Mitchell însoţit de un jandarm şi se întoarse astfel încât el s-o poată vedea. Mitchell îi prinse privirea şi zâmbi dând uşor din cap. Îi arăta că nu era într-o situaţie ameninţătoare şi puse o mână amicală pe spatele celui cu care era, în timp ce intrară în cafenea şi dispărură înăuntru. Ştia că se afla în stradă de prea mult timp şi ar putea fi în pericol în cazul în care cafeneaua ar fi supravegheată. Trebuia să fie sigură de ce avea să facă în continuare şi trecu imediat strada pentru a-l urma pe Mitchell. Îl găsi alături de jandarm la o masă ascunsă, de unde nu se vedea în stradă. Ea ceru mărunt la tejghea, prinse privirea lui Mitchell şi recunoscu încuviinţarea din cap că totul era în regulă. Jandarmul stătea aplecat deasupra băuturii sale şi vorbea exuberant. Nu mai putea face nimic decât să se întoarcă în apartament şi să-l aştepte.

— Bea, Henri! Unul dintre avantajele faptului că sunt poliţist este acela că nu plătesc. Şi pe unde mai stai zilele astea? întrebă Vanves.

Mitchell mimă jena.

— Uite ce-i, Jules, n-o duc prea bine în perioada asta. Închiriez o cameră. Le caut pe Suzanne şi Danielle.

— Nu sunt la Paris?

— Au dispărut când am plecat, spuse Mitchell, nedorind să-i spună omului afabil despre moartea soţiei.

Dacă Vanves auzea că fusese executată de germani, atunci urma un şir întreg de întrebări care ar putea pune capăt oricărei şanse a lui Mitchell de a-l folosi pentru a obţine informaţii. Vanves îşi coborî paharul.

— Îmi pare rău să aud asta, Henri!

Se uită la Mitchell, după care, pe un ton care nu mai era cel al unei discuţii relaxate, spuse:

— Sau ar trebui să-ţi zic Pascal? Nu sunt nici prost şi nici surd. Te-am auzit când i-ai spus numele ofiţerului meu. De ce te foloseşti de acte false?

Mitchell ştia că era momentul în care Jules Vanves putea

fi ori poliţistul care era, ori să devină vechea cunoştinţă care i-ar putea da o mână de ajutor.

— Nu m-am aşteptat să uiţi, Jules. Întotdeauna ai avut o memorie bună pentru nume şi chipuri. Eu sunt un englez care îşi caută familia într-o Franţă ocupată. Am avut prieteni care m-au ajutat cu actele.

Mitchell dădu peste cap băutura şi-şi jucă ultima carte. Îşi puse una dintre mâini pe un braţ al jandarmului şi îşi luă pălăria.

— Nu vreau să-ţi provoc o stare de jenă sau să te pun într-o situaţie dificilă. Mulţumirile mele pentru băutură! Mi-a părut bine să te revăd.

Mitchell se ridică să plece, dar Vanves îl ţinu de mână. Chipul lui îşi pierduse orice urmă de prietenie.

— Cum ştiu că nu eşti agent englez?

Mitchell râse.

— Eu?

Momentul se prelungi, după care pe chipul lui Vanves răsări un zâmbet cât toate zilele.

— Te tachinez doar, Henri, cu greu eşti genul care să se implice în orice lucru periculos sau prostesc. Ai fost întotdeauna un om precaut. Haide, ia loc! Hai să vedem ce pot face ca să te ajut. Ai fost întotdeauna bun cu mine. Nu voi uita niciodată asta.

Mitchell se aşeză la loc pe scaun.

— Îţi mulţumesc, Jules! spuse el, atent să exprime suficienţă umilinţă pentru a flata un om slab, căruia i se dăduse autoritate asupra celorlalţi.

Vanves îl bătu uşor pe braţ.

— Am fost întotdeauna ăla neîndemânatic, nu-i aşa? Întotdeauna calul de bătaie al remarcilor crude ale tuturor. Şi dacă era o farsă care să fie jucată cuiva, eu eram acela. Oh, da, îmi aduc aminte de umilinţa acelor zile. Numai tu mă apărai. Numai tu mă tratai cu respect. Ei bine, ticăloşii ăia mă tratează cu respect acum, nu-i aşa? Eşti un om de treabă, Henri. Şi acum ai nevoie de ajutor. Suntem amândoi taţi de familie în aceste zile dificile.

Îşi termină băutura şi îşi puse chipiul.

— Vii acasă cu mine ca să mănânci o mâncare caldă. Sunt sigur că-ţi pot găsi un loc unde să stai. Ţi-am spus – am ceva influenţă în aceste zile.

Mitchell se ridică în picioare şi îi zâmbi lui Vanves. Era sincer recunoscător că omul se făcuse că nu vede că a încălcat legea şi că putea fi un mijloc pentru a-şi atinge scopurile. În timp ce păşeau afară în soarele de primăvară, speră că, atunci când va avea tot ce-i trebuia, nu va fi nevoit să-l ucidă.

41

Stolz se uita de-a lungul Avenue Foch de la fereastra din biroul său, spre locul unde steagul cu svastica flutura deasupra Arc de Triomphe. Sufla fumul de la ţigară spre cer, înspre norii grei care pluteau în derivă.

— Care este poziţia noastră? întrebă el fără să se întoarcă spre Leitmann şi Koenig, care aşteptau ascultători în spatele lui.

— Nu era niciun motiv pentru care să nu-şi facă apariţia, spuse Koenig.

— Mesajul radio al lui Hesler a fost primit, iar el a trimis altă cerere la Londra.

— Oare să bănuiască ceva? spuse Leitmann.

— Nu şi potrivit lui Hesler, zise Koenig.

— Şi atunci de ce n-a apărut la întâlnire acest Pascal? întrebă Stolz, întorcându-se şi stingând ţigara.

— Aţi aşteptat suficient de mult, da?

— Da, domnule colonel. Omul nostru de la cafenea a stat de asemenea până târziu. Cine ştie din ce cauză n-a venit? Poate i s-a făcut rău, poate a avut un accident, poate a fost prins într-o razie, spuse Leitmann şi ridică din umeri.

— Va trebui să aşteptăm şi să vedem dacă Londra îi trimite un mesaj de răspuns lui Hesler. El încearcă să menţină limitat timpul transmisiunilor. Dacă facem prea mult, s-ar putea să le trezim suspiciunile.

— Sunt de acord, spuse Stolz.

— Koenig, verifică zona să vezi dacă n-am avut nişte patrule care să efectueze ceva verificări inopinate. Jandarmii la fel. Vezi dacă nu cumva au arestat pe cineva cu numele de Pascal.

Stolz le făcu semn din cap celor doi să plece. Era convins că nu fusese dată nicio avertizare care să-l fi alertat pe agentul britanic suspect şi care să-l fi oprit din a mai merge la cafenea. Poate că a fost vorba doar de slăbiciune umană? Aceşti bărbaţi şi aceste femei, care riscau tortura şi moartea, se aflau sub o presiune enormă. Băutura putea

amorţi teama, dar exista riscul ca, mai devreme sau mai târziu, un agent să fie dependent de ea şi, prin urmare, ineficient. Ar fi de înţeles dacă ar sta întins într-o perplexitate de beţiv pe undeva. Unde era omul ăsta care-i tot scăpa din mână? Informatorul lui Stolz transmisese suficiente informaţii pentru a-l prinde în capcană în casa de siguranţă aranjată de Rezistenţă, însă asta n-a dus la nimic, cu excepţia unei lupte cu împuşcături, care a dus nici mai mult, nici mai puţin decât la sinuciderea unui bărbat. Strângerea suspecţilor nu dădea multe rezultate. Milice şi Brigades Spéciales erau eficiente în privinţa bătăilor sub formă de pedeapsă, însă aveau propriile lor infracţiuni de rezolvat, iar jocul de-a şoarecele şi pisica dintre el şi Pascal era unul personal. Nu numai că Himmler urma să-l recompenseze dacă îl prindea pe agentul trimis să-l salveze pe trădătorul german şi să-l predea pe Korte pentru proces şi execuţie, dar existau căi afară din oraş prin care erau salvaţi aviatorii doborâţi, şi fiecare dintre cei care scăpau urma să ajungă din nou pe cer deasupra Berlinului. Mitchell cunoştea aceste rute. Jucase un rol deosebit de important în crearea lor. Alesese oameni bine plasaţi în oraş şi în afara lui. Mitchell era un premiu ce trebuia luat.

Aşează cele două fotografii de pe biroul său. Una era a unei femei cu o faţă ascuţită, cu ochi visători şi care zâmbea la aparatul de fotografiat; în cealaltă, aceeaşi femeie îmbrăţişa un băiat în vârstă de şapte ani. Amândoi aveau părul ca inul, iar râsetele lor ajungeau până la el din privirea lor neclintită. Gândul se repetă singur. Cu cât Rezistenţa ajuta mai mulţi aviatori să scape, cu atât mai mulţi s-ar fi întors pe cerul Berlinului. Oameni care distruseseră porţiuni vaste din oraşul său de baştină şi ale căror bombe şterseseră orice urmă a soţiei şi fiului său pe care îi iubea nespus.

Dominique Lesaux aştepta răbdătoare. Nu avea de ce să fie agitată, îşi spunea ea întotdeauna. Faptul că era iubita lui Heinrich Stolz reprezenta protecţia ei. Nimeni nu i-ar face rău. Calmul său era un act de voinţă de fiecare dată

când intra în Cartierul General al Sicherheitsdienst. Teama pe care o stârnea clădirea impozantă se prelingea de la etajul cinci, de la toată violenţa şi durerea provocate celor mai puţin norocoşi, care fuseseră prinşi şi interogaţi acolo. Odată, pe când îl aştepta pe iubitul ei să iasă de la o conferinţă, auzise agonia urlată a unui om care era torturat. O uşă s-a izbit, iar agonia amuţi, însă groaza care o băgase în ea îi făcu mâinile să tremure în timp ce-şi aprindea ţigara. Accesul ei la cel de-al patrulea etaj nu era niciodată interzis de către căpitanul Koenig, care îi permitea întotdeauna să aştepte în biroul colonelului. Tânărul era suficient de plăcut şi recunoscător pentru că l-a prezentat lui Béatrice Claudel, de care era evident că se îndrăgostise profund.

Hotărâseră că el nu va menţiona niciodată că ea a fost cea care le-a făcut cunoştinţă. Ar fi fost nepotrivit pentru ea să fie considerată că face rost de prietene pentru personalul ofiţerului comandant. De fiecare dată când Dominique sosea în biroul lui Stolz, când el se afla în şedinţă, ea îşi petrecea timpul cu manieratul Koenig. Îi oferea o perspectivă cu privire la ceea ce se petrecea, deşi căpitanul era discret şi nu ar fi divulgat niciodată chestiunile operaţionale. Ea simţi dispreţul lui pentru violenţă, îi plăcu pasiunea lui pentru literatură şi artă, lucru care întotdeauna i se păruse destul de surprinzător la un contabil. Erau interese pe care urma să le exploreze pe deplin cu Béatrice, odată ce războiul era câştigat. „Nu spune nimic!” o imploră el odată pe Dominique, mărturisindu-i că era hotărât să se căsătorească cu Béatrice imediat ce se încheiau ostilităţile între cele două mari naţiuni. Ea a promis că nu va scoate niciun cuvânt şi după aceea imediat i-a zis lui Béatrice cât de îndrăgostit era tânărul ofiţer german şi că nu era un lucru rău.

Koenig lăsase uşa de la birou deschisă şi răspundea la telefon, în timp ce ea aştepta să audă paşii iubitului ei pe coridor. Biroul lui era curat, împodobit numai cu fotografii de familie, alături de o sugativă de mari dimensiuni şi de un stilou cu rezervor marca Mont Blanc aşezat ordonat alături.

O înfloritură a acelui stilou şi vieţile ar fi schimbate, iar multe încheiate. Vocea lui Koenig continua să peroreze pe un ton monoton, discutând şi corectând chestiuni procedurale. Cum putea să-l suporte Béatrice pe acest tânăr ofiţer bine intenţionat, dar în cele din urmă plictisitor, nu avea nici cea mai mică idee. Béatrice făcuse ceea ce era necesar pentru a supravieţui, îşi reaminti ea. Faptul că ea însăşi se culca cu cel mai periculos om din Paris era o necesitate care venea cu propriile riscuri. Cum va fi tratată atunci când germanii vor pierde războiul – iar de această inevitabilitate era convinsă –, nu ştia, însă acel viitor nesigur n-o împiedica să facă ce făcea acum, atât ea, cât şi cele ca Béatrice Claudel.

Auzi vocea lui Stolz pe coridor şi sunetul scos de scaunul pe care Koenig îl trase în spate pentru a lua poziţia de drepţi. Se aşează jos rapid, îşi puse un picior peste altul şi îşi îndreptă rochia. Îl auzi pe Koenig spunându-i lui Stolz că venise, iar el intră în cameră.

— Dominique, ce faci aici? întrebă el, aplecându-se ca s-o sărute pe obraz.

Ea oftă, prefăcându-se plictisită.

— Făceam cumpărături, dar nu mă puteam decide, aşa că m-am gândit că e mai bine să vin şi să te conving să mă scoţi la cină.

El se aşează la birou, cu palmele pe masă, ochii verificând că nimic nu fusese atins. Mulţumit, îi zâmbi.

— Iar eu ţi-am spus că astăzi am o zi aglomerată, că intru şi ies din şedinţe toată ziua şi că nu ajung acasă decât foarte târziu.

El o studie o vreme.

— Ai uitat?

— Oh, da, bănuiesc că da. Ce prostuţă sunt! Heinrich, sunt atât de plictisită, poţi înţelege asta, da? Te-am văzut atât de puţin în ultimele zile.

Făcu botic.

— Te rog?

— Îl rog pe şoferul meu să te ducă acasă. Fă o baie, după care am să-i spun să vină să te ia pe la nouă ca să mergem

să mâncăm.

— Eşti un înger. Sunt dificilă?

— Nu. Eşti frumoasă. Însă acum chiar că trebuie să-mi continui treaba.

— Sigur.

El o conduse la uşă.

— O! spuse ea. Am uitat. Mi-a pierdut bricheta. Ăsta-i alt motiv pentru care am trecut pe la tine pe la birou. Mă gândeam că am lăsat-o pe aici data trecută.

— Nu, n-aveai cum. Gândeşte-te un pic, Dominique. N-ai mai fost pe aici de-o săptămână, iar eu te-am văzut folosind-o cu nici două zile în urmă.

— Acasă?

— Da.

— Cea aurie pe care mi-ai dat-o tu?

— Da.

— Of! Bine, atunci, nu ştiu pe unde poate fi.

— Va apărea ea. Acum, te rog, draga mea, trebuie să mă reapuc de lucru.

Zâmbetul ei îi potoli nerăbdarea, apoi buzele ei trecută în grabă peste buzele lui. Ea ieşi din birou şi păşi în anticameră, unde un bărbat cu faţa pământie stătea aşezat şi aştepta, având un pardesiu împăturit şi o pălărie pe scaunul de lângă el.

— La revedere, căpitane! spuse ea.

— Mademoiselle, răspunse Koenig; apoi odată ce ea trecu de el, se prezentă în poziţie de drepţi în pragul biroului lui Stolz.

— Domnule colonel, inspectorul Berthold de la Préfecture Saint-Audière se află aici.

— Era şi timpul. Pofteşte-l înăuntru, îl auzi Dominique pe Stolz răspunzând.

42

Casa în care îl pofti să intre Vanves era modestă. Strigă de la intrare că adusese un oaspete la cină. Era cu un pas mai sus faţă de micul apartament în care Mitchell îşi aducea aminte că locuia acesta. Mitchell fu întâmpinat de soţia lui Vanves. Fusese de asemenea o schimbare şi în privinţa înfăţişării banale a femeii, după cum îşi amintea el. Femeia păruse întotdeauna să fie agitată şi timidă, datorându-i soţului său, fără îndoială, lipsa de statut în cadrul comunităţii universitare, însă acum avea părul făcut permanent, îşi dăduse cu nişte fard de obraz, iar şorţul pe care îl scoase la repezeală la sosirea lui dădu la iveală o rochie croită frumos dintr-un material de calitate. Într-o perioadă în care cele mai multe *parisiennes* trebuiau să se descurce cum puteau, acesta era un semn că Vanves reuşea să-şi asigure bine traiul, atât pentru el, cât şi pentru familie. Denise Vanves era acum mai încrezătoare şi încântată că cineva pe care nu-l văzuse de vreo câţiva ani se afla din nou la Paris. Vanves îşi scoase tunica şi îşi puse o jachetă sport, prevenind-o, de faţă cu Mitchell, că vechiul lor prieten – cunoştinţe ar fi fost modul în care Mitchell i-ar fi considerat pe Jules şi Denise Vanves din zilele lui de predat – avea nevoie de ajutor pentru a-şi găsi soţia şi copilul, dar că prezenţa lui nu ar trebui să fie dezvăluită nimănui. Cu o expresie compătimitoare pe faţă, datorată dilemei lui Mitchell, ea îşi asigură bărbatul, precum şi pe englez, că va avea grijă să nu facă asta.

Seara a trecut într-o atmosferă amicală, iar Mitchell a descoperit că se relaxează în căldura căminului familiei. Fiul lui Vanves nu avea mai mult de şapte ani când Mitchell îl văzuse ultima dată, un copil retras din cauza tatălui care îşi certa şi plângea soarta; acum, faptul că tată şi fiu râdeau împreună era expresia unei iubiri greu de negat. Colaborarea se dovedise a fi benefică din mai multe puncte de vedere, nu numai din cel al unei cămări pline şi al unui apartament spaţios. Masa de seară se termină, băiatul fu

trimis să-şi facă temele şi, odată ce Denise refuză oferta lui Mitchell de a debarasa masa, Jules Vanves se aşează cu oaspetele său în camera de zi şi turnă coniac pentru amândoi.

— Relaxează-te o clipă. Trebuie să văd ce face băiatul. Are în scurtă vreme nişte examene de dat.

Mitchell aşteptă până când uşa de la dormitorul băiatului se închise în spatele lui Vanves. Zăngănitul vaselor din bucătărie îi spunea că Denise era ocupată. Se duse repede în hol şi deschise geanta lui Vanves. Era plină de plicuri deschise. Mitchell scoase repede hârtia dintr-unul. Îl putea auzi pe Vanves explicând un moment din istorie fiului său. Hârtia subţire, ca de orez, dintre degetele lui dădu la iveală un scris de mână. „Vecinul meu are un apartament plin cu mobilă şi tablouri de calitate şi nu se duce niciodată la biserică duminica. În mod evident sunt evrei bogaţi.” Mitchell trase afară o altă scrisoare. „Lucrez cu un bărbat care este comunist…” Erau scrisori de denunţ. Clanţa de la uşa dormitorului se roti; uşa se deschise. Vanves era întors cu spatele, spunându-i fiului său că mai avea o oră înainte de a trebui să stingă lumina şi să meargă la culcare. Vanves păşi înapoi în hol şi se uită spre camera de zi unde Mitchell era aşezat aşteptându-l, adulmecând cu nesaţ coniacul din pahar. Se uită în sus la Vanves, care intra din hol.

— A trecut multă vreme de când nu am mai gustat un coniac aşa bun, Jules, spuse Mitchell calm, în ciuda pulsului intensificat.

Vanves, care nu suspecta nimic, se aşeză în faţa lui.

— Îmi dau seama, Henri, că ai o părere proastă despre mine. Faptul că sunt poliţist în asemenea vremuri.

Mitchell îşi păstră gândurile pentru el.

— Ai asigurat siguranţa şi securitatea familiei tale, Jules. Este de înţeles. Uite ce disperată a devenit viaţa mea. Trebuie să facem ce trebuie făcut.

— Ai dreptate. Aproape că am dat-o rău în bară. În timpul raziilor întreprinse printre evrei anul trecut, unii dintre colegii mei ofiţeri au avertizat familiile, ceea ce le-a dat

timp pentru a fugi. Acei ofiţeri au fost trădaţi chiar de o parte dintre cei pe care au încercat să-i ajute. O parte dintre cei care au fost prinşi au încercat să-şi salveze viaţa spunându-le germanilor numele acelor ofiţeri. Nu a contat, au fost trimişi de aici oricum, însă poliţiştii au fost împuşcaţi de germani. Mi-am învăţat lecţia: să-mi ţin gura şi să fac ceea ce era necesar.

— Apoi, aşa cum am mai spus, Jules, nu vreau să te pun pe tine sau familia ta în pericol prin faptul că mă ajuţi.

Vanves nu luă în seamă comentariul şi făcu un semn din mână în acest sens.

— Nu, nu. Tot ce am să fac va fi să verific nişte dosare pentru tine. Germanii ţin nişte arhive extraordinare cu privire la fiecare suspect, arestat, torturat sau om trimis în taberele de concentrare. Aceasta creează o mulţime de documente. Timp de mai multe luni de-acum, depozitează vechile dosare în secţiile de poliţie. Faptul că mă voi uita prin ele nu va stârni niciun fel de suspiciune. Şi odată ce revin la muncă mâine, voi vedea dacă-ţi pot găsi un loc mai bun în care să stai.

Îşi savură coniacul şi îi întinse lui Mitchell o cutie cu trabucuri.

— M-am lăsat, spuse el.

— Ia una oricum. Sunt bune ca să faci vreun troc. Şi, îndrăznesc să-ţi spun, Henri, nu pari să te scalzi în bani. Am dreptate? Ei?

Mitchell părea suficient de sfios şi dădu din cap.

— Nu cred. Serveşte-te singur!

Mitchell întinse mâna, luă mai multe trabucuri şi le puse cu grijă în buzunarul de la piept. Vanves aprinse o ţigară şi suflă fumul.

— Sper să înţelegi că nu mă pot oferi să te găzduiesc aici. Oi avea eu ceva influenţă, dar toată lumea este supravegheată. N-ar fi nevoie decât de o scrisoare de denunţare de la oricare dintre vecinii mei şi aş putea fi investigat pentru găzduirea cuiva care nu este membru al familiei mele. Îmi cer scuze, însă voi vedea ce pot face în următoarele două zile ca să te găzduiesc undeva.

Îşi duse paharul la buze şi se uită la Mitchell.

— Dar aceşti prieteni, care te ajută cu documentele, sper că nu sunt periculoşi.

Era o încercare neîndemânatică de a obţine informaţii, decise Mitchell.

— Nu sunt. De fapt, nici măcar nu-s din Paris. Sunt tocmai din Fontainebleau, minţi el.

— Aşadar, nicio legătură cu locul ăsta de aici. Am o cameră în al doisprezecelea arondisment. Nu este nimic necorespunzător, Jules.

— Nu este în zona mea. În regulă, lasă asta în seama mea. Voi face tot ce pot ca să te ajut.

Înghiţi şi ultima picătură de coniac.

— Acum am încă ceva treabă de făcut în seara asta, aşa că hai să ne întâlnim la Préfecture poimâine. Să spunem la zece dimineaţa? Vino la birou să mă întrebi. Voi vedea ce aflu.

Îşi întinse mâna. Mitchell i-o strânse.

— Apreciez asta, Jules, sincer.

— Prostii! Acum întoarce-te în cameră înainte de a se da stingerea. Acesta este unul dintre lucrurile cu care nu te-aş putea ajuta.

El zâmbi şi îl ajută pe Mitchell cu haina. Şi-au luat la revedere. Denise îl îmbrăţişă, îi spuse să nu-şi facă griji pentru nimic deoarece soţul ei îi ajuta întotdeauna pe cei care dădeau dovadă de bunătate faţă de ei doi. În timp ce uşa se închidea în spatele său, Mitchell simţi cum căldura ospitalităţii din acea seară începe să pălească. Să meargă la Préfecture era un risc mare. Vanves era un colaborator corupt de frică. Un om decent transformat şi utilizat de invadator. Slăbiciunea i-a servit bine.

Mitchell aşteptă o oră pe o stradă lăturalnică, întunecoasă, vizavi de casa lui Vanves până când îl văzu pe poliţist ieşind afară, purtând chipiul şi tunica pe sub un pardesiu, ca să se protejeze de frigul nopţii. Cu geanta de-a curmezişul pieptului. Mitchell îl urmă, luminile palide ale străzilor menţinându-i sub priviri silueta care se deplasa cu

un pas alert. Nu după multă vreme intră într-un apartament de bloc. Mitchell stătea în picioare în stradă, pe trotuarul opus, uitându-se în sus la clădirea întunecată, sperând să vadă un semn de lumină în spatele draperiilor. Nu se vedea nimic, dar apoi apăru o fărâmă de lumină, care fu imediat ascunsă, în timp ce cineva verifica strada de dedesubt. După câteva minute, reapăru Vanves, punând ceva în buzunarul de la piept. Încă o dată Mitchell îl urmări. Pe parcursul următoarelor trei ore, Vanves merse pe la mai multe locuinţe. Când s-a întors acasă, Mitchell ştia că va avea de parcurs un drum lung şi periculos până la Ginny în apartament. Străzile tăcute răsunau numai ocazional de sunetul bocancilor cu blacheuri, în timp ce patrulele de rutină îşi parcurgeau traseele. Aerul nopţii se făcu mai rece, dar Mitchell se încălzise de la mişcare în timp ce mersese repede pe străzi lăturalnice, având încredere în instinctul său pe întuneric că mergea în direcţia cea bună. Fu nevoie de aproape două ore ca să ajungă la apartament, urcă în linişte scările şi se strecură încetişor înăuntru. Era întuneric beznă, dar apoi se aprinse o lampă de pe noptieră, iar el o văzu pe Ginny stând pe marginea patului, cu pistolul gata să tragă. Respiră uşurată şi lăsă jos arma.

— Probabil că ai auzul unui liliac, spuse Mitchell zâmbind. Îmi pare rău! Era prea târziu ca să mai bat să te anunţ că sunt eu.

— Priveam strada de la fereastră. Am văzut pe cineva intrând în clădire. Şi după ce te-ai îndepărtat cu poliţistul la cafenea, n-am vrut să risc nimic.

Mitchell îşi scoase pardesiul şi se prăbuşi pe canapea, scoţându-şi pantofii. Fără să se dezbrace, se trânti pe spate şi căscă.

— Este cineva pe care-l ştiu de demult. Ar putea fi util. Este un colaborator.

— Pascal, devine tot mai periculos cu fiecare zi care trece. Crezi că e o idee bună să apelezi la el? S-ar putea întoarce împotriva ta.

— Am informaţii despre el. Nu e bun de nimic.

Îşi scoase cravata şi trase pătura peste el.

— Vrei, te rog, să stingi lumina?

Întunericul îl cuprinse din toate părţile. Memoria îi arătă imagini cu un om decent, suprasolicitat. Un om care ţinea acum vieţile altora în mâinile lui. Nu ştia dacă să-i fie milă de el sau să-l înjure. Câteva momente mai târziu, încă nedecis, adormise.

43

Ginny asculta ritmul constant al tastării Morse prin căşti. Mitchell se uita pe fereastră după orice semn al prezenţei camionetelor de radiodetecţie. Era împotriva regulilor de supravieţuire ca un agent să stea atât de aproape de radiotransmisionistul său. Ei erau întotdeauna veriga slabă. El intenţionase să doarmă în camera ascunsă din spatele barului corsicanului, dar analizându-şi şansele de a fi observat intrând şi ieşind din bar, decise că dacă stătea în vechiul său apartament, avea cele mari şanse de a scăpa, iar prin avertizarea corsicanului el şi Ginny ar avea timp să treacă peste acoperişuri.

— Vor să te întorci la cafenea. Ory a făcut o altă cerere pentru a se întâlni cu tine, a spus ea, scoţându-şi căştile.

— Spune-le că peste câteva zile.

— Pascal, ofiţerul ăsta de poliţie nu este o distragere? N-ar trebui să facem cum ni se cere?

Tentaţia era evidentă. Alain Ory fusese cu Suzanne şi Danielle în noaptea în care fuseseră prinse. Şi totuşi, cu cât Mitchell se gândea mai mult la asta, cu atât mai puţin important i se părea că lipseşte radiotransmisionistul, pe când un om de contact la Préfecture s-ar putea dovedi cu mult mai valoros. Cântărind riscul, hotărî să păstreze legătura cu Jules Vanves.

— Spune-le… spune-le că sunt bolnav.

Ea se uită întrebător la el. El clătină din cap.

— Avertizează-l că vom lua legătura când sunt gata.

Ginny tastă rapid. Făcând pauză în mijlocul transmisiunii, crea o şansă mai mare ca semnalul ei să fie identificat de germani. Ginny nu mai pierdu timpul şi apoi închise aparatul.

— De ce este Ory aşa de dornic să se întâlnească cu mine? întrebă Mitchell, supraveghind în continuare strada în timp ce împacheta staţia de transmisiuni.

— Erau instrucţiunile tale de la Londra, nu-i aşa? Să-l găseşti…

Mitchell se aşeză pe pervaz. Traficul pietonilor se intensifica pe măsură ce ziua creştea, dar traficul vehiculelor, ca de obicei, nu era aglomerat. Teama de un raid al Gestapoului nu-i ieşea niciodată din minte. Dacă erau descoperiţi, fie urma să fie o sosire rapidă a unor maşini care blochează strada şi apoi sunetul pantofilor de piele în sus pe scări, fie o abordare mult mai liniştită – bărbaţi strecurându-se neobservaţi în clădire şi apoi goana bruscă la uşă luându-i pe nepregătite.

Nu trecuse încă strada la bar pe partea cealaltă a străzii pentru a face din nou cunoştinţă cu proprietarul corsican. Ar fi suficient timp pentru asta dacă bărbatul dădea semnalul la fereastră că cineva încerca să ia legătura cu Mitchell. Până aici, toate bune.

— Da, dar am comunicat la Londra că l-am găsit pe Korte. Tot ce am nevoie acum este ca el să se simtă suficient de bine pentru a călători şi o noapte senină pentru a aduce un Lysander aici pentru el. De ce insistenţa asta?

— Ory este singur, e vânat. Poate că are nevoie să-l ajuţi să scape de-aici?

Mitchell se îndepărtă de fereastră, mulţumit că nimic rău nu se întâmpla jos în stradă.

— De ce? Este suficient de important pentru a fi dus înapoi la Londra cu avionul? Ar putea să ceară Londrei să-i aranjeze plecarea cu o barcă de pe coastă. Ar putea ajunge acolo singur. Nu este rănit, se deplasează prin oraş. Ne-au spus deja asta.

— Crezi că este compromis, iar germanii îl folosesc?

— Poate.

— Le-ar trimite codul său de constrângere.

— Da, aşa ai crede.

Mitchell îşi trase pe el pardesiul.

— Şi apoi mai este teoria probabilităţii. Din punct de vedere matematic nu putem prezice rezultatul evenimentelor întâmplătoare, dar ar putea oferi mai multe rezultate diferite dacă sunt influenţate de alţi factori. Este momeală, este disperat, este înspăimântat, are informaţii sau… nu este cel care spune că este.

Realizarea bruscă a faptului că duşmanul ar putea încerca să-i prindă în capcană se văzu pe faţa lui Ginny. Mitchell îşi puse pălăria.

— Să mergem la spital. Să vedem cum se simte Alfred Korte.

Ginny trase mai aproape draperiile de stambă peste fereastră pentru a ascunde pe jumătate venirea şi plecarea lor.

— Există o problemă, spuse ea.

Mitchell privi peste drum, acolo unde fereastra barului arăta o jaluzea ruptă cu lamele.

Mitchell ieşi afară din blocul de apartamente după ce o instrui pe Ginny să stea înăuntru până când îi semnala el să vină jos. Era important ca ea să-şi apere spatele şi să vadă că semnalul de avertizare nu era o capcană. Instrucţiunile erau simple: dacă el era compromis, ea urma să fugă şi după aceea să dea imediat un mesaj la Londra, chiar dacă asta însemna trimiterea unui text evident. Stătu acolo timp de câteva minute uitându-se pe stradă în sus şi-n jos, dar nu văzu pe nimeni care ar pândi. Trecu strada şi, cu o mână în buzunarul pardesiului, strângând pistolul, deschise uşa dublă, dădu perdelele de o parte şi de alta, şi intră.

— Bună, Roccu! spuse el.

Un bărbat corpolent, cu părul negru, într-o cămaşă fără guler, şifonată de bretele, cu burta susţinută de cureaua de piele de la pantaloni, îşi ridică privirea de unde stătea şi-şi curăţa ochelarii. Pe faţa nebărbierită apăru un rânjet şi păşi repede în jurul tejghelei barului. Corsicanul îl îmbrăţişă pe Mitchell şi îl sărută pe ambii obraji. Vocea îi era puţin mai mult decât o şoaptă răguşită de la anii de băut şi fumat. Duhnea a transpiraţie râncedă, iar barba nerasă de trei zile îi întuneca trăsăturile.

— Prietene, iartă-mă, nu m-am ras şi nici nu m-am spălat de câteva zile. Este o problemă cu instalaţia de apă. Ticăloşii de germani dau dracului peste cap totul cu războaiele lor. Genevieve spune că barba mea zgârie ca fundul unui arici.

— Genevieve?

— Cea mai recentă. Una dintre fete.

Îşi puse un braţ protector în jurul lui Mitchell şi îşi coborî vocea.

— De când ai dat telefon, ţi-am supravegheat blocul. Te-am văzut venind şi plecând, la fel şi pe tânără. Hopa! mi-am spus eu. Sunt sigur că e Henri, care şi-a ras barba. Trebuie să fie un motiv bun, mi-am zis eu, aşa că stau cuminte şi pândesc. Henri s-a întors şi are o femeie la el. Nu voi spune nimic. Mai bine aşa? Ei?

— Roccu, Henri nu este la Paris. Pascal Garon locuieşte în apartamentul de vizavi.

— Ah, bineînţeles, Henri. Henri cine? Nu ştiu pe nimeni cu numele ăsta.

A zâmbit cu o încântare autentică, văzându-l pe omul care îi ajutase pe fratele, soţia şi familia lui să fugă din Paris la scurt timp după Ocupaţie.

— Semnalul din fereastră. Ce este? întrebă încetişor Mitchell.

Cor sic anul îl conduse delicat pe Mitchell prin barul întunecat. Era gol, cu excepţia celor doi patroni, bărbaţi mai în vârstă care muncesc în ture, sătui poate să se întoarcă acasă la femeie şi la copii, care aveau puţină mâncare în casă şi care s-ar plânge că iroseau banii pe băutură.

— Un bărbat a venit aici. Unul mare. Nu parizian. Mi-am dat seama după accentul lui. L-am plăcut din momentul în care l-am văzut. Avea mâinile ca un braţ de banane. E ceva ce ţine de pământ la el. Spunea că trebuia să vorbească cu tine, că tu i-ai dat numele barului meu şi numărul de telefon. Acolo. Lângă separeuri.

Corsicanul se dădu la o parte, lăsându-l pe Mitchell să tragă după el draperia unei camere în care un şir de paturi cu perdele erau aliniate pentru fetele oferite de corsican. Becul fără abajur al camerei arăta că aceasta era goală, cu excepţia lui Chaval, care se ridică rapid de la o masă din lemn nefinisat, cu o jumătate de carafă de vin roşu şi o bucată de pâine.

— Chaval. Care-i problema?

— Gaétan continuă să întrebe despre tine şi nu-i doresc să afle despre acest loc.

— Ce fel de lucruri?

— Parcă n-ar avea încredere în tine. întreba cu ce fel de oameni ai intrat în legătură. Genul ăsta de lucruri. Se tot leagă de cine eşti şi cât de multe ştii despre oraş. Ce puteam să-i spun? Nu ştiu nimic despre perioada petrecută de tine aici.

— Cu cât ştie cineva mai puţin, cu atât mai bine, Chaval. Asta este valabil şi pentru tine.

— A auzit despre împuşcături. Devine agitat. Vrea să ştie dacă ai fost implicat.

Mitchell clătină din cap. Ştia că nu-l putea elimina complet pe Gaétan.

— Ai făcut bine să vii la mine, Chaval. Nu te îngrijora din cauza lui Gaétan. Mă voi descurca eu cu el la momentul potrivit. Oamenii sunt în siguranţă?

— Da. Suntem la câţiva kilometri de Vincennes, în acele hambare în care ne-ai lăsat. Am ascuns canistrele cu benzină, aşa că stăm, pur şi simplu, şi te aşteptăm.

— Oamenii nu trebuie să înceapă să se complacă, Chaval. Separă-i, trimite-i în recunoaşterea zonei, fă-i să cunoască foarte bine împrejurimile. Dacă eşti compromis, atunci trebuie să ştii cum să ieşi de acolo. Nu uita, pentru orice problemă îl contactezi pe Roccu sau vii aici chiar tu. Gaétan poate să întrebe tot ce vrea despre împuşcături. Nu este treaba lui.

— Ai fost implicat?

— Da.

— Şi celălalt englez?

— Mort. Nu mai spune nimănui. Păstrează pentru tine, altfel ar putea intra în panică.

— Am înţeles.

Îl bătu pe Chaval pe umăr.

— Întoarce-te acum şi ţine-i pe oamenii noştri bine în frâu. Vom păstra legătura.

Mitchell aşteptă până când Chaval ieşi din bar şi se aşeză în picioare la fereastră să-l vadă cum trece strada.

— Unul dintre prietenii tăi? întrebă Roccu.

— Da. Un băiat bun. Dacă nu erau el şi alţii ca el, n-aş sta aici vorbind cu tine.

— Atunci data viitoare când îl văd, am să-i cumpăr ceva de băut, spuse corsicanul, ridicând jaluzelele veneţiene.

Mitchell îi strânse mâna lui Roccu luându-şi rămas-bun, şi era pe cale să plece când îl văzu pe omul lui Gaétan, Edmond, mergând pe trotuarul de vizavi în aceeaşi direcţie în care o luase Chaval. Era o distanţă suficient de mare între cei doi bărbaţi pentru ca braconierul să nu observe că paznicul îl urmărea. În cazul în care Gaétan l-a trimis să vadă dacă Chaval luase legătura cu Mitchell, atunci asta a confirmat ce i-a spus Chaval. Dacă nu, atunci Edmond acţiona din propria lui voinţă. Întrebarea care-l frământa pe Mitchell era de ce.

44

Ginny i-a fost prezentată lui Frank Burton, iar după aceea ea şi Mitchell au fost duşi în secţia de izolare unde Alfred Korte stătea într-un scaun la fereastră. Burton a închis uşa în urma lui, lăsându-l singur cu omul care deţinea nişte informaţii atât de vitale pentru britanici. Korte părea mai puţin slab decât atunci când Mitchell îl salvase din celălalt spital. Stătea acolo în picioare, întinzându-i mâna.

— Sunt încântat să te văd din nou, Pascal. Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru că m-ai adus aici. Sufăr tare mult deoarece colegul tău şi-a dat viaţa pentru mine.

— A fost un om foarte curajos, *Herr* Korte.

— Într-o zi, când circumstanţele o vor permite, aş vrea să scriu acestei familii şi să-mi exprim cele mai profunde condoleanţe pentru pierderea lui. Şi totodată să mulţumesc pentru actul său de sacrificiu de sine.

— Voi face tot ce pot pentru a facilita acest lucru, spuse Mitchell.

— *Herr* Korte, ea este Thérèse Fernay. Se află aici pentru a mă ajuta să vă duc în Anglia.

Korte îşi înclină capul.

— Mademoiselle. Sunteţi atât de tânără pentru a vă afla într-un asemenea pericol.

— Suntem cu toţii în pericol, *Herr* Korte.

— Vă simţiţi suficient de bine pentru a putea călători? îl întrebă Mitchell.

— Azi? Da, desigur.

— Nu, peste câteva zile. Vom aştepta până când vom avea o noapte senină cu lună.

— Eu sunt gata.

Mitchell se întoarse către Ginny.

— Thérèse, îmi acorzi o clipă cu *Herr* Korte?

— Desigur.

Ea îi zâmbi bătrânului german şi plecă din cameră.

— *Herr* Korte, informaţia pe are o aveţi este scrisă pe undeva? întrebă Mitchell.

— Nu. Ar fi prea periculos dacă ar fi descoperită.

— Înţeleg. Prin urmare, aţi memorat toate numele celor care doresc să se răzvrătească împotriva lui Hitler?

— Pe toate.

— Şi dacă aţi fi prins şi interogat, aţi fi în stare să daţi Gestapoului diferite nume?

— Este un lucru la care m-am gândit cu multă atenţie, m'sieu Garon. Toată lumea cedează mai devreme sau mai târziu sub tortură şi nu există nicio îndoială că le voi spune locul în care este ascuns un astfel de document. Acum, dacă sunt prins, voi fi mort, fără îndoială, după ce vor termina ei de verificat toate numele false pe care le-am dat. Şi nu sugerez să le transmitem prin Morse la Londra, deoarece noi, germanii, suntem deştepţi şi interceptăm o mulţime de transmisiuni.

— Foarte bine, atunci ne vom asigura că vă ducem în Anglia cât mai curând posibil.

Mitchell se întoarse pe coridor unde Ginny stătea şi-l aştepta. Tânăra se ridică şi îl întâmpină cu un zâmbet curajos. De când o întâlnise pentru prima dată în zona de aterizare, îşi dăduse seama că era suficient de tânără pentru a fi fiica lui, prin urmare nu se putu abţine să nu i se strângă inima de vină că a minţit-o.

— A pus lista de nume într-o carte de Victor Hugo pe când se ascundea în librărie. *Mizerabilii.*

— Păi, este potrivit, spuse ea şi zâmbi din nou.

El fu de acord şi nu mai luă în seamă regretul de a nu fi fost sincer cu ea. Dacă ar fi prinsă şi torturată, atunci lipsa ei de informaţii l-ar ajuta să câştige timp dacă ar fi necesar. Nu era dificil pentru el să realizeze ce anume îi făcuse această misiune.

— Pascal? spuse o voce delicată.

Mitchell se întoarse şi văzu silueta îmbrăcată în haine albe a lui Jean Bernard, care venea spre ei din secţie. Când ajunse la Mitchell şi Ginny, ezită în timp ce o privea pe tânără.

— Este în regulă: lucrează cu mine. Jean Bernard, aceasta este Thérèse Fernay. Ce mai faci? E totul în regulă

cu Juliet şi Simone?

— Nu sunt sigur. Sunt foarte încântat că ai venit la spital azi deoarece cred că este important să ştii ce am descoperit.

Jean Bernard le explică rapid că Simone a aflat că fiul mai mic al surorii sale primea provizii constante de ciocolată elveţiană de undeva. Atât el, cât şi Juliet au urmărit copilul în drum spre şcoală şi la întoarcerea de la şcoală timp de câteva zile, dar nu au văzut niciun indiciu că ar fi ceva ciudat la mijloc. Incertitudinea i-a determinat să-şi pună întrebări despre mama copilului, care insista că nu are nici cea mai mică idee de unde putea proveni ciocolata. Însă Jean Bernard ştia că ceva nu era în regulă. Şi după aceea Simone a văzut copilul în parc cu un bărbat care-i cumpăra îngheţată.

— Cred că sora mea este presată de ceva, spuse Jean Bernard în cele din urmă. Dar dacă băiatul este luat la întrebări de fiecare dată, n-aş şti de ce. Crezi că este vorba de noi? Deoarece suntem acolo?

— Tu şi Juliet? întrebă Mitchell. Nu este nicio legătură, iar actele tale sunt în ordine.

— Trebuie să ştim. În această după-amiază a fost la fel ca săptămâna trecută când Simone l-a văzut în parc.

— În regulă. Juliet este acasă cu sora ta?

— Da.

— Atunci las-o acolo. Să n-o alertăm pe sora ta sau să-i alertăm pe cei care supraveghează apartamentul. S-ar putea ca totul să fie ceva nevinovat.

Mai erau săptămâni întregi până să înflorească copacii. Când a sosit luna mai, mulţi dintre ei îşi răsfirau deja coronamentul pentru a oferi umbră parizienilor disperaţi să scape de căldura sufocantă din mijlocul verii, cuibărită în apartamentele lor. Mai întâi copacii, apoi căldura. După care ar veni dragostea. Acum, la sfârşitul primăverii, razele soarelui îi încălzeau pe cei care se plimbau prin parc; unele mame împingeau cărucioare, în timp ce altele strigau după copii de şcoală, care fugeau râzând. Iarna aspră, care

trecuse de puţină vreme, mai adăsta încă în oase şi erau câţiva care îşi puseseră pe iarbă paltoanele, sub ei, şi se bucurau din plin de razele soarelui. Dincolo de parc, clădirile joase, dintr-o altă epocă, reaminteau locuitorilor oraşului că frumuseţea de altădată a Parisului nu va fi distrusă de bombe şi că svasticile uriaşe care desfigurau frumuseţea clădirilor vor fi date jos într-o zi. Primăvara a adus speranţa odată cu ea. Mitchell se aşează pe o bancă în parc, la două sute de metri de locul în care Marcel Tatier împărţea aceeaşi bancă cu un bărbat cu o înfăţişare tânără, îmbrăcat într-o jachetă sport şi pantaloni eleganţi. Mitchell nu putea distinge trăsăturile omului, dar copilul zâmbea amabil în timp ce lingea îngheţată şi vorbea cu acest bărbat, care, stând picior peste picior, îşi împături ziarul şi-şi scoase un carneţel. Nu exista niciun indiciu că îl ameninţa cu ceva. Bărbatul îşi duse mâna în buzunarul pardesiului împăturit şi-i dădu băiatului ce se afla acolo. De unde stătea Mitchell, părea să fie o tabletă de ciocolată. Copilul o luă, o mirosi şi râse când străinul îi vorbi. Bărbatul ciufuli părul băiatului. Mitchell îşi trase pălăria mai jos pe faţă, îşi împături pardesiul şi-l aşeză pe mână şi porni pe aleea care urma să-l ducă la vreo cincizeci de metri de bărbat şi de băiat. Dincolo de ei, acolo unde o femeie îşi supraveghea copiii jucându-se, Ginny stătea cu faţa la soare, purtând o pereche de ochelari, în timp ce bârfea cu una dintre mame, deşi atenţia ei era îndreptată spre cealaltă bancă din parc. În timp ce Mitchell se trăgea tot mai aproape, fu cât pe ce să se împiedice. Bărbatul aflat lângă băiat îndepărtă o şuviţă de păr care-i căzuse pe faţă, ridicând-o pentru scurtă vreme spre razele soarelui. Era acelaşi bărbat care îi interogase pe el şi pe Thompson înainte de a se duce la spital pentru a-l salva pe Alfred Korte. Agentul de la Gestapo îşi coborî capul şi scrise într-un carneţel negru cu un stilou auriu.

Gura lui Mitchell se uscă. Mări pasul, o parte din el temându-se că şi Ginny s-ar putea să-l recunoască pe ofiţerul de la Gestapo şi că reacţia sa ar fi prea evidentă dacă s-ar uita în direcţia ei.

Mitchell îi făcu un gest pe furiş să-l urmeze, iar când au ajuns la porţile parcului s-au uitat după Jean Bernard, care rămăsese ferit de privirile nepotului său.

— Cât de departe este apartamentul surorii tale? întrebă Mitchell.

— La douăzeci de minute. Ce s-a întâmplat?

— Nepotul tău se întâlneşte cu un agent de la Gestapo şi trebuie să aflăm de ce.

Jean Bernard se uita uluit. Clătină din cap.

— Urmaţi-mă!

Madame Tatier se afla în dormitor împăturind hainele micului Marcel când auzi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se. Juliet îi pofti să intre pe Jean Bernard şi pe cei doi necunoscuţi. Omul în haine civile se uită la ea, iar ea simţi cum îi palpită stomacul. Poliţia franceză? Gestapoul? Involuntar îşi duse o mână la baza gâtului. Abia când Juliet zâmbi şi îl îmbrăţişă pe străin putu să respire din nou. Bernard o conduse în camera de zi.

— Marie, acest om este un prieten care ne-a ajutat să ajungem la Paris. În el şi în tânăra femeie care se află cu el putem avea deplină încredere. Este mai bine să nu vă spun numele lor. Haideţi şi luaţi loc – trebuie să discutăm înainte să vină acasă Marcel.

Se uită la Juliet.

— S-a întors Simone de la şcoală?

— Nu, are lecţii în plus azi. Ce s-a întâmplat?

Mitchell şi Ginny se aşezară unul în faţa celuilalt, iar Jean Bernard luă mâna surorii sale într-a sa.

— Trebuie să ştim ce se întâmplă. Trebuie să fii complet sinceră cu noi deoarece credem că tu şi Marcel sunteţi în pericol.

Sora lui se uită de la unul la altul, simţindu-se brusc de parcă ar fi fost supusă unui proces în instanţă. Dacă exista orice suspiciune că ar fi colaborat, ştia că lucrurile puteau deveni foarte neplăcute pentru ea. Femeia bravă.

— De ce am fi în pericol? Nu fi prostuţ, Jean. Îmi aduci prieteni de-ai tăi în casă, neinvitaţi, iar ei se uită la mine cu

severitate de parcă aş fi un hoţ în noapte. Nu ai deloc respect pentru mine?

Dădu să se ridice, dar Jean Bernard o prinse de mână.

— Marie, ascultă-mă! Marcel primeşte ciocolată de contrabandă de la cineva. Tocmai l-am văzut în parc mâncând îngheţată şi discutând cu un agent de la Gestapo.

Marie Tatier se dădu înapoi şocată. Se străduia să-şi găsească cuvintele, dar apoi îi dădură lacrimile. Îşi ridică şorţul până la nivelul feţei.

— Dumnezeu să mă ierte, Dumnezeu să mă ierte, binecuvântată fii tu, Marie, maica lui Dumnezeu, iartă-mă! şopti ea.

— Madame Tatier, trebuie să ne spuneţi tot, interveni Mitchell.

Ea îşi şterse lacrimile şi dădu din cap. Ţinu strâns mâna fratelui ei.

— Mi s-a spus să nu zic nimic, altfel mă vor trimite în lagăr, iar pe Marcel într-un orfelinat. Am ajutat pe cineva din Rezistenţă. Nu puteam risca să-ţi spun, Jean, sau ţie, Juliet – am crezut că e mai bine să ştiţi cât mai puţin. Dacă ţi-aş fi zis că în trecut am depozitat mâncare pentru *résistants,* atunci ai fi putut avea o părere rea despre mine. Tu fiind medic, iar tu, Juliet, cum să-i spun unui străin venit la mine în casă despre implicarea mea trecută? M-am gândit bine. Nimeni nu mi-a cerut ajutorul de luni de zile. Însă apoi a venit acest om. Ştia că se poate avea încredere în mine, aşa mi-a spus. Imediat a avut loc un raid. Am încercat să-l ajut să scape. A fost prins. După aceea, poliţia şi Gestapoul au spus că trebuie să dau raportul cu privire la orice persoană suspectă, altfel…

Potopul de explicaţii părea s-o secătuiască de puteri. Ea oftă.

— Nu aveam idee că-l foloseau pe Marcel pentru a mă spiona pe mine. Pe noi.

Bernard o îmbrăţişă pe sora sa.

— Nu aveai de ce să te temi de mine.

Juliet se aplecă, ridică mâna lui Marie şi o sărută.

— Marie. Am avut un grup din Rezistenţă la noi în sat.

Atât Jean, cât şi eu am fost implicaţi.

Ea râse.

— Cu toţii ne-am păstrat secretele de teamă că te-am putea pune în pericol. De teamă să nu te punem în pericol pe tine şi pe Marcel. Şi la fel, ai căutat să ne protejezi.

— Trebuie să plecăm de aici, spuse Jean Bernard.

— Nu, nu încă, le zise Mitchell. Trebuie să continuaţi ca de obicei până când găsesc un loc mai bun. Nu-i spune nimic lui Marcel atunci când ajunge acasă, sau lui Simone.

Se uită la fiecare dintre ei.

— Este extraordinar de important ca nimic să nu iasă în evidenţă ca fiind diferit.

Se uită la ceas.

— Şi trebuie să plecăm înainte să vină copiii acasă. Marcel va fi obligat să spună Gestapoului că au fost oameni pe-aici. Şi apoi ar fi prea târziu să încercăm să muşamalizăm. Este clar pentru toţi?

Marie Tatier, Bernard şi Juliet au încuviinţat din cap.

— Bine. Acum, madame Tatier, subliniez din nou că nu aveţi de ce să vă temeţi dacă veţi continua ca de obicei. Am să ţin legătura cu voi prin intermediul lui Jean. Îl cunoaşteţi pe acel *résistant* pe care l-aţi ajutat?

— Nu. Era transmisionist. Spunea că este pe fugă. L-au împuşcat, însă era încă în viaţă când l-au luat.

Mitchell îşi aduse aminte de agentul de la Gestapo care folosea un stilou auriu.

— Ştii cum îl cheamă?

— Da. Alain Ory.

45

Mitchell şi Ginny îl lăsară pe Jean Bernard cu sora lui şi cu Juliet, astfel încât Marie să poată sta liniştită şi să se asigure că nu intra în panică şi nu făcea nimic nesăbuit. Era vital acum să nu suscite suspiciunea Gestapoului. Luară un troleibuz care îi duse la câteva străzi distanţă de apartament. Nimeni n-a spus nimic despre descoperirea faptului că Alain Ory fusese prins, poate chiar ucis, şi că germanii acţionau în numele lui. Ştiau că insistenţa germanilor legată de întâlnirea cu bărbatul cunoscut sub numele de Pascal însemna că erau conştienţi de existenţa unui alt agent britanic care fusese trimis la Paris. Întrebarea era cum de ştiau. Nici Mitchell şi nici Ginny nu puteau şti dacă Londra nu-i spusese, din neatenţie, transmisionistului care se dădea drept Alain Ory sau dacă trădătorul din Rezistenţă i-a dat de gol.

— Indiferent cine este transmisionistul, e bun şi induce în eroare Londra, spuse Ginny când se întoarseră în apartament.

— Iar Londra este de-a dreptul neghioabă, fiindcă cei de acolo n-au cerut codul de constrângere. Idioţii naibii vor omorî o mulţime de oameni.

— Îi pot avertiza, spuse Ginny.

— Nu. Nu am putea risca în cazul în care recepţionează transmisiile noastre sau le interceptează pe cele de la Londra. Am putea utiliza acest lucru în avantajul nostru şi să le oferim germanilor nişte informaţii false. Să le-o întoarcem şi noi. Vreau să-l scot pe Korte cât mai repede posibil când lumina lunii va fi numai bună.

Ginny îi dădu o cană.

— Nu-i chiar ce ne trebuie, dar este tot ce am.

Mitchell luă cana. Nu conta că acolo se prăjise nişte orz amestecat cu cicoare; ar fi preferat o cană de ceai.

— Va fi perfect, îi spuse el.

— Şi eu cred la fel, zise ea.

Ginny sorbi din înlocuitorul de cafea şi se uită peste

marginea cănii.

— Este întotdeauna util în astfel de vremuri, îi spuse el zâmbind. Hai să ne întoarcem în urmă câţiva paşi. Înainte de a fi trimisă aici.

Ea îşi trase picioarele sub ea pe canapea, ţinând cana cu ambele mâini.

— Alain Ory lucra împreună cu cineva pe care-l cunoşteam sub numele de Ferrand şi încerca să-l găsească pe Alfred Korte ca să-l aducă în Anglia.

— Prin urmare, naziştii cred în continuare că, de fapt, Korte se ascunde.

— Bănuiesc că da. Nu putem şti asta. Poate faptul că ştiu despre tine înseamnă că speră să te prindă în capcană pentru a ajunge la el.

— Sau este un act la întâmplare pentru a elimina un alt agent britanic, spuse Mitchell, încercând să ghicească unde ducea logica tinerei.

— Colonelul Beaumont mi-a povestit despre soţia ta.

Ea făcu o pauză, aşteptând să vadă dacă mersese prea departe prin înlăturarea oricărui văl pe care Mitchell l-ar fi putut trage peste moartea soţiei sale. Mitchell rămase tăcut, urmărind-o, lăsându-şi propriile gânduri s-o urmeze.

— Soţia şi fiica ta se aflau cu Alain Ory în aceeaşi noapte în care unul dintre *résistants* a fost împuşcat, iar Ory a fugit. Asta s-a întâmplat atunci când au fost ridicate soţia şi fiica ta. Prin urmare, nu rezultă că soţia ta ar fi făcut parte din operaţiune pentru a-l scoate pe Korte?

— Da. S-ar putea să fi fost aşa. Tot ce ştiu este că ea îl ajuta pe Ory. Nu era nicio menţionare a ei ca fiind implicată cu orice alt agent. Nu uita că sunt *résistants* care lucrează în micile lor grupuri sau individual.

— Însă ea utiliza numele de fată. Germanii au făcut legătura înainte ca… îmi pare rău!

— Au făcut legătura, iar cineva a trimis la Londra fotografiile cu ea fiind executată, spuse Mitchell.

Ginny bău tot din ceaşcă.

— Alfred Korte este important pentru ei. Dar dacă au pus lucrurile cap la cap după ce ţi-au prins soţia şi nu

Rezistenţa a fost cea care a obţinut fotografiile, atunci oare Gestapoul sau SD-ul au trimis imaginile? Poate că pe tine te vânează şi pe toţi cei pe care-i cunoşti sau i-ai cunoscut din oraş şi au fost implicaţi în scoaterea oamenilor. Acele linii de alimentare din Franţa, la înfiinţarea cărora ai contribuit cu oamenii de aici, sunt încă folosite pentru a-i salva pe cei evadaţi.

Luă din mâna lui ceaşca goală şi farfurioara.

— Ai fi o pană la chipiul lor dacă te-ar prinde în capcană. Şi o mulţime de oameni ar muri.

Mitchell aşteptă până se înseră, după care se îndreptă spre casa lui Jules Vanves. Încă o dată se ascunse în punctul său de observaţie şi când se lăsă întunericul, sergentul de poliţie îşi făcu apariţia îndreptându-se spre casă cu geanta pe umăr. A fost nevoie de trei ore pentru ca Vanves să-şi facă rondurile şi, la anunţarea stingerii, avea străzile numai pentru el. Mitchell îl urmări până acasă, iar în timp ce depăşea colţul unei clădiri, Mitchell ieşi din ascunzătoare şi-i blocă drumul.

— Henri!

Vanves se dădu înapoi. Mitchell îl înşfăcă şi-l înghesui, ţinându-l strâns, în pasajul pe jumătate luminat de lângă casă. Vanves era un funcţionar foarte apreciat şi necombatant, pe când instrucţia lui Mitchell devenise o a doua natură. Şocul lui Vanves de a fi luat atât de brutal i-a permis numai câteva proteste bâlbâite.

— Taci din gură, Jules. Nu pot avea încredere deplină în tine dacă nu ştiu ce faci.

— Mă acuzi? Tu te afli aici cu acte de identitate false.

— Şi ăsta-i şi motivul pentru care trebuie să fiu sigur în privinţa ta, spuse Mitchell. Îi şantajezi pe cei care au fost denunţaţi.

Vanves rămase cu gura căscată, după care îşi dădu seama ce se întâmplase.

— Te-ai uitat în geanta mea.

— Da. N-am avut de ales. Mi-am încredinţat viaţa în mâinile tale. Credeai că o să intru pur şi simplu în

Préfecture?

— Ţi-am promis că te voi ajuta, îi zise Vanves conciliator. Îţi pot explica totul. Fur aceste scrisori de la secţie atunci când vin. Sunt sute în fiecare zi. Iau numai o mână care au legătură cu districtul meu înainte de a fi procesate. Apoi avertizez familiile. Când pun la loc scrisorile şi sunt date mai departe pentru investigaţie, familiile au plecat deja. Salvez vieţi. Cine ar fi mai bun decât un jandarm care cutreieră străzile după ce s-a dat stingerea? Fac acest lucru pentru alţii. Şi nimeni n-are bani. Vezi asta, nu?

— Deschide geanta, Jules.

Chiar şi pe întuneric era suficientă lumină pentru a vedea teama aşternută pe chipul lui Vanves.

— Henri…

— Deschide-o sau ţi-o iau.

Vanves desfăcu curelele şi trase clapeta.

— Nu e nimic, Henri. Nimic, Donaţii de la familiile recunoscătoare.

Mitchell scoase afară bijuterii. Strălucirea palidă a luminilor stradale le făcu să scânteieze.

— Şi apoi le vinzi pe piaţa neagră. Am văzut cât de multă mâncare aveai acasă, iar nevasta ta se îmbracă bine zilele astea.

Vanves se prăbuşi.

— Trebuie să am grijă de familia mea. Cu toţii facem ceea ce trebuie. Nu le fac rău acestor oameni.

— Eşti colaborator, Jules, nu ai cum ascunde asta. Va veni ziua în care va trebui să te confrunţi cu cetăţenii oraşului.

— Dar cu banii pe care-i obţin voi fi departe sub o nouă identitate.

— Pe care ţi-o poţi procura uşor, bineînţeles.

Vanves închise curelele.

— Ce ai de gând să faci? Ce anume vrei de la mine?

— Vreau să te ajut, Jules. Vreau să te protejez. Ştiu că sunt bărbaţi care şi-ar asuma riscul şi ar începe să omoare colaboratori. Vreau documente de identitate pentru o familie. Le poţi obţine de la oamenii care au murit în spital.

— Pentru numele lui Dumnezeu, pentru cine lucrezi? întrebă Vanves. Faci parte din Rezistenţă? M-am înşelat asupra ta?

— Sunt un nimeni. Pur şi simplu am nevoie de ajutorul tău, însă am cunoscut oameni violenţi şi voi apela la ei dacă refuzi să mă ajuţi. Am nevoie de un apartament suficient de mare pentru patru sau cinci persoane.

— Pot face asta, dar altceva nu prea.

— Vei face tot ce te rog, Jules. Alternativa te plasează, împreună cu fiul şi soţia ta, într-un pericol extrem.

— Dumnezeule, nu-i face rău familiei mele. Te implor! Este totul pentru mine.

— Îţi promit c-o voi proteja. Nu vei păţi nimic, nici tu şi nici familia ta de la oamenii pe care-i cunosc. Am nevoie de documente. Două femei, doi copii şi un bărbat. Îţi voi da vârstele lor, descrierea şi fotografiile, iar tu vei căuta cărţile de identitate potrivite şi tichetele de raţie. De acord?

Vanves ştiu că nu avea de ales. Nu avea cum să ştie dacă bărbatul care îl ameninţa juca sau nu la cacealma. Refuzul era un pariu prea riscant.

— Foarte bine, spuse el abia şoptit.

— Şi dacă sunt ridicat sau găsit împuşcat la un colţ de stradă, atunci oamenii pe care îi cunosc vor veni după tine şi familia ta pentru că vor crede că m-ai trădat.

— Nu pot fi făcut responsabil dacă eşti ridicat! Cum să ştiu dacă s-ar întâmpla aşa ceva?

— Verifici registrul arestărilor zilnice. Şi după aceea mă scoţi.

— Ai fost prietenul meu, Henri. De ce-mi faci asta?

— Pentru că ai trecut de partea cealaltă, iar eu sunt singurul care te poate proteja. Acum lucrezi pentru mine, Jules.

46

Mitchell se termină de bărbierit în chiuveta din bucătărie. Auzi apa trasă la toaleta comună, cu ţevile care protestau, şi ascultă paşii apropiindu-se, apoi o altă uşă deschizându-se şi închizându-se. Totul trebuia să fie normal. Orice schimbare a rutinei de zi cu zi a celor din clădire putea anunţa pericolul.

— Madame Pivain de la numărul şapte. Cu aceeaşi regularitate ca un ceas, spuse el ştergând ultima urmă de cremă de ras. Ceva? întrebă el întorcându-se spre locul unde Ginny stătea cu umerii aplecaţi, decodificând un mesaj pentru transmisia ei.

Ea rupse hârtia şi i-o înmână.

— Asta o să omoare o mulţime de oameni. Ne întreabă dacă putem face ceva.

Mitchell se uită pe mesaj. Mesajele radio interceptate de germani arătau că aceştia urmau să mute nişte maşinării de la o fabrică din Paris pe calea ferată, pe timpul nopţii, spre o destinaţie necunoscută din Germania. Oamenii de ştiinţă francezi expatriaţi au identificat fabrica drept una ale cărei maşinării reutilate produceau ţevi striate pentru tunurile autopropulsate. RAF intenţiona să bombardeze fabrica şi triajele feroviare din La Chapelle înainte ca echipamentul esenţial să fie mutat. Ginny aşteptă în timp ce Mitchell receptă mesajul.

— Vor ucide sute de civili, spuse ea.

El încuviinţă din cap. Şi-i imagină pe prietenii lui de la Bletchley Park decodificând transmisiunile germanilor şi cum sunt trimise mai departe informaţiile obţinute. Apoi nici nu s-ar mai fi gândit la ele, ci ar fi trecut la următoarele interceptări. Ce diferit era când te aflai sub spectrul bombardamentelor. Gândurile începură să o ia razna. Încercarea de a sabota un tren în timp ce trecea în plină viteză peste mai multe linii în La Chapelle ar fi fost dificilă. Dacă trenul putea fi oprit dincolo de limitele oraşului, acest lucru ar fi oferit RAF-ului o ţintă mai clară. Şi dacă acest

lucru putea fi realizat, atunci orice încercare din partea germanilor de a trimite macarale şi motoare recuperate din depourile lor din La Chapelle trebuia să fie oprită.

Depourile marfarelor se aflau la zece metri sub nivelul străzii şi patrulate de Poliţia feroviară, care identifica orice sabotor ce cobora scările de pe vagoanele ce transportau explozibili. Se uită la ceas.

— Trebuie să facem o transmisiune neplanificată, spuse el.

Amândoi cunoşteau pericolul transmisiilor neprogramate, mai lungi, din cauza dubelor germane de radiodetecţie care măturau oraşul.

— În regulă, spuse ea fără ezitare.

În timp ce-şi instala din nou aparatura şi antena, Mitchell scrise un mesaj.

— Putem găsi un loc în care să oprim trenul odată ce ajunge la periferie şi după aceea Forţele Aeriene Regale îl pot prinde în câmp deschis.

— Noaptea?

— În zori dacă putem; dacă nu, vom lumina cumva nenorocirea aia. Voi face mesajul suficient de vag pentru orice german care efectuează vreo interceptare a transmisiunii, dar Londra va şti exact ce vreau să spun.

Scrise şi ultima propoziţie, rupse foaia din carneţel şi i-o înmână. Ea codifică mesajul, îşi puse căştile şi începu să transmită. Mitchell îşi scoase pardesiul.

— Îi voi da telefon lui Gaétan şi voi organiza oamenii. Pune aparatul la loc imediat cum termini de tastat; mesajul este deja prea lung.

El închise uşa în urma lui şi o lăsă pe Ginny tastând.

★

Mitchell îşi petrecu după-amiaza în estul oraşului. Trebuia să decidă urgent unde anume să oprească trenul. Locuind la Paris şi cunoscând căile de scăpare în perioada de Ocupaţie, ştia unde anume să arunce în aer şinele de tren şi să izoleze trenul care ducea maşinăriile. Riscul consta în faptul că maşina de război germană era suficient de bine organizată încât să trimită macarale şi locomotive pentru

montarea şinelor în cazul în care explozibilii ar produce numai daune temporare. Pentru a împiedica acest lucru, trebuia să distrugă triajele feroviare care adăposteau echipamentul greu. Urmă perimetrul înconjurat cu sârmă al triajelor. Patrulau numai câţiva poliţişti feroviari deoarece zona era atât de vastă şi lipsită de acoperire, astfel că oricine dintre cei care lucrau în triaje putea identifica uşor un intrus. O cafenea mică, dărăpănată, degradată de fumul de cărbune şi funinginea de la motoarele de comutare într-o măsură mai mare decât anii de când fusese deschisă, era poziţionată cu spatele la perimetrul de sârmă. Uşa laterală părea să fie uşor de descuiat, iar urcarea pe acoperiş ar fi dat acces la firul de sârmă. S-ar fi petrecut noaptea, însă acest lucru nu ar fi diminuat riscul. Din ce ştia el, puteau exista reflectoare ce măturau triajele feroviare. Oare germanii ar risca să rupă întunericul care le servea drept pavăză? Era un pariu şi ştia că trebuia să aibă un plan. La câteva sute de metri de perimetrul înconjurat cu sârmă se iţea o clădire imensă; de unde stătea el, părea la fel de mare ca un hangar de avion. Uşile sale erau deschise şi putea vedea înăuntru soldaţi şi muncitori de la Căile Ferate Franceze, care se ocupau de mai multe locomotive mari cu aburi, dintre care una ataşată de tenderul unei macarale de ridicare. În faţa depourilor feroviare, o placă turnantă, suficient de mare pentru a suporta oricare dintre aceste locomotive, îşi mişca podul basculant cu şine pentru a se alinia cu unul dintre vagoanele din depouri. Mitchell cumpără o cană cu înlocuitor de cafea şi privi cum placa turnantă rotea lent vagonul, astfel încât să poată rula pe şina aleasă. Vagonul îşi rotea roţile şi se deplasa încet de-a lungul triajului, în timp ce semnalizatorul mută o pârghie, schimbând direcţia. Un muncitor de la Căile Ferate Franceze stătea mult mai departe de linia de deplasare prevăzută, legănând un felinar cu sticlă roşie, conducând trenul spre nişte vagoane de marfă. Când Mitchell termină de băut lichidul amar, iar locomotiva fu cuplată la încărcătură, ştia ce trebuia să facă.

— Cine e? spuse vocea din spatele uşii după ce Mitchell

bătuse.

— Pascal Garon, răspunse el, cu faţa aproape de uşă, astfel încât nimeni din blocul de apartamente să nu poată auzi.

— Nu ştiu pe nimeni cu numele ăsta, veni răspunsul.

— Am împărţit o celulă cu tine în Saint-Audière. Aveai nevoie de o ţigară, ţi-aduci aminte?

Uşa se întredeschise, iar faţa nebărbierită a lui Gérard Vincent verifică vizitatorul nepoftit în timp ce-şi trăgea bretelele de la pantaloni peste cămaşa murdară fără guler. Dură numai o clipă pentru ca contrabandistul să rânjească larg şi deschise uşa pentru a-l pofti înăuntru pe Mitchell.

— Tu eşti. Cine-ar fi crezut? Nu m-am gândit niciodată că vei veni la Paris, cu atât mai puţin că ai să vii să mă vizitezi.

Îşi încruntă sprâncenele.

— Ţi-am spus unde am locuit?

— Mi-ai fost recunoscător că ţi-am aprins ţigara aia şi ai spus că dacă aveam vreodată nevoie de ceva, să te caut.

— Da, da.

Mitchell intră în apartamentul spaţios. Conserve de mâncare erau aşezate unele peste altele într-un colţ; mormane de haine de bărbaţi şi femei se aflau peste tot, pe diverse piese de mobilier. O tigaie cu mâncare fierbea pe o sobă mică pe colţ, iar mai în dos Mitchell văzu că se afla o a doua cameră: un dormitor în care lenjerie feminină de mătase era atârnată de o şină.

Gérard Vincent arăta la fel de murdar în propriul său apartament, precum arătase şi în celula mizerabilă din Saint-Audière. Se duse repede la sobă, amestecă ce era în tigaie şi stinse focul. Ridică din umeri în semn de scuză.

— N-am suficient ca să-ţi ofer şi ţie.

Mitchell aruncă o privire la conservele de mâncare puse unele peste altele.

— Nu sunt pentru mâncat, sunt pentru vânzare. Nu pot să-mi mănânc profiturile.

— Nu mi-e foame.

Vincent scoase o ţigară dintr-o cutie argintie pentru ţigări, o bătu şi o aprinse cu o brichetă ce părea scumpă.

Zâmbi, făcând caz de ea.

— Nu mai e nevoie de priză pentru lumină acum.

— Văd asta, spuse Mitchell.

— În regulă, am spus că te voi ajuta, dar n-am spus că va fi gratuit.

Mitchell umblă puţin prin hainele de bărbaţi.

— Pot plăti.

Vincent scuipă o bucăţică de tutun.

— De ce anume ai nevoie? Ai o femeie? Îţi pot aduce ciorapi de mătase pentru trei sute de franci.

Făcu un semn cu mâna spre locul în care erau depozitate vreo şase lăzi.

— Coniac, Armagnac. Chiar şi şampanie. Ar trebui să locuiesc într-un blestemat de castel, nu într-o gaură de rahat ca asta, dar mă ajută. Nimeni nu observă. Nimeni nu bănuieşte. Şi dacă bănuieşte…

Lăsă fraza suspendată în aer, intenţia sa fiind destul de clară.

— Afacerile sunt bune, aşadar.

— Bune? Ocupaţia este cel mai grozav lucru care ni s-a întâmplat vreodată.

— Mâncarea de pe piaţa neagră pentru propriii oameni, asta crezi tu că este cel mai bun lucru?

— Ah, tu-i mama mă-sii, Pascal, eşti cumva preot sau ceva asemănător? Nu este pentru ticăloşi ca mine de pe străzi, este pentru bordeluri. Dumnezeule, pe unde-ai fost, om simplu de la ţară?

El râse şi luă un neglijeu de mătase neagră pe care-l lăsă să-i curgă printre degete.

— Naziştii sunt îndrăgostiţi de bordelurile noastre. Aceşti tipi din SS vorbesc limba, tratează prostituatele cu respect – prostituatele de cea mai bună clasă, adică. Dumnezeule, femeile chiar se vopsesc brunete, astfel încât să arate diferit de stăpânii blonzi ai universului. Şampania aia de acolo este pentru Le Chabanais, mătasea şi coniacul pentru Le Sphinx.

— Clubul Unu-Doi-Doi pe de Rue de Provence, spuse Mitchell şi văzu că cunoştinţele sale îl impresionară pe

contrabandist.

— În regulă, aşadar nu eşti un om simplu. Ştii câte ceva, nu-i aşa?

— Nu mă interesezi, Vincent, în afară de ceea ce-mi poţi da. Nu vorbesc despre tine, nu vorbeşti despre mine. Astea sunt afaceri. Vreau trei loturi de salopete şi jachete de muncitori feroviari francezi. Cu cât mai murdare, cu atât mai bine.

— Îhî! Nu voi întreba de ce. Mărimi?

— Pentru mine şi un bărbat cu zece centimetri mai scund şi mai slab decât mine. Celălalt bărbat este aproape de aceeaşi înălţime cu a mea, cu braţe şi piept puternic.

— Ăsta nu-i atelier de croitorie, Pascal. Îţi dau ce am. Ce altceva? Documente? Ai nevoie de permise pentru muncitorii feroviari?

— Nu.

— Bine.

Se uită la Pascal ca şi cum înţelegea despre ce este vorba.

— Ştiu că nu eşti de pe-aici. Mi-am dat seama din prima clipă în care am pus ochii pe tine, astfel că dacă ai nevoie de permis pentru un muncitor străin, am pe cineva care îmi poate da un *fremdenpass.* Ştii că astea-s imposibil de falsificat. Blestemata de copertă roşu-aprins, cu vulturul german pe ea, este destul de dificil de falsificat, dar hârtia, imposibil, şi mai are şi filigran şi marcaj pentru o dublă verificare. Sunt scumpe, dar merită şi ultimul bănuţ.

— Nu. Îmi trebuie un loc în care să parchez maşina. Are numere de înmatriculare germane pe ea.

— Hristoase, cine eşti? Uite ce-i, dacă te gândeşti să le furi şi să le măcelăreşti maşinile pentru piese de schimb, s-ar putea să ştiu pe cineva, dar este prea periculos pentru mine.

— Maşina nu este furată. E a unui prieten.

— O, da, sunt sigur. Haine, permise, cărţi de identitate, toate bune. Maşini cu plăcuţe de înregistrare ale armatei germane.

Făcu o grimasă de dezgust.

— Am nevoie de un loc, undeva ferit, timp de trei zile. Nu mai mult. Voi plăti cât vrei.

Ţigara lui Vincent se udase de la umezeala buzelor sale. Ochii îi erau închişi pe jumătate, nu de la fum, ci de la calcularea sumei pe care o putea stoarce de la fostul lui coleg de celulă.

— Am un depozit pe aproape. Este pe o alee lăturalnică.

Mitchell aproape că-l auzea calculând ce putea scoate de la el.

— Cincizeci de mii de franci.

O parte din creierul lui Mitchell văzu valoarea în monedă britanică: suma de 250 de lire sterline urma să facă o gaură mare în teancul de bancnote cu care Ginny Lindhurst venise pentru circuitul Gideon.

— Nu. Douăzeci şi cinci.

— O fac pentru patruzeci.

— O s-o faci pentru treizeci.

Vincent îşi scuipă în palmă şi-i întinse mâna. Mitchell pecetlui înţelegerea.

— Unde ne-ntâlnim? întrebă el.

— Adu-mi-le în seara asta, spuse Vincent. Aşteaptă-mă pe colţ cu două ore înainte de a se da stingerea. Să ai banii.

— Jumătate acum, iar jumătate când le ridic.

— În regulă.

— Şi vreau hainele astăzi.

— Ia-le acum. Le am. Să fie opt mii?

— Să fie cinci?

— Fie.

Vincent rânji, ştiind că oricum făcea un profit frumuşel. Mitchell trase afară un fişic de bani şi începu să-i numere pe masă.

— Încă un lucru. Am nevoie de o uniformă din Armata Germană.

47

Mitchell şi Ginny ajunseră la staţia de tren din Vincennes. O scurtă plimbare pe jos îi aduse la casa lui Gaétan, care era cuibărită pe un drum de ţară. Patricianul îi chemase deja la el pe Chaval, Drossier, Laforge şi Maillé. Paznicul Edmond îi pofti pe Mitchell şi pe Ginny pe porţile de fier forjat cu decoraţiuni ale conacului modest, şi în vreme ce picioarele lor scoteau sunete scrâşnite pe pietriş, madame Gaétan deschise uşa din faţă şi le făcu semn de bun-venit. O îmbrăţişă pe Ginny.

— Draga mea copilă, nu mă aşteptam să te văd aşa curând. Ce încântată sunt! Intră, Thérèse, intră! se agită ea.

Mitchell avu parte de un zâmbet primitor. Madame Gaétan părea mai sofisticată în această casă de la marginea oraşului decât atunci când jucase rolul de nevastă de la ţară. Dispăruseră şorţul şi mirosul de mâncare, acum purta haine frumos croite, bijuterii şi era machiată. Îi conduse printr-o livadă de portocali din spatele casei care, după cum remarcă Mitchell, avea la fel de multă nevoie de întreţinere şi reparaţii ca şi casa din Norvé.

— Dragule, colonelul Garon şi mademoiselle Thérèse sunt aici.

Închise uşa, lăsându-i acolo pe toţi cei care se reuniseră. Gaétan se ridică şi-l întâmpină pe Mitchell; apoi Chaval îi prinse mâna, un zâmbet larg apărându-i la suprafaţă pe sub barbă.

— Pascal, ce bine că te revăd!

— În sfârşit, spuse Laforge. Am crezut că ne-ai uitat.

— Nu ne vrea decât atunci când are nevoie de noi, gemu Maillé.

— Salutare, domnule colonel! Trăiţi bine la oraş?

— Ne descurcăm, Maillé. Îmi pare bine să aud că eşti la fel de vesel ca întotdeauna.

Oamenii izbucniră în râs, starea lor de spirit fiind evident ridicată de revederea lui Mitchell.

— A fost şi mai rău de când ne ascundem aici, aşteptând

şi noi ceva mişcare, spuse Drossier. Şi mie îmi pare bine să te revăd, Pascal. Şi pe dumneavoastră, mademoiselle.

— Mulţumesc! spuse Ginny.

— Veniţi şi aşezaţi-vă lângă mine, spuse Chaval. Am făcut baie în dimineaţa asta.

Rânji.

— Spre deosebire de ei, spuse el, arătând înspre bărbaţi.

Ea îi întoarse zâmbetul şi i se alătură pe canapeaua decolorată.

— Foarte bine! spuse Gaétan. Spuneţi-ne ce se întâmplă, domnule colonel.

Mitchell rezumă rapid veştile de la Londra şi ce anume se cerea.

— Şi pentru asta ai nevoie de ajutorul meu? întrebă patricianul. Circuitul Norvé nu este activ aici, după cum bine ştiţi, prin urmare presupun că vă veţi ocupa de operaţiune.

— Am nevoie de orice fel de informaţii pe care mi le puteţi da şi, de asemenea, trebuie să mut oamenii repede prin oraş fără să trezesc suspiciuni. Propunerea mea conţine două aspecte. Ne împărţim în două echipe. Una va distruge liniile ferate dincolo de suburbiile oraşului, iar cealaltă placa turnantă a depoului staţiei de cale ferată. Trebuie să fie mai bine de şaizeci de locomotive mari în acele depouri şi care trebuie rotite pentru a pleca în Germania. Odată ce aruncăm în aer şinele, germanii vor trimite locomotivele lor grele pentru a le repara, dar nu pot face asta dacă placa turnantă nu mai este funcţională. Operaţiunea va izola eficient trenul şi maşinăriile reutilate pentru bombardament şi va face ravagii cu trenurile germane de aprovizionare care încearcă să părăsească Parisul în lunile următoare.

— Atunci înseamnă că asta va fi trecut în numele circuitului tău, Gideon, spuse Gaétan.

— Înfiinţarea circuitului aici la Paris a fost unul dintre obiectivele mele principale, răspunse el, adăugând diplomatic, însă am apelat la tine pentru asistenţă în asemenea chestiuni.

Niciun civil nu putea fi constrâns să facă ceea ce îşi dorea Mitchell; era necesar să fie convinşi, iar acum, că punea în sfârşit pe picioare circuitul în Paris, nu avea nicio dorinţă să producă vreun afront patricianului.

— Se pare, domnule colonel, că vi s-a dat o mare autoritate aici. Trebuie să găsiţi şi să salvaţi un trădător german, să înfiinţaţi o nouă celulă de rezistenţă ocolind propriile dumneavoastră eforturi în Norvé, şi totuşi ne cereţi ajutorul. Circuitul meu are destul de puţini oameni. Nu-i pot aduce în oraş, departe de familiile lor. Dacă vreunul dintre ei este prins, atunci circuitul Norvé ar putea înceta să mai existe.

Era evident că Gaétan simţea că era exclus de la implicarea directă în operaţiune.

— Dacă aveţi oameni aici, în localitate, în care aveţi încredere, îi voi folosi, dacă nu, atunci v-aş ruga să mă lăsaţi să-l folosesc pe Edmond într-una dintre echipe. Acest lucru vă va asigura că sunteţi inclus în atac şi că Londra va şti că am lucrat împreună pentru a ajuta la salvarea unor vieţi nevinovate.

Mitchell dorea ca bărbatul care îl urmărise pe Chaval în oraş să participe la atac. Mitchell nu era sigur dacă acesta era sursa scurgerii de informaţii, dar se gândi că dacă era, nu ar risca să fie ucis.

— Şi unde este celălalt englez? Face parte din această operaţiune?

— Din păcate, nu. A murit în timpul operaţiunii pentru a-l găsi pe omul pe care-l căutăm.

Gaétan nu dădea semne că ar fi afectat de moartea lui Peter Thompson.

— Atunci l-aţi găsit pe omul de ştiinţă german?

— Nu, minţi Mitchell.

Nu era nevoie să mai ştie nimeni altcineva că în câteva zile Alfred Korte urma să se afle într-un avion spre Anglia.

— Mi se pare, domnule colonel, că vă comportaţi într-un mod nesăbuit şi vă jucaţi cu vieţile oamenilor.

— Este un pariu dacă vreunul dintre noi va supravieţui, dar eu n-aş pune vieţile oamenilor mei în pericol decât dacă

ar fi esenţial.

Se uită la oamenii din jurul lui.

— Şi dacă cineva care a ajuns până aici cu mine nu vrea să meargă mai departe, atunci fie.

Chaval mormăi.

— Nimeni altcineva nu-i va avea, Pascal, spuse el, uitându-se la oamenii care rânjeau. În plus, acum că ne-ai zis de misiune, trebuie să omor pe oricine ar spune că vrea să meargă.

Gaétan bătu o ţigară de masă şi o aprinse. Scoase fumul, căzând pe gânduri.

— Planul tău are un defect fundamental. Spui că vom salva sute de oameni când cad bombele; păi, când descoperă germanii sabotajul, vor fi represalii masive şi va creşte numărul raziilor şi deportărilor. Poate că este mai bine să mori rapid sub bombele britanice.

— Chaval, mai avem acei şobolani pe care i-am umplut cu explozibili la Norvé?

— Da, dar nu vor fi nici pe departe suficienţi pentru a face ceea ce ţi se cere.

— Şobolani? întrebă Gaétan.

— Da, spuse Mitchell. Eviscerаţi şi umpluţi cu plastic. Sunt folosiţi pentru tactici diversioniste, dar pot spulbera şina unui tren. Vom plasa unii unde să-i găsească germanii. Şi vom folosi explozibilul de plastic care a venit cu avionul Lysander. Este uşor de identificat ca fiind britanic şi ne vom asigura că o parte nu se declanşează. Asta să sperăm că-i va convinge pe germani că lucrează o echipă britanică de sabotaj.

Se uită la grup.

— Este tot ce putem face.

Gaétan cedă.

— Foarte bine. Pot fi de ceva ajutor. Edmond este la dispoziţia ta. Am legătură cu un înalt oficial de la Gaz de Paris. Furgonetele lor au acces gratuit prin oraş şi suburbiile din jur. Voi aranja utilizarea a două furgonete. Vor fi aduse şi lăsate pe aici pe aproape. Când facem asta?

— Mâine-noapte. Vincennes este punctul nostru de

plecare. Aş prefera ca oamenii mei să stea aici până suntem gata de plecare. Este posibil?

Gaétan dădu din cap.

— Există anexe, dar nu trebuie să fie la vedere.

— Bineînţeles. În regulă, permiteţi-mi să vă explic unde vom opri trenul pentru a da bombardierelor un acces rapid la el, spuse Mitchell, scoţând o hartă împăturită.

O întinse pe blatul mesei în timp ce bărbaţii şi Ginny se adunau în jurul ei.

— Putem arunca şinele în aer aici, spuse el, arătând cu degetul pe hartă. La douăzeci de kilometri şi ceva est de oraş. Pădurea în stânga şinelor, râul Marna în partea dreaptă. Izolăm trenul înainte de a ajunge în aceste suburbii, Saint-Thibault-des-Vignes şi Lagny. Aceasta le oferă bombardierelor o vedere clară şi evităm producerea de victime printre civili. Explozibili aici şi aici. Apoi trenul nu mai poate merge nici înainte, nici înapoi. Va fi o ţintă staţionară sau locomotiva va deraia. Oricum ar fi, este o ţintă uşoară pentru RAF.

— Vor fi tunuri antiaeriene pe platforme. Încercăm să le atacăm pe acestea? întrebă Laforge.

— Nu. Puneţi încărcăturile, fixaţi cronometrele şi după aceea fugiţi. Suntem prea expuşi. Nu suntem acolo pentru o luptă.

— Ar trebui să omorâm cât mai mulţi ticăloşi posibil, spuse Maillé.

— Suficienţi dintre ei vor muri în timpul raidului, zise Mitchell. Nu ne putem permite să avem pierderi mari. Chaval, tu du-te cu Edmond şi Laforge şi spulberă şinele. Drossier şi Maillé, voi veţi fi cu mine la depou.

— Şi eu unde o să fiu? întrebă Ginny.

Bărbaţii se uitară la ea surprinşi. Nu o consideraseră combatantă.

— Avem nevoie de tine la staţia de transmisiuni în cazul în care dăm greş, spuse Mitchell.

— Şi dacă sunteţi toţi ucişi sau prinşi, atunci n-aş şti până când Gestapoul nu ar veni să-mi spargă uşa. Nu va trebui să transmit niciun mesaj deoarece vom fi nevoiţi să oprim

trenul până la o anumită oră, o oră dată Londrei până mâine. Aceasta este singura transmisiune de ceva importanţă.

— Mademoiselle Thérèse are dreptate, spuse Gaétan. Dacă este să avem succes, operaţiunea trebuie executată cu precizie.

Ea se uita când la Chaval, când la Laforge.

— Şi în timp ce Victor şi Reynard sunt cu Edmond plasând explozibili, pot să fiu utilă stând de pândă. O pereche în plus de ochi.

— Are dreptate, spuse Chaval.

Mitchell îşi luă o clipă pentru a se decide. Dacă totul mergea rău în privinţa operaţiunii, atunci Ginny Lindhurst, cel mai probabil, urma să fie abandonată cu propriile ei resurse în oraş. Tânăra îşi dovedise deja valoarea. Se gândi că fata avea o şansă mai bună de supravieţuire la ţară decât să-l însoţească pe el la depouri.

— Mergi cu Victor, spuse el printr-o înclinare din cap înspre Chaval, rugându-se să nu ajungă să-şi regrete decizia.

48

Codurile de timp, care nu ar însemna nimic în cazul în care interceptările germane ar fi active utilizând cifruri capturate, au fost trimise la MI6 în Londra. Comandantul bombardierului urma să lovească în baza coordonatelor trimise de Mitchell, în timp ce acesta dezactiva placa turnantă de locomotive din triaj. Gaétan a aranjat două furgonete de la Gaz de Paris şi până târziu în noaptea următoare cele două grupuri se formară în curtea din Vincennes. Mitchell se schimbă de hainele de oraş în salopeta de muncitor feroviar, cu jachetă şi şapcă. Ginny şi bărbaţii se adunară într-una dintre anexe, iar odată ce Maillé şi Drossier probaseră şi îşi potriviseră salopetele, se aşezară pe vine în jurul unei prelate împreună cu ceilalţi, unde erau aşezaţi şase şobolani morţi. Alături de ei se aflau aproape treizeci de încărcături de şapte sute de grame de plastic. Mitchell dăduse grupului lui Chaval zece bucăţi cu tot cu detonatoare. Avea nevoie de o cantitate dublă de plastic pentru a distruge placa turnantă rezistentă. Adună patru calupuri, în timp ce restul se uitau, şi le împachetă frumos laolaltă pentru a face o încărcătură mare. Se uită la Maillé şi Drossier.

— Uitaţi-vă şi apoi faceţi aşa cum fac şi eu.

Presând dreptunghiurile de exploziv maleabil exact aşa cum a fost învăţat la cursul său de instruire, realiză un fel de paralelipiped mai lung, perfect, de explozibil.

— Trebuie să camuflăm aceste încărcături principale, aşa că am pus-o pe Thérèse să taie o geantă veche şi să o transforme în patru săculeţe.

Împinse calupul pe care îl făcuse într-unul dintre buzunarele cusute. Ridică o mână de cronometre din alamă.

— Codificate pe culori. Acestea sunt pentru o detonare în jumătate de oră. Au precizie de până la câteva minute de fiecare parte. Zdrobiţi capătul de cupru – eliberează o substanţă chimică ce arde printr-un fir din interior. După ce-

aţi făcut asta, îndepărtaţi banda asta de siguranţă, în regulă?

Atenţia tuturor era îndreptată către instrucţiunile sale.

— Când firul se dizolvă, eliberează un percutor care loveşte detonatorul. Puneţi două dintre aceste cronometre în fiecare bloc de explozibil în cazul în care unul nu funcţionează.

Se uită din nou la feţele lor.

— În regulă, acum voi.

Aşteptă răbdător în timp ce Maillé şi Drossier îi urmară exemplul. Ginny întinse mâna şi îl făcu pe al patrulea. Îl termină mai repede şi mai plină de încredere decât cei doi bărbaţi, iar curând erau patru blocuri mari de explozibil cu cronometrele lor cu tot. Mai rămăseseră patru blocuri. Mitchell şi le puse în rucsac.

— Pe astea le folosim pentru şine.

Se ridică în picioare şi se uită la ceas, în timp ce toţi îşi încărcau rucsacurile cu explozibili. Cei care aveau Sten-uri au rupt calupurile în trei bucăţi şi le-au pus în rucsacuri.

— Trenul va pleca la Paris la ora 4 dimineaţa. Programaţi încărcăturile pentru ora 4:30, le spuse Mitchell. Pe a mea o voi programa cu zece minute mai târziu.

— Şi dacă trenul pleacă cu întârziere? întrebă Laforge.

— Aştia sunt germani, spuse Edmond, omul lui Gaétan. Vor pleca la timp. Domnule colonel, m-am uitat la drumul de lângă calea ferată. Odată ce plasăm toate încărcăturile, vom conduce spre sud peste râu, prin suburbii, şi apoi ne vom întoarce aici.

— Bine, spuse Mitchell. Vom plasa explozibilii şi şobolanii acolo unde-i vor găsi după aceea. Atacul aerian este la ora 5.

Se uită la toată lumea.

— Sincronizarea este totul, întrebări?

Nimeni nu răspunse. Chaval îşi puse Schmeisser-ul pe umăr.

— Ar trebui să plecăm.

— Ne întâlnim înapoi aici, să vedem dacă toată lumea este în regulă. Apoi Thérèse şi cu mine ne vom întoarce în

oraş, spuse Mitchell.

Şi-au urat unul altuia noroc şi s-au despărţit. Olivier Gaétan şi soţia lui priveau cum furgonetele cu benzină ieşeau pe porţi.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem la Norvé şi să-l lăsăm pe colonelul Garon cu planurile lui. S-ar putea să fie prea periculos pentru noi să stăm atât de aproape de oraş dacă plănuieşte mai multe sabotaje, spuse Gaétan. Dacă are succes, va da prioritate pentru mai multe arme şi muniţii, în vreme ce circuitul nostru de acasă va muri de foame. Britanicii nu-şi dau seama cum francezii şi franţuzoaicele îşi riscă viaţa în fiecare zi. Vor avea întotdeauna grijă de ai lor înaintea noastră.

Se uită la vârful trabucului său, care ardea mocnit, şi suflă asupra lui pentru a-l face să se încingă.

— Poate că este timpul să ne planificăm propria operaţiune. Apoi ne putem întoarce.

— Am activitatea mea de caritate, *chéri.* Sunt oameni de rang înalt din poliţie şi armată care ar putea începe să pună întrebări dacă brusc nu mai făceam parte din adunările lor sociale. Oamenii ne cunosc.

Gaétan oftă.

— Ai să fii văzut prea des cu ei şi apoi eşti vulnerabil.

— Mai vulnerabil decât acest Pascal Garon? L-ai urmărit prin oraş?

— Da. A fost ridicat de un jandarm. Am aflat că era un sergent de la Préfecture. M-am interesat. Este colaborator.

— Atunci nu te poţi încrede în el.

Ea închise lumina şi începu să urce scările spre dormitorul lor, lăsându-l pe soţul ei în penumbra focului.

★

Mitchell se aşează în scaunul pasagerului, în timp ce Maillé se strecura cu furgoneta de-a lungul triajelor înconjurate cu sârmă.

— Este o cafenea mai departe, de-a lungul gardului de sârmă. Aici lucrătorii feroviari beau o cafea înainte de a-şi începe schimbul. Vom intra şi ne vom folosi lumina de pe acoperiş pentru a trece de gardul de sârmă.

Trecuseră încet de porţile de la intrare unde muncitorii feroviari se prezentau în fiecare dimineaţă. Un şir de clădiri se întindea de-a lungul unei laturi a curţilor, iar proiectoarele de deasupra capului aruncau umbre adânci dacă erau aprinse în cazul în care se dădea alarma. Asta le-ar oferi şansa de a scăpa, le spuse el celorlalţi, evidenţiind rapid unde devenea noaptea şi mai întunecată de-a lungul marginii clădirilor. Totuşi, Mitchell spera că reflectoarele *nu* se vor aprinde dacă ceva ar fi să meargă prost: germanii ar putea crede că exploziile erau ceva puţin mai mult decât semnele unui bombardament nocturn şi, prin urmare, să se teamă să nu ilumineze o zonă atât de vastă. Ici şi colo pe întinderea vastă a depourilor, lămpi singuratice străluceau palid, oferind un con îngust de lumină estompată. Maillé urmă instrucţiunile lui Mitchell şi parcă furgoneta pe o stradă alăturată.

— În regulă, ascultaţi. Nu era niciun semn că ar fi santinele, prin urmare vor fi în depourile locomotivelor. Dacă vreun grup din Rezistenţă va da atacul şi va încerca să demonteze locomotivele, vor trece liniile de cale ferată destul de uşor, dar nu vor intra niciodată în acele depouri. Germanii nu prea au de ce să se teamă în afara lor.

— De ce? întrebă Maillé.

— Deoarece sunt atât de multe linii şi ar fi imposibil să le distrugi într-un număr semnificativ. Comoara este înăuntru. Când ajungem în depou la placa turnantă, trebuie să plasăm încărcăturile în interiorul zăbrelelor metalice, strânse de pivotul plăcii turnante. Asiguraţi-vă că sunt fixate. Apoi prindem cronometrele. Odată terminat acest lucru, plecaţi, nu fugiţi, pe poarta principală. Mergeţi câte unul. Voi tăia lacătul, în felul acesta germanii nu-l vor suspecta pe proprietarul cafenelei.

Cei doi bărbaţi încuviinţară din cap. Păreau agitaţi. Maillé îşi şterse gura cu mâna, după care îl surprinse pe Mitchell care se uita la el.

— Am gura uscată.

El zâmbi vinovat.

— Ăsta-i un semn bun, îi spuse Mitchell. Odată ce plasăm

încărcăturile, veţi uita curând că vă este frică.

— N-am spus niciodată că îmi este frică, zise Maillé repede.

— Ai fi prost să nu-ţi fie.

Mitchell se întrebă dacă oamenii îi puteau vedea mâinile tremurând în întunericul cabinei. Se întoarse pentru a se uita la Drossier, aflat în spatele furgonetei.

— Acum trebuie să intrăm în cafenea. Cum mai stai cu talentele tale de spart lacăte?

Văzu strălucirea unui zâmbet în întuneric.

Întunericul aproape că-i copleşi pe Chaval şi pe ceilalţi în timp ce se grăbeau de-a lungul şinelor de cale ferată. Vederea lui pe timp de noapte de braconier îl ajuta să discearnă umbrele, ceea ce-l făcea mai sigur pe el decât Laforge, care venea în spatele lui. Îşi legase la gât o fâşie dintr-o cămaşă albă pentru a-l ajuta pe *résistant,* şoptindu-i grăbit să ţină pasul. Laforge se împiedică o dată sau de două ori, căzând cât era de lung pe pietrişul de sub şine şi înjurând în barbă. Edmond însă era la fel de obişnuit cu munca pe timp de noapte pe cât erau oamenii pe care-i conduceau şi nu avea nevoie de ajutor. După care silueta uriaşă din faţa lui Laforge se opri şi se întoarse pe jumătate, întinzând o mână prin care să-l oprească pe tovarăşul său să se lovească de el pe întuneric.

— Edmond, pune-le pe ale tale aici.

Nu exista niciun motiv pentru care paznicul să protesteze, dar Chaval nu aşteptă şi îi şopti rapid lui Laforge care era transpirat:

— Reynard, haide, încă douăzeci de metri şi-ţi pui încărcăturile.

Se îndepărtă cu paşi mari de-a lungul şinelor, care acum străluceau sub reflectarea ocazională a luminii lunii filtrate de trecerea norilor. Chaval aruncă un ochi spre cer pentru a cântări vremea, socotind că în mai puţin de o oră norii se vor risipi. El şi ceilalţi trebuiau să se afle departe până atunci.

— Aici. Încărcături de fiecare parte a şinei, aşa cum ne-a

spus Pascal.

Văzu cum Laforge se lăsă într-un genunchi, dându-şi jos rucsacul. Când scoase primii explozibili, Chaval mai înaintase de-a lungul şinelor. Se uită în spate şi văzu mişcările oamenilor în întuneric. De cealaltă parte a fâşiei înguste de drum, care mergea paralel la doi metri sub terasamentul şinei, blocul solid de pădure îi ferea să fie văzuţi. Râul nu era chiar atât de departe pe partea cealaltă şi reflecta orice lumină pe care o producea cerul nopţii. Ştia că dacă ar fi fost pilot, ar fi urmat panglica de argint până la ţintă, la fel ca o bufniţă de noapte care planează spre victima sa. Îşi desprinse rucsacul de pe umăr şi puse Schmeisser-ul pe şină; apoi modelă suprafaţa lipicioasă a plasticului după golul şinei, deasupra butoanelor care o fixau de traversă. Dacă totul mergea bine, urmau să termine într-o jumătate de oră.

Parcaseră furgoneta pe un drum de pământ din pădure, ascunsă vederii pentru oricine ar fi trecut pe acolo. Ora stingerii trecuse de mult, însă exista permanent şansa să vină o patrulă germană pe drumul îngust dintre pădure şi linia de cale ferată. Ginny îşi strânse mai tare cureaua hainei de ploaie în timp ce se ascundea în şanţul de lângă drum. Norii trecură pe deasupra sa şi pentru câteva secunde văzu clar cei trei bărbaţi ghemuiţi pe linia orizontului. Purta bereta neagră din lână pentru a-i ţine cald, însă ridicase marginea ei deasupra urechilor, ignorând muşcăturile aerului rece, vrând să se asigure că auzea orice vehicul care se apropia sau zgomotul făcut pe asfalt de bocancii patrulelor.

Din fericire, luna urma să fie din nou ascunsă de nori în scurtă vreme, iar ea se ridică în picioare din poziţia în care stătuse ghemuită. Noaptea nu era niciodată o linişte absolută; învăţase asta. Vântul care bătea prin pădure freca crengile unele de altele într-un foşnet persistent şi monoton. Amuţea, de asemenea, orice sunet, astfel că nu auzi apropierea din aceeaşi direcţie cu bătaia vântului a unei maşini mici până când motorul său aspru îi atrase atenţia. Se întoarse şi-i văzu pe paznic şi pe Chaval

făcându-i amândoi semne ca nebunii deoarece auzul lor fin le semnalase deja apropierea maşinii. Apoi bărbaţii se lăsară la pământ în timp ce o maşină sport mică, cu două locuri, veni dintr-o curbă la distanţă de cincizeci de metri, farurile sale măturând drumul din faţă, prinzând-o din plin în lumina lor. Ea îngheţă la fel ca un iepure prins în strălucirea farurilor. Undeva în spatele ei auzi sunet de arme pregătite pentru a interveni în timp ce maşina încetinea şi opri la zece paşi de locul unde se afla. Ar fi fost o prostie să fugă şi să stârnească imediat suspiciuni. Îşi ridică mâna pentru a-şi feri ochii de strălucirea orbitoare a farurilor şi văzu doi bărbaţi într-o maşină sport decapotabilă. Purtau şepci militare şi era suficientă lumină pentru a vedea aripile Luftwaffe prinse pe boruri şi de jachetele din piele. Unul dintre bărbaţi o strigă. Vocea lui nu părea neîncrezătoare, ci mai mult îngrijorată în timp ce o întreba în franceză dacă totul era în regulă.

Se îndreptă spre ei zâmbind, salutându-i şi mulţumindu-le pentru că au oprit deoarece căzuse de pe bicicletă, care se stricase în şanţ. Când ajunse la cei doi ofiţeri din aviaţie, putea vedea că băuseră şi că probabil se întorceau la bază. Şoferul se întoarse spre pasager, sugerându-i s-o ajute. Cel de-al doilea bărbat părea mai puţin ameţit decât prietenul său. Oare văzuse vreo mişcare pe linia ferată? Mâna lui se întinse după tocul mic din piele de la curea. În timp ce-şi ridicau privirea spre ea, văzură că tânăra îndrepta spre ei gura unui pistol. Şocul constatării îi făcu să înlemnească, iar ea trase două gloanţe în fiecare de la mică distanţă. Trupurile piloţilor din Luftwaffe se prăbuşiră şi zăceau contorsionate, cu şepcile sucite pe cap. Pentru o clipă, fata rămase rigidă, cu mâna întinsă, neştiind dacă să mai tragă o dată, dar în mod clar bărbaţii erau morţi. Respiră uşurată şi se întoarse spre sabotorii de pe calea ferată care se ridicaseră pe jumătate cu armele gata pregătite.

— Repede! le strigă ea.

49

Mitchell deschidea drumul peste multiplele linii de cale ferată, curbe argintii care şerpuiau într-o direcţie sau alta în lumina efemeră a lunii. Vreo zece linii de cale ferată ieşeau din triajele închise spre uriaşa platformă care putea porni locomotivele pe orice cale aleasă din triaj. Locomotivele erau duse întotdeauna în boxele lor mai întâi, apoi scoase cu spatele la platformă şi rotite pentru a se încadra pe linia dorită. În depărtare, camerele de ardere ale câtorva locomotive mici străluceau. Aburul ieşea şuierând din supape. Bărbaţii puteau mirosi uleiul încins şi fumul de cărbune, dar niciuna dintre micile locomotive cu aburi nu se mişca. Mitchell bănui că erau folosite pentru manevrarea vagoanelor prin triaj. Îşi miji ochii pe întuneric, se aplecă sub greutatea rucsacului şi a dorinţei de a părea cât mai mic posibil. Trenul blindat care părăsea Parisul ducea cu el maşinăriile reutilate care urmau să treacă prin aceste triaje. Mitchell era îngrijorat pentru că trebuia să seteze cronometrele pentru a detona la ora potrivită. Prea devreme, iar trenul vital avea să fie avertizat să se întoarcă în triajele oraşului. Prea târziu, iar locomotivele grele şi utilajul lor de ridicare puteau trece de liniile ferate respective şi să facă reparaţiile. Cât de oportun ar fi bombardamentul? Îndoielile îi întunecau mintea, dar se consola gândindu-se că dacă avioanele de luptă nu mai veneau – fiind anulate indiferent de motiv –, atunci cel puţin ar fi blocat vitalele maşinării-unelte în mediul rural francez, iar acest lucru ar da Aliaţilor luxul de a le distruge când doreau. Şi mai era satisfacţia de a şti că a oprit uciderea a sute de civili francezi.

— Aici, şuieră el, aplecându-se în faţa marilor depouri.

Dimensiunea şi adâncimea platformei îl făcură să se oprească brusc. Oamenii trebuiau să coboare câţiva metri în puţul de ciment. Drossier urma să-şi plaseze explozibilul pe şina de mai jos, cercul de şine care mărginea circumferinţa platformei permiţând să fie rotită pe boghiuri.

În timp ce Drossier făcea asta, Mitchell şi Maillé îşi plasau încărcăturile grele cu plastic la baza platformei, aproape de pivotul central. Ceilalţi se ghemuiră. Mitchell ridică un deget.

— Unu, şopti el şi arătă spre Maillé. Doi.

Îi făcu semn lui Drossier, care dădu din cap şi îl urmă pe Maillé în timp ce îşi dădeau jos rucsacii, se aşezau cu burta pe pământ şi îşi coborau încărcătura în puţul platformei. Mitchell alergă spre partea îndepărtată a podului care ţinea şina de întoarcere întinsă pe mijlocul platformei scufundate. Cu două încărcătoare grele de fiecare parte a mecanismului pivotului, platforma urma să fie făcută inutilizabilă. Mitchell transpira, cămaşa lipindu-i-se de spate, dar îşi calmă respiraţia, lăsând rucsacul jos şi apoi coborând în puţ. Înlăturând orice îndoială cu privire la dimensiunea mecanismului, despachetă rapid explozibilii şi se aplecă pe sub zăbrelele din oţel. Aşezarea încărcăturilor părea să ia mai mult timp decât fusese planificat. Timpul se târa ca melcul, agonizant de încet. Începu să-l cuprindă panica. Se înjură singur. Încerca s-o îndepărteze din minte. Încărcăturile erau ascunse bine. Aranjase cu Maillé, nevăzut de cealaltă parte a platformei, să recunoască bătaia lui Mitchell în structura de oţel, astfel încât să poată coordona cronometrele. Lovi de două ori. Aşteptă cu cleştele în mână. Nu veni un semnal de răspuns. Îndoielile despre seriozitatea lui Maillé îl chinuiau. Nu putea face nimic. Şi apoi auzi bătaia dublă, surdă, ca răspuns. Prinse capătul de cupru al cronometrului. Apucându-şi rucsacul, ajunse la perete, sări în sus pe margine şi încercă să-şi tragă trupul peste buza puţului, dar nu avu putere să-şi salte corpul de pe peretele platformei. Sări din nou, găsi o aderenţă mai bună, îşi zgârie tibiile în timp ce se chinuia să se ridice. Deodată, două mâini coborâră spre el şi îi înşfăcară rucsacul, săltându-l la suprafaţă. Teama îi zvâcnea în stomac. Gândul la soldaţii germani care aşteptau să-i prindă într-o ambuscadă îi trecu fulgerător prin minte. Odată urcat, se rostogoli pe spate, gata să lupte şi să lovească pentru a se elibera până când văzu faţa lui

Drossier cu un zâmbet până la urechi, uitându-se cu jind la el.

— Nu avem timp să mai stăm, Pascal. M-am gândit că ai nevoie de o mână de ajutor. Maillé şi cu mine ne-am ajutat unul pe altul.

Mitchell nu mai pierdu timpul cu mulţumirile. O scurtă încuviinţare din cap era suficientă.

— Cronometrul este setat?

Drossier dădu din cap aprobator.

— Mda. Eu şi cu Maillé le-am prins în acelaşi timp. Mă îndoiesc că sunt mai mult de câteva secunde între tine şi noi. Nu aveam idee că va fi aşa de greu.

Mitchell nu recunoscu că a avut aceeaşi impresie.

— Întotdeauna sunt aşa, spuse el.

Îl văzu pe Maillé mergând spre poarta mai îndepărtată şi apoi aplecându-se pentru a pune ceva sub o şină.

— Şobolanii, spuse Mitchell. I-aţi plasat pe ai voştri?

— Da. Pe şine, departe de platformă. Îi vor găsi deoarece am lăsat cronometrul la vedere, ieşind din fundul şobolanilor.

Mitchell îşi ridică cadranul luminos al ceasului. Se descurcaseră bine în plasarea explozibililor, dar timpul era limitat. Socoti că aveau la dispoziţie mai puţin de zece minute pentru a pleca din triaj înainte de a izbucni exploziile. I- au urmat pe Maillé. Mitchell se opri, îşi dădu repede jos rucsacul şi scoase afară cele două blocuri mai mici din plastic. Îi dădu unul lui Drossier şi împreună au băgat un cronometru fără să prindă capătul de cupru. Când îl vor găsi, va arăta ca şi cum sabotorii au fost tulburaţi din ceea ce făceau sau au fost neglijenţi, dar sperau să fie identificaţi ca agenţi britanici. Au plasat explozibilii la câţiva metri distanţă, care se întindeau de fiecare parte a ceea ce părea a fi şina principală care ducea afară din triaje din direcţia platformei. Odată făcut acest lucru, îl urmară pe Maillé, care se apropia de poartă. Una dintre uşile metalice grele ale depoului de locomotive începu să se deschidă cu greutate. Luminile terne de afară pâlpâiră. Auziră şuierat de abur şi un pufăit de presiune în timp ce fumul ieşea din coş.

Un scârţâit brusc de metal pe metal răsună din magazia cavernoasă, în timp ce roţile transportoare începură să se deplaseze. Uşile s-au deschis şi mai mult; toţi trei bărbaţii se ghemuiră, în timp ce luminile palide din magazie scăldau locomotiva imensă. Un muncitor francez de la căile ferate îşi făcu apariţia şi mergea înaintea locomotivei legănându-şi lanterna, deschizând drumul.

— Au început să se deplaseze, şuieră Drossier.

Era evident că locomotiva fusese programată să fie cuplată la una dintre multele linii pe care se aflau vagoanele de marfă în triaj. Un fochist se afla aşezat câteva linii mai încolo. Mitchell văzu direcţia în care se îndrepta locomotiva. Odată ajunsă la placa turnantă, va da ocol, se va lega pe şina dorită, după care se va întoarce la fochist. Soldaţii apărură din spatele locomotivei care ieşea uşor din magazie. La câţiva metri de locul în care se aflau Mitchell şi Drossier, liniile de cale ferată zăngăneau în timp ce punctele de contact erau schimbate. Mitchell se întoarse. În depărtare putea distinge lumina unei casete de semnalizare ce îi arăta nişte bărbaţi care ridicau nişte pârghii.

— Mergeţi, le spuse Mitchell. Încet. Nu vă uitaţi înapoi. Vor veni pe linie tot mai mulţi oameni de-acum dacă pregătesc acest tren.

Îl rugă pe Maillé să nu deschidă focul spre soldaţii care se aflau undeva, mai departe. Erau în afara ţintei de unde se oprise el şi în acel moment nu erau o ameninţare pentru ei. Drossier nu-şi pierdu cumpătul şi merse spre locul în care Maillé se lipise de sârma care înconjura perimetrul. Mitchell mai aşteptă o clipă, se uită la ceas şi se strădui să audă sunetul trenului care ducea maşinile-unelte care urmau să treacă prin staţiile de triaj. Se uită în urmă la locul în care locomotiva se îndrepta spre platforma turnantă. Ar fi un bonus dacă locomotiva s-ar afla pe platformă când va avea loc explozia. Nu era timp să aştepte şi să vadă. Se orientă în aşa fel faţă de Drossier încât să nu pară că erau împreună. Fiecare pas pe care îl făcea îi dădea furnicături pe spate. Dacă erau provocaţi, erau prinşi într-un spaţiu

deschis. Auzi sunetul unui tren de dincolo de triaje. Venea cu viteză, îndreptându-se în direcţia lui Chaval şi a celorlalţi. Mitchell se rugă ca priceperea lui matematică să nu-l fi părăsit deoarece estimase viteza trenului şi distanţa de care avea nevoie pentru a ajunge în poziţia lui Chaval. În liniştea nopţii, motorul trenului urla şi arunca scântei pe cerul nopţii, unde norii treceau agale pe faţa lunii. Se grăbi, făcând paşi mai lungi, îndemnându-se să n-o ia la fugă. Era aproape de Maillé acum. Drossier ajunsese la poartă, după care veni şi Mitchell. Uitase să scoată din rucsac cleştele pentru şuruburi.

— Dă-mi cleştele, spuse el, bătându-l cu degetul mare peste umăr.

Maillé înţelese ce vrea să spună, desfăcu curelele rucsacului lui Mitchell şi scoase afară cleştele pentru şuruburi.

— Acum? întrebă Maillé.

Mitchell se întoarse şi văzu că platforma turnantă era pornită cu faţa la locomotiva care aştepta.

— Auzi asta? întrebă Drossier. A trecut trenul de marfă. Alte câteva minute şi se va auzi cel mai dulce sunet.

— Stăm aici şi bârfim ca nişte femei care stau la coadă pentru o blestemată de pâine, iar ultimul sunet pe care-l veţi auzi este cel al gloanţelor germane care vă spulberă capetele, spuse Maillé.

— Taie lacătul, spuse Mitchell, întorcându-se pentru a se uita la mişcarea agonizant de înceată a platformei turnante.

Dacă oricare dintre muncitorii feroviari ar fi studiat boghiurile, ar fi putut observa încărcăturile lui Drossier, iar atunci misiunea ar fi eşuat. Mai era încă timp pentru ca un soldat alert să scoată cronometrele din plastic. Platforma turnantă se opri. Oare văzuseră ceva? Îşi ţinu respiraţia, după care platforma turnantă îşi începu din nou traseul scârţâitor şi sinuos, în timp ce pivotul se rotea pentru a se alinia cu locomotiva.

Poarta se deschise.

Mitchell îşi grăbi oamenii, închise poarta în spatele lui, trase lanţul gros înapoi printre bare şi după ce aruncă o

ultimă privire spre locomotiva care se îndrepta acum spre şina rotativă, se ruga ca explozibilul masat în zona pivotului central, sub cadrul de oţel, să nu se fi desprins. Îi urmă pe Drossier şi Maillé pe străzile întunecate spre furgonetă. Au urcat în ea, dar Mitchell rămase afară, cu capul înclinat uşor spre cer. Se uită la ceas.

— Pascal! şuieră Maillé. Pentru numele lui Dumnezeu! Haide odată!

Mitchell, întors pe jumătate, ridică o mână pentru a-l reduce la tăcere, după care se îndepărtă de furgonetă spre locul în care strada se lărgea şi dădea în altă stradă. Încă o dată se uită la ceas. Şi după aceea auzi tunetul înăbuşit al exploziilor în depărtare. Rânji şi intră înapoi în furgonetă. I se păru că aude strigăte din triaje, strigăte de avertizare din depărtare. Şi după aceea aerul reverberă din cauza valului de şoc de la încărcăturile detonate.

— Poarta! Treci prin poartă! îl îndemnă pe Maillé.

Treptele de viteză ale furgonetei protestară, în timp ce Maillé se legăna pe stradă dintr-o parte în alta. Drossier se propti mai bine în spate şi îşi pregăti pistolul-mitralieră în cazul în care erau urmăriţi, dar haosul şi flăcările din triaje provocaseră panică, nu glumă. Maillé încetini. Mitchell se aplecă pe fereastră şi zări cum locomotiva blocată ferm pe platforma turnantă fusese cuprinsă de flăcări. Drossier îl bătu pe spate.

— Am reuşit, am reuşit!

Maillé rânji.

— Devenim buni la asta, Pascal. Hai să găsim şi alte ţinte, ce zici? Hai să-i lovim din nou pe ticăloşi!

— Îi vom lovi, spuse Mitchell. Când va veni clipa, îi vom lovi din nou. Însă acum nu condu prea repede. În regulă, Maillé?

— Bine, Pascal. Tu eşti şeful.

50

Pe măsură ce trenul deraiase, Chaval şi ceilalţi rămăseseră în stare de şoc din cauza dimensiunii distrugerii. Şinele se curbaseră de parcă ar fi fost de plastilină, iar locomotiva, care până atunci se deplasase cu viteză, sărise de pe şine şi săpase două brazde în terasamentul jos. Echipajele antiaeriene de pe vagoanele din faţă fuseseră aruncate în ghearele morţii, armele lor ajungând pe strada îngustă, zdrobindu-se. Primele patru vagoane urmau locomotiva în afara şinelor, dar restul trenului era intact, cu toate utilajele asigurate bine pe vagoanele cu platformă. Soldaţii aruncaţi în urma impactului brusc se adunară rapid. Mulţi erau răniţi, însă un ofiţer sau un sergent – Chaval şi ceilalţi nu-şi puteau da seama ce era – începuse să dea ordine urlând. Aburul şuiera în liniştea instaurată brusc, însoţită doar de geamătul metalului, în timp ce locomotiva îşi schimba poziţia. Drumul îngust era blocat, însă rămăseseră suficienţi soldaţi care să se răspândească pentru a asigura zona. Edmond îi condusese pe Chaval şi pe ceilalţi în pădure, acolo unde găsiră furgoneta, după care se îndreptară în grabă spre pod. A fost norocul lor că bombardamentul se petrecuse cu câteva minute mai târziu decât se aştepta deoarece când avionul a venit, a trecut repede şi la o înălţime joasă. Cerul se spulberă cu un vuiet. Ţânţarii Forţelor Aeriene Regale, cu sunetul distinctiv al motoarelor lor gemene Rolls-Royce Merlin, au intrat maiestuos şi au lovit cu bombe de tun, lansându-le de-a lungul trenului blocat. Oamenii au fost vaporizaţi. Pământul a erupt, aruncând vagoane şi maşini sus în aer, şrapnel care a sfâşiat totul în cale până la marginea pădurii. Au izbucnit flăcările. Undele de şoc de la deflagraţie au îndoit copacii şi au aruncat la pământ pe oricine era aflat dincolo de tren. În câteva secunde distrugerea era completă, iar ţânţarii au plecat mai departe fără nicio pierdere. Chaval oprise furgoneta pe pod, iar echipa uimită privea lumina zorilor

transformându-se în flăcări. Gradul de devastare şi rapiditatea ei i-a lăsat uimiţi. Cu simţurile amorţite de sunetul şi de furia atacului, au condus încet spre locul de întâlnire cu Mitchell şi cu ceilalţi.

Era veselie mare în casa lui Gaétan. Chaval şi Edmond, împreună cu Ginny şi Laforge, îi aşteptau deja pe Mitchell şi pe oamenii lui, când aceştia au sosit. Coniacul şi cidrul fuseseră aduse din pivniţa lui Gaétan, iar madame Gaétan radia de plăcere, în timp ce întindea mândră farfuriile cu mâncare pentru ei în hambar. Vocile lor, ridicate de entuziasmul succesului avut, erau reduse la tăcere de pereţii groşi şi fără ferestre. Strigau unii la alţii, bărbaţii lovindu-se amical pe spate şi apoi îmbrăţişând-o cu nerăbdare pe Ginny.

— Ai dat lovitura în seara asta, domnule colonel, spuse Gaétan, ridicând paharul ca să toasteze în cinstea lui Mitchell. Una care va da speranţă multora.

Mitchell simţea mai mult epuizare decât bucurie. Intensitatea operaţiunii îl secase de puteri.

— Toată lumea şi-a jucat rolul. Şi voi. Nu ne-am putea stabili aici fără ajutorul tău. Mă rog doar ca germanii să nu recurgă la represalii.

Gaétan ridică din umeri.

— Vina pentru un raid de bombardamente nu poate fi pusă pe seama nimănui decât a Forţelor Aeriene Regale.

— Germanii nu sunt proşti. Vor vedea legătura dintre distrugerea platformei turnante şi raid.

— S-o vadă. Odată ce identifică explozibilii, se vor concentra pe depistarea voastră. Agenţii britanici din Paris îi vor scoate din pepeni.

Gaétan înghiţi băutura din pahar şi-şi puse o mână pe umărul lui Mitchell.

— Toţi trebuie să dormim aici pentru câteva ore, după care să ne întoarcem înainte de a se da stingerea.

Lui Mitchell i se făcu dintr-odată mai foame ca niciodată. Ducea la gură linguri mari cu mâncare şi îi asculta pe ceilalţi, simţindu-se susţinut de poveştile lor îndrăzneţe,

revelatoare, împodobite, fără îndoială, cu fiecare pahar de alcool. Ginny şi madame Gaétan râdeau împreună cu bărbaţii. Chaval se îndreptă spre el şi ciocni paharul.

— Pascal. Acesta este începutul unor lucruri mari pentru noi.

— Şi al unor vremuri mai periculoase, prietene, spuse Mitchell.

Se uită spre Edmond şi Gaétan, încovoiaţi de spate într-o conversaţie.

— Edmond?

Chaval se uită la paznic.

— S-a descurcat bine. Tot nu-mi place de el, dar a făcut ce era necesar. Ştie mai multe despre Paris decât credem. Ştie cluburi şi bordeluri. Ştie unde să găsim contrabandişti. Poate că în Norvé este paznic, dar aici este stăpân pe străzi.

— Atunci bătrânul îl foloseşte ca să aducă mâncare şi băutură. Nu-l putem suspecta de mai mult de atât, nu-i aşa?

Mitchell nu aminti dacă-l zărise pe Edmond în ziua în care el şi Chaval s-au întâlnit. În mod clar, Edmond îl urmărise pe Chaval poate pentru a determina că era de încredere sau ca o încercare de a descoperi unde se ascundeau Mitchell şi Ginny. Întrebarea la care Mitchell nu putea răspunde era dacă Edmond îl urmărise. Dacă o făcuse, atunci apartamentul era compromis?

Chaval se uită gânditor la Mitchell.

— Nu ştiu, Pascal. Tu ce crezi? Este posibil să intre în contact cu germanii şi să-l fi trădat pe transmisionist? Avionul nostru să fi fost doborât întâmplător? În aceste vremuri, nu putem avea încredere deplină în nimeni.

Îşi dădu pe gât băutura.

— Este paznic, duşmanul meu natural. Nu mă asculta pe mine.

— Tu eşti singurul om de care ascult, Chaval. Ţine asta pentru tine deocamdată, dar le voi face rost lui Juliet, Simone şi familiei lui Jean Bernard de un alt loc în care să stea. Îi urmăreşte Gestapoul.

Ameninţarea se văzu în ochii lui Chaval.

— Oare ştiu ce făceau madame Bonnier şi medicul în Saint-Just? Dacă au aflat că ea conducea un grup din Rezistenţă acolo, atunci s-ar regăsi pe lista lor de persoane căutate.

— Prea departe, Chaval; nu vor şti nimic. Nu există nicio legătură. Nu, chestia asta este legată de transmisionistul care lipseşte din Paris.

Făcu o pauză, nefiind sigur cât să explice.

— S-ar putea să fie doar o coincidenţă. Este mort.

Chaval se încruntă şi se uită la Ginny.

— Dacă vă depistează pe oricare dintre voi, şi ea va fi într-un pericol grav.

— Da.

— Pascal, nu ţi-am spus ce s-a întâmplat acolo. Stătea la pândă când a venit o maşină în timp ce puneam încărcăturile. Doi piloţi din Luftwaffe. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar i-a împuşcat mortal. Bang, bang! Pur şi simplu. Cât se poate de rece. Poate că nu pare cine ştie ce, dar cred că s-ar comporta bine indiferent de situaţie. Este o fată foarte curajoasă.

— Şi maşina?

— Spulberată în bombardament împreună cu cei care se aflau în ea.

Chaval se ridică şi puse o mână pe umărul lui Mitchell.

— Mă rog la Dumnezeu să nu-i stau niciodată în cale, spuse el şi rânji.

51

Oberst Ulrich Bauer de la Abwehr îi urmărea pe civilii recrutaţi de armată pentru a ajuta în încercarea de a elibera platforma turnantă avariată. Fusese blocată rapid, pivotul central fiind complet distrus. Macaralele necesare ridicării locomotivei de pe şine pe podul rotativ erau prinse în interiorul magaziilor. Atacul asupra platformei turnante şi distrugerea trenului aflat la câţiva kilometri distanţă fusese un succes deplin. Mai bine de o sută de soldaţi fuseseră aleşi să caute în triaje şi să facă ce puteau pentru a ajuta la îndepărtarea oţelului rupt din placa turnantă. Şi mai mulţi fuseseră trimişi spre locul unde se afla trenul distrus. Aceşti oameni nu erau inginerii combatanţi ai armatei, care luptaseră pe linia frontului, ci dintr-un batalion de avangardă utilizat pentru sarcini legate de muncă. Puţinii ofiţeri din unităţile de ingineri din Paris fuseseră treziţi în grabă la scurt timp după bombardament şi trimişi în fiecare zonă. În triaje, două dintre locomotivele mai mici fuseseră mutate de-a lungul sistemului complex de şine şi erau acum staţionate de fiecare parte a locomotivei blocate pe platforma turnantă. Se spera că prin mişcări de împingere şi tragere putea fi îndepărtată pentru a permite inginerilor disponibili să evalueze dacă era posibilă vreo mişcare a plăcii turnante. Bauer îşi permise o clipă de admiraţie pentru îndrăzneala şi priceperea sabotorilor. Locomotiva blocată era prinsă între două seturi de şine, aşa că de ce, se întreba el, îşi mai băteau capul inginerii s-o deplaseze? Pentru ca să fie văzuţi că fac ceva era răspunsul, decise el. Vocile ridicate ale bărbaţilor se alăturau zgomotului de metal lovit cu barosul şi de la tăietura şuierătoare cu flacăra oxiacetilenică. Bauer văzu sosind maşina SS-ului, iar Stolz şi Koenig ieşiră din maşină. Bauer aruncă ţigara pe jos şi o strivi cu piciorul, privindu-l pe Stolz traversând şinele. Pentru o clipă îşi dori ca nazistul să se împiedice şi să se ducă direct cu capul pe pietriş şi metal. Cu puţin noroc şi-ar fi rupt gâtul.

— Ei? întrebă Stolz. Cât de rău este?

— Va fi nevoie de câteva săptămâni ca s-o reparăm.

— Un atac coordonat. Mi-a ars urechea la telefon azi-dimineaţă din cauza lui Himmler. Führerul era înfuriat la culme.

Bauer îşi mai aprinse o ţigară. Ar ajuta la calmarea resentimentelor sale faţă de Stolz şi şefii lui. Partidul Nazist era condus de un crescător de găini ratat şi de un caporal mercenar, care pune tapet.

— Vreau represalii, ceru Stolz.

Bauer ridică mâna.

— Numai o clipă.

Un ofiţer inginer se apropie şi salută, apoi îi făcu semn soldatului care era cu el să întindă şobolanii capcană şi blocurile de plastic cu cronometre.

— Oberst Bauer, acestea au fost descoperite în diferite locuri. Se pare că sabotorii nu au avut timp să-şi monteze încărcăturile. Am oameni răspândiţi de-a lungul şinelor care caută alt explozibil, însă este un proces lent.

— Mulţumesc, domnule căpitan!

Bauer luă unul dintre şobolani. I-l întinse lui Stolz, care se trase înapoi.

— Ce idee grozavă, spuse Bauer.

— I-am mai văzut, dar dumneavoastră?

— Despre ce vorbeşti?

— Şobolani morţi umpluţi cu explozibil, cu un cronometru băgat în posterior. Cam ca noi. Pregătiţi şi gata să explodeze.

I-l aruncă lui Stolz, care îl prinse printr-un gest reflex, după care îl aruncă departe de el, cuprins de frică.

— Dracu’ să te ia, Bauer! Ăsta nu-i un joc.

— Nu te îngrijora, Stolz, nu va exploda decât dacă cronometrul este fixat. Este un joc britanic. Aceştia au fost, în mod evident, sabotori britanici. Şobolanii, cronometrele, explozibilii. Britanici.

— Nu e nimic evident în asta. Este Rezistenţa care îşi utilizează explozibilii. Vreau represalii. Unul din trei lucrători feroviari şi cincizeci de localnici.

— Ar fi o prostie, spuse Bauer.

— Ar fi eficient! izbucni Stolz.

— Nu, n-ar fi. Personalul de la calea ferată a fost într-un pericol la fel de mare ca oamenii din depouri. Iar împuşcarea localnicilor va face această epurare şi mai dificilă. Am trimis atât de mulţi oameni la muncă forţată în Germania că am rămas fără mână de lucru. Avem nevoie de orice om de care dispunem, deşi majoritatea dintre ei sunt atât de subnutriţi, încât am fi norocoşi dacă ar putea să ţină în mână şi-o mătură. Am adus deja o sută de civili aici. Şi este lipsă de muncitori feroviari. Ne-ai înrăutăţi situaţia la toţi. Noi…

Bauer făcu o pauză.

— Cel de-Al Treilea Reich – sublinie el cuvintele – are nevoie de ei. Măcar o dată, domnule colonel, trebuie să daţi uitării setea de sânge.

— Domnule, pot vorbi? întrebă Koenig. Raidul de bombardamente a cruţat civilii, iar asta le cade bine britanicilor. Colonelul are dreptate în privinţa numărului de oameni de care avem nevoie, dar aş sugera că, în această situaţie, dacă recurgem la represalii, este probabil ca împuşcarea ostaticilor să inflameze resentimentele la adresa noastră. Populaţia de aici nu ne va da niciodată informaţii în cazul în care ar avea. Muncitorii de la Căile Ferate Franceze au împărţit acelaşi risc ca şi oamenii noştri. Numai acest fapt iar putea convinge pe alţii să-i denunţe pe sabotori, în cazul în care ştiu ceva.

Stolz se uită la bărbatul mai tânăr.

— Există momente, Koenig, când eşti de-a dreptul nesuferit.

Se uita înspre triaje, în timp ce Koenig îşi coborî privirea.

— Însă logica ta este destul de bună.

Se întoarse spre Bauer.

— Gestapoul va aresta treizeci de oameni şi-i va interoga.

El ridică mâna rapid pentru a opri o interjecţie a lui Koenig.

— Ştiu, ştiu, Koenig. Tortura nu ne va da nimic în această

situaţie, dar ar trebuie să fiu văzut că fac ceva.

— Atunci lăsaţi-mi oamenii şi Poliţia Franceză să facă o razie, să-i ia la întrebări, iar atunci când nu se va obţine mare lucru, daţi vina pe mine. Nu v-ar fi mai de folos? sugeră Bauer.

— O altă pană la chipiul de Sicherheitsdienst în lupta dintre Serviciul de Securitate şi Serviciile Secrete Militare. Iar metodele noastre nu provoacă o asemenea ură faţă de Reich, ci se întoarce împotriva propriilor compatrioţi care i-au arestat.

Stolz a recunoscut că propunerea avea meritele sale.

— Vreau o copie după lista celor arestaţi şi raportul tău.

Se întoarse şi plecă cu Koenig pe urmele sale. Bauer se uită la ei cum pleacă. Mai devreme sau mai târziu, oamenii lui vor găsi ceva ce putea folosi împotriva naziştilor, iar după aceea balanţa de putere se va înclina din nou în favoarea sa.

În fundal, sunetul metalului distrus îl făcu să scrâşnească din dinţi.

52

Când inspectorul de miliţie Paul Berthold fu introdus în biroul şefului Sicherheitsdienst, o tânără franţuzoaică frumoasă, bine îmbrăcată, tocmai ieşea de la el. Lui Berthold i se păru că Standartenführer Heinrich Stolz ar putea fi un bărbat căruia îi plăceau lucrurile bune în viaţă, în acest post ca din rai, şi l-ar putea prezenta şi pe el câtorva dintre aceste lucruri bune. Curând fu însă trezit la realitate în ceea ce priveşte orice astfel de idee, de dezlănţuirea de nemulţumire a nemilosului ofiţer SD. Conform informaţiilor lui Stolz, era posibil ca Berthold să fi interogat un suspect agent britanic cunoscut sub numele de Pascal. Naziştii voiau o descriere completă a lui. Cum Dumnezeu putea să-şi aducă el aminte o fată dintre multe altele ale oamenilor pe care îi interogase? întrebă el. I s-a spus, în termeni neechivoci, că ar fi bine să încerce să-şi amintească sau timpul lui ca inspector se va încheia curând. Berthold suferise umilirea şi se dusese înapoi în barăcile poliţiei unde i se aranjase un pat. Parisul. Marele oraş deschis, practic neatins de Ocupaţie, îi făcea semne ademenitoare prin cluburile sale de noapte, restaurantele sale şi femeile doritoare pentru cei care făceau parte dintre autorităţi. Acum, orice anticipare a acelor plăceri trebuie pusă pe aşteptare, în timp ce va încerca să satisfacă cerinţele ticălosului arian care stăpânea asupra oraşului. Nu exista decât o singură speranţă pentru Berthold şi aceea era să-l găsească pe Gérard Vincent. Credea că omul de care naziştii erau atât de interesaţi împărţise o celulă cu contrabandistul. Sună la Préfecture în Saint-Audière şi-l puse pe sergentul de la ghişeu să verifice registrul de arestări: când fusese reţinut Vincent şi care era numele bărbatului care fusese adus după ce băiatul, al cărui nume nu şi-l putea aminti, fusese împuşcat? Datele se potriveau. Bărbatul pe care îl interogase era Pascal Garon. Dacă Gérard Vincent era cunoscut autorităţilor din Paris, atunci Berthold va face suficiente presiuni asupra lui pentru a-i

pune la dispoziţie o descriere a bărbatului cu care a stat în celulă în acea zi. Ceea ce nu-şi putea aduce aminte Berthold era adresa din Paris a lui Gérard Vincent. Înţelegerile lor nu fuseseră oficiale, iar locaţia profitorului de război din oraş abia dacă fusese menţionată. Se afla undeva în memoria lui Berthold, dar refuza să vină la suprafaţă în urma sondării ei.

Îi abordă pe cei de la Brigades Spéciales şi de la Miliţia locală, dar nimeni nu era dispus să-l ajute. Resentimentele lor îl surprinseră. Acasă avea autoritate; aici era un străin, un om simplu de la ţară adus la oraş de stăpânii lui germani, cineva care ar putea uzurpa orice succes pe care l-au înregistrat ei. Orice sens al… căută cuvântul şi apoi se hotărî asupra „frăţiei". Frăţia era la căutare la Paris. Ofiţerii din Miliţie, geloşi, îşi păzeau propriul petec şi propria influenţă, iar Brigades Spéciales credeau că sunt mâna dreaptă a lui Dumnezeu. El era de unul singur.

Cutreierase străzile, abia fiind capabil să-şi găsească drumul înapoi până la barăci, la fel de pierdut la oraş aşa cum orice alt orăşean ar fi pierdut în mediul rural, însă atunci oraşul i-a oferit ghiontul necesar memoriei sale. Stătea într-o cafenea de pe trotuar şi se uita peste drum la coada lungă care se formase în staţia de autobuz. Un troleibuz trecu cu destinaţia afişată pe panoul de deasupra cabinei şoferului. Rue Bertier. Aruncă pe masă câteva monede, fugi peste drum şi îşi ţinu cartea de identitate pentru a putea fi văzută de mulţimea înghesuită. Ignorând murmurele de resentimente, se îndreptă spre autobuzul aglomerat. Douăzeci de minute mai târziu, autobuzul întoarse, iar memoria inspectorului Paul Berthold îi oferi în cele din urmă numărul 29.

Locotenentul Hesler studia informaţiile de triangulare la care lucrase atât de sârguincios în ultimele săptămâni. Furgonetele sale de detecţie împărţiseră în patru oraşul, apropiindu-se, district cu district până acum, iar în cele din urmă Hesler avu noroc. Ştia că era inutil să-i raporteze lui Stolz decât dacă avea informaţii deosebit de importante. Iar

tabelul pe care-l ţinea în mâinile sale era esenţial. Reprezenta un joc între transmisionistul britanic şi el, iar ei erau întotdeauna veriga slabă când orice agent duşman era trimis. Se gândea la cei pe care-i cunoştea şi care fuseseră prinşi, torturaţi şi executaţi. Oameni curajoşi, recunoscu el pentru sine. Era un curaj pe care el nu îl avea. În timp ce se cufunda în provocare, se gândea din când în când la transmisionistul pe care îl vâna. Un sentiment de compasiune bântuia periculos în el, dar era întotdeauna dat la o parte, iar când vânatul său avea să facă o greşeală, aşa cum previzionase deja că va face fata, atunci el, locotenentul Karl Hesler, o va găsi.

Stolz se uită la marcajele pe care Hesler le desenase pe hârtia milimetrică.

— Explică.

— Domnule, aceasta este frecvenţa de operare pe care o utilizează cel mai des, iar acesta este locul unde am comparat puterea semnalului în diferite locaţii. Transmisionista asta şi-a intensificat ritmul transmisiunilor după raidul de bombardamente şi distrugerea platformei turnante din triaje. În mod normal, nu transmite mai mult de zece minute odată, dar de data asta a transmis. Este posibil să fi fost un mesaj lung sau să fi existat o întrerupere în transmisiune, ori Londra poate că nu a înţeles mesajul şi a trebuit să-l repete. Nu am codurile ei de transmitere, cred că are unele diferite, însă şi-a asumat un risc. Domnule, eu bănuiesc că trimitea coordonatele şi momentele de timp pentru cei care urmau să bombardeze. Am trimis furgonetele într-un circuit din ce în ce mai strâns şi nu am pierdut semnalul. Cu toate acestea, nu reuşesc să localizez strada sau clădirea, dar o voi face. Cu siguranţă este din Arondismentul 19 şi cred că – Hesler întinse o hartă pe birou alături de graficul lui – că este în zona asta, aici. E numai o chestiune de timp, domnule colonel.

— Hesler, când prindem un transmisionist este ca şi cum avem cheia unei uşi. Ne deschide propriul lor circuit.

— O voi prinde, domnule, şi când am să fac asta, o să-l aveţi şi pe agentul englez Pascal.

— Şi eşti sigur că există numai un singur transmisionist al duşmanului care trimite mesaje din oraş? Şi că este o femeie?

— Da, domnule. După cum ne putem imagina, viaţa unui transmisionist clandestin este una plină de teamă. Sunt singuri pe un teritoriu inamic. Deseori au nevoie de sentimentul de a nu fi… abandonaţi. De fiecare dată semnează în acelaşi fel.

— Cum?

— „Iubire tuturor.”

53

Mitchell servi o băutură în timp ce stătea în cafenea. Intensitatea călătoriei din noaptea prăbuşirii avionului până la cerinţele de a se stabili la Paris îl obosiseră mai mult decât credea că este posibil. Pierderea oamenilor care îl ajutaseră, care îşi sacrificaseră viaţa pentru el, cântărea greu, aşa cum cântăreau greu şi cele ale oamenilor pe care îi omorâse. Însă teama că Juliet şi fiica ei erau supravegheate de Gestapo din cauza surorii lui Jean Bernard îi provoca o nelinişte şi mai mare. Până acum norocul fusese de partea sa, dar ştia că, mai devreme sau mai târziu, va seca. Era timpul să-l scoată pe Alfred Korte afară din Paris, iar acest lucru va însemna că cel puţin a realizat o parte deosebit de importantă din misiunea sa aici. Era încă imposibil să ştie cine ar putea fi trădătorul. Erau prea mulţi oameni implicaţi şi care aveau suficiente cunoştinţe pentru a trăda un agent. S-ar putea şi ca Londra să se fi înşelat. Oraşul era plin de informatori şi oficiali corupţi. Pentru o clipă, reflectă la cât de inteligent fusese din partea germanilor să-i folosească pe francezi pentru a-şi trăda concetăţenii. Numai un alt francez ar prelua comentarii indiscrete, care ar putea duce la arestări, torturi şi la alte informaţii. Ura francezilor pe care o simţea acum era orientată mai puţin spre brutalitatea ocupanţilor germani, şi mai mult spre compatrioţii lor care îi trădaseră. Nu era nicio îndoială că urma să vină ziua în care vor da socoteală. În ciuda faptului că Mitchell a realizat atât de mult, mai exista încă o informaţie esenţială pe care nu o descoperise încă, şi anume unde era ţinută fiica sa – asta dacă mai era încă în viaţă. Aşteptă răbdător ca Vanves să-şi facă apariţia. Sergentul urma să aibă documente pentru Juliet, Simone şi familia lui Jean Bernard, şi aveau să fie relocaţi în noaptea aceasta. Ceea ce-l rodea fusese faptul că îl instruise pe jandarmul corupt să descopere care era soarta fiicei sale, Danielle. Era o veste de care se temea, dar speranţa era mai mare decât această teamă.

Mitchell goli paharul când îl văzu pe Jules Vanves plecând de la Préfecture şi ducându-se acasă, unde fusese de acord să se întâlnească cu el şi să-i dea cărţile de identitate ale familiei. Era o precauţie suplimentară să se uite la jandarm cum pleacă spre casă pentru a se asigura că omul nu era urmărit – Mitchell nu ştia dacă Vanves îndrăznise să-l trădeze sau dacă fusese suficient de stângaci pentru a stârni suspiciunea. Când Vanves deja nu se mai vedea, Mitchell fu mulţumit că nu fusese urmărit. Se îndreptă spre casa lui Vanves, traversând străzile şi asigurându-se că nu era nici el urmărit. Nu era încă sigur despre omul lui Gaétan, Edmond. Când ajunse la casa lui Vanves, poliţistul era deja ajuns acolo de o oră şi îl aştepta cu nerăbdare.

— Ai întârziat, spuse el, trăgând jaluzelele la fereastră în cazul în care se uita cineva.

— A trebuit să verific că niciunul dintre noi n-a fost urmărit. Este totul în regulă, Jules. Nimeni nu ştie despre noi.

Madame Vanves ieşi din bucătărie, ştergându-şi mâinile de şorţ. Arăta la fel de îngrijorată ca şi soţul ei; încrederea pe care o emana când o văzuse ultima dată dispăruse.

— Henri, Jules are probleme? Te rog să ne spui. Ştiu că a fost foarte îngrijorat de când te-ai întors în oraş.

— Denise, te rog! Aceasta este o chestiune privată între Henri şi mine, spuse soţul ei.

Mitchell făcu câţiva paşi către ea şi îi luă mâinile umede şi reci într-ale sale.

— Nu ai de ce să te temi. Jules este un prieten bun care mă ajută să-mi găsesc fiica. Asta-i tot. Nu trebuie să te îngrijorezi. Nu ţi-aş pune familia în pericol.

Ea se uită la fata lui şi clătină din cap.

— Te rog, şopti ea, nu lăsa să ni se facă vreun rău. Te implor!

— Nu voi face asta, spuse Mitchell.

Ea se întoarse la loc în bucătărie, după care se întoarse.

— Rămâi la cină, Henri?

— Nu, mulţumesc, Denise! spuse el amabil şi zâmbi.

Cei doi bărbaţi aşteptară până când uşa de la bucătărie

se închise în urma ei. Vanves îşi deschise geanta şi scoase afară cartelele de raţie.

— Acesta este cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac. Voi avea cardurile de identitate peste câteva zile.

— Bine. Te-ai descurcat excelent, Jules.

Mâinile lui Vanves tremurau în timp ce-i dădea lui Mitchell un set de chei.

— Acest apartament a fost gol timp de un an. Mobila este încă acolo. Familia nu a fost deportată; a fugit în Suedia. El era om de afaceri. Nimeni nu va pune nicio întrebare. Iată adresa.

Îi dădu lui Mitchell o bucată de hârtie.

— Am aranjat totul, Henri. Exact cum ai spus. Însă mai sunt şi nişte veşti proaste pentru tine. Am verificat arhivele.

Gâtul lui Mitchell se contractă.

— Soţia ta, Suzanne Colbert, a fost executată. Îmi pare foarte rău, Henri! Şi mie şi lui Denise ne-a plăcut foarte mult de ea.

Deşi Mitchell nu admise că ştia despre moartea soţiei sale, imaginea ei fiind împuşcată îi reveni în minte. Privirea lui cuprinsă de durere era autentică, iar Vanves întinse o mână plină de compasiune şi-l prinse de umăr.

— Ţine-te tare! Fiica ta este în viaţă. Se află la închisoarea La Santé. Ştiu că nu e de bine, spuse el repede, însă am o legătură acolo. Condiţiile sunt îngrozitoare, într-adevăr, însă este alături de alte femei şi nu a fost molestată sau rănită în niciun fel. Aceasta este liniştirea pe care ţi-o pot oferi. Asta şi… asta.

Îi înmână lui Mitchell o carte de identitate murdară. Era pătată, iar despre unele pete închise la culoare Mitchell bănui că sunt de sânge. Deschise cartea de identitate şi văzu faţa inocentă a fiicei sale. Pentru o clipă, aproape că se înecă. Înghiţi în sec.

— Mulţumesc, Jules! Te-ai descurcat bine, spuse el, năvalnicul sentiment de uşurare pe care îl simţi făcându-l să ameţească pentru o clipă.

— Însă trebuie să te întreb ceva. Odată lucrate cărţile de identitate, va fi suficient pentru tine ca să ne laşi în pace?

— Nu te voi mai deranja decât dacă nu voi avea încotro.

Faţa lui Vanves exprima disperarea, iar acum Mitchell era cel care îl luă de mână.

— Mă voi asigura că tu, Denise şi fiul vostru nu veţi păţi nimic. Ai cuvântul meu!

Îl lăsă pe omul înspăimântat şi plecă pe jos pe străzi lăturalnice, rute familiare din trecutul său. Confirmarea locului de încarcerare al fiicei sale îi produsese o presiune în piept. La fiecare pas, se gândea la diferite planuri prin care ar putea s-o elibereze. Şi la fiecare colţ de stradă, logica lui spulbera aceste idei. Cumva trebuia să-l folosească pe Vanves ca să găsească răspunsul, dar un sergent jandarm umil nu ar avea nicio influenţă la Comandamentul Armatei Germane. Când îşi ridică în cele din urmă capul, îşi dădu seama că ajunsese în Montparnasse, iar gândurile la fiica lui îl conduseseră pe Rue de La Santé. Mitchell se opri şi se uită în sus la zidurile înalte verzi-cenuşii ale închisorii impozante. Undeva în întunericul acelor ziduri, copila lui era ţinută prizonieră într-o celulă de iad, plină de murdărie şi violenţă, un loc unde prizonierii erau ghilotinaţi în faţa altor deţinuţi. Îşi întoarse spatele la edificiul sumbru şi îşi alungă disperarea din minte. Va fi o cale prin care s-o scoată afară de acolo. Pur şi simplu n-o găsise încă.

Mitchell se duse la adresa pe care i-o dăduse Vanves pentru apartament. Era în cel de-al cincilea arondisment. Îi va lua cel puţin trei ore lui Jean Bernard să-i adune pe toţi; vor pleca din apartamentul surorii lui cu puţin mai mult decât hainele de pe ei şi câte o cutie mică pentru fiecare adult şi copil. Plecarea lor nu trebuia să trezească niciun fel de suspiciune, ţinând cont că mulţi parizieni cărau valize în aceste zile: câteva posesiuni date la schimb sau vândute pe piaţa neagră îi ţineau pe mulţi în viaţă. După douăzeci de minute de observare a străzii şi a traficului pietonilor, era încrezător că nimeni nu pândea blocul. Găsi o cabină telefonică şi îl sună pe Frank Burton la spital, explicându-i că voia un plan de salvare pentru Juliet şi ceilalţi, care să fie

gata în următoarele douăzeci şi patru de ore. Biletele de tren pentru familie urmau să fie livrate la noul apartament de cineva în care Burton avea încredere. Conversaţia fu scurtă şi la obiect. După ce închise, Mitchell trecu strada şi intră în clădire. Dacă exista un portar, acum nu era nici urmă de el. Urcă scările până la etajul al treilea. Apartamentul mirosea a mucegai, dar era luminos şi spaţios, şi era evident că familia care fugise de acolo din oraş trăia confortabil în el. Un covor mare oriental era întins pe parchetul de lemn cu model sub formă de oase de hering din camera de zi. Erau trei dormitoare, o baie şi o bucătărie alcov. Mitchell încercă robinetele şi dădu drumul la gaz. Draperiile grele atârnau de fiecare parte a ferestrelor care dădeau spre un parc şi o privelişte bună în susul şi în josul străzii. Se aşeză într-unul dintre scaunele capitonate şi simţi cum îl cuprinde un val de oboseală. Capul îi căzu în piept.

Bătaia înceată şi constantă în uşa apartamentului îl făcu să se trezească speriat. Bătăile inimii i se potoliră când se uită pe vizor şi apoi le deschise uşa lui Jean Bernard, surorii sale şi lui Marcel, cu Juliet şi Simone. Cele două femei aveau sacoşe de cumpărături şi o mică valiză suficient de mare pentru nişte haine. Copiii aveau ghiozdanele la ei şi duceau câte o valiză micuţă.

— Dacă întreabă cineva, voi spune că familia urma să-şi viziteze rudele de la ţară, spuse Jean Bernard în timp ce erau poftiţi înăuntru.

Mărimea apartamentului impresiona în mod clar pe toată lumea. Madame Tatier îşi dădu jos paltonul şi căută în sacoşa ei de cumpărături, scoţând de acolo două felii de pâine şi alte alimente învelite în hârtie maro. Juliet făcu la fel.

— Nu ştiam cât timp vom sta aici, aşa că în cazul în care nu puteam lua ceva de mâncare, am luat şi noi ce-am putut, spuse Juliet.

— Brânză şi ceva carne pe care am luat-o la schimb, spuse madame Tatier.

Simone îl îmbrăţişă pe Mitchell.

— Unchiule Pascal! Nu te-am văzut de mii de ani. Mi-a fost dor de tine.

Acum, că avea veşti de la fiica sa şi îi văzuse din nou fotografia, Mitchell putu să admită pentru sine că avea o afecţiune imensă pentru acest copil. O sărută pe creştet.

— Vino cu mine! Am să-ţi arăt o cameră drăguţă pentru tine şi pentru mama ta.

O luă de mână şi o conduse într-unul dintre dormitoare. Avea două paturi de o persoană.

— Mă gândeam că ţi-ar plăcea să stai în cel aflat mai aproape de perete, departe de fereastră. Ce spui?

Simone testă patul şi zâmbi.

— Este un loc minunat. Vom locui aici pentru totdeauna?

Mitchell se abţinu să-i dezvăluie planurile sale. Bucuria unui copil şi sentimentul său de siguranţă ar trebui să fie protejate.

— Vom vedea.

Se alătură celorlalţi din camera principală, unde cele două femei aranjară repede mâncarea şi pregătiră masa la care să ia cina. Apa fierbea deja pe aragaz.

— Ai găsit ceva? întrebă Mitchell.

Juliet ţinea în mână nişte tacâmuri pe care le aşeza pe masă.

— Totul este aici. Ai prieteni bogaţi după cum arată locul.

Ea zâmbi de parcă aceasta era o cină pentru prieteni şi nu pândea niciun pericol. Zâmbetul ei îl ţintui locului şi fără să se mai gândească îi atinse mâna în timp ce trecea pe lângă ea. Gestul tandru fu inconştient şi văzu roşeaţa căldurii cum apare pe gâtul femeii. Marcel alerga prin apartament, intrând şi ieşind din fiecare cameră. Jean Bernard îl puse să stea jos şi să citească o carte, iar el se apropie de Mitchell ca să nu fie auziţi.

— Nu a mai existat niciun contact între băiat şi agentul de la Gestapo, dar dacă nu vine în parc, atunci vor şti că ceva nu este în regulă şi vor face o razie în apartamentul surorii mele.

— Nu te vor găsi acolo. Suntem în partea cealaltă a oraşului.

— Se vor duce la spital şi mă vor căuta acolo. Ştiu unde lucrez.

— Am vorbit cu Frank. Avem oameni care vă vor duce în Spania. Îţi voi explica mai târziu. Între timp, va spune tuturor celor care întreabă că nu te-ai prezentat ca să-ţi faci tura. A încercat să sune la apartamentul tău, dar nu răspunde nimeni. Ăsta-i Parisul. Oamenii dispar tot timpul.

Se uită spre Marcel.

— Voi avea cărţi de identitate noi pentru toţi. Va putea sora ta să-l convingă pe băiat că trebuie să folosească de-acum un alt nume?

— E un copil bun. Va fi bine.

Mitchell dădu din cap.

— În regulă, oameni buni. Trebuie să plec, aşa că este necesar să vă explic ce se petrece.

Îi adună în jurul mesei. Marie Tatier îl aduse pe Marcel ca să stea lângă ea.

— Trebuie să vă părăsiţi apartamentul, madame Tatier, deoarece mai devreme sau mai târziu germanii vă vor aresta, după care Jean Bernard, Juliet şi Simone vor fi cu toţii în pericol. Am tichete de masă. Nu veţi avea nevoie de toate; nu veţi sta aici suficient de mult timp. Vă sugerez ca madame Tatier şi Juliet să meargă la cumpărături. Simone, tu vei fi profesoara lui Marcel pentru câteva zile. Aceasta va fi sala voastră de clasă.

— Nu voi merge la şcoală? întrebă Marcel bucuros.

— Nu. Tu şi cu Simone veţi sta în apartament. Mamele voastre vă pot scoate în parcul de vizavi. Jean Bernard va lua cărţile de identitate, care vor fi gata peste câteva zile. Pentru siguranţa voastră, nu vă voi spune unde mergeţi. Nu încă. Însă trebuie să aveţi încredere în mine. Aici nu veţi păţi nimic rău. Nimeni nu vă va pune întrebări deoarece nimeni nu vrea să-şi asume riscul. Din ce ştiu oamenii aceştia, puteţi fi prieteni ai unor persoane cu influenţă.

Juliet îl conduse la uşă, îl îmbrăţişă şi îl sărută pe obraz.

— Mulţumesc pentru tot!

— Vei pleca în Spania, Juliet, îi spuse el încetişor. Jean Bernard ştie deja. N-am vrut să spun nimic în faţa copiilor.

Avem o linie de alimentare cu oameni în care avem încredere. Tu şi cu Simone veţi vedea războiul de acolo. Credeam că ai putea fi în siguranţă aici, la Paris, dar nu mai este valabil acest lucru.

Ea îi analiză chipul.

— Sunt pe urmele tale?

— Cred că da. Probabil. Şi nu mai am timp pentru a termina ceea ce mai am de făcut.

Ea se lipi de el.

— Vino cu noi, Pascal. Mă tem pentru tine.

Momentul acesta îl luă prin surprindere, în vreme ce simţea o dorinţă tot mai mare faţă de ea. Un sentiment de pierdere trecu peste el în timp ce-şi dădu seama că nu voia s-o piardă. Se auzi spunând:

— Ia-ţi pardesiul! Este un hotelaş pe aici, prin apropiere.

54

Se dezbrăcară lent, zâmbind gândindu-se la ce urma, însă uşor nesiguri şi jenaţi. El era deja excitat când ea li oferi în joacă un mic moment de striptease ca să-l tachineze, scoţându-şi sutienul, ascunzându-şi sânii cu mâna şi apoi lăsându-şi mâinile să cadă. Braţele şi picioarele sale erau bronzate; avea un corp flexibil, cu coapse suficient de puternice pentru a merge kilometri în şir pe un pământ accidentat, iar încordarea lor se extindea şi la şezut. Nu părea să-şi arate anii pentru a avea o fată în vârstă de treisprezece ani. Ea fu cea care luă iniţiativa şi îi trase capul spre buzele ei. Împărtăşeau o nevoie sexuală care eliberă tensiunea şi şterse suferinţa din cauza pierderii pe care o suferiseră amândoi. După ce au făcut dragoste pentru prima dată, ea râse de bucurie şi insistase ca el să rămână deasupra sa, încă în interiorul ei, greutatea lui sufocând durerea ascunsă şi suferinţa din ultimele luni care se abătuseră asupra ei. În şoaptă, îi spuse cât de înspăimântată fusese şi cum în timpul călătoriei lor spre nord l-a observat şi a simţit cum atracţia sa faţă de el creşte, cum recunoscuse delicateţea care era mascată de acţiunile pe care el fusese obligat să le ia şi de povara responsabilităţii pentru vieţile lor, pe care o purta. În cele din urmă îi spuse cum se hotărâse să caute siguranţa protecţiei lui.

După aceea au stat întinşi îmbrăţişaţi în aşternuturi, cu păturile subţiri mototolite, căldura corpurilor lor învingând răceala camerei neîncălzite. Adormiră, trezindu-se în întuneric şi căutându-se iar unul pe altul. De data aceasta, mişcările lor au fost încetinite de dorinţa lor de a face ca plăcerea să mai dureze. Fâşia de lumină care pătrundea printre draperii îi lumină faţa întoarsă în timp ce el o mângâia şi-o săruta. Mitchell se gândi la soţia lui şi căută în inima sa orice sentiment de regret sau de vină, oricât de firavă ar fi fost emoţia, dar nu putu găsi. Recent, intensitatea muncii sale de la Bletchley Park îi subjugase

orice dorinţă de întâlniri sexuale. În plus, femeile de la Bletchley erau segregate în propriile lor barăci de muncă, iar legăturile amoroase erau oricum interzise pe motive de securitate. În plus, nu fusese atras de niciuna. Acest lucru şi dragostea pe care o simţea pentru soţia sa îi stinseseră dorinţa. Acum când iubirea pentru Suzanne fusese potolită, poate că, se gândi el, acesta nu fusese decât un act cathartic. Şi totuşi, imaginea morţii ei refuza să-l părăsească. Teama va continua să-l macine până îşi va găsi fiica şi după aceea va întoarce spatele lucrurilor pe care fusese silit să le facă şi să continue o altă viaţă.

În întunericul camerei de hotel, îndoiala îl chinuia în vreme ce asculta respiraţia mulţumită a lui Juliet în timp ce dormea. Juliet şi Simone erau o responsabilitate şi mai mare acum. Dacă sentimentele lui ameninţau să stea în calea tuturor lucrurilor pe care mai trebuia să le facă? Nu-şi putea permite să-şi piardă concentrarea. Depindeau nişte vieţi de el pentru a-şi duce operaţiunea până la capăt şi trebuia să fie suficient de detaşat pentru a lua decizii rapide. Începu să-şi regrete sentimentele. Îi impuneau o povară suplimentară. Mintea preluase controlul inimii. Urma să-şi dedice tot timpul şi energia lucrurilor pe care mai trebuia să le facă.

Alege, insistă provocatorul din mintea sa.

Mitchell se întoarse cu Juliet în apartament imediat cum fu ridicată stingerea, cu promisiunea că va aranja pentru toată lumea o plecare sigură din oraş. S-au sărutat înainte de a deschide uşa apartamentului şi au schimbat o dorinţă şoptită ca celălalt să aibă grijă de el. El trebuia să aducă cărţile de identitate, dar şantajul la adresa lui Vanves nu avea să dureze prea mult. Mai devreme sau mai târziu, jandarmul corupt urma să fie compromis, iar în momentul în care se întâmpla acest lucru, Vanves urma să spună totul autorităţilor. Mitchell avea un plan pentru a-l opri să intre în panică, dar mai întâi trebuia să aranjeze ca Alfred Korte să fie scos cu avionul din ţară. Lăsase instrucţiuni ca Ginny să aranjeze un zbor de noapte din nord-estul Parisului unde

era teren de fermă plat şi niciun complex industrial. Lumina lunii era bună în următoarele nopţi, iar dacă plafonul de nori se ridica, atunci Korte urma să ajungă curând în Anglia. Mitchell îl alertase pe Chaval să pregătească oamenii fără să-i spună lui Gaétan. Implicarea patricianului urma să fie limitată de acum înainte. Pentru a stabili circuitul Gideon la Paris însemna că Mitchell trebuia să exercite un control complet. Gaétan şi oamenii lui controlau sudul la Norvé, iar ei urmau să filtreze proviziile şi orice alt personal din zona lor către Paris. Ar fi întărit infiltrarea agenţilor britanici şi francezi când venea momentul ca Franţa să fie luată înapoi. Era o oră de mers pe jos din cel de-al cincilea în cel de-al nouălea arondisment, iar în momentul în care a ajuns la Pont Neuf peste Sena, se simţea mai încrezător. Mai avea puţin şi realiza tot ceea ce i se ceruse. Întreţinea chiar ideea iraţională că va găsi o cale de a o scoate pe Danielle din La Santé. Ştia că sfida logica şi, cu toate că îşi dădea seama de improbabilitatea unui asemenea lucru, un instinct nedefinit îi spunea că putea fi realizat. Cu o asemenea speranţă deşartă în inimă urcă scările, bătu uşor în uşa apartamentului său şi intră. Ginny îl întâmpină cu un zâmbet generos în timp ce tasta transmisiunea de dimineaţă. Pistolul ei se afla lângă tastatura Morse. El îşi scoase pardesiul.

— Nu mai pot de foame, spuse el, dar ea îl ignoră – se concentra pe primirea unui mesaj –, aşa că el cotrobăi prin dulapul din bucătărie şi găsi pâine şi brânză.

În momentul în care el puse apa la fiert, ea scotea antena aeriană de sub lucarna deschisă şi împacheta aparatul.

— Nu în seara asta. Este posibil în nopţile următoare. Au identificat un câmp din apropiere de Messy. Ne va lua aproximativ o oră şi ceva pentru a ajunge acolo cu maşina. Dacă-i luăm pe Chaval şi pe ceilalţi, după aceea ce facem? Două ore cu totul? Oricum, ne vor confirma la următoarea transmisiune.

El turnă apa fierbinte în ceea ce părea să fie cafea măcinată, în timp ce ea se uita pe fereastră.

— Ceva nu-i în regulă, spuse ea. Harry!

Două Citroën Traction Avants trecură de pe-o parte pe alta a drumului, blocând fiecare capăt al clădirii.

Totul se petrecuse atât de repede încât, în momentul în care patru oameni în civil ieşiră din maşini, trântind portierele în urma lor, strada era deja blocată de jandarmi cu pistoale automate.

— Gestapoul! spuse ea, năpustindu-se să-şi ia pistolul.

Mitchell puse un scaun sub clanţa de la uşa de la intrare, dar deja se auzeau paşi răsunând pe scări. Nu mai era scăpare. Mitchell şi Ginny stăteau pregătiţi, cu pistoalele automate gata să tragă. Capturarea nu era o opţiune. Voci care urlau se auzeau până sus pe casa scării. Sunetul lemnului despicat şi apoi uşa de dedesubt prăbuşindu-se. Strigăte, ţipete alarmate. Sunetul unei lupte. Lupta se mutase mai jos de ei, după care un glonţ sfârtecă aerul. Ginny tresări, imaginea vie a bărbatului din apartamentul de dedesubt, care era acostat şi apoi arestat, umplându-i mintea. Vocile scăzură în intensitate în timp ce-l cărau pe bărbat în jos pe scări. Mitchell se apropie de fereastră, îl văzu pe vecinul lor fiind împins într-una dintre maşini, curgându-i sânge de la o rană la picior. Portierele maşinii fură trântite, iar maşinile au plecat în viteză, jandarmii dispersându-se. Totul s-a petrecut atât de repede încât au rămas uluiţi. Mâna lui Mitchell tremura. Îşi strânse pumnii şi-şi linişti respiraţia. Îşi puse pistolul de calibru .45 la brâu şi-şi trase pe el pardesiul.

— Am să încerc să aflu ce s-a întâmplat.

Ea încuviinţă din cap şi trase scaunul de sub clanţă, dar în timp ce ieşea pe coridor auzi yala închizându-se şi scaunul pus la loc sub clanţă. Mitchell coborî repede scările pe lângă un tâmplar care, evident, fusese trimis de poliţie şi care bătea nişte plăci din lemn peste uşa spartă. Când englezul ajunse în stradă, totul se reîntorsese la normal. Oamenii îşi vedeau de treburile lor, în timp ce el deschise uşa barului. Locul era gol, cu excepţia corsicanului, care stătea în spatele barului şi îşi turna nişte coniac. Când Mitchell păşi înăuntru, mai scoase un pahar.

— De fiecare dată când fac o razie ticăloşii ăştia sau fac o arestare, e rău pentru afaceri. Aveam vreo zece clienţi aici înainte să dea buzna.

Îi dădu lui Mitchell paharul.

— Credeam că au venit după mine, spuse Mitchell.

— Şi eu. Nu aveam cum să te previn.

Ciocni paharele.

— Sănătate!

Băură, iar Roccu reumplu paharele.

— Destul pentru mine, n-am mâncat de nu ştiu câte ore, spuse Mitchell.

Roccu întinse mâna sub tejghea şi scoase de acolo o farfurie cu nişte ouă mâncate pe jumătate şi cârnaţi.

— Masa mea a fost întreruptă. Am terminat. Este cârnat real. Ştiu un măcelar căruia îi place băutura prea mult.

Mitchell nu comentă şi savură gustul de carne adevărată, dând iama în ouă imediat după ce mestecă şi înghiţi cârnatul.

— Mai încet. Ai să faci atac de cord, spuse Roccu. Am discutat cu unul dintre jandarmii pe care-i cunosc. A spus că tipul după care s-au dus era un proxenet din arondismentul unsprezece. A mai dat şi nişte spargeri în afară de asta. Ticălosul nenorocit a călcat pe careva pe degete, cineva care probabil a ripostat. Fusese turnat.

— Nu Gestapoul, atunci?

Roccu clătină din cap.

— Altcineva la fel de bun. Brigades Spéciales. Dacă trăieşte, curând va suferi rău de tot. Îi vor găsi ascunzătoarea şi poate că îi vor trata rana.

Mitchell îşi trecu degetul pe marginea farfuriei, adunând şi ultimele resturi de gălbenuş. Se lăsă pe spate pe scaunul de bar şi râgâi.

— Mulţumesc, Roccu!

— Închidem barul şi ne facem mangă?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, dar mai am treburi de făcut.

— Vei sta acolo în apartament?

— Probabil că e un loc mai sigur acum.

Scoase câteva bancnote, dar pumnul corsicanului se închise peste mâna sa.

— Nu mă insulta, prietene. Tot ce am este al tău.

— Nu-mi eşti dator, Roccu. Ţi-ai asumat suficiente riscuri.

— Lasă-mă pe mine să stabilesc asta. Acum, du-te, pleacă de-aici şi ai grijă de tine. Şi fii cu ochii pe fereastra mea. Dacă am nevoie de tine, pun un semnal.

Mitchell îi scutură mâna şi se întoarse. Actele simple de bunătate şi recunoştinţă îmblânzeau pericolul prezent permanent. Parisul părea acum mai mult casa pe care şi-o aducea aminte.

55

Era acel tip de lumină ciudată dintre zi şi noapte când Mitchell se îndreptă în partea cealaltă a oraşului şi se afla la vedere în faţa Cartierului General al Armatei Germane. Abia dacă îi mai arunca cineva o a doua privire; iar cei care o făceau îl ignorau, deoarece cu hainele lui putea fi confundat uşor cu un ofiţer din Gestapo sau SD în civil. Cine altcineva ar urca într-un Peugeot cu plăcuţe de înregistrare ale armatei? Mitchell porni motorul, îl lăsă să meargă la ralanti o vreme, după care porni cu maşina de-a lungul străzii aproape pustii. Rezervorul de benzină arăta că era aproape plin – îl umpluseră cu benzina furată şi acum ascunsă. Era timpul să-i facă o vizită lui Gérard Vincent şi parcă maşina aproape de casă pentru a-l putea duce pe Alfred Korte de la spital spre zona de aterizare.

Douăzeci de minute mai târziu, intră pe Rue Martel şi imediat după aceea pe Rue Bertier. Colţul strâns care ducea spre atelierele din spatele apartamentului lui Gérard Vincent era un loc strâmt pentru Peugeot. Identifică uşa garajului, ieşi afară, lăsând motorul să meargă, dar cu farurile stinse, deschise uşile, uşurat să vadă spaţiul cavernos, şi după aceea duse maşina cu spatele, înăuntru. Intrarea îngustă putea fi ori o binecuvântare, ori un blestem. Dacă apăreau suspiciuni sau dacă era trădat, atunci deschiderea în strada lăturalnică îngustă ar fi blocată la fel de simplu ca un dop pus la sticlă. Pe de altă parte, se gândi el în timp ce se îndrepta spre apartamentul lui Vincent, dacă urma să aibă loc un schimb de focuri, putea înghesui uşor maşina pe stradă şi să fugă pe acoperişuri.

Apartamentul lui Gérard Vincent era luminat de lumânări.

— Ai adus banii? întrebă el, dându-se din uşă pentru a-l lăsa pe Mitchell să intre.

— Da, spuse Mitchell. Nu este curent?

— Vine şi după aia iar se ia.

Îi făcu semn lui Mitchell să ia loc la masa din mijlocul camerei.

— Ai găsit garajul?

— Da.

— Ţi-am spus eu, nu-i aşa? O mulţime de spaţiu pentru marfa de contrabandă. Mai am şi alte spaţii ca ăsta. În regulă, hai să încheiem afacerea.

Mitchell observă că Vincent avea un pistol.

— Ai de gând să-l foloseşti?

Vincent părea să fi uitat că era în mâna lui.

— O, nu!

Îl puse pe masă.

— Nu poţi fi suficient de atent. Hei, ai nevoie de un pistol? Ţi-l pot vinde pe ăsta. Mai am şi altele.

— Îl am pe-al meu, spuse Mitchell privindu-l în ochi, asigurându-se că contrabandistul înţelesese ce spunea.

— Niciodată nu poţi fi prea atent.

Pe fata adumbrită a lui Vincent apăru un rânjet.

— Îmi place de tine, Pascal Garon.

Întinse mâna după un pachet învelit în hârtie maro şi legat cu sfoară.

— Cu asta, n-o să te oprească. Armata Germană, mărimea ta, cât de aproape am putut, şapcă de vânătoare, dar n-ai cerut cizme.

— N-am nevoie de ele.

Vincent ridică din umeri.

— Cum vrei.

Mitchell îi întinse un sul de bancnote.

— Poţi să-i numeri, dar nu te voi înşela când ai maşina mea la tine în ascunzătoare, nu-i aşa?

Vincent îşi strânse pumnul în jurul sulului de bani. Îl mirosi şi pretinse că-l cântăreşte în mână.

— Par să fie toţi aici.

Rânji, băgă sulul într-o servietă de pe un scaun din apropiere şi după aceea turnă rapid Armagnac în două pahare şi toastă cu Mitchell.

— Nu sunt singurul care te place, spuse el, urmărind reacţia lui Mitchell. Am avut un vizitator.

— Ei… zise Mitchell, evitând sunetul alarmat al vocii sale.

— Ţi-l aduci aminte pe Berthold? Inspectorul de la Miliţia

din Saint-Audière? A bătut la mine la uşă. M-a speriat bine, crede-mă. Am crezut că a venit aici pentru afaceri, dar nu. Am încercat să-i dau o sticlă de coniac şi ceva caviar, dar aproape că mi-a dat cu ele de cap. Te caută.

— De ce-a bătut atâta drum până la Paris ca să vină la tine la uşă şi să mă caute pe mine?

Vincent îşi aprinse o altă ţigară de la chiştoc.

— Mie îmi spui?! Probabil că eşti un om important, Pascal. Cred că te-am subestimat.

— Ăsta este un lucru periculos întotdeauna în domeniul tău de lucru, mă gândesc eu.

Era o aluzie de ameninţare în tonul vocii lui Mitchell, iar Vincent fu suficient de perspicace pentru a-şi da seama de asta.

— Voia o descriere a ta. Nu-şi mai putea aduce aminte cum arătai.

— Şi i-ai spus.

— Bineînţeles că i-am spus. M-a ameninţat că mă denunţă autorităţilor, iar după aceea alt ticălos ar urma să beneficieze de munca mea. Da, i-am spus, până la mărimea pantofilor.

Ridică din umeri şi rânji.

— Partea aia am ghicit-o.

Gândurile lui Mitchell s-au concentrat imediat pe informaţia respectivă. Dacă Berthold era la Paris, ar fi fost trimis, iar ordinul respectiv ar fi venit de la SD Stolz. Standartenführer Heinrich Stolz, omul responsabil pentru controlarea transmisiunilor – printre alte lucruri – acum că Alain Ory era, mai mult ca probabil, mort.

— A mai spus şi altceva?

— Nu.

— În regulă, mulţumesc că mi-ai spus!

— Hei, Pascal, sunt un om josnic, vând la ticăloşi, dar nu sunt de partea lor. Am un simţ sănătos al supravieţuirii. Nu puteam să-l mint deoarece şi-ar fi dat seama că-ţi fac o descriere falsă. N-am spus că urmează să vii aici. Nimic. Îţi jur asta!

Vincent mai turnă în pahar şi i-l întinse lui Mitchell care îl

luă, bucuros de căldura pe care i-o dădea alcoolul.

— Ai grijă de tine, Pascal.

— Voi avea. Mulţumesc!

— Nu-mi pasă de tine, prietene. Dacă eşti săltat, îţi vor face rău şi vei spune că te-am ajutat.

Rânji pentru a mai îmblânzi realitatea pragmatismului său.

Când Mitchell plecă, Vincent stinse câteva lumânări, astfel încât în cameră să nu rămână decât un fel de licărire palidă. Trase la o parte draperiile şi se uită pe stradă. I se părea că simţul de supravieţuire al lui Pascal Garon era la fel de sănătos ca al său, dar şi că inspectorul Paul Berthold era decis să-l prindă – atât de decis, încât Vincent se gândi că ticălosul de *milicien* i-ar ţine apartamentul sub observaţie şi o va face chiar el. Nu putea aduce jandarmii, *miliciens* sau pe oricine altcineva; s-ar face remarcat ca şobolanii care merg pe lângă zid. Berthold încerca să impresioneze pe cineva de mai sus – din ce alt motiv un poliţist de provincie l-ar dezgropa şi l-ar ţintui în cuie? Sticla vopsită în albastru a felinarelor stradale din Paris arunca cea mai slabă lumină pe străzi, astfel încât practic nu exista nicio umbră. Menite să contribuie la stingere, le permiteau să se mişte mai liber celor care aveau nevoie de noapte pentru a-şi păstra secretele. Se uită la Mitchell cum traversa strada pustie, păşind pe lângă fiecare con de lumină şi apoi aşteptând, privind, ascultând. Dumnezeule, se gândi Vincent, cine era omul ăsta? Era aproape la fel de sălbatic ca el. Apoi, când Mitchell se urni din loc, o altă formă de pe aleea întunecată se mişcă şi ea. Vincent mormăi de satisfacţie. Avusese dreptate. Berthold îl urmărea pe Mitchell.

Paul Berthold stătuse fără să se plângă vizavi de clădire în ultimele nopţi. Instinctul de poliţist îl ţinea în gardă şi avusese de-a face cu destui infractori pentru a şti când minţeau. Gérard Vincent cedase rapid când fusese

interogat; voia ca Berthold să plece din casa şi din viaţa sa. Să-şi salveze pielea lui era una, dar ce altceva nu mai spusese? Fusese prea grăbit, prea încrezător şi doritor să-l descrie pe Pascal Garon într-un asemenea detaliu încât Berthold şi-l amintea clar. Dacă Vincent acţiona în branşa comerţului ilicit, atunci părea să fie foarte posibil să se fi închegat o relaţie în celula aceea din Saint-Audière. Dacă SD-ul şi Gestapoul erau ambele interesate de Garon şi credeau că se afla la Paris, atunci asta îi spunea că Garon s-ar putea să-şi facă apariţia la cineva care-i putea oferi orice îşi dorea. Şi cu ce-l ajuta pe Berthold să se întoarcă la Stolz şi să-i dea descrierea? se întrebă. Cu nimic. S-ar întoarce ca să aibă de-a face cu infractori de doi bani şi braconieri. Dar dacă-l găsea pe omul care le tot scăpa din mâini şi-l aducea la SD, atunci ar fi făcut ceva ce Securitatea n-a reuşit. Ar fi beneficiat de o promovare şi de statut la el în oraş. Stând afară ore în şir în aceste nopţi reci şi umede era un preţ mic de plătit. Şi apoi recompensa lui trecu strada.

Îl urmărea de la distanţă. Omul din faţa sa se folosea de colţurile de stradă şi de intrările în magazine pentru a verifica faptul că nu este urmărit. Cine era? se întrebă Berthold. Cu siguranţă nu era agentul de poliţe de asigurare care pretindea că este, atunci când fusese interogat în Saint-Audière şi se îndoia acum că Juliet Bonnier era iubita lui. Putea fi un poliţist corupt? Un *résistant* poate? Nu, decise el, un *résistant* nu avea asemenea competenţe. Garon ştia ce face. Răbdarea era de partea lui Berthold. Asta şi o capacitate de urmărire mai mare decât putea şti omul din faţă. Berthold se concentră pe fiecare pas făcut de Garon şi anticipa unde şi când va da înapoi sau va trece strada. Zgomotul brusc, la unison, al bocancilor cu blacheuri pe piatra cubică venea de pe o stradă lăturalnică. O patrulă germană, formată din şase oameni, apăru de după colţ, mărşăluind, în ritm constant, aproape hipnotic, soldaţii privind înainte fără nicio ţintă, gândindu-se la ce s-o fi gândind un soldat aflat în marş când este însărcinat cu o asemenea îndatorire monotonă. Apariţia lor a fost scurtă şi au cotit pe o altă stradă, dar a

fost suficient pentru Berthold să câştige teren faţă de omul care nu bănuia nimic şi care ieşise dintre umbre, cu spatele la el. Berthold îl abordă atât de repede şi de tăcut, încât atunci când îşi împinse pistolul de serviciu lângă faţa lui Garon, şocul a fost atât de imediat, încât îşi auzi victima icnind. Mâinile lui Garon se ridicară imediat, pachetul căzând la picioarele sale. Berthold îl împinse cu piciorul.

— Nu te întoarce. Ţine mâinile sus. Sprijină-te de perete. Sprijină-te!

Îl împinse pe Mitchell la perete, îi lovi gleznele şi apoi rapid şi cu îndemânare îl percheziţionă cu mâna rămasă liberă. Scoase automatul şi-l puse în buzunarul pardesiului său.

— Vânzător de poliţe de asigurare, zici? Păi, monsieur Garon, mă îndoiesc că ai o poliţă care să acopere arestarea şi interogarea dumitale.

Mitchell recunoscu vocea răguşită.

— Domnule inspector, sunteţi departe de casă, spuse el cu muşchii tensionaţi, aşteptând o oportunitate pentru a risca să se ia la bătaie cu acel *milicien.*

Berthold îi trase afară cartea de identitate şi îl controlă atent prin buzunare.

— Am bani, domnule inspector. Sunt ascunşi. Îi pot aduce.

Berthold îl lovi în rinichi. Genunchii îl lăsară, dar Berthold avu puterea să-l înşface de guler şi să-l ţină în picioare.

— Te mai laşi o dată şi-ţi trag un glonţ în picior. Stai unde eşti. Eşti valoros, Garon. Germanii voiau o descriere a ta, aşa încât trebuie să fii pe lista lor de persoane căutate. Ei bine, voi face mai mult de atât, te voi duce eu personal la ei. Ce eşti tu, agent? Aşa e?

Mitchell auzi clinchetul cătuşelor.

— Ţine o mână pe perete, iar cealaltă la spate. Acum.

Mitchell făcu ce i se spuse, găsindu-şi echilibrul cu o singură mână pentru a se susţine. Şi atunci Berthold făcu greşeala la care spera Mitchell. Poliţistul lipi gura pistolului de ceafa lui Mitchell. O a doua natură din acele zile lungi şi grele de antrenament, era un avantaj să ştii exact unde se

afla arma. În momentul în care metalul intră în contact cu ceafa lui, îşi răsuci trupul la stânga, în interiorul braţului drept al lui Berthold care ţinea arma. Umărul lui Mitchell şi mâna stângă se izbiră de corpul lui Berthold, prinzându-i braţul în care ţinea arma şi îndepărtând-o. Un glonţ ricoşă în perete. Lovi cu capul în nasul lui Berthold. Omul se clătină, dar nu se prăbuşi la pământ. În acea clipă, Mitchell ştiu că Berthold era mai puternic decât el. Realitatea îngrozitoare era că Mitchell s-ar putea să nu-l dovedească. Berthold îşi folosi mâna rămasă liberă pentru a bloca lovitura rapidă a lui Mitchell în timp ce încerca să pună podul palmei sub bărbia poliţistului pentru a-i rupe gâtul. În timp ce Berthold devia lovitura, îl lovi pe Mitchell în cap cu pistolul. Mitchell văzu stele verzi; în spatele ochilor, pumnale de durere. Picioarele îi cedară şi se prăbuşi.

Berthold îngenunche peste el, curgându-i sânge din nas; scuipă şi presă arma de genunchiul lui Mitchell. O împuşcătură scurtă şi Mitchell nu ar mai fi fost capabil de nimic. O mişcare din spatele lui Berthold provocă brusc un zgomot surd, care-l făcu să-şi lase capul şi arma jos, în timp ce aproape că se prăbuşi peste Mitchell, care se rostogoli şi scăpă. Gérard Vincent stătea în picioare, cu picioarele depărtate, ambele mâini ţinând o bară metalică. Respiraţia îi era agitată, iar ochii priveau în jos la acel *milicien* căzut. Părea pentru moment uluit de acţiunea de a-l doborî pe Berthold.

— Eşti bine? gâfâi Vincent.

Mitchell se ridică în picioare, dar Vincent stătea încă aplecat peste omul căzut, cu bara de fier pregătită să lovească din nou.

Chiar şi în lumina palidă, Mitchell putea vedea că ceafa lui Berthold fusese sfărâmată. Îi căută pulsul.

— L-am omorât?

— Da.

Vincent lăsă bara jos şi îşi şterse gura cu podul palmei.

— Bine. Ticălosul.

Scuipă pe cadavru. Mitchell îşi recuperă repede pistolul, portofelul şi cartea de identitate. Puse pistolul lui Berthold

în buzunar.

— Era o patrulă germană. Cred că a auzit împuşcătura. Ajută-mă!

Înşfăcă unul dintre braţele lui Berthold, Vincent îl luă pe celălalt şi îl traseră la câţiva metri pe alee. În timp ce Mitchell verifică rapid cadavrul, Vincent se întoarse şi înşfăcă pălăria căzută. Mitchell îi luă portofelul şi cartea de identitate, dar găsi şi un cuţit cu lamă pliabilă în buzunarul jachetei.

— la bara, îi spuse lui Vincent, care veni cu ea pe alee. Un glonţ are ecou. Nu ştim cât timp avem până când se depistează că a venit de aici.

Mitchell forţă lama cuţitului pe sub un capac de canalizare, în timp ce Vincent îngenunchease lângă el, gata să împingă bara de metal pe sub margine. Cei doi bărbaţi dădură capacul greu din fier la o parte. Duhoarea de la canalizarea de jos le asaltă nările. Lui Vincent îi veni să vomite. Mitchell luă mâna lui Berthold şi-l trase spre canalizarea deschisă. Vincent scuipă din cauza greţii pe care o simţea în gât, îl luă pe Berthold de picioare şi-l ajută să-l răstoarne în sistemul de canalizare. Mitchell trase la loc capacul peste gura de canal. Sudoarea îi intră în ochi. Se sprijini de perete, simţind dureri din cauza efortului depus. Dar nu era timp de stat.

— Îţi rămân dator, spuse Mitchell, recuperându-şi pachetul.

Vincent râni.

— Am să-mi recuperez datoria într-o zi.

— Ţi-ai asumat un mare risc. Nu trebuia.

— Mă şantaja. M-ar fi împuşcat. A primit mai puţin decât merita. În plus – Vincent râni –, am grijă de clienţii mei plătitori.

Îşi întinse mâna.

— Foloseşte garajul şi nu mă amesteca în asta.

56

Hauptmann Martin Koenig rămăsese până târziu la birou. Stolz se dusese la operă cu mademoiselle Lesaux, iar el fusese instruit să finalizeze lista deportărilor pentru trenul care trebuia să plece la Ravensbrück şi alte *Konzentrationslager.* Urmau să fie deportaţi şi bărbaţi, şi femei, ceea ce servea scopului de a goli închisorile de indezirabili. Era nevoie zilnic de mai mult spaţiu în închisori, iar Stolz era gata să comande o altă razie pentru a aduna suspecţii din oraş şi din suburbii. Până în prezent, Koenig trecuse pe listă 2.465 de deţinuţi care urmau să fie deportaţi din supraaglomerata închisoare La Santé. Era nevoie de o organizare eficientă pentru a-i duce din închisoare la depou şi se mândrea cu talentul său de a asigura o conducere lină a unei operaţiuni complexe în oraş. Corelase numele deţinuţilor din fiecare închisoare – Fresnes, La Roquette, La Santé şi Romainville – şi deja luase legătura cu autorităţile franceze pentru a pune la dispoziţie numeroasele autobuze de care era nevoie la fiecare închisoare, precum şi jandarmii care trebuiau să-i însoţească. Odată aflaţi în tren, cei din SS aveau să preia îndatoririle gardienilor. Autobuzele urmau să transporte încărcătura umană la Gare de Pantin, mica staţie suburbană de la periferia de est a oraşului. Era staţia preferată pentru tot ce trimitea armata de ocupaţie înapoi în Germania, indiferent dacă era vorba de mâncare, artă sau prizonieri, iar şinele nu fuseseră afectate de atacul terorist la platforma turnantă în triajele aflate la est de staţie. Trei zile şi patru nopţi mai târziu, deţinuţii bărbaţi şi femei urmau să fie separaţi, iar femeile duse la Ravensbrück. Acum scoase ultima foaie de hârtie din maşina de scris, verificând încă o dată numele. Greşelile simple de pe pagină puteau să-i deruteze pe cei care verificau numele deţinuţilor în baza listei. Punând mâna pe dosarul care conţinea foile dactilografiate, îşi aduse aminte că Leitmann remarcase odată că atunci când deţinuţii

intrau în acele tabere, Dumnezeu rămânea afară.

Amintirea îl îndemnă să se ducă la mesă, dar nu. În seara asta avea să ignore rugăciunile de remuşcare şi să lase plăcerea să-i ofere ajutor. Faptul că se culca cu Béatrice făcea să fie mai uşor să întoarcă spatele la suferinţa umană la care era complice. Scuturând de pe el povara zilei de muncă, plecă de la birou. Când ajunse la blocul în care se afla apartamentul ei, urcă încet pe scări, delectându-se cu gândul la trupul ei suplu. Cu câteva luni în urmă pusese deoparte câteva cartele de raţii şi ştia că ea va avea masa gata pregătită pentru el. Introduse cheia în uşă şi o descuie. Mirosul de tutun ajunse până la el, şi nu cel aşteptat de mâncare gătită. Poate, se gândi el în timp ce o strigă pe nume, deschisese deja vinul şi mâncarea era gata.

— Béatrice! o strigă el din nou şi păşi din hol în camera principală.

În capătul îndepărtat al camerei, văzu un Feldgendarme stând în picioare. Poliţistul militar în haină de piele privea nepoliticos la delicateţea mobilierului din apartament.

Plăcuţa metalică de regiment de la gâtul său reflecta lumina delicată care îi plăcea atât de mult lui Béatrice. O cameră trebuia să fie senzuală, îi spusese ea mereu. Stomacul lui Koenig se strânse şi într-un gest reflex căută arma, dar soldatul cu cască ridică imediat spre el pistolul automat. Momentul suprarealist trecu în timp ce Koenig îşi mută rapid mâna. Îşi regăsi vocea.

— Cine eşti şi ce…

Cuvintele tremurătoare rămăseseră suspendate în aer în timp ce Oberst Ulrich Bauer ieşi din dormitor. Tunica îi era în dezordine; fumul ieşea de la o ţigară pe care o ţinea între degete.

— Domnule căpitan, te aşteptam. E târziu. Standartenführer Stolz probabil că te pune să munceşti foarte mult.

— Domnule colonel, eu… eu…

Ameninţarea iminentă îl strangulă. Încercă să găsească logica gândurilor sale, care i se învârteau prin minte.

— Unde este Béatrice? reuşi el în cele din urmă să

întrebe.

Bauer se dădu la o parte, lăsându-l pe Koenig să treacă în dormitor. Primul lucru evident era acela că Béatrice nu se afla singură în cameră. O femeie din Wehrmacht cu mină severă stătea în picioare lângă dulap, păzind-o pe tânăra care şedea cocoşată pe scaunul din dormitor, cu faţa brăzdată de lacrimi de la rimelul pe care Koenig i-l cumpărase cu numai câteva zile în urmă. Nu erau indicii ale unei violenţe fizice; hainele nu-i erau rupte. Se duse repede la ea şi-o îmbrăţişă. Ea se uită la el, luându-i faţa în mâini.

— Dragul meu, şopti ea. Ajută-mă, Martin, te rog! Te implor!

— Gata, spuse Bauer fără niciun ton de ameninţare. N-a fost rănită, Koenig, dar a mărturisit rapid când i-am arătat dovezile. Este păzită. Nu vreau să se arunce de la fereastră.

Koenig nu reuşea să înţeleagă nimic.

— Ce-a mărturisit? Domnule…?

Bauer ridică o mână pentru a sista orice fel de întrebări.

— Vino înapoi aici, spuse el şi închise uşa de la dormitor în spatele căpitanului agitat.

El se întoarse spre Feldgendarme.

— Aşteaptă afară!

Poliţistul militar robust străbătu camera, lăsându-i singuri pe colonelul din Abwehr şi pe Koenig.

— la loc, domnule căpitan, spuse Bauer sociabil.

Luă o sticlă de coniac de pe bufet şi turnă în două pahare, oferindu-i unul lui Koenig.

— Ai avut foarte mare grijă de ea, domnule căpitan. Bea. Sunt nişte lucruri pe care trebuie să le cunoşti. Nu sunt plăcute.

Koenig luă băutura fără să spună nimic şi o duse la buze, strângând paharul cu mâna tremurând.

— Mergi la biserică, nu-i aşa, Koenig?

— Da, domnule.

— Şi te consideri un bun catolic?

— Suntem cu toţii păcătoşi, domnule colonel. Mă duc la mesă şi să mă confesez.

— Mă întreb dacă simţi o afecţiune profundă pentru fata

asta.

Koenig simţi o reticenţă imediată în ceea ce priveşte mărturisirea sentimentelor pe care le avea faţă de Béatrice. Bauer îl analiză pe tânăr o clipă, după care duse mâna în interiorul tunicii şi scoase un teanc de acte împăturite.

— Nu te lăsa înşelat, domnule căpitan, ai intrat în mare belea şi cel mai probabil vei fi arestat pentru trădare împotriva Reichului şi Führerului.

Koenig sări în picioare.

— Sunt loial!

— Stai jos! îi porunci Bauer.

Panica îl cuprinse pe Koenig, dar se supuse conciliant. Bauer îşi ridică mâna cu documentele împăturite.

— Acestea sunt scrisori de liberă trecere care vin din biroul SD-ului. În ele se spune că cel care le deţine va beneficia de orice asistenţă din partea autorităţilor deoarece este un prieten al celui de-Al Treilea Reich. Poartă ştampila oficială a SD-ului şi au fost găsite în acest apartament.

Şocul de pe faţa lui Koenig era comparabil cu cel resimţit în cazul în care l-ar fi plesnit peste faţă. Scăpă paharul din mână.

— Ai fost folosit, Koenig. La fel ca mulţi alţi ofiţeri neghiobi aici la Paris care îşi iau iubite franţuzoaice. Tu i-ai dat documentele astea?

Koenig reuşi în cele din urmă să-şi găsească glasul.

— Nu eu. Vă jur. Şi nu există nicio explicaţie posibilă pentru care Béatrice le-ar putea avea. Cred că au fost plantate de cineva care îmi vrea răul mie sau ei.

— Mă acuzi pe mine sau pe agenţii mei din Abwehr?

— Nu, domnule, dar fata asta nu a avut acces la biroul SD şi eu nu i le-am dat.

Bauer făcu o pauză. Merita să lase un moment de tăcere dramatic, după care spuse:

— Te cred, căpitane.

Koenig rosti uşurat.

— Mulţumesc, domnule! Mulţumesc! Bauer ridică din umeri.

— Însă tot vei fi arestat şi acuzat. Cineva trebuie să fie acuzat. Nu te uita la mine aşa uluit. Crezi că Standartenführer Stolz o să-şi asume responsabilitatea?

— Stolz?

— Dacă nu i le-ai dat tu, atunci cine crezi că i le-a dat?

— Nu… nu ştiu…

— Eşti naiv, Koenig. Tu nu ai ce căuta decât într-un birou de contabilitate. Ai fost adus într-un loc violent, eşti alături de cei din SS, din Gestapo, oameni care provoacă mari suferinţe fiinţelor umane, spuse Bauer lejer. Cum se potriveşte asta cu credinţele tale religioase?

— Urăsc lucrul ăsta. Este împotriva tuturor lucrurilor în care cred.

— Te amăgeşti singur, băiete. Şi apoi eşti tentat de o tânără voluptuoasă. Ştii că a efectuat avorturi?

O forţă nevăzută îi zdrobi pieptul lui Koenig, ameninţând să-i oprească respiraţia. Simţea cum îl ia ameţeala. Imaginea lui Bauer care stătea vizavi de el se înceţoşă pe moment. Furia luă locul şocului, iar Koenig se ralie sfidător în apărarea iubitei lui.

— N-ar face niciodată aşa ceva. Niciodată!

— După cum am spus. Eşti naiv. Există dovezi suficiente şi declaraţii ale martorilor. Va fi arestată. Ştii pedeapsa pentru cei care efectuează avorturi. Va fi condamnată la moarte prin ghilotinare în închisoarea La Santé, iar tu vei fi acuzat în plus şi de faptul că ai fost complicele ei, pe lângă acuzaţia de trădare. Nu te îndoi că amândoi veţi fi executaţi, căpitane, pentru un motiv sau altul.

Din gâtul lui Koenig se auzi un suspin. Tonul lui Bauer se îmblânzise, fiind asemănător cu cel al unui tată îngrijorat din cauza fiului său.

— Lasă-mă să te ajut. Ştiu cum au ajuns documentele astea în posesia lui mademoiselle. Mai am nevoie de puţin timp ca să închid cazul.

— Nu văd ce-aş putea face, spuse Koenig tânguitor, ignorând recunoaşterea din partea lui Bauer şi concentrându-se asupra colacului de salvare care-i fusese aruncat.

— Vreau de la tine să-mi spui tot ce ştii despre prinderea agentului englez şi a transmisionistului său.

— Să-l trădez pe Standartenführer Stolz?

— Nu-l caut decât pe Alfred Korte. Dacă-l găsesc pe agent, îl găsesc şi pe omul pe care-l doresc. Cu Stolz am să mă răfuiesc mai târziu.

— Şi Béatrice?

— N-o poţi salva. Salvează-te pe tine. Abandoneaz-o!

Koenig rămase într-o tăcere uluită, îşi şterse lacrima care i se prelingea pe obraz. Şi apoi încuviinţă din cap.

57

Corsicanul aruncă o găleată de apă pe trotuarul din faţa barului. Cu ochii pe blocul de apartamente de vizavi, se aplecă să măture pe jos. Era agitat pentru că Mitchell nu-i răspunsese încă la semnalul din geam şi văzuse mai multe furgonete false de pâine care dădeau târcoale pe străzi. Nu era nevoie să fii un geniu ca să ştii că erau pentru radiodetecţie. Păstră semnul închis pe uşă şi se uită la ceas; de-acum urma să vină primul client să ceară de mâncare şi băutură. Muncitorii din tura de noapte de la una dintre fabrici sau cei care intrau în schimb urmau să vină şi să schimbe tichetele de raţie şi, după o negociere, Roccu le servea băutură la o fracţiune din cost sau le lua mai mult pentru mâncare. Era o economie de tip dai-şi-iei, însă Roccu se asigura întotdeauna că beneficiile erau în favoarea sa. Îl văzu pe Mitchell peste drum pe punctul de a intra în bloc. Probabil că lipsise de acasă toată noaptea, decise Roccu. Poate că s-a dus cu vreo femeie pe undeva. Trânti pe jos găleata, iar zgomotul ei atrase atenţia pietonilor de pe ambele părţi ale străzii, inclusiv a lui Mitchell, care tresări vizibil. Corsicanul îi atrăsese privirea, iar intenţia era evidentă. Mitchell trecu strada, iar în timp ce Roccu îi deschidea uşa, văzu că era sânge uscat pe o parte a capului său, chiar sub marginea pălăriei.

— Ce-ai păţit? Arăţi ca naiba, spuse el în timp ce închidea uşa în urma lui. Îţi trebuie ceva de băut.

— Nu, trebuie să mă întorc în apartament. E vreo problemă?

— Omul tău este aici de când s-a dat stingerea noaptea trecută. I-am dat un pat pliabil în spate şi o femeie cu care să-şi petreacă noaptea.

Roccu ridică din umeri.

— Nu te costă nimic de data asta, însă am văzut şi nişte furgonete de radiodetecţie care dădeau târcoale. S-ar putea să se apropie de tine.

Mitchell bătu cu palma pe umărul corsicanului în semn de

apreciere şi trase draperia spre locul în care Chaval se termina de îmbrăcat.

— Mi s-a părut că ţi-am auzit vocea, spuse braconierul.

Nu era nici urmă de prostituată. Chaval îşi vârî cămaşa în pantaloni.

— Am venit aici noaptea trecută, dar s-a stricat trenul, aşa că se făcu târziu. Roccu mi-a dat un pat şi de mâncare.

— Şi ceva companie, spuse Mitchell, uitându-se la aşternutul răvăşit.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai avut o femeie, iar un bărbat nu poate refuza o ofertă ca asta.

— Bineînţeles că nu. Ce s-a întâmplat?

Roccu scoase capul de după draperii şi intră cu o tavă cu cafea şi pâine.

— Scuzaţi-mă, dar credeam că aveţi nevoie de asta.

Puse tava jos şi se întoarse la bar. Mitchell şi Chaval îşi potoliră foamea.

— Este Gaétan, spuse Chaval cu gura plină de pâine. A spus că se aştepta să-l contactezi, să-i spui ce vrea Londra de la noi să facem în continuare. El crede că ar trebui să-i lovim în continuare pe germani. Devine nerăbdător. Uite ce-i, Pascal, plănuieşte un raid şi vrea să ne folosească. Pe Laforge, Drossier, Maillé şi pe mine. Spune că nu-şi poate aduce oamenii de la baza lui de operaţiuni din Norvé.

— Ce urmăreşte?

— Nu va spune, dar Maillé îl ascultă mai mult pe bătrân decât de mine. Nu pot să-l ţin în frâu prea mult fără să-l leg sau să-l pocnesc.

— Nu te învinovăţi, Chaval. Maillé va fi întotdeauna cel care ne va crea probleme.

— Gaétan şi cu mine, nu ne înţelegem, spuse Chaval. Am încercat să-mi ţin gura, dar continuă să le promită oamenilor o parte din ce luăm. Omul lui Edmond conduce raidul. Spune că poate să-i ducă fără să le pese de patrule. Este un om bun, dar ştii ce părere are braconierul despre paznic... Oricum, Gaétan l-a convins deja pe Maillé şi pe ceilalţi că merită riscul. Îmi pare rău, Pascal, dar Maillé este uşor de influenţat şi crede în continuare că uciderea

germanilor este un joc care merită jucat.

Prin mintea lui Mitchell treceau gânduri contradictorii. Poate că Gaétan avea o ţintă legitimă în minte şi nu dispunea de nimeni în afară de Edmond alături de el, astfel că folosirea oamenilor lui era logică. Numai că nu-şi putea scoate din cap ideea că Gaétan îi arunca în gura lupilor pe oamenii săi. Dacă Mitchell urma să înfiinţeze circuitul Gideon, avea nevoie de acei oameni care să-l ajute să-i recruteze şi pe alţii.

— Poate Gaétan crede că-l călcăm pe picioare şi îşi asigură propriul fief.

— Şi dacă ne ia oamenii, aproape că a realizat asta, spuse Chaval. Nu mai sunt mulţi care au mai rămas şi pot lupta, Pascal. Toţi cei care au servit în armată sunt ori într-un lagăr de concentrare, ori au fost trimişi la muncă forţată. Tot ce ştiu este că Drossier a furat un camion, iar Maillé e cât se poate de încântat. Ce vom face?

— Încearcă să-i opreşti înainte de a fi prea târziu.

★

Era o problemă de care Mitchell nu avea nevoie. Frank Burton aranja biletele de călătorie pentru familia lui Jean Bernard, Juliet şi Simone. Se stabiliseră legături cu liniile de alimentare şi membrii din Rezistenţă pentru a-i trece Pirineii şi apoi în Spania. Acum mai avea şi teama furgonetelor de radiodetecţie pe care le remarcase Roccu. Cât putea să mai ţină norocul lui Ginny? Trebuie s-o mute din apartament şi plănuia s-o ducă acolo unde stăteau Jean Bernard şi ceilalţi. Între timp, mai erau câteva ore până urma să facă transmisiunea programată, astfel că perioada de tăcere însemna că furgonetele nu aveau ce detecta. Lăsându-l pe Chaval singur pentru scurtă vreme, se duse să o ia, simţindu-se mai încrezător cu privire la siguranţa ei dacă se afla cu el, şi toţi trei plecară la Vincennes.

Au aşteptat două ore trenul. Electricitatea era intermitentă, iar mulţimile de oameni se înghesuiau să urce în vagoanele supraaglomerate. De două ori s-a oprit trenul, iar aglomeraţia trupurilor care se sufocau, presate unele de altele în vagoane, a provocat accese de furie printre

călători. Se blestemă pentru că nu a folosit Peugeot-ul ca să ajungă la casa lui Gaétan, dar valoarea maşinii constă mai mult în transportarea lui Alfred Korte în zona de aterizare. Când trenul îşi urmă în cele din urmă ruta de-a lungul Senei, verificările de securitate aleatorii ale celor care coborau în staţii blocau peroanele şi întârziau plecarea trenului. În cele din urmă, în timp ce rula spre est, au fost nişte întârzieri din cauza unor probleme la linie. În mod ironic, se gândi Mitchell, ar fi trebuit să fie din cauza daunelor pe care el şi oamenii lui le-au provocat triajelor şi liniilor de cale ferată.

Când au ajuns la porţile casei lui Gaétan, o călătorie care ar fi trebuit să dureze o oră într-o zi bună durase de patru ori mai mult. Laforge ieşi dintr-una dintre anexe.

— Pascal, au plecat deja. Nu aveam cum să mă implic. Poate ar fi trebuit, dar toată chestia asta este nebunească.

— Ai avut dreptate să nu te bagi, Reynard. Unde este Gaétan?

— În casă. Soţia lui tocmai a parcat maşina. A fost în oraş.

Mitchell văzu maşina de o parte a casei. Edmond nu se vedea, dar motorul Citroën-ului ţăcănea în timp ce se răcea.

— Aşteaptă afară. Stai la pândă. Chaval? Şi tu. Dumnezeu ştie cât de periculoasă este situaţia asta.

Madame Gaétan părea supărată când au bătut la uşă.

— Soţul meu este în sufragerie, spuse ea – dar nu dădu dovadă de prea multă plăcere când îi văzu pe Mitchell şi tovarăşii lui. Am avut o neînţelegere cu el şi mi-a spus că nu vrea să fie deranjat.

— Madame, nu-mi pasă. Soţul dumneavoastră mi-a pus oamenii în pericol. Arătaţi-mi unde este.

Ea se luptă cu starea de conflict pe care era evident că o simţea, după care se domoli.

— Aş fi vrut să nu fim implicaţi, spuse ea, poftindu-i în casă. Îmi pare rău, domnule colonel, dar sunt momente în care aş vrea ca Englezul să nu vă fi trimis. A fost suficient că l-am ajutat pe agentul de dinainte şi i-am asigurat

proviziile trimise cu avionul la Norvé, dar să fim aici la Paris în acelaşi timp în care încercaţi să stabiliţi un circuit este prea periculos pentru noi toţi. Îi creează o tensiune mult prea mare soţului meu.

— Dar mergeţi la oraş, madame. Obţineţi permise pentru benzină, asiguraţi mâncare pentru orfelinate. Sunteţi respectată, spuse Ginny. Sunt membri ai societăţii pariziene care au încă suficienţi bani şi contacte pentru a vă putea ajuta în munca de caritate. Nu este periculos?

— Toţi ştiu de activităţile mele, iar dacă germanii ar crede măcar pentru o clipă că sunt implicată în Rezistenţă, nu numai că aş fi trimisă la Ravensbrück, dar sute de copii ar avea de suferit. Totul va fi închis şi probabil că soţul meu ar fi împuşcat.

Ginny îşi puse mâna, în semn de liniştire, pe mâna lui madame Gaétan.

— Madame, nu ne aflăm aici ca să vă facem rău. Toţi cei care vor să-i vadă înfrânţi pe nazişti se confruntă cu riscul de care vă temeţi.

— Aici? întrebă Mitchell în timp ce stăteau în picioare în afara uşilor duble înalte.

Nu aşteptă răspunsul, ci intră într-o cameră luminoasă, cu picturi ancestrale pe pereţi şi mobilă în stil clasic care îşi arăta anii de folosire. Patricianul stătea în picioare lângă şemineu, cu o mână sprijinindu-se de poliţa de marmură, iar cu cealaltă punând un lemn pe foc. Se întoarse pentru a le face faţă sfidător.

— Nu-mi daţi mie ordine, domnule colonel Garon. Nu intraţi cu forţa la mine în casă şi începeţi să porunciţi. M-am săturat. Ştiu ce este necesar şi ce trebuie făcut. Louise, ţi-am spus că nu vreau să fiu deranjat. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, fă ce-ţi spun!

Mitchell stătea în picioare aproape de el.

— Oamenii mei. Unde sunt? Unde este Maillé? Unde este Drossier?

Gaétan nu părea să fie afectat de întrebările stridente ale lui Mitchell.

— Domnule colonel, aduceţi ţărani să lupte la oraş. Maillé

este un tont, dar va lupta dacă recompensele sunt suficient de mari. Uitaţi de patriotism; oamenii ca el nu înţeleg decât profitul şi ceea ce le aduce beneficii direct lor. Este bun numai la un singur lucru, şi anume acela de a ucide germani.

— Oamenii ăştia sunt sub comanda mea, spuse Mitchell.

Gaétan ridică o mână pentru a-l reduce la tăcere.

— Dar nu eraţi aici. Am reuşit să distrugem trenul şi am stabilit că era timpul să lovim din nou. Este nevoie de vigoare şi de curaj pentru a ne ocupa de acte care rănesc inamicul.

Bătrânul se mişca de colo colo, resentimentele sale ridicându-se tot mai mult la suprafaţă. Mitchell îl opri.

— Am fost trimis aici în misiune şi sunt aproape de a reuşi. Voi înfiinţa o unitate operaţională în oraş şi voi coordona operaţiunile cu toate grupurile mici care sunt răspândite prin mediul rural, iar asta vă include şi pe dumneavoastră, şi pe oamenii pe care-i aveţi în Norvé. Dacă nu doriţi să faceţi parte din asta, atunci voi spune la Londra să vă excludă. Unde i-aţi trimis pe Maillé şi Drossier?

Gaétan lovi cu palma în masă.

— De ce ar trebui să-ţi spun? Ai fost văzut cu Jules Vanves, un colaborator cunoscut. Un francez pregătit să ajute la arestarea compatrioţilor săi.

— Ştiu cine este. E puţin mai mult decât un simplu funcţionar şi, da, face parte dintr-o colaborare de masă, însă acum serveşte unui scop. Are informaţii de care am nevoie. Nu era nevoie să mă urmăriţi.

Stropi de salivă se adunară în colţul buzelor lui Gaétan.

— Vă aduc aminte că circuitul Norvé a pierdut oameni de-a lungul anilor de când am început să-i ajutăm pe britanici. Noi suntem cei care am purtat povara. Maillé este doar puţin mai mult decât o resursă de care aveam nevoie. Iar el şi ceilalţi hoţi mărunţi pe care i-aţi adus aici servesc scopului meu. Am fost şi sunt în continuare un confident şi un compatriot al lui de Gaulle însuşi, prin urmare nu presupuneţi că veniţi în ţara mea şi-mi dictaţi termenii şi

condiţiile modului de conduită. Omul meu, Edmond, îi conduce.

Cearta era puţin probabil să fie soluţionată într-un mod civilizat acum, când resentimentele lui Gaétan faţă de britanici au fost exprimate atât de deschis.

— Aţi permis sentimentului dumneavoastră de importanţă să vă distorsioneze judecata, spuse Mitchell. Dacă Maillé sau Drossier sunt prinşi de Gestapo, îi vor tortura până când vor pune piesele cap la cap de pe urma călătoriei din sud, cu combustibilul furat şi implicarea dumneavoastră.

Gaétan părea să se fi calmat, dar vorbele sale tăioase erau menite în mod clar să provoace câte daune puteau.

— În orice moment, ziua sau noaptea, putem fi arestaţi cu toţii şi ne vom da bătuţi din cauza durerii. Acesta este un război francez. Mergeţi acasă, domnule colonel. Trimiteţi-ne armele şi muniţia de care avem nevoie. Asta este tot ce vă cerem.

Ginny Lindhurst făcu un pas în faţă înainte ca Mitchell să poată răspunde.

— Vă înşelaţi, monsieur Gaétan. Acesta nu este numai un război francez. Churchill a oferit naţiunii franceze o „Mare Uniune” pentru a împărţi toate resursele noastre şi pentru a crea un guvern care să ne ajute să-i învingem pe nazişti. Însă mareşalul Pétain al dumneavoastră nu a avut încredere în noi, încât a spus că acest lucru va face din Franţa un dominion britanic şi că mai bine ar fi o provincie nazistă. Ei bine, asta aveţi acum!

Izbucnirea lui Ginny uimi şi reduse la tăcere pe toată lumea din cameră. După o clipă, madame Gaétan spuse:

— Spune-le unde i-ai trimis pe oameni.

— Taci din gură, Louise! îi porunci Gaétan.

— Nu are nicio importanţă, spuse ea delicat, implorându-l. Spune-i sau îi spun eu.

Gaétan se uită la ea. În cele din urmă, încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Sunt mai multe depozite în apropiere de Rue Daguerre. Este locul unde depozitează germanii proviziile de mâncare înainte de a fi trimise trupelor lor de

pe front. Capturarea măcar a unora dintre ele va salva multe familii de la foamete. Vrem nu numai să facem rău duşmanului, dar şi să ne ajutăm oamenii.

— Anulează misiunea! spuse Mitchell. Mâncarea aia este o marfă mult prea valoroasă. Locul va fi foarte bine păzit.

— Nu, este o ţintă uşoară păzită numai de jandarmi.

Gaétan se uită de la unul la altul.

Scutură din cap.

— Oricum, este prea târziu.

58

Mitchell îşi stoarse creierii încercând să localizeze Rue Daguerre. Era în cel de-al paisprezecelea arondisment, la câteva străzi mai la sud de cel de-al cincisprezecelea arondisment. Pentru a ajunge acolo din Vincennes cu trenul dura prea mult. Trebuiau să meargă înapoi în oraş, să schimbe trenuri şi apoi să se ducă la sud de râu şi cu progresul lent al sistemului de căi ferate, ar fi fost imposibil să ajungă la oameni înainte să aibă loc atacul. Deja aveau nevoie de un miracol pentru a trece de punctele de control germane din oraş ca să fie la timp la depozite. Dacă aveau noroc, dura cel puţin o oră şi jumătate. Poate chiar mai mult.

Gaétan i-a spus lui Mitchell că dacă raidul avea succes, atunci Edmond va duce camionul furat şi mâncarea la o şcoală abandonată aflată la câteva cvartale mai la sud de depozite.

— Daţi-mi cheile de la maşină, îi puse Mitchell lui madame Gaétan.

— Dacă sunteţi oprit, ne-aţi compromis, insistă Gaétan.

— Atunci dumneavoastră să spuneţi că a fost furată, zise Mitchell. Dacă lucrurile au mers rău pentru oameni, atunci s-ar putea să fie nevoie să-i aducem înapoi aici. Oricare ar fi rezultatul, unul dintre noi va aduce maşina înapoi.

Madame Gaétan abia dacă ezită să dea cheile maşinii, în ciuda protestelor soţului ei.

Ginny stătea pe scaunul din faţă, iar Mitchell conducea. Chaval şi Laforge îşi ascunseseră armele sub picioare. Mitchell hotărâse că dacă se întâmpla ce era mai rău, atunci vor lupta ca să scape de orice patrulă germană. Îşi croiră drum pe străzile aproape goale, conştienţi de cât de evidentă era maşina lor. Se întunecase când Mitchell opri maşina în curtea şcolii. Nu era nici urmă de camion sau de oameni.

— Verificaţi clădirile! le spuse Mitchell celorlalţi.

O căutare rapidă a confirmat că Maillé, Drossier şi Edmond nu ajunseseră la punctul de întâlnire. Mitchell întoarse maşina în spaţiul dintre două clădiri. Nu se vedea de pe sosea.

— Vom merge pe o rută ocolitoare spre depozite, le spuse el.

Arătă spre Chaval şi Laforge.

— Aveţi pistoalele automate. Staţi în spatele meu şi al lui Thérèse. Dacă suntem provocaţi, vom fugi. Acoperiţi-ne dacă izbucnesc împuşcături.

Chaval şi Laforge păreau agitaţi de perspectiva de a se lupta cu patrule de armată, dar încuviinţară din cap şi îl urmară pe Mitchell care-i conducea spre depozite. Mergea fiecare în legea lui, clătinându-se în timp ce se apropiau de ambele laturi ale străzii, în timp ce Mitchell o luă la dreapta şi apoi la stânga pentru a încerca să evite traversarea oricărei străzi principale. Când se apropiară de intersecţiile care-i duceau spre depozite, văzură că era o prezenţă armată substanţială.

— Dacă sunt soldaţi aici cu jandarmii ăia, atunci a fost trasă alarma, spuse Ginny în timp ce i se alătura lui Mitchell la colţ şi privea activitatea de pe stradă.

Fuseseră aduse lumini mobile, iar un generator le dădea viaţă. Farurile vehiculelor erau aprinse, iar lămpi cu arc electric erau atârnate într-un fel de model încrucişat pe marele bulevard din faţă. Un câine-lup sări dintr-o dubă. Mai jos pe stradă, subofiţerii îşi urlau ordinele grupurilor de căutare care aşteptau. Doi ofiţeri germani studiau o hartă a oraşului întinsă pe capota maşinii lor. O ambulanţă germană, cu motorul oprit, era parcată în spatele liniei de soldaţi în zigzag. Pe tărgi se aflau oameni morţi sau răniţi.

— Cei de pe tărgi sunt jandarmi, spuse Mitchell. Lupta s-a încheiat deja.

Se gândi o clipă.

— Ginny, trebuie să aflăm ce s-a întâmplat. Ia-l pe Laforge, luaţi-o la stânga şi vedeţi dacă există o cale de a ocoli drumurile astea blocate. Dacă Maillé şi Drossier sunt în continuare cu Edmond, atunci i-a băgat pe străzi

lăturalnice. Să vedem dacă-i putem scoate. Aşteptaţi treizeci de minute, după care mergeţi după maşină.

În timp ce Ginny se îndrepta înapoi la Laforge pe cealaltă parte a străzii, Mitchell îi făcu semn lui Chaval, indicându-i unde se duce. Grupul se separă şi încercă să-i încercuiască pe germani, utilizând strălucirea palidă a luminilor stradale pentru a se strecura în întunericul din apropiere.

— Acele alei lăturalnice din faţă sunt atât de înguste, încât n-ar avea cum să se strecoare cu un vehicul pe ele. E locul pe unde m-aş duce eu dacă ar trebui să fug, spuse Chaval.

— Şi eu, zise Mitchell şi alergă în faţă, aplecat.

Pe măsură ce aleea se încrucişa cu alta, umbrele tremurau şi dansau în depărtare, unde aleea se întâlnea cu o stradă mai mare. Un camion ars. Dacă acel camion în flăcări nu le-ar fi atras atenţia, ar fi dat peste o patrulă germană cu câini, care apăruse de pe una dintre aleile din faţă. Mitchell şi Chaval se lipiră cu spatele la zid, după care urmară câinii care amuşinau şi mânuitorii lor de la o distanţă sigură. Câinii au lătrat brusc şi au început să zgârie la o uşă, dar mânuitorii lor i-au înjurat şi i-au tras de acolo. Când Mitchell şi Chaval au ajuns la acea uşă, plecaseră deja. Uşa era bine închisă, dar chiar şi Mitchell putea simţi mirosul de măruntaie – era de la o măcelărie. Când au trecut de ea, uşa se întredeschise.

— Aici, le şopti o voce.

Îi opri pe loc pe cei doi bărbaţi. În uşa întredeschisă apăru mâna unei femei care le făcea semn. Au intrat în spatele ferestrelor cu obloanele trase, iar când uşa se închise în spatele lor, se ridică fitilul unei lămpi cu ulei. Lumina dădu la iveală o femeie mai în vârstă, care purta un şorţ murdar, iar pe podea se afla un satâr pătat de sânge. Fără să mai spună ceva, femeia trecu în spatele unei perdele din plastic care separa magazinul de o cameră frigorifică cu podea din piatră. Părţi dintr-o carcasă de cal atârnau de nişte cârlige pentru carne. Le arătă în jos spre Drossier, rănit grav, care era întins pe podea, sprijinit de zid. Un cearşaf fusese rupt, iar bucăţile din el utilizate la

oprirea sângerării, dar erau toate îmbibate, iar pantalonii lui Drossier şi jacheta erau înnegrite de sânge. Mitchell se lăsă într-un genunchi şi puse uşor mâna pe omul grav rănit. Îi făcu semn femeii să aducă lampa mai aproape. Mitchell putu să vadă cât de tare sângerau rănile lui Drossier. Părea incredibil că mai era încă în viaţă. Ochii lui Drossier se deschiseră la atingerea lui Mitchell.

Sângele îi ţâşnea dintre dinţi.

— Pascal. Mulţumesc lui Dumnezeu! Mulţumesc lui Dumnezeu... Am dat-o în bară rău de tot.

— Nu vorbi, Camille. Te vom scoate de aici.

Chaval se lăsă într-un genunchi şi puse o altă bucată de aşternut pe ceea ce părea să fie cea mai gravă dintre rănile lui Drossier. Drossier zâmbi slab şi reuşi să-şi pună mâna însângerată pe mâna lui Chaval.

— Hei... Chaval... ai avut dreptate... ar fi trebuit să ascultăm...

— Unde sunt Maillé şi Edmond? întrebă încet Mitchell.

Capul lui Drossier se clătină dintr-o parte în alta.

— Maillé... ticălos prost. A deschis focul... Erau prea mulţi. Hristoase, erau peste tot... Am ucis câţiva... Poliţia... l-a luat pe Maillé... A fost rănit... Jandarmii l-au luat...

— La Préfecture? îl întrebă Chaval încetişor pe Drossier, care încuviinţă din cap.

— Şi Edmond? mai întrebă Mitchell.

Drossier se uită nedumerit o clipă. Clipi de câteva ori.

— Nu ştiu... Trăgea, dar... cred că a fugit.

Îndoielile despre paznicul de încredere al lui Gaétan se strecurară în mintea lui Mitchell. Orice ar fi mers rău cu acest atac, supravieţuitorul singuratic – dacă într-adevăr supravieţuise – ar avea răspunsurile. Însă întrebările trebuiau să aştepte. Drossier încerca să ia ceva din buzunarul său interior, dar nu mai avea multă putere. Mitchell îşi duse mâna peste rana de la piept a omului şi simţi ceva tare în buzunarul dintre degetele sale. Drossier încuviinţă din cap în timp ce Mitchell scoase o cutie de ţigări.

— Am furat-o când eram la Norvé, spuse el atât de încet,

încât părea o şoaptă.

Se uită la Chaval.

— Îţi aduci aminte? Când eram în maşina lui Gaétan... am luat-o atunci...

Fu nevoie de ceva efort, dar îi luă mâna lui Mitchell.

— Curăţ-o... dă-o înapoi bătrânului... Îmi pare rău, Pascal...

Zâmbi.

— O dată tâlhar, eşti pentru totdeauna tâlhar...

Vocea i se stinse. Mitchell îi verifică pulsul. Nu mai era. Mâna însângerată închise ochii lui Drossier.

— A murit? întrebă femeia.

Mitchell şi Chaval se ridicară în picioare.

— Da, spuse Mitchell. Mulţumim că l-aţi ajutat!

Ea dădu din cap.

— Trebuie să-i luaţi trupul. Nu mai pot face nimic.

Mitchell se întoarse spre Chaval.

— Ia cartea lui de identitate. Îl vom lăsa pe una dintre străzile lăturalnice.

Mitchell ajută la ridicarea omului mort apucându-l pe braconier de umeri. Femeia luă un sac de rumeguş şi începu să împrăştie pumni întregi peste petele mari de sânge.

— Este o uşă în spate, spuse ea.

59

Odată ce au lăsat trupul lui Drossier pe o alee din apropiere, Mitchell şi Chaval s-au retras în curtea şcolii, unde se afla ascunsă maşina. Mitchell acţionă pompa de apă a şcolii şi îşi spălă sângele de pe mâini.

— Drossier a murit. Maillé a fost dus la Préfecture.

— E la poliţie? Nu e la germani? întrebă Ginny.

Mitchell clătină din cap.

— Asta ar putea distruge totul dacă vorbeşte.

— Şi va vorbi, spuse Laforge.

— Este un ticălos încăpăţânat, dar mai devreme sau mai târziu…

— Ştiu, spuse Mitchell, încercând să se gândească disperat care ar fi fost şansele să ajungă la el înainte de a începe interogatoriul.

— Dar dacă totul este spulberat, la fel se întâmplă şi cu siguranţa lui Jean Bernard şi a familiei Bonnier. Legătura mea din poliţie ştie unde sunt şi le face rost de noi cărţi de identitate.

— Au încurcat-o cu toţii, scuipă Laforge. Ar fi fost mai bine dacă murea.

— Mă duc la Préfecture, spuse Mitchell.

— Cum? întrebă Chaval. Intri în cuibul de viespi.

— Trebuie să ajung la Maillé şi să văd cât de grav rănit este. Nu pot să pierd documentele alea. Dacă vorbeşte, atunci omul meu se va duce la vale şi mă va turna şi pe mine.

Toţi căzură pe gânduri. Ginny se uita în ochii lui Mitchell.

— Dacă intri în celulă, ucide-l.

Mitchell parcă maşina la câteva străzi distanţă de Pont Saint-Michel, dând instrucţiuni ca imediat ce va trece podul, Chaval să meargă mai departe cu maşina spre nord, peste râu. Planul lui Mitchell era simplu, dar spera să se dovedească şi eficient. Îi predase arma lui Chaval. Dacă intra în clădire, cu siguranţă urma să fie percheziţionat, mai

ales după raidul ratat. Merse singur de-a lungul Île de la Cité şi Préfecture. Cele două turnuri gemene ale Notre-Dame se profilau ameninţător pe cerul serii în timp ce înteţea pasul, conştient că nu mai erau decât vreo două ore până se dădea stingerea. Jandarmi înarmaţi stăteau în picioare la intrarea în secţia de poliţie. Unul dintre ei îl trase la o parte.

— Sergentul Jules Vanves mă aşteaptă, spuse Mitchell încrezător.

Ofiţerul îl pipăi rapid şi îi dădu drumul să plece printr-o încuviinţare scurtă din cap. În ciuda orei care era şi a ceea ce se întâmplase la depozite, era o activitate suficient de susţinută în holul de la intrarea principală pentru a-l face pe Mitchell să se simtă copleşit. Şi prins în capcană. Vreo douăzeci de persoane stăteau înghesuite pe bănci lipite de perete. Nu păreau să fie infractori sau suspecţi. Pur şi simplu oameni obişnuiţi care încercau să-şi trăiască vieţile. Diferitele departamente din Préfecture gestionau birocraţia care îi înnebunea de frustrare pe cetăţenii obişnuiţi. Unii dormeau. Probabil, se gândi Mitchell, deoarece fuseseră făcuţi să aştepte ore în şir. Cel puţin nu va ieşi în evidenţă printre toţi acei bărbaţi şi femei adunaţi acolo. Îşi scoase pălăria şi se apropie de sergentul de la ghişeu, care scria ceva într-un registru.

— Cum? zise sergentul solid, ridicându-şi privirea.

— Jules Vanves, spuse Mitchell, fără să mai dea nicio explicaţie.

Cu cât spuneai mai puţine într-o secţie de poliţie, cu atât mai bine. Un străin care intra pe uşa principală şi cerea să vorbească cu un ofiţer de poliţie prin pronunţarea numelui său putea fi un informator, dar sergentului de la ghişeu nu părea să-i pese.

Se întoarse către un jandarm aflat la unul dintre birouri.

— Cheamă-l pe sergentul Vanves.

Îşi plecă privirea spre Mitchell şi-i arătă cu pixul o bancă.

— Aşteaptă acolo.

Mitchell se înghesui lângă ceilalţi care aşteptau şi se uita cum holul răsuna de paşii celor din poliţie şi de apelurile

telefonice ocazionale pentru o patrulă. Abia trecuseră vreo două minute şi Vanves îşi făcu apariţia, îngrijorarea se citea pe chipul lui când îl văzu pe Mitchell.

— Dumnezeule milostiv, ce faci aici? Este stare de alertă, spuse el în timp ce-l trase pe Mitchell într-un colţ liniştit.

— Trebuie să văd pe cineva pe nume Maillé, îi zise Mitchell.

Ştia că va trebui să-i dea ceva în schimb pentru a obţine ce voia. Vocea lui Vanves scăzu în intensitate până la nivelul unei şoapte răguşite.

— Eşti implicat în asta?

— Nu, dar îi cunosc familia. Trebuie să-l văd şi am nevoie de cărţile alea de identitate.

— Eşti nebun. Să vii aici. Să mă pui într-un aşa pericol.

— Ai documentele? întrebă Mitchell cu voce egală.

— Da.

— Adu-le! Unde este Maillé?

— În celulă. Unde naiba crezi că este?

— E rănit?

— Da. Rănit. Ascultă-mă: nu poţi să-l vezi. La început am crezut că este o chestiune care ţine de poliţie, gangsteri de pe piaţa neagră, care au dat un raid la o magazie alimentară, dar apoi am găsit o armă britanică – un Sten – asupra acestui om, aşa că vine Gestapoul după el. Este un *résistant.*

— Aţi fost avertizaţi? întrebă Mitchell.

— Cu privire la raid? Nu ştiu.

Nu se pomenise de Edmond, astfel că Mitchell presupuse că scăpase. Dar cum, în ceea ce se părea că fusese un schimb de focuri plin de furie?

— Cum pot ajunge la celule? N-am nevoie de mai mult de două minute.

— Imposibil.

— Am o monedă de aur.

Vanves clătină din cap, privind peste umărul lui, văzând că sergentul de la ghişeu se uita în direcţia sa.

— Ascultă-mă, Jules! Omul ăsta, pe care-l ai în celulă, deţine informaţii despre tine şi familia ta.

— Cum?

— Ţi-am spus că am să te protejez. Am influenţă printre oamenii ăştia. Ştiam că se va întâmpla ceva în seara asta, dar nu ştiam exact ce. Dar dacă îmi poate spune ceva despre planurile lor, atunci te pot ajuta. Mă înţelegi, Jules? Am riscat totul venind aici ca să încerc să te ajut pe tine şi pe familia ta. Acum du-mă acolo! îi ceru Mitchell, sperând ca valul de minciuni să fie suficient pentru a-l convinge.

Vanves îşi muşcă buzele, după care încuviinţă din cap.

— Dă-mi moneda.

Mitchell o presă în palma lui Vanves. Se apropie de ghişeul sergentului şi avu cu el o conversaţie şoptită. Mitchell se uită la monedă cum trece dintr-o mână în alta, iar sergentul de la ghişeu fu de acord printr-o clătinare a capului. Vanves îi făcu semn lui Mitchell. Îl conduse pe Mitchell pe coridoare, care deveneau tot mai lugubre, până când pe pereţii tencuiţi curbaţi erau numai lămpi cu plasă metalică pe tavan şi pe laterale. Aerul din pasajul slab luminat se simţea umed şi rece. La capătul coridorului, un altul se despărţea în două direcţii, iar Vanves deschise un lacăt de pe o uşă metalică grea. Dincolo de uşă era, practic, întuneric, strălucirea palidă de la becul din tavan al unui izolator abia ajungând în capătul pasajului îngust. La stânga lui se aflau o serie de cuşti. Vanves se opri la uşa metalică.

— A treia la stânga. Grăbeşte-te, Henri! Vine Gestapoul după el. Mă duc să iau cărţile alea de identitate şi după aia trebuie să ieşi de aici.

Vanves puse lacătul pe uşă după ce ieşi. În timp ce uşa grea se închidea, sentimentul finalităţii îl făcu pe Mitchell să se cutremure. Fiecare dintre primele celule avea câte doi sau trei bărbaţi înghesuiţi unii în alţii pe ceea ce părea să fie o saltea de paie pătată. La cel de-al treilea set de gratii, Mitchell îl văzu pe Maillé încătuşat de perete de una dintre încheieturi, în timp ce stătea ghemuit pe jos, sprijinit de peretele rece din piatră, cu bărbia căzută în piept. Pe cămaşa fără mâneci se vedea sânge de la umărul rănit, care se uscase între timp, şi pete pe pantaloni. Îi scoseseră deja cureaua de la pantaloni şi cizmele, iar picioarele erau

pline de mizerie. La un pas de cătuşe se afla o găleată pe post de latrină.

Mitchell se aşează pe vine lângă gratii şi şopti numele omului cu o grabă tot mai mare până când acesta îşi ridică capul. Mitchell văzu vânătăile de pe faţa lui şi ochiul stâng închis. Buzele lui Maillé erau pătate de sânge uscat. Îşi întoarse capul şi ochiul bun spre Mitchell.

— Pascal, tu eşti?

— Da, eu sunt, Nicolas.

Maillé oftă.

— Îmi pare rău, şefu'! Totul a mers rău. Drossier?

Mitchell clătină din cap a negare.

— Of, la naiba! mormăi Maillé. M-am gândit că avea o şansă. A fugit. Dar Edmond?

— Nu ştim. A fost cu tine la magazie?

Maillé negă.

— Ne-a acoperit spatele când Drossier şi cu mine am condus camionul spre platforma de încărcare. Nu erau decât doi jandarmi de serviciu. Ne-am gândit că va fi uşor, dar erau vreo zece înăuntru. Ne aşteptau. Am intrat direct în capcană. I-am ucis pe câţiva dintre ei.

Încercă să-şi umezească buzele cu limba, dar Mitchell putea vedea că nu mai avea salivă în gură.

Maillé ridică din umeri.

— Dacă nu aş fi tras primul în loc să-mi folosesc cuţitul, am fi avut o şansă.

— Facem lucrurile din instinct, aşa cum am făcut eu atunci când i-am împuşcat pe soldaţii ăia. Uite ce s-a întâmplat! Un sat întreg şters de pe faţa pământului. Ce-i făcut e bun făcut, Nicolas.

— Chiar şi aşa… ne-ai adus atât de departe… dar i-am pus capăt. Îmi pare rău, Pascal. Spune-i lui Chaval şi celorlalţi. Trebuia să fi ascultat.

— Nu te pot ajuta, ştii asta.

Omul condamnat dădu din cap.

— Jandarmii mă bat pentru că l-am ucis pe unul dintre ei, dar au spus că Gestapoul vine după mine.

— Rezistă cât de mult poţi. Am nevoie de timp ca să-i duc

în siguranţă pe Jean Bernard şi madame Bonnier cu copilul. Dă-le informaţii. Dă-le cu picătura. Spune-le că noi am fost responsabili de furtul benzinei. Apoi spune-le unde am ascuns-o. Vor verifica şi când vor vedea că ai spus adevărul, totul va fi în favoarea ta. Spune-le despre mine. Nu mai contează.

— Ba contează. Ştiu asta. Nu voi muri ca un laş, îţi promit! Îmi pare rău pentru ce-am făcut, pentru că Drossier a murit din cauza mea şi pentru că v-am pus pe tine şi pe ceilalţi în pericol.

Rânji.

— Mi-am aruncat cartea de identitate când m-au închis. Le voi spune că sunt Pascal, ceea ce-i va da pe spate – cel puţin o vreme. Va ajuta, nu?

Mitchell îi confirmă dând din cap.

— Da, va ajuta.

Apăru o lacrimă în ochii lui Maillé. Îi întinse mâna liberă printre gratii. Mitchell îşi întinse şi el mâna şi i-o strânse.

Lacătul greu se deschise. Vanves stătea în cadrul uşii.

— Repede! şuieră el.

Cu o strângere delicată a mâinii lui Maillé, Mitchell se trase din mâna lui şi se întoarse spre uşă.

60

Mitchell îl urmă pe Vanves care mergea cu paşi repezi. Pe măsură ce se apropiau de intrarea principală şi de biroul sergentului, Vanves se întoarse şi puse o mână de cărţi de identitate în mâna lui Mitchell.

— Două femei, doi copii şi bărbatul. Aceste identităţi sunt vechi. Au fost depuse de doi ani, deci nimeni nu va şti că oamenii ăştia au fost deportaţi.

Mitchell frunzări repede documentele. Văzu feţele prietenilor lui cum se uitau la el. Ştampilele oficiale la marginea fotografiilor aveau să oprească orice suspiciune că erau falsificate.

— Bine. Bravo, Jules!

Mitchell ştia că era momentul cel mai periculos pentru el şi pentru ceilalţi. Odată ce ieşea din secţia de poliţie, Vanves era liber să-şi salveze propria piele prin trădarea lui Mitchell, iar el nu l-ar fi condamnat. Trebuia să se asigure de tăcerea lui Vanves. Scoase un plic plin de bani.

— Ce-i asta? Încerci să-mi cumperi tăcerea?

— Este aşa cum m-am gândit, Jules. Trebuie să ajungi acasă. Vor veni după tine. Du-te acasă, fă bagajele, ia-ţi soţia şi fiul şi plecaţi.

Trăsăturile fetei lui Vanves se pleoştiră.

— Ce?

— Poţi pleca de-aici acum?

Confuzia se citea în ochii săi.

— Acum? Da, da. Dacă trebuie…

— Este vreun loc unde te poţi duce în afara Parisului?

— Am rude la Lyon.

— Bine. Ia banii. Îi meriţi. Am spus că voi avea grijă de tine, aşa că ajută-mă să fac asta. Te vor aştepta în faţa casei. Fii cât de rapid poţi. Îi voi opri dacă pot înainte să ajungă acolo. În seara asta, Jules.

Vanves îl apucă pe Mitchell de un braţ cu ambele mâini.

— Îţi mulţumesc, Henri! Dumnezeu să te binecuvânteze!

Mitchell puse cărţile de identitate în buzunarul

pardesiului. Celulele, pasajul îngust, slab luminat şi duhoarea fricii prezente în mintea tuturor îl înşfăcară în ghearele lor şi fu disperat să iasă afară în aerul nopţii. În timp ce Vanves îl conducea spre intrarea principală, intră o patrulă de soldaţi germani şi începură să închidă orice ieşire. Doi agenţi în civil de la Gestapo intrară în urma lor.

— Paza de aici cam lasă mult de dorit! răcni unul dintre ei.

— Verificarea actelor de identitate!

Soldaţii începură să mute toţi civilii din hol într-o singură parte. Mitchell simţi cum îl cuprinde panica. Dacă era prins cu actele de identitate, ajungea în Avenue Foch alături de Maillé. Sergentul robust de la ghişeu probabil că îşi dăduse seama că dacă Mitchell era ridicat, atunci şi el putea fi tras la răspundere că l-a ajutat. Reacţionând rapid, făcu câţiva paşi rapizi spre Mitchell, îl înşfăcă brutal şi urlând tot felul de înjurături îl duse, total lipsit de ceremonie, pe lângă agenţii de la Gestapo spre uşa principală.

— Ticăloşi de reporteri! Veniţi aici când avem oameni ucişi! Patru jandarmi au murit şi tot ce faceţi este să adulmecaţi pentru o nouă poveste?

Îi trase o palmă lui Mitchell, care era de-a dreptul uluit, după care îl împinse cu suficientă forţă, astfel încât să treacă cu capul înainte prin uşile principale. Sergentul de la ghişeu scuipă în urma lui Mitchell, după care se aplecă să-i ridice pălăria şi s-o arunce în urma sa. Apoi se întoarse şi-l înjură pe un civil care se făcuse mic de frică şi care nu se mişcase suficient de repede în partea cealaltă a holului pentru a se alătura celor care aşteptau să le fie verificate actele de identitate.

— Presă împuţită!

Se uită la civilul speriat.

— Ai auzit ce-a spus domnul ofiţer! Mişcă-ţi fundul acolo!

Omul se execută rapid, în timp ce soldaţii şi cei doi oameni de la Gestapo rânjeau. Jules Vanves înghiţi voma amară care îl înţepa în fundul gâtului. Dădu rapid din cap în semn de mulţumire pentru sergentul de la ghişeu.

— Verifică-i! ordonă agentul mai mare în grad de la

Gestapo subordonatului său. Unde este teroristul?

Vanves se duse în grabă în biroul său. Era timpul să se întâlnească din nou cu Mitchell şi se ruga să nu fie prea târziu pentru a-şi scoate familia afară din Paris.

Jules Vanves mergea cât de repede putea spre casă. Pardesiul de poliţie devenise o povară, dar se gândi că era indecent ca un jandarm să-l dea jos, aşa că îndură transpiraţia care îi lipea de corp maieul şi cămaşa. Îşi petrecuse o viaţă întreagă încercând să-şi păstreze un sentiment de demnitate, şi chiar în asemenea timpuri de pericol iminent, nu putea renunţa la el. Când trecu de colţul străzii sale, fu uşurat să vadă că locuinţa lui era intactă. Mitchell ieşi dintre umbre şi i se alătură la uşa din faţă.

— Denise! o strigă Vanves, scoţându-şi paltonul greu şi dându-şi jos chipiul din cap pe cuierul din hol.

Niciun răspuns.

— Denise?

O notă de îngrijorare se strecură în vocea sa în timp ce intra în sufragerie.

Madame Vanves apăru din baie cu bigudiuri în cap.

— Jules? Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Păru alarmată când îl văzu pe Mitchell.

— Trebuie să plecăm imediat, îi spuse soţul ei.

Deschise gura să spună ceva, dar Vanves îi tăie vorba.

— Imediat! Fă cum îţi spun. Henri ne ajută. Îmbracă-l pe Jean-Louis şi fă o valiză. Ia tot ce este de valoare. Bijuteriile tale, totul.

Denise Vanves părea că se făcuse mică de frică, îngheţând ca o păsărică în faţa unui prădător. Mitchell se gândi că Vanves era pe cale s-o pedepsească, dar o îmbrăţişă tandru şi, ignorând prezenţa lui Mitchell, îi vorbi plin de dragoste.

— Draga mea Denise! Vom fi în siguranţă. Avem suficienţi bani şi în curând ne vom afla în trenul către Lyon. Acum împachetează rapid şi scoală-l pe fiul nostru din pat. Da?

O sărută pe frunte, iar ea păru că se înviorează.

Mitchell dădu uşor la o parte draperia care permitea pătrunderea unui fir de lumină în întuneric. Nu era niciun semn de vreo mişcare în stradă.

Vanves se uită întrebător la el.

— Nimic, spuse Mitchell, închizând la loc draperia.

Lipsa pericolului îi dădu încredere lui madame Vanves.

— N-am putea rămâne acasă, Jules? Eşti un om important şi sunt sigură că poliţia îi protejează pe oamenii săi. Şi, în plus, poate că Henri se înşală cu privire la informaţiile pe care le are.

Se întoarse cu faţa la Mitchell.

— Nu-i aşa, Henri?

— Este posibil, Denise, dar omul pe care l-am interogat în seara asta era sigur că…

Sunetul motorului unei maşini accelerând şi cel de cauciucuri îl întrerupse pe Mitchell.

— Jos! strigă el.

Vanves o înghesui pe nevastă-sa pe canapea în timp ce o mitralieră începu să tragă în partea din faţă a clădirii, ratând la mustaţă fereastra. Denise Vanves ţipă şi tremura incontrolabil în timp ce sunetul maşinii care se îndepărta se auzea tot mai slab.

— Denise! spuse Vanves dur, având nevoie ca şocul s-o pună în mişcare.

Găsi puterea să se smulgă din braţele lui. Impulsionată de groază, fugi în dormitor.

— Voi sta de pază, spuse Mitchell. Grăbeşte-te, Jules!

Dură numai câteva minute pentru ca Vanves să-şi îmbrace fiul şi să pună pe el o jachetă civilă. Madame Vanves căra o valiză din dormitor, în timp ce Vanves scosese o placă din podea, de unde luă un pachet pe care-l puse în buzunar. Evident, se gândi Mitchell, era ceva de contrabandă: un pachet cu bani pentru situaţii de urgenţă ca asta. Fiul lui se uita uluit, dar încă o dată Vanves reuşi să-şi controleze glasul şi să-şi liniştească familia.

— Puteţi pleca, spuse Mitchell. Noroc!

Soţia lui Vanves îl îmbrăţişă şi-l sărută pe Mitchell.

— Mulţumesc! şopti ea şi îşi luă fiul de mână.

Mitchell stătea în picioare în faţa uşii de la intrare. Strada era goală. Vanves se uită agitat de la stânga la dreapta, apoi îi strânse mâna lui Mitchell.

— Îţi sunt recunoscător.

Verifică încă o dată strada şi îşi grăbi familia în noapte. Mitchell se duse în drumul lui şi în timp ce trecea pe o alee neluminată, farurile unei maşini se aprinseră. Urcă în ea.

— A mers? întrebă Chaval.

— Da.

Dar Mitchell simţea o undă de regret pentru că l-a înşelat pe Vanves şi a ameninţat o personalitate atât de vulnerabilă.

— Aşadar nu mai trebuie să ne facem griji că va vorbi? întrebă Ginny.

— Nu. Acum fuge ca să-şi salveze viaţa. Nu se va întoarce la Paris.

— Îi înşela pe ai lui. Trebuia să ne laşi să-l omorâm când am avut şansa Focurile de armă trase asupra casei sale ar fi fost un moment foarte bun pentru a-l împuşca, spuse Laforge.

— Nu, soţia şi fiul lui au nevoie de el. Şantaja oamenii. Nu le provoca moartea, spuse Mitchell. Frica l-a făcut la fel de fragil ca şi pe noi ceilalţi.

Laforge conduse maşina mai departe.

— Maillé? întrebă el.

În întunericul din maşină, Mitchell clătină din cap.

— Este rănit. A venit Gestapoul să-l ia. A fost curajos.

— Atunci înseamnă că-i în viaţă? întrebă Chaval.

— Da, dar îl vor face să spună totul mai devreme sau mai târziu. I-am spus să le zică unde am ascuns benzina. Avem vreo două ore ca să mutăm jumătate din cantitate de acolo.

Nimeni nu mai vorbi până când Ginny sparse tăcerea.

— Nu mai avem timp, Pascal. Trebuie să pregătim zborul lui Lysander. E necesar să contactez Londra.

— Poate aştepta până la următoarea transmisiune programată. Trebuie să-i scot pe Jean Bernard şi familia lui. Am documentele lor. Agenţii de la Gestapo se aşteaptă să-l interogheze pe fiul lui madame Tatier, iar atunci când nu va

mai fi în parc după ce termină orele, vor face un raid în apartamentul lor. Dacă avem noroc, arestarea lui Maillé va întârzia acea întâlnire.

— Unde mergem? întrebă Laforge.

— Întoarce-te peste râu. Îţi arăt eu unde să ne laşi pe Thérèse şi pe mine.

Îşi miji ochii uitându-se la ceas în lumina slabă.

— Luaţi jumătate dintre canistrele cu benzină şi găsiţi un alt loc pentru ele, dar nu-i spuneţi lui Gaétan unde. Trebuie să păstrăm pentru noi informaţiile pe care le avem. Când aţi terminat cu asta, duceţi maşina înapoi la Gaétan şi aflaţi unde este Edmond. Spuneţi-i lui Gaétan ce s-a întâmplat la magazie dacă Edmond nu este acolo; dacă este, daţi versiunea lui a evenimentelor.

— La naiba, crezi că a vrut să scape de Maillé şi Drossier? întrebă Laforge.

— Nu ştiu. Vom afla adevărul – şi dacă i-a trădat, atunci va fi pedepsit. Dar nu ameninţaţi, niciunul dintre voi. Trebuie să vedem cum se desfăşoară lucrurile. Aţi înţeles?

Toată lumea tăcu. Şocul atacului ratat, al morţii lui Drossier şi al capturării lui Maillé se adăuga suspiciunii că cineva asociat cu liderul circuitului Norvé ar putea fi informator.

— Pascal, trebuie să fac o transmisiune neprogramată sau nu vom avea avionul la timp, insistă încetişor Ginny.

— Apartamentul devine prea periculos. Roccu a spus că a văzut o mulţime de dube de radiodetecţie în zonă.

— Este un risc necesar, insistă ea.

— Voi decide eu când, îi spuse el tăios. Pentru numele lui Dumnezeu, o să-l tortureze pe Maillé! Crezi că am vrut să se întâmple ceva din toate astea? Blestematul de avion: nu vreau să fii prinsă – sau oricine altcineva. Mâine ne vom întâlni şi vom decide care este următoarea noastră mutare. Chaval, la prânz adu-l pe Laforge la barul lui Roccu. Ascunde armele într-un loc de unde să le putem lua uşor, după care eu am să folosesc Peugeot-ul când vom avea nevoie. Nu-i spune nimic lui Gaétan despre Vanves sau că m-am dus să-l văd pe Maillé.

61

Pentru Ginny era evident atunci când au intrat în apartamentul din cel de-al cincilea arondisment că sentimentele lui Juliet Bonnier pentru Mitchell erau mai profunde decât în momentul în care se întâlnise ea cu franţuzoaica. Între atunci şi acum intervenise o schimbare. Ochii ei străluceau cu o intensitate pe care Ginny nu o văzuse decât între mama şi tatăl ei. Simţi o înţepătură, dar nu-şi putu da seama ce însemna. Era gelozie? Îşi petrecuse prea mult timp cu Mitchell trăind pe muchie de cuţit încât simţea că are un drept asupra lui? Respinse iritarea şi îi întâmpină bucuroasă pe toţi cei din apartament. Uşurarea lor, la vederea lui Mitchell, îi spuse din nou cât de multe realizase el în scurtul interval de timp de când se afla în Franţa. Condusese un grup de supravieţuitori printr-un teritoriu ostil, salvase două familii, îşi restabilise contactele pe care le avea la Paris şi distrusese o încărcătură feroviară vitală. Inspirase, de asemenea, loialitatea oamenilor pe care-i conducea, dintre care doi este posibil să se fi îndepărtat pe căi greşite de atacul prostesc al altuia, dar îşi asumaseră riscul datorită curajului şi încrederii insuflate în ei de îndrumările lui. Nu puteau fi condamnaţi pentru acţiunile lor şi dacă, aşa cum sugerase Mitchell, au fost trădaţi, atunci moartea lor ar putea ajuta la demascarea unui trădător.

Madame Tatier o certă în joacă pe Juliet, care îl îmbrăţişa pe Mitchell.

— Nu-l lăsa pe bietul om să stea în picioare în hol. Jean, dă-te la o parte şi oferă-i lui mademoiselle Thérèse un scaun. Juliet, poţi să-i dai drumul; nu va cădea din picioare.

Pofti pe toată lumea în apartament.

— Juliet, hai să le dăm ceva cald de mâncare şi ceva de băut lui Pascal şi Thérèse.

Ginny se uită la Mitchell în timp ce Juliet, radiind de plăcere la vederea lui, îl sărută pe obraz şi se întoarse în chicinetă. Ginny observă că Mitchell nu prea ştia cum să

reacţioneze. Era acea reticenţă, abia observabilă, un semn de vinovăţie? Mitchell probabil că mai simte încă acut moartea soţiei sale. Poate că franţuzoaica asta i s-a strecurat în inimă. Respinse însă gândul, în timp ce Mitchell scoase noile cărţi de identitate. Jean Bernard le deschise şi le închise pe fiecare în parte.

— Sunt perfecte. Nu ştiu cum ai făcut rost de ele.

— Nu contează. Ai luat biletele de la doctorul Burton?

— Da, sunt aici, spuse Jean Bernard, întinzându-se după ele pe o masă alăturată. Însă există o problemă.

— Spune-mi!

— Trebuia să plecăm din Gare d'Austerlitz la Irún, spuse Jean Bernard.

Mitchell simţi incertitudinea unui plan care nu merge cum trebuie şi se uită repede la biletele din mâna lui.

— Gare de Lyon? spuse el încetişor.

— Doctorul Burton a spus că Gestapoul şi poliţiştii în civil roiau peste tot la Austerlitz. Au reţinut mai mulţi membri din Rezistenţă.

— A spus cine a fost ridicat? întrebă Mitchell.

— Nu a menţionat decât un singur nume: Pierre Dupin. Îl cunoşti?

Mitchell scutură din cap.

— Oricum, spuse el, ne-a trimis într-o altă direcţie şi ne-a zis că tu şti oamenii din Perpignan.

Mitchell analiză biletele cu atenţie. Totul trebuia să fie corect deoarece orice eroare însemna adresarea de întrebări de către autorităţi, mai ales dacă germanii efectuau o verificare în principalele staţii de tren.

— Gare de Lyon pentru Perpignan mâine-dimineaţă. Nevers, Moulins, apoi o oprire mai lungă la Vichy, după care spre Clermont-Ferrand. Nu veţi ajunge în Langeac decât în noaptea următoare. Va trebui să luaţi o legătură, dar…

Se uită la bilete.

— Este ciudat, dar nu veţi pleca de acolo pentru alte douăsprezece ore. Asiguraţi-vă că rămâneţi laolaltă cu toţii. Nu lăsaţi copiii să alerge – fără îndoială că se vor plictisi –, dar nu trebuie să-i lăsaţi să fie luaţi la întrebări şi să nu fiţi

alături de ei.

— Se va întâlni cineva cu noi înainte de a ajunge la Perpignan? întrebă Juliet.

— Nu. Asiguraţi-vă că dacă oricare dintre trenuri are întârziere sau trebuie să-l schimbaţi, să rămâneţi pe aceeaşi rută ca biletele. Nîmes, Montpellier, Béziers şi Narbonne, unde veţi fi contactaţi şi conduşi la Perpignan, iar de acolo peste graniţă.

Se uită la cele două femei din chicinetă.

— Nu este o călătorie la fel de rapidă pe cât am crezut. Îmi pare rău, dar Frank Burton ştie ce face, iar dacă ruta asta mai lungă este mai sigură, atunci aşa să fie. Patru sau cinci zile pe tren înseamnă că trebuie să luaţi mâine tichetele de alimente şi să cumpăraţi suficientă mâncare pentru o săptămână.

— Monsieur Pascal, niciunul dintre noi n-a mai trăit pe malul stâng al râului. Nu ştim cum să ajungem la Gare de Lyon de aici, spuse Marie Tatier.

Mitchell şi-a dat seama că acesta a fost singurul lucru pe care nu l-a luat în calcul. Marie Tatier era singura pariziancă dintre ei şi, la fel ca mulţi parizieni, îşi cunoştea propriul arondisment, dar prea puţin în rest.

— Parcul vă duce la râu, dar nu puteţi trece prin el deoarece porţile vor fi închise. Vă voi desena o hartă. Este uşor, dar va trebui să vă luaţi o oră sau mai mult. Este mai bine să ajungeţi mai devreme în staţie. Despărţiţi-vă. Juliet şi Simone, apoi Jean Bernard, madame Tatier şi Marcel. Este o baterie germană antiaeriană pe Quai Saint-Bernard. Rămâneţi pe partea dreaptă a parcului şi o veţi evita odată ce ajungeţi la râu. Când aţi trecut de partea cealaltă, staţia de tren va fi pe dreapta. N-o veţi rata.

— Vom fi bine, spuse Jean Bernard. Nu-ţi face griji pentru noi.

— Va trebui să fiţi fermi cu copiii. Trebuie să-şi înveţe numele.

Ginny observă privirea scurtă de îngrijorare a lui Mitchell.

— De ce nu rămâi să-i duci tu? Eu mă întorc la apartament. Trebuie să-mi fac programul, după care mă

mut aici cu staţia mâine-seară, aşa cum ai plănuit.

— Mâine avem prea multe de făcut, spuse Mitchell.

— Este timp, zise Ginny şi zâmbi pentru a încerca să-i dea asigurările lui Mitchell de care simţea că are nevoie. Ai avut dreptate, nu contează transmisiunea de astăzi, şi mâine va fi bine.

— Vom fi bine, adăugă Juliet. Ai făcut mai multe pentru noi decât am fi sperat. Eşti un om căutat, Pascal. Nu este nevoie să rişti să fii ridicat la o banală verificare stradală. Te rog, nici să nu te gândeşti la asta.

Mitchell nu ştia ce să facă. Luna era bună pentru încă vreo două nopţi şi trebuia să-l scoată pe Alfred Korte din Paris cât mai curând posibil, dar o parte din el voia să se asigure că li se dădea şansa finală la libertate celor care îl salvaseră când i s-a prăbuşit avionul. Familia sau misiunea? Se uită la Juliet. Indiferent cât de apropiaţi deveniseră, el tot avea lucruri neterminate la Paris. Nu putea permite emoţiilor sale să-i dicteze acţiunile. Totuşi era destul de rău că imediat cum plecau din apartament, cele două familii urmau să se descurce singure.

— Am ratat ora stingerii. Vom dormi aici şi vom pleca mâine-dimineaţă devreme. Thérèse şi cu mine ne vom duce la râu cu Jean şi madame Tatier cu Marcel, iar la cincizeci de metri în urma lor, Juliet şi Simone. Vor şi alţi oameni care merg la serviciu, aşa că nu ne vom duce toţi împreună. Dacă sunt oprit, atunci toţi ar trebui să treceţi strada şi să mergeţi tot înainte, nu vă opriţi din drum.

Mitchell văzu privirea de uşurare de pe faţa lui Marie. Juliet zâmbi.

— Mulţumesc! spuse ea, atingându-i faţa.

Gestul îl făcu să se simtă mai aproape de ea decât şi-ar fi imaginat cu câteva săptămâni în urmă. Luă biletele şi cărţile de identitate ca să le mai verifice o dată. Ştia că este o distragere să-şi lase sentimentele să-şi facă loc. Pentru o clipă, fu uluit să constate că ceea ce simţea faţă de ea era ceva mai mult decât dorinţă.

62

În dimineaţa următoare devreme, în timp ce Mitchell conducea cele două familii pe Rue Buffon spre râu, iritarea Standartenführerului Heinrich Stolz că fusese sculat din pat şi din îmbrăţişarea senzuală a lui Dominique se transformă într-o explozie de exaltare când vocea de la celălalt capăt al firului i-a spus că un atac terorist eşuat a condus la prinderea unui supravieţuitor, un om care pretindea că este Pascal Garon. Omul acela era acum reţinut la cel de-al cincilea etaj al clădirii de pe Avenue Foch. Dorinţa lui Stolz de a se întoarce în pat şi de a mai petrece o jumătate de oră în plus îmbrăţişat cu Dominique a fost înăbuşită de o nevoie mai mare de a se confrunta cu teroristul. Se spălă, se bărbieri şi se îmbrăcă cu o urgenţă reînnoită.

Pe Avenue Foch, urcă scările în grabă spre biroul său. Koenig nu se afla acolo.

— Unde este căpitanul Koenig? îl întrebă el pe unul dintre ajutoarele sale.

— Nu ştiu, domnule, veni răspunsul.

— Găseşte-l şi adu-mi cafeaua, spuse Stolz, scoţându-şi cureaua şi arma.

Ridică receptorul telefonului:

— Interogatoriul! ceru el operatoarei.

În timp ce suna, ajutorul a revenit cu o cafea mică neagră şi zahăr. Stolz luă o gură în timp ce privea pe fereastră la cerul albastru senin.

— Leitmann. Îl ai pe Garon?

— El aşa spune că-l cheamă, domnule, zise vocea de la etajul cinci.

Stolz izbucni în râs.

— Păi, dacă ştie numele, atunci îl cunoaşte şi pe omul respectiv. Este un punct de plecare, nu? Vin sus la tine. L-ai văzut pe Koenig în dimineaţa asta?

— Nu, cred că încă e în pat cu prostituata lui.

— Am să-l iert de data asta, spuse Stolz.

Era linişte peste tot când Stolz ajunse la etajul cinci; nu

se auzea niciun sunet de pedeapsă aplicată. Când păşi în cameră, văzu un bărbat cu umerii laţi, ale cărui mâini prinse în cătuşe se întindeau peste o masă de mici dimensiuni. O parte a feţei sale era vânătă rău, iar ochiul respectiv umflat şi închis. Sângele uscat de pe mâneca cămăşii se amesteca cu sângele proaspăt care-i curgea de la o rană de pe umăr. În mod clar, agentul care-l interoga, fără jachetă şi murdar, aflat şi el în încăpere, îi făcuse acea rană. Stolz îşi cârni nasul din cauza mirosului fetid.

— Pentru numele lui Dumnezeu, duceţi-l într-o celulă cu scurgere şi spălaţi-l cu furtunul.

— Îmi pare rău, domnule, spuse Leitmann. Intestinele lui s-au pus în micţiune când i-am deschis rana. Nu se mai poate ţine pe picioare, iar dacă-l târâm, se împrăştie peste tot.

— Atunci faceţi puţin aer aici, mormăi Stolz.

Stolz îi dădu ocol lui Maillé, care era rănit, în timp ce agentul violent deschise un pic fereastra, abia permiţând duhorii să iasă din încăpere, dar tot era mai bine decât nimic. Nimeni n-ar îndrăzni să deschidă o fereastră dacă nu dă ordin un ofiţer. Indiferent cât de îngrozitor ar fi mirosul care sufoca o încăpere, victima şi cel care o interoga îl îndurau, de obicei, împreună. Stolz ridică unul dintre bastoanele pe care torţionarul le-a folosit pentru a-i pulveriza muşchii şi oasele şi îl împinse pe sub bărbia lui Maillé.

— N-ai niciun motiv să zâmbeşti, spuse Stolz în timp ce Maillé îşi dezgolise dinţii.

— Un bărbat nu este deranjat de mirosul propriului său rahat. Şi miroase mai bine decât duhoarea voastră, ticăloşilor, spuse Maillé.

Stolz puse la loc bastonul pe masă, printre o mulţime de alte dispozitive utilizate pentru a provoca durere.

— A spus ceva?

— Cu greu, zise Leitmann. A durat ceva vreme, dar a explicat cum a supravieţuit unui accident de avion şi a ajuns aici în oraş împreună cu alţii din grupul său.

— Ai nume?

— Vreo două. Unul a murit în timpul unui raid la un depozit de benzină. A mărturisit că a distrus platforma turnantă şi a organizat atacul aerian asupra trenului. Am trimis oameni înainte de a se lumina de ziuă şi am găsit locul unde a ascuns benzina. Complicele lui a murit aseară în atacul de la depozit. Verificăm şi restul informaţiilor.

— Dar cartea lui de identitate?

Leitmann clătină din cap, deschise cutia cu ţigări şi i-o oferi lui Stolz, care scoase o ţigară şi o aprinse, bucuros să inhaleze fumul înţepător decât duhoarea pestilenţială din încăpere.

— Nu avea cartea de identitate asupra sa.

— Poate că e prea convenabil, spuse Stolz. Unde este inspectorul Berthold? El îl poate identifica pe Garon.

— Am să trimit vorbă acolo unde este cazat, spuse Leitmann, ridicând receptorul.

Maillé se uita la ei cu ochiul cel bun.

— Eu sunt Pascal Garon.

— Nu, bănuiesc că eşti un ţăran francez cu un accent la fel de puternic precum duhoarea excrementelor tale, spuse Stolz. Însă în mod clar ştii suficient despre el şi despre activităţile lui aici.

— Rahatul este rahat în limbajul oricui. Nu sunt un om educat ca dumneavoastră, domnule colonel. Dar îmi cunosc numele.

— Atunci cine este şi unde se află Henry Mitchell, Englezul? Numele lui de cod este Pascal.

— Englezul? Haide, daţi-mi o ţigară, vreţi? Englezul este mort. L-aţi omorât la razia din spital. Eu conduc Maquis de Pascal. Mitchell a fost trimis să ne organizeze.

Îndoiala făcu faţa lui Stolz să se încreţească. Se uită la Leitmann.

— O fi posibil?

— Oricum o să mă omorâţi, ştiu asta. N-a mai rămas nimic din circuitul meu, aşa că daţi-mi o foaie de hârtie, un pix şi o ţigară înainte să mă terminaţi şi spun tot.

Trase pe nas sângele închegat şi flegma şi le scuipă pe podea. Stolz se dădu înapoi.

— În plus, nu mai rezist mult aşa, spuse el. Apă şi o ţigară şi am să vă spun unde se ascunde transmisionistul.

— Ştim asta, blufă Leitmann.

— O, da, sigur, şi atunci de ce transmite în continuare? Daţi-mi hârtia şi pixul şi vă spun tot. Nu mai pot sta în propria mizerie. Mai bine să fiu mort decât în halul ăsta.

Stolz se uită la anchetator.

— Adu o găleată cu apă şi dezinfectant.

Anchetatorul părăsi camera. Stolz suflă un fuior de fum în timp ce continua să-l analizeze pe Maillé.

— Transmisionistul trimis de britanici. E femeie.

— Mă întrebaţi sau îmi spuneţi? spuse Maillé. Dacă nu-mi daţi o ţigară, atunci nu vorbesc.

Leitmann îşi presă degetul mare de rana de la umărul lui Maillé. Mecanicul urlă de durere, cu ochii larg deschişi şi trase aer în piept.

— Du-te dracului! Bine? Fă tot ce poţi mai rău. Ţi-am propus o ofertă. Pentru o amărâtă de ţigară. Ei bine, du-te la dracu'! Şi tu şi mă-ta. Şi sor-ta!

Gemu din nou şi se prăvăli peste masă. Leitmann îşi ridică mâna pentru a-l lovi din nou, dar gestul lui Stolz îl făcu să se oprească.

— Este prea dur şi e prea slăbit. Scoate-i cătuşele. Dă-i o ţigară. Şi apă.

— Domnule?

Leitmann era nedumerit.

— Fă ce-ţi spun. Nu pleacă nicăieri. Hai să obţinem informaţia asta.

Luă o foaie de hârtie şi un pix de pe masa anchetatorului, în timp ce Leitmann trăgea în spate capul lui Maillé şi îi puse ţigara printre buzele crăpate. Apoi se întinse peste omul pe jumătate inconştient şi-i scoase cătuşele. În timp ce aduna lanţurile în mâini, Maillé sări cu o forţă neaşteptată. Presupusele sale picioare lipsite de putere îl susţineau în timp ce îl înşfăcă pe Leitmann, forţându-l să stea pe călcâie, trăgându-l în spate, dând la o parte masa. Luat complet prin surprindere de puterea animalică a omului, Stolz se dădu la o parte poticnindu-se, în timp ce

Maillé îl luase pe sus pe Leitmann izbindu-l de fereastră. Forţa asaltului sparse geamul şi rupse cadrul, iar spatele lui Leitmann nimeri pe pervazul ferestrei. Atât de mare a fost forţa lui Maillé că Leitmann şi-a pierdut echilibrul şi a căzut pe spate pe fereastră, cu braţele mişcându-se frenetic şi un strigăt strangulat în timp ce trupul său se prăbuşea de la etaj. Nu a durat decât câteva secunde pentru ca Stolz să reacţioneze, strigătul încă răsunându-i în urechi. Îl apucă pe Maillé, care-i trase un pumn, dar omul din SD ştia ce înseamnă lupta corp la corp şi durerea, astfel că-l lovi cu capul pe deţinut cu suficientă forţă pentru ca acesta să-şi slăbească strânsoarea. Maillé fu împins în deschizătura geamului şi cu o hotărâre furioasă îl apucă de guler pe Stolz în încercarea de a-l azvârli şi pe el în ghearele morţii, dar braţul lui rănit îl trădă. Degetele i se înfipseră în jurul Crucii de Cavaler a lui Stolz şi al panglicilor de pe tunica sa. Apoi Maillé se smulse din mâinile lui şi se aruncă deliberat în gol.

Stolz trase cu putere aer în piept în timp ce se uita în jos pe stradă. Două trupuri zdrobite zăceau întinse într-o baltă de sânge. Imposibilitatea momentului îl zgudui aşa cum îl zguduie pe un om care scapă dintr-un bombardament al artileriei. Se împletici înspre uşă şi o deschise.

— Koenig! Unde eşti? Vino încoace, omule! urlă el în timp ce se agăţa de balustradă, vocea lui răsunând până jos, la intrarea principală, unde membri ai personalului, luaţi prin surprindere, se uitau în sus la el.

De la etajul de mai jos se iţi o faţă familiară.

— Koenig a fost arestat, spuse Bauer.

63

Stolz se uita în jos de la fereastra biroului său, în timp ce-şi ştergea sângele de pe faţă. Personalul medical german aduna trupurile lui Leitmann şi Maillé, urcându-le într-o ambulanţă, în timp ce soldaţii înconjuraseră trotuarul şi strada. Aruncă deoparte prosopul ud şi îşi încheie tunica, plimbând printre degete firele destrămate acolo unde panglicile sale fuseseră rupte. Adrenalina luptei era în declin şi îl privi pe Bauer cu o ostilitate reînnoită.

— Ai arestat un membru al personalului meu. Asta îţi depăşeşte competenţele, Bauer. Indiferent ce acuzaţie ai născocit pentru a încerca să faci rău acestui departament şi oamenilor mei, nu va rămâne nepedepsită. Abwehr nu are jurisdicţie peste SS, SD sau Gestapo. Limitează-te la spionajul militar. Ieşi afară din biroul meu şi eliberează-l pe Hauptmann Koenig. Fă-o acum şi nu voi raporta mai departe.

Bauer nu dădea niciun semn că ar fi intimidat.

— N-ai întrebat de ce este acuzat.

— Îl cunosc pe omul ăsta. Este un afurisit de contabil inofensiv. Ţi-ai folosit agenţii pentru a-l prinde cumva în capcană.

— Nu, nu mi-am folosit oamenii. I-am folosit pe francezi.

Stolz deschise sertarul unui birou, scoase o sticlă de coniac şi îşi turnă o băutură tare. Îşi aprinse o ţigară.

— Cum? Nu fi prost. Aş şti despre asta. Nu-i nimeni. Brigades Spéciales? Milice? Le am la degetul mic. Nu ar îndrăzni să conducă o operaţiune neautorizată împotriva unui membru al personalului meu.

— Şi bineînţeles că ştiam asta, aşa că mi-am abordat contactele pe care le aveam la Sûreté.

— Eşti un bătrân nebun, Bauer. Am închis Serviciile Secrete Franceze când am ocupat Franţa. Pun pariu că aşa-zisele tale contacte sunt nişte oameni plini de resentimente, daţi la o parte şi, la fel ca tine, plini de suficientă animozitate pentru a te ajuta să creezi acuzaţii

false.

Bauer zâmbi.

— Uiţi că au fost reorganizaţi în Biroul pentru Activităţi Antinaţionale şi că le-am dat anumite îndatoriri pentru a acţiona în numele nostru împotriva oamenilor lor, în special a comuniştilor şi a membrilor din Rezistenţă.

— Dar nu şi împotriva Serviciilor de Securitate germane.

— Sunt de acord, dar, din fericire, ambele sunt dedicate cauzei lor şi conştiincioase în sarcinile pe care le au – şi, aşa cum am spus, sunt, dacă vrei, camarazi cu noi în Abwehr. Tu, SS-ul şi Gestapoul aveţi puţin de-a face cu ei, pe când noi am menţinut întotdeauna relaţii cordiale cu ei.

Bauer îşi aprinse o ţigară.

— Şi au descoperit că iubita căpitanului Koenig, Béatrice Claudel, nu era numai un membru activ al Rezistenţei comuniste, ci făcea şi avorturi. Doi în unu, dacă îmi înţelegi gluma.

Stolz abia dacă ezită la dezvăluirea implicării lui Koenig cu o femeie al cărei trecut era suspect. Nu se oferea nicio dovadă. Era o acuzaţia uşor de respins.

— Şi îl suspectezi pe Koenig că a ajutat-o şi i-a fost complice la realizarea de avorturi? Este catolic convins. Şi-i dispreţuieşte pe atei. Îţi va trebui mai mult de-atât.

— O, dar pot, spuse Bauer şi puse în faţa lui Stolz vraful de documente pe care îl găsise în apartamentul fetei.

Stolz a deschis una dintre paginile împăturite şi apoi alta. Gravitatea acuzaţiilor deveni evidentă. Nu mai putea continua cu atitudinea lui agresivă.

— Koenig i le-a dat fetei? Cu semnătura mea falsificată?

Stolz aruncă documentul de parcă ar fi fost contaminat.

— Imposibil! Nu cred asta.

— Nici eu, spuse Bauer.

— Ce vrei să spui?

— Loialitatea ta faţă de propriii oameni este admirabilă şi cred că este bine întemeiată. E un om bun.

Bauer lăsă răspunsul neconcludent să semene incertitudinea în mintea lui Stolz.

— N-ai nicio logică.

După care chipul lui Stolz se întunecă.

— Dumnezeule! Mă acuzi pe mine. Încerci să mă distrugi.

— Asta depinde de modul în care răspunzi la dovezile suplimentare pe care le am.

Stolz era un ofiţer SS cu experienţă. Ştia cum o astfel de acuzaţie te putea aduce în faţa plutonului de execuţie.

— Dovezi? spuse el încet, rezistând nevoii de a-şi slăbi gulerul la tunică.

— Da, continuă Bauer într-un ritm încet, provocând cât de multe răni putea.

— Iubita lui Koenig i-a fost prezentată de mademoiselle Dominique Lesaux, doamna cu care ai o relaţie.

Îşi duse mâna în buzunar şi puse o brichetă aurie pe masă. Stolz se holbă la ea.

— După cum ştii, este inscripţionată: „Lui Dominique, cu afecţiune, Heinrich.” Am găsit bricheta în timpul percheziţiei efectuate în apartamentul lui Béatrice Claudel, acolo unde mademoiselle Lesaux a pierdut-o, în mod evident.

Bauer se uita la Stolz, în timp ce acesta înghiţea în sec. Transpiraţia îi brobonise sprâncenele. Nu se întinse după brichetă. Ştia că se afla la numai un pas distanţă de plutonul de execuţie. Bauer îşi descheie nasturele buzunarului de la piept al tunicii şi scoase de acolo o bucată de hârtie împăturită. O deschise cu atenţie şi i-o întinse pe masă lângă bricheta aurie.

— Francezii au acces la aceste lucruri într-o măsură mai mare decât am crede noi. A lucrat pentru o familie de aristocraţi din Bordeaux, care a fugit în Elveţia la începutul războiului. Aşa a inventat povestea care i-a făcut intrarea în societatea pariziană. Familia respectivă a abandonat-o. Aceasta este o copie a certificatului de naştere; am originalul cu toate documentele care-l însoţesc şi care arată că Dominique Lesaux s-a născut din părinţi evrei la Marsilia. Şi-a schimbat numele şi a făcut rost de acte false până a ajuns la Paris.

Lovitura de moarte. Stolz îşi împinse în spate scaunul, o tentativă firavă de a se distanţa de dovezi. Bauer îşi privea

victima cum se zbate ca un vierme. Dar instinctele de supravieţuire ale ofiţerului din SS l-au tras din faţa inevitabilului.

— Ce vrei?

Bauer a ridicat din umeri.

— Totul.

Stolz se uita fix la ofiţerul de la Serviciile Secrete, care nu manifesta niciun semn de emoţie, nicio urmă de triumf.

— Ce înseamnă totul?

— Hauptmann Koenig spunea că erai cât pe ce să-l prinzi în capcană pe transmisionist. Femeia. *Totul* înseamnă cooperarea ta deplină pentru a mi-o preda. Totul înseamnă ca Abwehr-ul s-o interogheze. Îl vreau pe Alfred Korte. Dacă oamenii tăi îl găsesc, îl vreau. Tot ce are de-a face cu agentul englez intră sub controlul meu. Îţi poţi continua războiul împotriva Rezistenţei, dar *orice* altceva vine la mine. Şi dacă reţii vreo informaţie, atunci dovezile pe care le am vor fi folosite împotriva ta.

Stolz ştia că viaţa şi cariera sa puteau fi zdrobite la fel de sigur ca mucul său de ţigară pe care urma să-l stârcească în scrumieră.

— Şi ce se va întâmpla cu Hauptmann Koenig?

Codul de conduită al lui Bauer îi fusese instilat cu mult timp în urmă de amiralul Canaris, care a decretat că ofiţerii săi din Serviciile Secrete ar trebui să muncească întotdeauna cu conştiinţa curată. Personalului său nu i se ceruse niciodată să acţioneze împotriva principiilor sale. Nu avea să fie niciodată vreo acuzaţie că în Abwehr erau ucigaşi. Acel supranume ar fi adevărat în cazul SS-ului, al SD-ului şi al Gestapoului, dar nu al Abwehrului.

— Este nevinovat, spuse Bauer.

Reflectă o clipă la întrebarea lui Stolz, dându-şi seama că de această dată era împotriva doctrinei lui şi a lui Canaris. Scopul justifică mijloacele.

— Cineva trebuie să fie responsabil, spuse el cu regret. Va fi sacrificat.

64

Mitchell o îmbrăţişă pe Juliet înainte să-i ducă la Gare de Lyon peste râu. Trei sferturi din drumul parcurs peste râu s-au oprit şi s-au uitat în jos la Sena. O ţinea strâns pe Simone sub un braţ părând că se uită cum înaintează o barjă care trecea pe dedesubt.

— Nu pot fugi să mă ascund, Pascal. Nu merg decât până la Clermont-Ferrand, după care Simone şi cu mine ne întoarcem înapoi în Norvé. Vreau să-mi ajut ţara. Franţa are nevoie de noi toţi. Prea mulţi oameni buni au murit încercând s-o salveze.

El abia dacă-şi ascunse disperarea.

— Prea mulţi oameni au riscat totul pentru a vă aduce acele documente de călătorie. Nu vă puteţi întoarce acolo. Este prea periculos.

— Madame Gaétan şi cu mine ne-am apropiat una de alta. Îmi va găsi de lucru. Am discutat cu Simone. În sat este o şcoală pentru ea. Asta este decizia noastră.

Ea făcu un pas mai aproape de el.

— Iar tu vei fi aproape, aici în Paris. Este ceea ce vreau.

Ea zâmbi, îşi sărută degetele şi le puse pe buzele lui, nedându-i timp să protesteze înainte ca ea să se întoarcă şi să se îndepărteze de el. El mai rămase pe pod privindu-i cum se îndreptau spre libertate. Acum, în timp ce privea de la fereastra apartamentului său, pândind orice lucru neobişnuit petrecut pe strada de mai jos, îşi imagina cât de departe trebuie să fi ajuns deja trenul. O parte din el călătorea cu ei. Cu Juliet. Nu putea nega că-i lipseşte, totuşi nu putea nega nici că acest sentiment al pierderii intra în conflict cu vina pe care o simţea când se gândea la soţia lui. Dădu la o parte conflictul. Tot ce era important acum era să termine misiunea şi să găsească un mijloc de a o salva pe Danielle. Instinctul său de tată insista că era încă în viaţă.

Ginny transmise la Londra şi după aceea aşteptă până veni răspunsul. Munci repede şi sârguincios, copiind

grupurile de litere ce trebuiau decodate. Mitchell simţi o oarecare siguranţă că nu fusese niciun fel de activitate pe stradă care să ridice suspiciuni. Ştia că germanii foloseau patrule stradale care mergeau pe jos şi din care făceau parte oameni care erau îmbrăcaţi civil. De obicei erau uşor de identificat deoarece erau mai graşi decât toţi ceilalţi, nu pentru că erau mai bine hrăniţi decât parizienii care mureau de foame, ci pentru că pe sub hainele de ploaie purtau dispozitive de radiodetecţie prinse de piept, care le permiteau să depisteze transmisiunile radio de pe o rază mai mică spre deosebire de dubele de detecţie. Gestapoul şi serviciile de securitate germane se întindeau prin Paris ca o reţea vastă şi nu era de mirare că reuşiseră să aresteze atât de mulţi dintre cei pe care Mitchell îi ştia că lucraseră odinioară în Rezistenţă. Era posibil ca acei *résistants* arestaţi la Gare d'Austerlitz să fi fost luaţi din cauza unei bârfe oarecare sau a unui comentariu făcut la întâmplare. Această atmosferă sufocantă creştea presiunea asupra celor care încercau să ajute cauza aliată. Se uită la cârpa pătată pe care o folosise ca să cureţe sângele lui Drossier de pe tabachera furată şi imediat îi apăru în minte omul aflat pe moarte. Deschise cutia. Sângele se scursese înăuntru, prin sistemul de închidere, şi pătase câteva ţigări, dar mai erau suficiente neafectate. Le scoase cu grijă pe pervaz şi reîncercă să scoată şi ultimele pete de pe cutie înainte de a i-o returna lui Gaétan.

— În seara asta, spuse Ginny în timp ce descifra mesajul. Luna este bună, iar Lysander va fi la sol la ora 21.

Atenţia lui Mitchell fu transferată între stradă şi cutia cu ţigări.

— Bine, asta ne garantează vreo câteva ore înainte de a se da stingerea. Trebuie să aduc maşina şi să-l scot pe Korte din spital.

Se uită la ceas.

— Vom termina mâncarea pe care o avem, furăm vreo două ore de somn şi îi vom pregăti pe ceilalţi pentru a merge în zona de aterizare. Când plec să-l iau pe Korte, tu du-te în celălalt apartament. Mergi mai degrabă cu

autobuzul decât cu metroul – e mai sigur aşa. Eu voi reveni aici şi reverific să nu fi lăsat ceva incriminator, după care încui.

Îi dărui fetei curajoase un zâmbet încurajator.

— Voi fi bucuros să-l scot de acolo.

— Da, şi eu.

Vârful degetului său prinse o margine grosieră a metalului din interiorul tabacherei, din spatele benzii elastice care ţinea la locul lor ţigările. Testă cu unghia, simţi că opune rezistenţă, şi apoi, trăgând mai ferm, constată că deschise partea din spate a tabacherei. Un fund fals, cu o bucăţică subţire de hârtie împăturită în interior. O deschise. Erau vreo şase nume scrise cu litere mititele. Stomacul i se strânse în timp ce se uita la Ginny cu ochii măriţi de uimire; ea ezită în timp ce punea la loc foile ei cu coduri.

— Ce-i? întrebă ea.

— Ştiu cine este trădătorul.

După-amiază târziu, Mitchell luă Peugeot-ul şi conduse până în spatele barului lui Roccu, unde Chaval şi Laforge îl aşteptau. Îi dădu lui Laforge uniforma germană s-o îmbrace, pentru a face pe şoferul. În felul acesta, împreună cu plăcuţele de înmatriculare false, puteau scăpa, să nu fie observaţi de patrulele germane.

— La naiba! înjură Laforge. Dacă am să mor, nu vreau să mor purtând uniforma duşmanului.

Chaval îi puse o mână pe umeri.

— Nu fi tâmpit. Tu eşti singurul căruia îi vine. Fac o înţelegere cu tine. Dacă mori, o scot de pe tine.

Uriaşul rânji. Laforge îşi scutură capul a disperare, se dădu bătut şi îşi puse urâta uniformă gri, în timp ce Chaval îi transmise lui Mitchell ce-i spusese Edmond când se întorsese la casa lui Gaétan, la Vincennes, în urma atacului eşuat de la depozit.

— Paznicul n-a fost rănit, dar a spus că a încercat să-i acopere pe Maillé şi Drossier. A spus că Maillé a împuşcat un jandarm, după care s-a dezlănţuit iadul pe pământ şi au

fost repede copleşiţi.

Mitchell a ascultat cu atenţie. Povestea se potrivea cu ceea ce-i spusese Drossier aflat pe moarte şi fusese confirmat de Maillé.

— Un trădător s-ar menţine foarte uşor în afara pericolului odată ce se declanşau focurile de armă, spuse el.

— Şi eu am crezut la fel, spuse Chaval. Gaétan era enervat. L-a învinuit pe Maillé pentru ratarea misiunii. Cred că ai o mare problemă cu Gaétan. În continuare se simte lăsat pe dinafară. Am refuzat să-i spunem unde mergeam cu tine.

— N-aţi fost urmăriţi? întrebă Mitchell.

Chaval clătină din cap.

— L-am folosit pe Edmond, dar m-am asigurat că nu s-a luat nimeni după noi. Paznicii nu ţin întotdeauna pasul cu braconierii.

Mitchell stătea pe scaunul din dreapta şoferului şi-l îndrumă pe Laforge să-i scoată la spital la Neuilly pe cât de multe străduţe lăturalnice îşi putea aminti că există. Fusese oare orbitor de evident că Gaétan era trădătorul sau putea fi în continuare secretosul de Edmond, un om care părea să fie în stare să se mişte pe timp de noapte cu atâta uşurinţă? Gaétan îşi asigurase multe provizii lansate din avion şi îl adusese în siguranţă pe Peter Thompson. Îl adusese pe Thompson la Paris să-l găsească pe Korte înainte ca ponderea agenţilor Poliţiei Secrete germane şi forţele de colaborare franceze să facă imposibil de continuat misiunea acestui om nevricos. Gaétan petrecea luni de zile în oraş în fiecare an şi se dovedise că Edmond, în ciuda faptului că era de la ţară, ştia să se descurce la oraş. Mitchell deveni mai nesigur. Când trase lângă spital era încă nedecis. Gaétan sau Edmond a fost cel care a dat informaţia mai departe?

Au aşteptat, aşa cum au stabilit, câteva străzi mai departe de spital. A sosit o ambulanţă, iar Alfred Korte a fost transferat imediat în maşină. În condiţiile în care mai rămăseseră încă cinci ore pentru a ajunge la locul de

aterizare, Mitchell l-a pus pe Laforge să conducă încet, din nou pe străzi lăturalnice, pentru a ieşi din oraş. A fost un drum sinuos, dar unul care îi dădea opţiuni în cazul în care apăreau probleme. Avea la el un Sten sub pardesiu, iar Chaval stătea cu Korte în spate, gata să tragă şi să fugă dacă erau provocaţi. Soarele apunea în spatele lor în ceaţă în timp ce conduceau spre nord-est şi au găsit hambarul abandonat, care urma să le ofere adăpost până sosea avionul Lysander. Scândurile afectate de intemperii fuseseră odată date cu lac pentru lemn, dar vânturile iernii, care suflau nestingherite peste ţinutul deschis, cu puţină vegetaţie, crăpaseră şi răsuciseră cheresteaua. La orizont, o linie întreruptă de copaci goi stătea ca o gardă de onoare scheletică pentru oamenii care muriseră în bătălii demult uitate, cu secole în urmă, vărsându-şi sângele pe acest pământ străvechi.

Laforge îşi scoase uniforma germană şi stătu de pază cu Chaval în anexa distrusă, care le oferea o privelişte clară asupra împrejurimilor acestui mediu rural lipsit de forme de relief. Korte în continuare nu arăta bine, dar spiritul său nu era deloc diminuat. Stătea liniştit pe scaunul din dreapta şoferului după care, în cele din urmă, vorbi.

— Sunt fragil, domnule colonel, şi s-ar putea să mor înainte de a fi de vreun folos Serviciilor Secrete britanice. Departamentul dumneavoastră de război aşteaptă de câteva luni să audă ce ştiu.

— Sunt sigur că veţi fi bine, domnule profesor. Şi nu sunt colonel, sunt profesor.

— Sunteţi lector. Doctorul Burton mi-a spus. Modestia dumneavoastră nu este depăşită decât de curajul de care daţi dovadă. Dar să nu ne amăgim singuri. Nu este o realitate faptul că uneori aceşti bravi piloţi care vin din Anglia sunt doborâţi de avioanele de război germane?

— Da, se întâmplă. Sunt piloţi excelenţi, care zboară la mică înălţime, iar uneori norocul li se termină. Nu există garanţii pentru niciunul dintre noi, dar aţi ajuns până aici şi în câteva ore veţi avea mâncare caldă şi un pat decent.

— Aveţi dreptate, am parcurs un drum lung şi până acum

am avut noroc. Unii dintre cei care m-au ajutat nu au avut atât de mult şi regret asta. Faptul că alţii au murit ca să mă protejeze pe mine mă întristează.

Mitchell scruta în continuare câmpurile din depărtare, uitându-se unde să pună maşina şi să utilizeze farurile pentru a ajuta la ghidarea avionului Lysander.

— Cu toţii avem îndatorirea noastră, iar dumneavoastră v-aţi asumat mai multe riscuri decât cei mai mulţi.

— Poate. Sunt şi alţii ca mine, care deplâng ce s-a întâmplat cu ţara mea, răul care s-a abătut asupra ei. Am mulţi prieteni – membri ai clerului, oameni de ştiinţă şi cetăţeni obişnuiţi – care vorbeau deschis şi care au murit din cauza indiscreţiei şi credinţelor lor. Ar fi o tragedie dacă nu aş ajunge în Anglia.

Bătrânul om de ştiinţă scoase afară un mic tub de alamă prins cu un capac de cauciuc la un capăt. Scoase capacul cu degetul mare şi desfăşură din el o bucată de hârtie, rulând-o între degetul mare şi arătător.

— Vedeţi asta?

Mitchell o luă de la el din mână şi se folosi de slaba lumină pentru a se uita la nişte linii orizontale de litere, care nu ar avea niciun sens pentru un privitor obişnuit.

— Este un cod, spuse Mitchell.

— Am avut la dispoziţie multe ore în care să stau întins în siguranţa spitalului şi m-am gândit că dacă nu supravieţuiam, atunci această informaţie se pierdea.

— Aşa că v-aţi răzgândit şi aţi pus-o pe hârtie.

Korte încuviinţă din cap.

— Dacă auziţi că nu am aterizat în Anglia şi că am murit, atunci trebuie să trimiteţi asta prin curier la Londra prin oameni pe care-i cunoaşteţi în Spania. Aceasta este ultima scăpare.

Mitchell se uită la amestecătura de litere.

— Va lua timp descifrarea ei.

— Prietenul dumneavoastră, doctorul Burton, a spus că aţi fost matematician. Nu va fi dificil odată ce ştiţi cheia. Şi dacă din întâmplare lista cade în mâinile germanilor, am inclus şi ceva membri ai partidului nazist de rang înalt

pentru a produce un pic de agitaţie şi pentru a dovedi pentru ei că este un fals. Deşi ar fi o ironie minunată dacă ar crede că Hermann Goering a fost împotriva lui Hitler.

Mitchell l-a văzut pe bătrân zâmbind.

— Va veni ziua când acele nume care sunt autentice se vor ridica şi vor prelua puterea. Tot ce vor avea nevoie este un cuvânt de la conducerea voastră aliată.

Mitchell îşi ţinu privirea în continuare pe literele învălmăşite. Nu putea vedea încă modul în care fusese stabilit codul.

— Ai să-ţi dai seama, spuse Korte.

Îi întinse lui Mitchell dopul de cauciuc.

— Păstraţi-l bine, prietene. Nu uitaţi, adevărul ne va face liberi. Acum, iertaţi-mă dacă închid ochii pentru o oră şi ceva înainte de a întreprinde călătoria.

În timp ce strălucirea voalată a lunii scălda ţinutul, Mitchell rulă bucata de hârtie înapoi în tubul său şi îl puse bine în buzunarul din interior, simţind siguranţa cochiliei sale dure pe coaste. Îl trezi pe omul de ştiinţă.

— E timpul.

Cu Chaval care deschidea drumul peste câmp utilizând o lanternă cu lumină scăzută, Mitchell porni maşina. Odată aflată în poziţie, întoarse maşina şi o orientă spre zona de aterizare. Lumina lanternei arăta cadranul verde iluminat al ceasului său. Briza care le atingea feţele anunţa zgomotul unui motor care se apropia, dar tot nu era niciun sunet al unui avion care zboară la joasă altitudine. Ar fi fost riscant să lumineze zona de aterizare prea curând. Apoi Chaval se întoarse şi spuse încet.

— Aud ceva.

— În regulă. Luaţi-vă poziţiile.

El îl ajută pe Korte să iasă din maşină şi-l conduse douăzeci de paşi pe câmp.

— Când aprind lanternele, orientaţi asta în sus, spuse el, dându-i o torţă.

— Am înţeles, zise Korte.

Hârâitul din cer deveni mai distinct, dar era încă la ceva

distanţă. Era timpul să-l ghideze pe pilot de la sol. Mitchell aprinse lanternele şi le lăsă aşa. Korte îşi îndreptă torţa aşa cum făcură Laforge şi Chaval undeva mai departe pe câmp. Nu era niciun semn de avion, cu toate că cerul era senin, în afara unei străluciri diafane a unui nor aflat la foarte mare înălţime. Difuza lumina lunii, dar era în continuare suficient de strălucitor pentru a-i arăta pilotului pământul. Oamenii îşi încordară privirea, dar pilotul era deja sub linia copacilor care se vedeau în depărtare, iar grupul de primire a fost prins aproape pe nepregătite în timp ce el reducea cu pricepere viteza motoarelor avionului. Era pe sol şi rula, învârtindu-se, curentul de aer stârnit de el smulgându-i lui Korte pălăria din cap. Pilotul ridică degetul mare, în timp ce Mitchell îl conducea pe Korte către scara laterală şi-l ajută să urce. Laforge fugi înainte cu pălăria bătrânului, pe care i-o dădu lui Mitchell, care o băgă în carlingă. Bătrânul zâmbi şi zise ceva. Mitchell se aplecă mai aproape de el, iar Korte îşi duse mâna la gură pentru a şopti în urechea lui Mitchell. Să-i mulţumească. Perspexul carlingii se închise; Mitchell coborî şi făcu semn din mână pilotului că poate pleca, iar acesta s-a conformat, ridicând degetul mare.

Avionul vopsit într-o culoare închisă îşi balansă coada ca un fazan ţanţoş şi se pierdu ameninţător în noapte.

Câteva momente mai târziu se lăsă tăcerea.

Luminile au fost reduse. Oamenii se uitară peste câmp. Nu era niciun semn de pericol. Câmpul izolat nu atrăsese nimănui atenţia.

— Gata, am terminat, spuse Laforge.

— Nu încă, zise Mitchell. Trebuie să-l demascăm pe trădător.

65

Mitchell stinse farurile Peugeot-ului şi opri motorul, lăsând maşina să înainteze liber, fără să facă zgomot, în curtea lui Gaétan. Nu se observa decât o fâşie de lumină palidă, abia vizibilă, prin îmbinarea perdelelor de la parter, dar era încă lumină suficientă de la lună pentru a zări forma clădirii şi umbrele pe care le arunca. Mitchell şi cei doi bărbaţi intrară în curte, lăsând portierele maşinii deschise. Mitchell îi instrui în tăcere pe Chaval şi Laforge să-l caute pe Edmond în dormitorul lui şi să-l aducă în casă în momentul în care spunea el. Mitchell trase de pârghia fixată în tocul uşii şi auzi sunetul delicat al clopoţelului. Se dădu înapoi din faţa uşii şi aruncă o privire spre camera de la parter. Draperia se mişcă şi ştiu că oricine ar fi fost în cameră verificase să vadă cine suna la o oră atât de apropiată de stingere. Câteva clipe mai târziu, uşa se deschise într-o verandă în care era aproape beznă. Madame Gaétan proteja lumina unei lumânări şi-i făcu semn să intre. În timp ce se întorcea să închidă draperia verandei, Mitchell închise uşa, dar nu întoarse şi cheia în uşă.

— De ce-ai venit aici aşa de târziu, Pascal? Este totul în regulă?

— Unde este soţul dumneavoastră?

Este important să-l văd.

— Sigur, pe aici, în sufragerie.

Ea stinse lumânarea şi deschise uşa spre căldura din cameră.

— Ai avut dreptate, era maşina lui Pascal, îi spuse ea soţului ei care aştepta, cu o băutură în mână şi spatele la şemineu.

— Lasă-mă să-ţi iau pardesiul, spuse ea. Ai mâncat? Să fac un platou cu ceva?

Mitchell îşi dădu jos pardesiul, uitând pentru o clipă că pistolul său automat se afla în buzunar. Nu mai conta, îşi spuse el; va putea să ceară ajutor în cazul în care Gaétan sau Edmond – odată ce va fi adus în cameră – se opuneau.

— Nu vreau mâncare, mulţumesc, madame, însă aş aprecia o băutură.

— Desigur. Olivier? întrebă ea, uitându-se la soţul său pentru ca el să facă onorurile.

— Poate să-şi toarne singur. N-a venit aici în vizită de curtoazie. Nu la ora asta din noapte.

Madame Gaétan era pe punctul de a protesta.

— E-n regulă. Mă servesc singur, spuse Mitchell şi îşi turnă o cantitate decentă din carafă într-un pahar.

Îşi desfăcu cravata şi îşi lărgi gulerul. Gaétan şi soţia lui aşteptau. Mitchell lăsă coniacul să-l încălzească.

Madame Gaétan zâmbi cerându-şi scuze din priviri.

— Mă duc să-ţi pregătesc platoul ăla. Sunt sigură că ţi-e într-adevăr foame, spuse ea şi plecă din cameră.

Gaétan se încruntă.

— Ce vrei? Am început să obosesc din cauza implicării tale în circuitul meu. Îmi aduci oameni inferiori, iar ei eşuează la fiecare pas. Ar fi putut să ne aducă Gestapoul pe cap.

— Oamenii mei sunt cei care au murit. Unde este Edmond?

— Doarme. Abia a scăpat cu viaţă după ce idiotul ăla al tău afurisit a deschis prea devreme focul. La fel i-am spus şi omului tău, Chaval. De asta te afli aici? Ca să te certi?

— Sunt aici deoarece bănuiesc că atacurile date la depozit au eşuat din cauza faptului că oamenii mei au fost trădaţi. Este convenabil că Edmond a scăpat nevătămat, n-ai spune asta? Erau mai mulţi jandarmi înăuntru, ca şi cum ar fi aşteptat un atac.

— Să nu dea dracu’ să vii la mine în casă şi să mă acuzi, spuse Gaétan, abia ţinându-şi în frâu nervii. Edmond este loial. Şi-a riscat viaţa laolaltă cu ceilalţi. Am avut ocazia să facem ceva bine şi acum ne paşte riscul deoarece unul dintre oamenii tăi a fost capturat viu.

— Maillé nu va vorbi despre tine sau despre circuitul tău din Norvé. Cred că este deja mort. A fost un om curajos.

— A fost un prost coleric. N-a fost nicio trădare. Este război, iar ghinionul şi prostia merg mână în mână.

— Poate că ai dreptate. Oi fi înţeles eu totul greşit. A fost greu să încerc să-i dau de urmă lui Alfred Korte, spuse Mitchell, ca şi cum ar fi cedat în faţa omului mai experimentat decât el.

Tonul vocii lui Mitchell îndulci răspunsul patricianului.

— Şi trebuie să vedem asta ca pe o prioritate. Avem vreo veste?

— Este grav bolnav. Este greu de crezut că va mai supravieţui mult timp, minţi Mitchell.

— Este la spital?

— Da.

— La care? Soţia mea şi cu mine avem amândoi cunoştinţe la unele dintre ele. Ar fi trebuit să vii la noi mai devreme să ne explici. Te-am fi putut ajuta. Trebuie să ai mai multă încredere în noi, Pascal.

— Este în siguranţă acum.

— Atunci l-ai mutat?

— Da.

Gaétan părea pe punctul de a mai face presiuni asupra lui Mitchell, dar se opri şi după aceea schimbă strategia.

— Înţeleg, colonele, că are o mare valoare, dar sarcina noastră este, de asemenea, să hărţuim duşmanul cât de bine putem cu resursele limitate pe care le avem.

Mitchell îşi savura băutura pe îndelete, îngrijorat că prea multă i s-ar fi urcat la cap după acea zi lungă şi o noapte fără mâncare, dar trebuia cel puţin să-şi amorţească simţurile pentru ceea ce urma.

— Sunt de acord, spuse el, dar Gestapoul şi Serviciile de Securitate au informatori peste tot şi dacă nu ne unim cu celelalte grupuri…

— Te referi la comunişti? întrebă Gaétan. Nu, nu ei. Tot ce fac ei e pentru a obţine controlul politic.

— Poate că ai dreptate, spuse Mitchell. Of, era cât pe ce să uit…

Băgă mâna în buzunarul de la pantaloni.

— Am ajuns la Drossier înainte de a muri. Ştii că a fost întotdeauna un hoţ de mărunţişuri, iar atunci când am stat în Norvé, a furat asta.

Mitchell puse tabachera pe masă.

— Şi-a cerut iertare înainte de a muri, iar eu i-am promis să ţi-o înapoiez.

Gaétan o luă şi se încruntă.

— Deci acolo era.

Se întoarse spre soţia lui, în timp ce ea intră ducând un platou cu pâine, brânză şi salam.

— Louise, iată tabachera ta. Drossier a furat-o când eram în Norvé.

Mitchell abia reuşi să-şi mascheze şocul, în timp ce madame Gaétan puse jos tava şi luă cutia cu ţigări.

— Mulţumesc! spuse ea.

Îi zâmbi lui Mitchell, dar îi susţinu privirea o clipă prea mult, ochii ei întrebând dacă secretul îi fusese dezvăluit. Calmă, o aşeză pe masă. Mitchell făcu un pas înainte.

— Lăsaţi-mă pe mine, spuse el, deschizând cutia, lăsând-o deschisă în faţa ei cu fundul fals lăsat în jos şi bucata de hârtie împăturită încă vizibilă.

Gaétan înaintă şi o luă de la el, dar de data aceasta nu se auziră cuvinte de condamnare sau de acuzare. În schimb, se uită la privirea îndurerată a soţiei sale şi spuse încet:

— Destul, Pascal. Chestiunea asta se încheie aici.

Mitchell se duse până la scaun, unde pardesiul lui fusese aşezat pe spătar şi scoase pistolul de calibru .45, ţinându-l lejer pe lângă el.

— Nu se termină aici, spuse el şi bătu în fereastră.

— Numai pe comunişti, zise madame Gaétan. I-am trădat numai pe ei.

Chaval şi Laforge au intrat în cameră cu Edmond aflat sub ameninţarea armelor lor.

— Domnule? Ce se petrece? întrebă paznicul.

— Stai liniştit, îi spuse Mitchell lui Gaétan, care îşi deschise gura pentru a răspunde şi a-şi preveni omul de încredere.

— Edmond, care au fost instrucţiunile voastre în noaptea raidului de la depozit?

— Să-i ducem pe Maillé şi Drossier acolo, să-i lăsăm să preia depozitul, în timp ce eu rămâneam în spate ca să-i

acopăr.

— Şi ai făcut asta, nu-i aşa?

— Da, domnule colonel, am încercat să-i protejez, dar au fost copleşiţi şi mi s-a spus că dacă eram brusc depăşiţi numeric, atunci trebuia să fug şi să-i spun lui monsieur Gaétan.

Mitchell nu-şi luase privire de la Gaétan.

— Dar nu ţi s-au dat niciun fel de instrucţiuni ca să-i omori pe Maillé sau pe Drossier dacă erau prinşi? Înainte de a putea fi torturaţi şi de a dezvălui implicarea circuitului Norvé cu monsieur Gaétan aflat aici la Vincennes?

— Să-i ucid pe oamenii noştri? Nu! Bineînţeles că nu.

— Bineînţeles că nu, Edmond, întrucât ceea ce nu ştiai tu era că nu conta dacă vorbeau, pentru că germanii ştiau deja de implicarea lui monsieur şi madame Gaétan.

Faţa lui Edmond se schimonosi de uimire.

— Domnule colonel, nu înţeleg.

— De fiecare dată când a fost planificată o operaţiune, o lansare din avion descoperită, un atac eşuat, oamenii pe care se presupunea că trebuia să-i îndrumi nu mai ajungeau în viaţă, dar tu erai menţinut nevătămat, Edmond, pentru că monsieur Gaétan şi soţia sa erau informatori ai germanilor.

— Nu. Imposibil!

Se uită de la Gaétan la soţia lui, dar ei îşi abătură privirile. Mitchell îi dădu tabachera.

— Scoate bucata aia de hârtie. Citeşte-o!

Edmond se uită la lista de nume.

— Îi cunoşti pe oamenii ăia? Pe Pierre Dupin şi pe ceilalţi? spuse Mitchell.

— Da. Ne-au ajutat în urmă cu câteva luni. Urmau să stabilească o nouă linie de salvare din Belgia.

Mitchell luă înapoi cutia cu ţigări de la el.

— Cred că atunci când madame Gaétan a participat la diferite evenimente sociale şi a socializat cu germanii, le-a dat numele lor pentru a putea fi arestaţi. Acei *résistants* au fost arestaţi la Gare d’Austerlitz.

Era evident pentru Mitchell că Edmond nu avea nici cea

mai mică idee despre trădarea angajatorului său. Paznicul loial scutură din cap şi se scufundă în scaun.

— Erau comunişti, spuse madame Gaétan cu o sfidare liniştită. Am luptat cu onoare în Primul Război Mondial, am văzut ce au început să facă bolşevicii încă de pe atunci. Mai mult decât oricine altcineva trebuiau să fie opriţi. Britanicii au înarmat grupuri de comunişti de-a lungul Franţei, dar nu trebuie să li se permită niciodată să controleze Franţa când se termină acest război.

— Şi oamenii mei? întrebă Mitchell.

— Erau resurse de care te puteai descotorosi, a spus Gaétan, care stătea alături de soţia lui şi o ţinea de mână. A fost un preţ necesar de plătit pentru a-i convinge pe germani că eram încă bine plasaţi, astfel încât să ne tocmim cu ei.

Mitchell nu le adresase încă întrebarea arzătoare.

— Şi ce s-a ales de transmisionistul ăla, Alain Ory? De ce l-aţi trădat? a întrebat el, neştiind dacă familia Gaétan fusese într-adevăr responsabilă de asta.

Gaétan şi soţia lui se uitară surprinşi sincer la el.

— Nu l-am trădat, spuse Gaétan.

— A lucrat cu Peter Thompson şi, după cum ştii, l-am protejat pe Englez.

— Pentru că-l puteaţi ţine ascuns şi să-l folosiţi ca monedă de schimb în caz că aveaţi nevoie? întrebă Mitchell.

Cei doi acuzaţi au rămas tăcuţi, ceea ce pentru Mitchell fu un răspuns suficient, dar avu un sentiment de uşurare că oamenii care se aflau în faţa sa nu fuseseră instigatorii morţii soţiei sale. Edmond îndreptă un deget acuzator.

— Aţi trimis pe unul dintre cei mai buni oameni ai noştri din Norvé să asigure o casă în condiţii de siguranţă pentru domnul colonel Garon. A fost ridicat de Gestapo. L-aţi trădat şi pe el?

— A fost sacrificat deoarece încercam să-l dau germanilor pe Garon. A fost o situaţie nefericită, Edmond, dar uneori deciziile neplăcute trebuie să fie luate.

Edmond se repezi brusc la Gaétan, însă Mitchell interveni

între ei şi ridică pistolul automat spre el.

— Nu! Merită să fie pedepsiţi, dar nu de către tine.

Chaval veni în spatele lui şi-l trase pe Edmond înapoi în scaun, care era de-a dreptul uluit.

— Ticăloşilor! spuse Edmond celor doi oameni pe care îi servise în mod loial atât de mulţi ani.

Scuipă pe podea la picioarele lor.

Olivier Gaétan îl ignoră pe paznic şi îşi turnă lui şi soţiei sale ceva de băut. Îşi recăpătase autocontrolul şi îl înfruntă calm pe acuzatorul său.

— Suntem loiali lui de Gaulle şi când a format guvernul din exil în Anglia, am fost confidentul lui. Nu ne vei face niciun rău, colonele. Crezi vreun moment că nu înţelegem ce înseamnă pentru un comandant pe câmpul de luptă să ia decizii dificile şi neplăcute? Général de Gaulle este omul pe care-l urmăm şi căruia îi datorăm credinţă. Nimănui altcuiva. Noi francezii suntem cei care vom salva onoarea Franţei. Nu ne vom preda lui Stalin şi discipolilor săi. Avem protecţia lui de Gaulle. El ne va hotărî soarta.

Mitchell îşi puse pistolul la curea.

— Da, o va face. Când am descoperit ce era în cutia cu ţigări, am contactat Londra pentru a-i întreba ce dorea să fac. Cei de-acolo mi-au spus că de Gaulle vă vrea în Anglia. Este un avion Lysander care vine pentru voi în seara asta să vă ia. Luaţi-vă o valiză mică.

Se întoarse spre Chaval şi Laforge.

— Duceţi-i în camerele lor. Nu vorbiţi cu ei. Asiguraţi-vă că nu ascund vreo armă, iar după aceea îi vom duce în zona de aterizare.

Olivier şi Louise Gaétan se priviră unul pe altul; fiecare dintre ei părea alinat că soarta lor urma să fie stabilită de omul pe care-l serveau. Gaétan îşi îmbrăţişă soţia şi o sărută pe obraz. Niciunul dintre ei nu dădu niciun semn de remuşcare. În timp ce erau escortaţi din cameră, Mitchell îi turnă ceva de băut lui Edmond, care mulţumi înclinând din cap.

— Îmi doresc să fi ştiut asta. Omul pe care l-a trimis la Paris şi pe care l-a trădat a fost un bun prieten de-al meu.

Mitchell găsise o foaie de hârtie într-un sertar de la birou şi scria ceva.

— Edmond, trebuie să te întorci la Norvé şi să conduci circuitul. Poţi să faci asta? întrebă el în timp ce împăturea hârtia şi o puse în buzunar.

Paznicul păru surprins, după care înţelese că sugestia avea sens.

— Da, pot să fac asta.

— Madame Bonnier şi fiica ei, Simone. S-au dus acolo. Pentru a ajuta Rezistenţa. Îi aşteaptă pe Gaétan şi pe soţia lui. Aş lua-o ca pe o favoare personală dacă m-ai ajuta. Fă tot ce poţi pentru ei. Ea este o femeie curajoasă şi capabilă.

— Va fi o onoare pentru mine să fac asta, domnule colonel. Am oameni buni acolo şi îi vom ajuta pe britanici în orice fel putem.

Mitchell îşi puse o mână pe umărul lui.

— Du-te la prima oră a dimineţii. Ia maşina lor.

Îi întinse mâna lui Edmond, care se ridică şi i-o strânse.

— Dacă mi se întâmplă ceva, îl voi instrui pe Chaval şi Laforge să revină în Norvé şi să lucreze cu tine. Tratează-i bine şi tratează-i ca pe nişte egali. La revedere, Edmond! Şi noroc!

★

I-au condus cu maşina pe Gaétan şi pe soţia lui spre locul în care avionul Lysander îl luase pe Alfred Korte cu câteva ore mai înainte. Au fost scoşi din maşină şi duşi pe câmp fără grabă, fiecare cu propria lui valijoară.

— Va fi loc pentru amândoi în avion? întrebă madame Gaétan, întorcând gulerul de blană al paltonului, probabil, gândi Mitchell, din cauza răcorii de dinaintea zorilor sau a unui fior de teamă la ce i-ar putea aştepta în Anglia.

Luna era jos pe cer, înconjurată de un inel de lumină colorată.

— Da, este loc, spuse Mitchell. Va trebui să vă puneţi valizele sub picioare.

Louise Gaétan ridică mâna soţului său la buzele ei în timp ce se uitau la lună.

— Ştii, iubitule, am să mă bucur să scap de asta. Cred că

vom fi exoneraţi, pentru că ceea ce-am făcut a fost din dragoste pentru Franţa şi speranţa…

Mitchell o împuşcă în ceafă şi apoi, în timp ce Gaétan se întorcea total uluit, îl împuşcă pe soţul ei în tâmplă. Privi în jos la corpurile prăbuşite şi scoase hârtia împăturită din buzunar. O aşează pe trupurile lor şi o fixă cu o piatră de mărimea unei palme. Strălucirea lunii era suficient de puternică pentru a se vedea ce fusese scris cu o mână sigură: „Trădători ai Franţei.”

66

Când Rudi Leitmann şi Maillé au murit la Cartierul General al SD, iar Standartenführer Heinrich Stolz a fost de acord cu cerinţele lui Bauer, Stolz a ordonat imediat Gestapoului s-o aresteze pe Dominique.

Stătea la masa ei de toaletă când auzi scrâşnet de cauciucuri pe pietriş. Văzu maşina oprind şi trei agenţi în haine civile ieşind din ea, iar pulsul din gât i se intensifică. Nimeni din personalul lui Stolz nu ar sosi într-un asemenea mod aici la casa ei, aşadar înseamnă că au venit după ea. Avu timp să-şi pună o fustă şi un pulover înainte ca servitoarea să răspundă la bătăile lor insistente în uşă şi să le dea voie să intre. Vocile lor ridicate şi tropăiturile lor îi dădeau puţine şanse de a scăpa. Deschise uşile de sticlă ale micului balcon şi era pe jumătate ieşită din cameră când primul dintre bărbaţi o înşfăcă. O trase înapoi în cameră şi o pălmui puternic.

— Evreică ticăloasă! mormăi el.

Lovitura o trimise în celălalt capăt al încăperii; capul i se rotea şi simţea gust de sânge în gură. Cel de-al doilea bărbat veni spre ea şi-o lovi în stomac. Se îndoi de spate şi vomită. Agentul de la Gestapo care o pălmuise o luă de păr şi o ridică în picioare. Vederea ei înceţoşată îi arătă un al treilea bărbat, care ştia exact unde să meargă în garderoba lui Stolz ca să ia o tunică curată. Nu putu să facă nicio legătură între acea acţiune şi ceea ce se întâmpla cu ea, iar mintea ei se zvârcolea cuprinsă de groază. O parte din ea îşi dorea ca ei să o ucidă atunci şi acolo, dar ştia că o aştepta o soartă mult mai înspăimântătoare. Cumva şarada ei fusese demascată, iar Stolz, trădat, i-a aplicat cea mai rea pedeapsă. O scoaseră afară şi cu un pumn final şi violent în gât fu aruncată pe jumătate inconştientă pe bancheta din spate a maşinii. În timp ce se cufunda în liniştea întunericului, auzi pe unul dintre bărbaţi dând instrucţiuni celuilalt să conducă la închisoarea La Santé.

Când bărbatul pe care îl doreau Stolz şi colonelul de la

Abwehr era condus prin Paris pentru a lua avionul spre libertate, Dominique Lesaux, plină de sânge şi cu greu conştientă, fusese aruncată pe podeaua unei celule infestate cu şobolani, în care se mai aflau şase femei. În timp ce gardienii trânteau uşa, închizând-o, una dintre deţinute se aplecă pentru a o ajuta să-şi sprijine spatele de perete. Umplu o cană de metal cu apă dintr-o găleată şi strecură lichidul stătut printre buzele umflate ale lui Dominique, după care o tamponă cu apă rece pe faţă. Privirea lui Dominique s-a concentrat asupra feţei pline de lacrimi a prietenei sale, Béatrice Claudel.

— Dumnezeule, Béatrice, şi tu?

Béatrice încuviinţă din cap, luptându-se cu emoţiile.

— Ne vor trimite cu trenul în lagăr. Dominique… l-au luat pe Martin… l-au împuşcat.

Dominique sărută mâna prietenei sale în timp ce se îmbrăţişară strâns.

În timp ce agentul lui Standartenführer Stolz se întorcea în Avenue Foch şi păşi peste petele întunecate de pe trotuar unde căzuseră Leitmann şi Maillé, locotenentul Hesler aştepta de ceva vreme, nerăbdător, pe coridor, în faţa biroului lui Stolz. Oameni din personal, de diferite grade, veneau şi plecau şi era evident că de la uciderea lui Leitmann şi sinuciderea teroristului, se petrecuse ceva dincolo de limitele înguste ale muncii ofiţerului de la transmisiuni. Zvonurile scăpaseră şi circulau prin clădire, în timp ce dactilografele şi funcţionarii schimbau bârfe între ei, dar un lucru era sigur: prietenul locotenentului Hesler, Hauptmann Koenig, fusese implicat şi singura bârfă adevărată era aceea că fusese executat. Hesler voia să discute cu Stolz, dar îi era frică. Oare prietenia lui cu Koenig se va reflecta acum rău asupra lui? Doi oameni de la Gestapo trecură pe lângă el, unul ducând o tunică nouă pentru colonel. Când Stolz ieşi cu un colonel de la Abwehr, Hesler riscă şi păşi înainte cu îndrăzneală în faţa celor doi bărbaţi cu feţe grave.

— Domnule, îmi cer scuze! Am informaţii.

— Acesta este locotenentul Hesler, geniul nostru în transmisiuni. Ia urma… agentului dumneavoastră, spuse Stolz, corectându-se. Continuă, Hesler.

— Ei bine, domnule, am micşorat zona unde cred că acţionează femeia. A făcut o transmisiune programată, aşa cum era de aşteptat. A fost mai lungă decât de obicei. Am identificat-o la un bloc de pe Rue de Loret, din cel de-al nouăsprezecelea arondisment.

— Ţi-am spus eu, Hesler, îmi raportezi când ai identificat-o, nu când ştii zona generală. Dacă nu mai este nimic altceva, te voi instrui mai târziu, deoarece de-acum înainte îi vei oferi aceste informaţii şi lui Oberst Bauer.

Nesiguranţa lui Hesler la auzul schimbului de comandă îl făcu să ezite şi să continue să le obtureze trecerea lui Stolz şi a lui Bauer.

— Domnule locotenent! izbucni iritat Stolz.

Hesler se dădu la o parte, dar avu temeritatea de a ridica o mână.

— Domnule, exact asta doresc să raportez. A făcut o altă transmisiune mai lungă, neprogramată. E a mea. Am detectat exact unde este.

★

Ginny Lindhurst adună cu mare atenţie cei douăzeci de metri de fir aerian pentru transmisiunea ei. Îl puse la loc ordonat, după care strânse staţia radio şi bateria. Transmisese folosind terminalul principal pentru jumătate de mesaj şi bateria pentru ce mai rămăsese. Era o obişnuinţă pe care şi-o făcuse de când se afla la Paris, în cazul în care germanii care se ocupau cu radiodetecţia tăiau curentul la blocurile de apartamente; în felul acesta puteau vedea unde anume în oraş şi apoi din ce clădire se făcea transmisiunea. Această întrerupere a transmisiunii când a trecut de pe terminalul principal pe baterie putea fi problematică sau lentă şi însemna că Londra o ruga uneori să retransmită. De această dată, după ce a decodificat mesajul, a petrecut mai mult timp decât i-ar fi plăcut trimiţând mesajul.

După ce Mitchell plecase din apartament pentru a-l lua

pe Alfred Korte, reluase conexiunea şi făcuse o transmisiune neprogramată. Nu spusese Londrei că era posibil să nu transmită nimic timp de câteva zile. Dacă rata una dintre transmisiunile ei obişnuite, puteau crede că a fost compromisă. Era mai bine să le spună. Numai că semnalul slăbise. Poate că germanii îi afectau calitatea. Încercă o altă frecvenţă. Dură ceva timp, dar se conectă şi primi confirmarea. Acum era cu bagajele pregătite şi gata să meargă în noul apartament. Fiind familiarizată cu orarul autobuzelor, decise să aştepte cât de mult posibil, aproape până când autobuzul trebuia să ajungă, decât să stea la coadă cu valiza grea care stârnea suspiciuni. Curăţă temeinic camera pentru a se asigura că nu existau semne care să poată conduce pe cineva la ea sau la Mitchell. Îşi luă intenţionat timp şi nu se grăbi cu examinarea, care nu dădu niciun rezultat, până când nu se aplecă pentru a se uita sub pat, unde găsi două bucăţi de cabluri dezgolite de când fusese obligată să facă o nouă conexiune la mufa staţiei radio. Acele bucăţele minuscule puteau fi identificate. Se duse pe coridor la baia comună, le aruncă în closet şi trase apa. În cele din urmă, mulţumită că Mitchell nu va trebui să-şi petreacă prea mult timp verificând apartamentul său abandonat, se aşeză cu pălăria şi pardesiul pe ea, aşteptând.

Transmisioniştii erau cel mai vulnerabili la propriile temeri. Atât de multe ore în fiecare zi petrecute singuri în locul în care trebuie să se afle nu le ofereau niciun fel de contact cu lumea din afară, ci numai un timp ocazional petrecut cu agentul pe care îl ajutau. Era recunoscătoare că Mitchell o inclusese atât de mult din punct de vedere operaţional. Confruntarea cu pericolul îi ascuţise simţurile, dar faptul că stătea singură, aşteptând nişte paşi în afara uşii de la intrare sau observarea unei maşini sosind brusc în faţa clădirii, care să-i stârnească suspiciunile, îi epuiza nervii. Îşi aprinse o ţigară şi îşi forţă mintea să rămână limpede. Timpul putea fi sufocant; se uită la ceas – abia trecuseră trei minute. Nu era greu de înţeles de ce viaţa unui transmisionist în teren era atât de stresantă. O singură

greşeală: o întoarcere greşită pe stradă în timp ce cară valiza şi dă peste o patrulă; prea multe minute pentru o transmisiune codificată şi era prins de un raid; prea mult timp singur fără sprijin emoţional şi părăsirea casei sigure numai pentru a fi descoperit. De fiecare dată când făcea transmisiunea, îşi imagina un operator necunoscut din Anglia care primea mesajul ei codificat. Poate era o tânără de vârsta sa. În siguranţă într-un buncăr. La rândul ei se gândeşte la femeia din Franţa care a contactat-o? Eşti acolo? Te gândeşti la mine? Sunt înspăimântată, dar nu-ţi pot spune. *Iubire tuturor.*

Jos în stradă, portierele unei maşini fură trântite.

67

Mitchell, Chaval şi Laforge se întoarseră înapoi cu maşina în oraş, niciunul dintre ei nevorbind despre execuţie. Mitchell se gândea la ce făcuse şi simţea mai puţină ruşine decât şi-ar fi imaginat. Avu o satisfacţie sumbră că împuşcăturile sale nu vor fi interpretate ca o crimă din răzbunare. Dacă Gaétan l-ar fi trădat pe Alain Ory, atunci patricianul ar fi fost responsabil şi pentru ceea ce s-a întâmplat cu soţia şi fiica lui. Îi omorâse pentru că erau trădători. Îi promisese maiorului Knight că va face tot ce era necesar în teren şi că va scăpa de fantoma refuzului său de a ucide. Mai depăşise acea linie, iar fierea nu-i mai urca în gât. Poate că, se gândi el, i se formase un fel de bătătură pe inimă.

Odată maşina ascunsă în siguranţă în depozitul lui Vincent, Mitchell şi Chaval îşi scoaseră armele şi le ascunseră în căpriori. Fiecare dintre ei căra un pistol în buzunarul de la haină, care era uşor de apucat fie pentru a-l folosi, fie pentru a-l arunca, în funcţie de cum dicta situaţia. Cumpărară micul-dejun la câteva străzi depărtare, după care se îndreptară spre barul lui Roccu. Londra trebuia să fie informată cu privire la execuţie şi odată ce Mitchell îşi verifica din nou apartamentul, se va duce apoi în cel de-al cincilea arondisment şi o va pune pe Ginny să anunţe Londra că circuitul Norvé era încă operaţional sub o nouă conducere. Cei trei bărbaţi mergeau separat la diferite distanţe unul faţă de altul, astfel încât să poată observa pe oricine avea un comportament suspicios. Mitchell îi trimise pe Chaval şi Laforge în spatele barului corsicanului, în timp ce el trecu strada spre blocul lui de apartamente, uitându-se înapoi la fereastra barului pentru a vedea dacă totul era în regulă. Jaluzeaua ruptă atârna coborâtă, în semn de avertizare.

Cu o stare de tensiune din ce în ce mai mare, trecu din nou strada şi intră în bar. Roccu ridică privirea şi se duse imediat după draperie, în camera din spate, unde Laforge şi

Chaval şedeau pe nişte paturi pliabile.

— Ce s-a întâmplat? spuse Mitchell.

Roccu stătea în cadrul uşii cu draperie, uitându-se cu un aer îngrijorat la intrarea în cafenea şi la cei câţiva oameni care beau la tejghea.

— Nu ştiu, dar s-a iscat iadul pe pământ aici. Aveau câte o dubă din aceea de radiodetecţie la fiecare capăt al străzii, după care locul a început să roiască brusc de poliţişti şi soldaţi. Când m-au văzut că stau şi mă uit, m-au împins înăuntru şi au trimis vreo doi jandarmi aici cu mine pentru a se asigura că nu văd nimic. Însă am văzut nişte *flics* în haine civile care alergau înăuntru cu pistoalele în mâini.

— Gestapoul?

— Nu cred asta. Unii dintre ei erau francezi, dar nu erau ticăloşii ăia criminali de la Spéciales. Numai poliţişti, cred. Mă gândeam că te aflai acolo şi că ai fost descoperit.

— Au fost ceva împuşcături? întrebă Mitchell.

— Nu. Niciuna.

— Pe cine au ridicat? întrebă Mitchell, bănuind că ştia deja răspunsul.

— Roccu, au luat-o pe fata mea?

Corsicanul scutură din cap.

— Nu ştiu, iar jandarmii ăia nu mi-au spus nimic.

— Trebuie să mă duc şi să verific înăuntru, spuse Mitchell.

— Eşti nebun? întrebă Laforge.

— Dacă au luat-o pe Thérèse, atunci trebuie să ştiu într-un fel sau altul – şi repede, deoarece staţia ei radio şi caietele cu coduri vor fi în mâinile germanilor.

El se gândi cu chibzuinţă. Dacă Ginny a fost închisă înăuntru, iar strada blocată, nu ar fi avut de ales decât să iasă prin lucarnă şi de acolo pe acoperiş, iar el ştia ce dificil trebuie să fi fost, cărând după ea greutatea valizei cu staţia de transmisiuni. Se întoarse spre cei doi companioni ai săi.

— Este o staţie de autobuz mai încolo pe strada asta. Aşteptaţi şi staţi la pândă de acolo. Poţi să le dai o cameră pentru câteva nopţi dacă sunt ridicat? întrebă el, întorcându-se spre Roccu.

Corsicanul încuviinţă din cap.

— Nu-i pot ţine în spate deoarece am clienţi pentru fetele mele, dar una dintre ele a fost dusă la spital cu apendicită. Pot să stea în camera ei. Nu este departe de aici.

Se uită la Chaval şi Laforge.

— Am să vă dau de mâncare aici.

— Bine, spuse Mitchell. În regulă, lasă-mă să mă gândesc…

Indiferent ce se întâmplase, nu-i putea abandona pe oamenii care ajunseseră atât de departe împreună cu el. Îi dădu lui Laforge cheile de la maşină.

— Ţine astea. Mai am o veste proastă: nu voi putea să te contactez.

— Ar trebui să mergem peste drum împreună cu tine, spuse Chaval. Trei oameni înarmaţi sunt mai buni decât unul.

— Nu, dacă tragem ca să scăpăm între pereţii unei clădiri, până la urmă vom muri cu toţii. Ştii cum funcţionează chestiile astea; am trecut prin multe împreună. Dacă dau de necazuri afară şi se trage cu arma, acoperiţi-mă din stradă. Ne vom întâlni înapoi la maşină şi vom fugi cu ea. Dacă sunt luat, atunci aşteptaţi douăzeci şi patru de ore, după care mergeţi înapoi în Norvé. Lucraţi cu Edmond. Are experienţă şi i s-a spus să vă aştepte. În regulă, mergeţi în staţia aia de autobuz.

Laforge îi scutură mâna lui Mitchell.

— Noroc, Pascal! Îţi vom acoperi spatele, poţi să fii sigur de asta.

Chaval scoase un mormăit surd.

— Eşti un om curajos, prietene. E un privilegiu că te-am găsit pe câmp în noaptea aia. Ştii, nu este treaba mea s-o spun, dar după ce se termină toate astea, ar trebui să te duci s-o cauţi pe madame Bonnier. E femeia potrivită pentru tine.

— Se duce în Norvé, îi spuse Mitchell.

— Atunci acesta este locul unde ar trebui să fim cu toţii. Maquis de Pascal şi circuitul Gideon, am putea forma o armată în spatele tău.

Rânji şi-l îmbrăţişă pe Mitchell, sărutându-l pe amândoi obrajii. Mitchell privi cum Chaval şi Laforge se duceau fiecare pe drumul lui spre staţia de autobuz. Regretă că lăsase uniforma germană în maşina ascunsă, deoarece i-ar fi permis să treacă strada şi să intre în clădire fără riscul iniţial de a fi luat la întrebări în cazul în care vreun poliţist în haine civile se ascundea pe acolo. Apăsă tubul care conţinea informaţiile codificate în palma corsicanului.

— Acesta, prietene, este un lucru vital. Păstrează-l ascuns bine.

— Va fi aici când te întorci, spuse proprietarul barului, în timp ce Mitchell verifica încărcătorul pistolului automat.

68

Mitchell trecu strada, lăsând bicicliştii să-l depăşească, urmărind orice urmă a vreunui Citroën care ar putea indica prezenţa poliţiei sau a Gestapoului. Se uită în sus la fereastra apartamentului, dorindu-şi să fi putut zări vreo mişcare care fie să-i dea asigurări că totul era bine, fie să-l prevină, însă unghiul era prea îngust pentru a putea vedea ceva. Intră în holul blocului. Podeaua de gresie prelua sunetul paşilor săi, care părea la fel de tare ca al unei fanfare ce-i anunţa sosirea. Urcă scările. La etajul al treilea, crezu că aude sunetul uşilor deschizându-se încet şi închizându-se dedesubt, dar când se uită în jos pe scări, nu văzu pe nimeni. Când trecu pe lângă apartamentul în care avusese loc razia, de la un etaj mai jos faţă de al său, observă că era încă bătut în cuie. Şi apoi, în timp ce urca la etajul lui, auzi sunetul liniştitor al apei trase la veceul din toaleta comună. Încercă clanţa de la apartament şi simţi că cedează. Pentru o clipă încercă să se gândească ce însemna asta. Dacă Ginny plecase înaintea raidului, oare nu ar fi încuiat uşa în urma ei? Dar dacă a fost forţată să fugă prin lucarnă, probabil că nu a mai avut timp să încuie uşa. Mâna i se încordă pe pistolul automat şi-l scoase din buzunar. În timp ce uşa se deschidea, vocea unui bărbat îl pofti să intre.

— Intraţi, vă rog, domnule colonel Garon! Şi nu faceţi nicio prostie.

Mitchell se întoarse pe călcâie. Doi oameni în haine civile stăteau în picioare întorşi pe jumătate în direcţia sa pe scările de mai jos, cu pistoalele ridicate spre el, iar în spatele lui mai apăru unul din toaleta comună, cu arma ridicată, ţintindu-l direct. În apartament, un ofiţer german grizonant îşi făcu apariţia şi îşi aprinse o ţigară.

— Vă rog! spuse el din nou.

Mitchell îşi ridică mâinile şi în timp ce cei doi de dedesubt îl flancau, bărbatul în civil care venise din spatele lui îl deposedă de pistol. Mitchell nu s-a opus când a fost

verificat să nu aibă şi alte arme. Omul l-a împins în apartament. Ofiţerul german se uită în spatele lui Mitchell.

— Foarte bine, aşteptaţi afară!

Uşa se închise, iar Mitchell îşi coborî braţele în timp ce bărbatul care se afla în faţa sa nu avea nimic mai letal decât o ţigară aprinsă în mână. Privi în jos pe masa unde se afla un termos, micul său pahar fiind deja deşurubat. Alături de el se aflau chipiul germanului şi arma. Nu era nici urmă de insigna SS cu capul de mort. Micul pistol Walther se afla la îndemâna germanului. Bauer văzu că Mitchell l-a remarcat.

— După cum aţi observat, nu sunt de la SS sau de la Serviciile de Securitate. Sunt Oberst Ulrich Bauer de la Abwehr. Oamenii de afară sunt ai mei. Vă rog, domnule colonel, păreţi obosit, iar eu am nişte cafea adevărată şi o ţigară decentă să vă ofer.

Bauer făcu un pas înapoi şi arătă termosul printr-un mic gest.

— Sunt uşurat că aţi venit în cele din urmă, voiam o ţigară de ceva timp, dar n-am îndrăznit să-mi aprind una, gândindu-mă că aţi putea simţi asta după aceea.

Mitchell rămase tăcut şi repede îşi îndreptă privirea spre lucarnă.

— Da, transmisionista dumneavoastră a trecut peste acoperişuri. Trebuie să fie o femeie remarcabilă.

Observă răspunsul fulgerător al lui Mitchell.

— Ştim că este o femeie. Acum, haideţi să fim civilizaţi în legătură cu asta. Nu puteţi scăpa. Am evacuat clădirea şi mi-am pus oameni în fiecare apartament. Nu vreau să creez victime nevinovate dacă începeţi să trageţi, dar trebuia să mă asigur că sunteţi depăşit numeric şi prins în capcană.

Bauer turnă din termos, iar lui Mitchell îi lăsa gura apă de la aroma de cafea adevărată. Acceptă băutura, însă refuză ţigara pe care i-o oferi Bauer. În timp ce Bauer era aşezat într-un scaun, Mitchell luă loc pe canapea.

— M-am gândit că vă veţi întoarce aici mai devreme decât mai târziu. E o practică obişnuită pentru un agent să se ţină la distanţă de veriga slabă, care este

transmisionistul lui, aşa că merita câteva ore din timpul meu.

Mitchell savura cafeaua şi acum, o dată în viaţa lui, îşi dorea să nu se fi lăsat de fumat. Ţigările aveau capacitatea lor de a calma nervii, iar în acel moment ai lui aveau nevoie rău de tot să fie calmaţi. Închisoarea era acum de neevitat.

— I-aţi făcut rău?

— Nu. A fugit.

Uşurarea îi dădu lui Mitchell speranţe. Cu puţin noroc, poate că Ginny a ajuns de-acum în celălalt apartament.

— Ar trebui să vă consideraţi norocos că n-aţi căzut în mâinile Sicherheitsdienst şi Gestapoului. Ei au fost cei care au dat de urma transmisionistei dumneavoastră.

Se uită în timp ce Mitchell sorbea băutura liniştitoare.

— Se pare că sunt unii oameni care vă folosesc numele şi gradul pentru a vă onora. Cu ceva efort am recuperat cartea de identitate a unui om care a fost prins în urma unui raid la un depozit de alimente. Un om pe nume Nicolas Maillé, care susţinea că sunteţi dumneavoastră. A fost unul dintre oamenii pe care-i aveaţi?

— Da.

— M-am gândit şi eu la asta. În timpul interogării lui a omorât un agent de la Gestapo şi aproape că a ucis un ofiţer SS care a condus operaţiunea de vânare a dumneavoastră. Omul dumneavoastră a murit aşa cum trebuie. S-a sinucis sărind de la fereastră, fără să le dea nicio informaţie.

Aşadar, Maillé se ţinuse de cuvânt şi murise luptând. Mitchell binecuvântă curajul omului.

— Atunci de ce sunteţi aici? SS-ul sau Gestapoul nu ar lăsa un premiu aşa cum este un transmisionist britanic să le scape printre degete.

— Am folosit ceva pârghii de influenţă, spuse Bauer suflând un fuior lung de fum.

Din toate punctele de vedere, aproape că era o scenă amabilă, doi bărbaţi discutând la popota ofiţerilor sau într-un club privat.

— Cafeaua este bună?

— Da, mulţumesc!

— Unde este Alfred Korte?

— Cine?

Bauer zâmbi.

— Ei, haideţi, britanicii încercau să-l scoată din Paris de ceva timp şi plătiseră deja un preţ mare pentru încercările lor. Au murit bărbaţi şi femei, domnule colonel, şi nu ar fi trimis aici un agent britanic dacă nu plănuiau să-l scoată. Există o mulţime de celule independente ale Rezistenţei; cele mai multe comit mici acte de sabotaj sau, în cel mai rău caz, omoară un soldat sau doi. Sunt amatori. La fel ca alţii dinaintea dumneavoastră, nu aţi fost trimis să lucraţi cu acele celule, ci să-l găsiţi pe Korte şi informaţiile pe care le deţine.

Bauer îl analiză pe Mitchell o clipă.

— El este moneda cu care vă puteţi tocmi, domnule colonel. El vă va răscumpăra viaţa.

Mitchell termină de băut cafeaua.

— A murit.

Bauer rămase mască, dar în mod clar lua în calcul informaţia.

— Sigur, spuneţi aşa, dar pe de altă parte de ce v-aţi mai afla la Paris, vânat la fiecare pas pe care-l faceţi? De ce aţi mai risca viaţa unei tinere ţinând-o să transmită? Nu, nu este mort. Îl ţineţi undeva în siguranţă.

— În siguranţă, în mâinile lui Dumnezeu, spuse Mitchell. Dacă credeţi în Dumnezeu.

— Dumneavoastră nu credeţi?

— Matematic nu prea iese la socoteală. Şi am rămas pentru că am alte afaceri de care trebuie să mă ocup.

— Sabotaj? Cum ar fi platforma turnantă şi trenul?

— Da.

— Atunci fără ajutorul dumneavoastră în această chestiune, n-aş avea nicio şansă decât să vă predau. Sabotorii sunt executaţi scurt de către SS. Zău aşa, trebuie să fie ceva mai important de făcut pentru un agent britanic decât să facă să sară în aer câteva şine de tren. Viaţa dumneavoastră trebuie să aibă mai multă semnificaţie

decât atât.

Mitchell întinse mâna să ia termosul.

— Pot?

— Desigur.

Îşi turnă cafea, câştigând timp ca să se gândească. Acest colonel de la Serviciul de informaţii era mai isteţ decât brutele din SS. Un om versat, precum colonelul Beaumont. Mitchell ştia că era puţin probabil să poată tărăgăna mai mult înainte de a fi dat pe mâinile celor care-l vor face să îndure dureri şi suferinţe. Înainte ca Mitchell să se poată decide ce să spună în continuare, Bauer făcu un comentariu frapant.

— *Herr* Mitchell…

Gâtul lui Mitchell se contractă. Ştiau cine era.

— Îmi cer scuze pentru că am dat explicaţii în acest fel… dar am văzut-o pe madame Colbert când a fost prinsă şi dusă în celulele Gestapoului. Soţia dumneavoastră a fost o femeie foarte curajoasă. Am făcut tot ce-am putut ca să opresc… maltratarea sa.

Mitchell nu-şi putu ascunde reacţia. Expresia lui i-a confirmat că Suzanne Colbert era soţia lui.

— Chiar aşa, zise Bauer plin de compasiune. N-a spus nimic cât a fost torturată, însă a existat un lanţ de documente care a explicat legătura cu dumneavoastră. N-a putut fi salvată şi îmi pare rău pentru moartea ei.

Mitchell ştia că dacă germanii aveau atât de multe informaţii despre el ar fi un impediment prea mare să continue să lucreze în Paris, chiar dacă reuşea să scape, ceea ce părea imposibil, cu excepţia cazului în care sărea de la fereastră, aşa cum făcuse Maillé. Îşi băgă o mână în buzunarul de la pardesiu şi scoase de acolo o hârtie împăturită pe care i-o dădu lui Bauer. Spera ca semnătura lui Jean Bernard să fie suficient de lizibilă pentru a se putea reface drumul până la el ca medic ce lucrează la spital.

— Certificatul de deces al lui Alfred Korte. A murit la Hôtel-Dieu.

— Aţi ajuns la el?

— Da. Prea târziu.

Bauer se gândi o clipă în timp ce analiza certificatul de deces.

— A fost semnat în ziua împuşcăturilor din afara spitalului. Când un om care a declarat că sunteţi dumneavoastră sau cel puţin a strigat numele dumneavoastră a fost împuşcat mortal. Aşadar, domnule colonel, acel om nu eraţi dumneavoastră, evident, dar este posibil să vă fi prevenit, iar dacă a fost într-adevăr aşa, atunci a vrut să scăpaţi de razia Gestapoului sau să abată atenţia de la dumneavoastră, aşa cum a şi făcut. Să fugiţi cu Alfred Korte poate. Sunt intrigat. Iar instinctele mele îmi spun că minţiţi, că acest document este fals şi că-l aveţi pe Korte.

— Vă jur, domnule colonel, nu-l am!

— Foarte bine. Atunci înseamnă că secretele lui au murit odată cu el.

— Ştiţi ce anume deţinea?

Bauer încuviinţă din cap.

— Da. A lăsat scris ceva? Asta aveţi în locul lui?

Mitchell întrezări o rază de speranţă. Dacă admitea că ştia informaţia ce fusese trecută pe hârtie, atunci poate că avea ceva cu care să se tocmească. Era timpul să-l lase pe ofiţerul de la Serviciile Secrete Militare să afle că era la curent cu ceea ce ştia Korte.

— Spuneţi-mi, domnule colonel, l-aţi bătut pe bătrân până v-a spus? Şi când ar fi dezvăluit acele nume, aţi fi scos şi altele de la el?

— Numele acelea?

Bauer zâmbi.

— Atunci ştiţi. Ca să vă răspund la întrebare, vă spun că nu l-aş fi rănit decât dacă expunerea acelei informaţii faţă de anumiţi oameni ar fi impus să fac asta. L-aş fi ţinut ascuns cât mai mult timp posibil.

Surpriza lui Mitchell era evidentă.

— Vedeţi dumneavoastră, numele meu este pe acea listă.

Mitchell era uimit peste poate. Oberst Ulrich Bauer de la Abwehr făcea parte din complotul menit să-l înlăture pe

Hitler.

— Iar acum ştiţi prea multe, *Herr* Mitchell, şi mi-e teamă că se va termina rău pentru dumneavoastră. Mai aruncăm zarurile o ultimă dată?

Se întinse după pardesiul care era pus pe un scaun şi scoase de acolo un teanc de hârtii.

— Dacă îmi scrieţi numele alea, atunci am să vă ofer un schimb.

Îi dădu lui Mitchell lista bătută la maşină de Hauptmann Martin Koenig, pe care o pregătise cu atâta grijă.

— Uitaţi-vă şi dumneavoastră, spuse el. Este o listă de deportare.

Ochii lui Mitchell căutară numele fiicei lui până la jumătatea paginii. La Santé era o fortăreaţă. Dorinţa lui de a o găsi pe fiica sa şi de a organiza eliberarea ei fusese doar puţin mai mult decât o speranţă aproape deşartă. Şi aici se afla calea ei de salvare. Deschidea porţile închisorii. Îşi ridică ochii de pe pagină. Atâta vreme cât fuga lui Alfred Korte îi era ascunsă lui Bauer, astfel încât să poată crede că secretul lui era bine păzit, atunci Londra avea asul în mânecă. Puteau decide cum să utilizeze cât mai bine lista potenţialilor aliaţi în cadrul ierarhiei comunităţii ştiinţifice şi corpului ofiţerilor germani când venea momentul. Nu conta dacă lui Bauer i se dădea lista; important era să creadă că informaţia putea în continuare să cadă în mâinile naziştilor.

— Este codificată, spuse el.

— Aţi descifrat-o? întrebă Bauer nerăbdător.

— N-am avut timp. Alfred Korte mi-a dat-o şi mi-a spus că dacă murea, ar trebui s-o trimit prin curier la Londra.

Bauer îl analiză atent.

— Juraţi că ăsta-i adevărul.

Făcu o pauză.

— Pe viaţa fiicei dumneavoastră.

— Pe viaţa fiicei mele! spuse Mitchell fără ezitare deoarece era adevărul.

Bauer părea satisfăcut. Se ridică în picioare şi îşi puse pe el pardesiul.

— Mă rog să nu fie prea târziu ca s-o scoatem din tren.

— N-am de gând să vă spun unde este ascunsă lista, domnule colonel. Oamenii mei au instrucţiuni s-o scoată din Paris dacă nu mă întorc în siguranţă. Riscul pentru dumneavoastră este să fie prinşi, iar lista să fie făcută cunoscută înainte de a putea pune dumneavoastră mâinile pe ea.

— Atunci înseamnă că trebuie să ne grăbim, să ajungem la Gare de Pantin înainte de ora cinci. Aduceţi lista înainte ca ghinioanele să se abată asupra noastră.

— Vă aşteptaţi să vin acolo? Dacă SS-ul sau Gestapoul sunt anunţaţi de oricare dintre oamenii dumneavoastră, atunci sunt un om mort.

— Eu controlez operaţiunea. Faptul că sunteţi bine este acum garanţia mea. Dacă vă temeţi de trădare, atunci faceţi o copie pentru oamenii dumneavoastră, pe care s-o folosească în cazul în care nu vă întoarceţi la ei împreună cu fiica; în acest fel avem un interes reciproc pentru succesul acestui aranjament.

— Şi dacă există o copie, atunci poate fi în continuare folosită împotriva dumneavoastră, spuse Mitchell.

— Cu siguranţă puteţi vedea că în acest moment suntem practic aliaţi. Fiica dumneavoastră pentru propria mea viaţă.

Bauer zâmbi.

— Capriciile războiului, *Herr* Mitchell. Haideţi să ne purtăm cum trebuie în chestiunea asta. Odată ce ofiţerul meu de la cifruri este mulţumit că va putea fi decodificată şi că este autentică, atunci vă vom da fiica. Am să accept cuvântul dumneavoastră de onoare că orice copie va fi distrusă. Ne-am înţeles?

— Înţeles.

69

Mitchell puse repede la cale un plan de salvare pentru ei, asta dacă urma să se ţină de cuvânt colonelul de la Abwehr. Mitchell nu avea încredere în nimeni, dar trebuia să rişte şi să facă ce-i sugerase Bauer. Ochii îi ardeau din cauza oboselii, în timp ce studia hârtia codificată rulată în tubul ermetic. Nu avea nevoie decât de un singur rând logic şi atunci ar fi ştiut că indiferent ce scria pe mica hârtie era autentic. Frank Burton fusese contactat şi i se spusese cum un mic miracol este posibil s-o fi adus pe Danielle în mâinile lui Mitchell, dar că avea nevoie de ajutorul lui Burton. Lui Chaval şi Laforge li se dăduseră instrucţiuni să meargă la Spitalul American şi să facă exact cum i-a instruit Burton. Roccu şi-a închis barul pentru a-i oferi lui Mitchell pace şi linişte ca să se concentreze la munca sa, şi ori de câte ori băga capul printre uşi şi-l vedea pe Mitchell adormit, cu capul pe bar, îl scutura tare şi mai turna în el nişte înlocuitor de cafea amestecat cu coniac. Nu mai era timp. Bauer nu va putea amâna prea mult plecarea trenului spre taberele de concentrare. Cotele trebuiau îndeplinite la timp în condiţiile în care toate transporturile de prizonieri erau monitorizate de Berlin.

Mitchell se uita la rândurile de litere. Se înceţoşau. Se concentră. Alfred Korte nu fusese criptograf, prin urmare trebuia să existe o explicaţie rezonabil de simplă. Mitchell depusese toate eforturile. Încetă să se mai uite la hârtie, se lăsă pe spate şi îşi închise ochii. Făcu tot ce putu mai bine pentru a scăpa de gândurile la fiica lui, de oroarea care o aştepta dacă nu stabilea că era vorba de un cod autentic şi nu de o diversiune. Aţipi. Cu ochii închişi, ştia unde se află, ştia că nu este pe deplin adormit, ci plutea undeva între un somn liniştit şi starea de veghe. Cuvintele lui Korte îi apărură în minte. *Adevărul ne va elibera.* Erau cuvintele unui om credincios care cita un pasaj din Biblie, dându-i lui Mitchell cheia. Numerele şi literele i se amestecară în minte până când văzu un model de-a lungul a trei coloane.

Mitchell se trezi dintr-odată. Învârti literele şi numerele între ele pe text până când începu să apară un nume. Numele unui general de armată. Mitchell nu trebuia să meargă mai departe. Codul era autentic.

Vocile urlătoare ale gardienilor de la închisoarea La Santé răsunau de-a lungul etajelor superioare şi inferioare, ricoşând din uşile de oţel ale celulelor, cerând ca încarceraţii să se mute afară în curte. Ofiţerii de departamente îşi mânară deţinuţii în timp ce şuşoteau între ei, întrebându-se dacă urma să aibă loc astăzi o execuţie. Nu fusese făcut niciun anunţ oficial, dar în grădina închisorii, ghilotina era mereu gata pregătită să fie folosită pentru a-i teroriza şi mai mult pe cei încarceraţi în închisoarea ca o fortăreaţă. Dominique Lesaux miji ochii în lumina zilei, în timp ce ea şi alte sute de deţinuţi ajunseră în curte. Murdari, amărâţi şi slăbiţi din cauza condiţiilor îngrozitoare şi a lipsei de hrană, stăteau în picioare în rânduri unduitoare, în timp ce gardienii închisorii strigau apelul nominal pentru fiecare aripă în parte. Mulţumiţi că toată lumea ieşise la apel, gardienii au separat femeile de bărbaţi şi i-au dus spre poarta impunătoare a închisorii La Santé, unde erau încărcaţi câte cincizeci odată într-unul dintre cele şaizeci de autobuze din oraşul francez, care aşteptau în linie.

Dominique şi Béatrice Claudel îşi cuprinseră mâinile ca să se aline una pe alta. Béatrice fusese condamnată la pedeapsa cu moartea prin ghilotinare în La Santé, dar acum, după câte se părea, acest exod o salvase. Dominique observă un gardian care părea să fie mai puţin agresiv decât ceilalţi şi-l imploră să-i spună unde urmau să fie duşi. În timp ce le îndemna să se grăbească, le spuse că închisorile din oraş erau golite, iar ea şi ceilalţi erau trimişi într-un lagăr de concentrare din sud condus de francezi. Raza de speranţă se intensifică un pic, dar fu stinsă curând când gardianul le spuse că nu va fi decât o oprire şi că erau duşi apoi la Auschwitz sau Ravensbrück. Dominique îşi păstră însă speranţa, chiar dacă abia se întrezărea. Era mai

bine să se amăgească singură decât să se confrunte cu duritatea realităţii care o aştepta.

În timp ce se târau la ieşirea pe porţile care se profilau ameninţător pe Rue de la Santé, se uită în sus şi în jos pe stradă după o maşină a personalului german, asemenea celei cu care mersese de atâtea ori cu Stolz. Sigur mai era o fărâmă de sentiment în el. Îşi declarase afecţiunea de-a lungul anilor, iar ea nu încetase să spere că se va îmbuna şi o va trimite la o închisoare mai puţin dură decât La Santé. Nu avusese ocazia să-i implore iertarea sau să nege acuzaţiile care i se aduceau; în inima ei ştia că trebuia să-l convingă de nevinovăţia sa, în ciuda oricărei dovezi contrare. O căută în zadar. Nu se vedea niciun german. Poliţia franceză ceruse să se ocupe de deportarea propriilor cetăţeni. Jandarmi înarmaţi cu arme automate mărgineau strada, în timp ce gardienii numărau grupurile de deţinuţi care urcau în autobuze. Pe măsură ce se umplea fiecare autobuz, uşile se închideau şi începea să dea înapoi şi să aştepte la rând, în timp ce altul îi lua locul. Abia atunci când convoiul fu complet, cele şaizeci de autobuze ce duceau 2.500 de deţinuţi au fost conduse prin oraş sub privirile parizienilor până la Gare de Pantin unde îi aştepta trenul morţii.

La depoul feroviar, autobuzele şi-au revărsat încărcătura umană şi au plecat. Soldaţii germani s-au alăturat jandarmilor în timp ce uşile vagoanelor de marfă erau deschise, iar deţinuţii forţaţi să urce. Nu existau trepte, astfel că gleznele julite şi mâinile rănite trebuiau să fie ignorate, în timp ce aceia care aveau forţă se aplecau pentru a-i ajuta să urce înăuntru pe bătrâni, bolnavi sau răniţi. Soldaţii loveau cu patul puştilor, ţipând la deportaţi să se mişte mai repede. Locomotiva avea capul înconjurat de abur şi şuiera nerăbdătoare, aşteptând să ducă transportul uman departe de Oraşul Luminilor, într-un loc al întunericului. O cacofonie de voci se ridică dintre miile de oameni care erau încărcaţi, presărate cu strigătele aspre ale soldaţilor. Jandarmii mărgineau zonele de încărcare în cazul în care fugea cineva de pe linie. În ciuda numărului

uriaş de deţinuţi, trupele de garnizoană forţau bărbaţii şi femeile să intre în vagoanele de marfă şi închideau uşile. Dominique şi Béatrice se aflau în ultimul grup, fiind împinse şi silite să se îndrepte spre vagoanele sufocante, când văzură sosind o maşină a personalului german la capătul şinei. Speranţele ei crescură în timp ce ridica mâna şi striga.

— Heinrich! Sunt aici! Heinrich!

Un soldat o lovi cu palma peste ceafă, făcând-o să se rostogolească în faţă, pe pietriş. Mâinile şi picioarele îi erau toate numai răni, dar se ridică, încercând să-l vadă printre picioarele deţinuţilor pe ofiţerul german care ieşise afară din maşină.

— Dominique! strigă Béatrice.

Prietena ei se ridică din nou în picioare, se împinse şi îşi făcu drum cu ultimele puteri, alergând spre el. Lacrimile îi înceţoşau privirea, ascunzându-i identitatea bărbatului. Un alt gardian ieşi din amestecul de oameni şi îşi roti patul armei, lovind-o pe o parte a capului. Durerea îi străbătu întreg corpul; căzu cu faţa pe pietriş. În ultimele sale clipe de conştienţă, se agăţă de speranţa palidă că atunci când se va trezi Stolz deja o salvase.

Soldaţii ordonară ca femeia care-şi pierduse cunoştinţa să fie dusă în tren.

— Dominique! Dominique! o strigă Béatrice cu disperare în timp ce era împinsă într-un vagon de marfă aflat două vagoane mai încolo.

Soldaţii făcură un pas înapoi în timp ce Oberst Ulrich Bauer mergea de-a lungul liniei cu o expresie de dezgust nedisimulată. Îl găsi pe colonelul de armată însărcinat cu desfăşurarea operaţiunii, care stătea aşezat la o masă şi aduna cifrele. Un scurt schimb de replici stabili că toţi deţinuţii de la închisoarea La Santé fuseseră număraţi, dar că nu se putea stabili în care vagon mersese fiecare. Bauer se uită de-a lungul liniei de vagoane exact când ultimele uşi erau închise.

— Opriţi trenul! spuse Bauer.

Maiorul ezită. Era singurul responsabil pentru plecarea la

timp a trenului, dar un colonel de la Serviciile de Informaţii Militare avea autoritatea necesară.

— Da, domnule colonel.

— Găsiţi o femeie pe nume Danielle Mitchell.

— Cum, domnule? Între toate miile astea de oameni?

— Faceţi-o! ordonă Bauer.

Comandantul trenului se duse alergând la subordonaţii lui şi îşi urlă ordinele, iar ei, la rândul lor, le spuseră soldaţilor, care merseră de-a lungul vagoanelor de marfă lovind uşile închise cu paturile armelor şi strigând numele lui Danielle. Bauer privea nerăbdător. Se uită spre capătul platformei unde o ambulanţă dădea în marşarier în zona de încărcare.

Mitchell ieşi afară şi stătu în picioare uitându-se dea lungul trenului. Se întoarse cu spatele, privind soldaţii, observând privirea de panică de pe faţa comandantului de tren pe măsură ce minutele vitale treceau. Dacă fata nu supravieţuise condiţiilor atroce din La Santé înainte ca închisoarea să fie golită, probabil că n-a fost timp pentru ca numele ei să fie şters de pe listă, însă acum ar putea să zacă inconştientă într-unul dintre vagoanele de marfă, deja supraaglomerate de încărcătura depăşită. Maiorul alergă înapoi la Bauer.

— Nu este aici, domnule colonel.

Agitaţia lui Bauer era vizibilă.

— Aşteaptă aici! ordonă el. Trenul nu pleacă până nu vă dau eu permisiunea.

Se îndreptă spre Mitchell, care stătea în spatele soldaţilor şi jandarmilor. Motorul ambulanţei mergea în gol. Mitchell se întoarse spre Chaval şi Laforge care se aflau în cabină îmbrăcaţi în uniforme de medici.

— Ceva nu-i în regulă. Dacă mă saltă, plecaţi de aici.

Bauer ajunse la el.

— Îl ai?

— Da. Unde este fiica mea?

— În trenul ăsta, dar n-o găsim şi dacă-i întârzii plecarea prea mult, atunci generalul – Karl Oberg însuşi – va vrea să ştie de ce. Cred că s-ar putea să-i fie frică să recunoască.

Faptul că am strigat-o noi, folosind numele tău, este posibil s-o fi făcut să creadă că va fi dusă la interogatoriu. Mergi alături de mine şi las-o să-ţi audă vocea. Vorbeşte în franceză, Mitchell.

Mitchell încuviinţă din cap, ignorând groaza de a trece printre şirurile de soldaţi. Bauer mergea la câţiva paşi în spatele lui, prezenţa lui dând asigurări că niciun soldat nu-i bara trecerea. În timp ce stătea lângă fiecare vagon, Mitchell îşi ridica vocea.

— Danielle, sunt tatăl tău. Răspunde-mi!

Iar şi iar îi strigă numele până străbătură două treimi din tren. La un moment dat, o voce firavă îi răspunse.

— Tata? Eu sunt. Sunt aici!

Bauer le făcu semn soldaţilor să deschidă uşa. Mitchell se dădu înapoi, în timp ce trupurile presate aproape că au căzut pe şine de cât de aglomerat era vagonul.

— Danielle! Unde eşti?

Picioarele se târâră în timp ce deţinuţii încercau să se dea la o parte, iar tânăra fragilă apăru în sfârşit, precaută, dar plină de speranţă şi cu ochii în lacrimi. Mitchell întinse mâinile spre ea şi o ridică luând-o în braţele sale. Îşi îngropă faţa în părul ei încâlcit şi o sărută pe faţă, ignorând duhoarea lunilor de închisoare. Delicat, îi spuse încetişor să nu mai plângă şi se întoarse spre ambulanţa care aştepta, în timp ce Bauer ordonă ca vagonul să fie închis la loc, după care se întoarse şi îi făcu semn şoferului său să-l urmeze.

Când Chaval şi Laforge îl văzură pe Mitchell apropiindu-se, săriră afară din cabină şi întinseră targa din ambulanţă. Mitchell îşi aşeză delicat fiica pe targă. Ea se agăţă de el, plângând de bucurie la vederea lui, aproape incoerentă. Mitchell îşi stăpâni emoţiile şi, prinzându-i mâinile într-ale sale, o sili să asculte.

— Aceştia sunt prietenii mei şi te vor duce la spital.

— Nu mă părăsi, tata, te rog, nu mă părăsi!

— Voi fi chiar în spatele tău. Îţi promit! Fii tare un pic. Da? Poţi face asta pentru mine?

Danielle încuviinţă din cap printre lacrimi, dar se agăţă

de mâinile lui. El îi descleştă degetele şi le sărută delicat.

— Fii curajoasă! S-a terminat de-acum.

Ea dădu din cap şi şopti.

— Tata… ai venit după mine…

Lacrimile îi înţepară ochii lui Mitchell.

— Da, spuse el tandru. Am venit după tine.

EPILOG

Mitchell îi arătă descifratorului de coduri de la unitatea lui Bauer, din cadrul Abwehr-ului, cifrul lui Alfred Korte şi odată ce se stabili că acel cod – şi lista – erau autentice, ambii bărbaţi s-au ţinut de cuvânt. Schimbul era complet. Locomotiva prinse putere, roţile învârtindu-se repede din cauza poverii sale şi se îndepărtă, lăsând în urmă un miros rău de funingine şi disperare agăţate de aerul parizian cald. Soldaţii şi jandarmii se dispersară, iar acum cei doi bărbaţi se uitau la depoul dezolant. Valul de mizerie umană care trecuse pe acolo le va bântui pentru totdeauna amintirile.

— Plecaţi din Paris, *Herr* Mitchell. Vă pot acorda patruzeci şi opt de ore. După aceea, suntem din nou duşmani, iar SS-ul şi Gestapoul vor fi pe urmele dumneavoastră. Nu vi-l pot da pe omul care v-a produs familiei atâta durere şi suferinţă. Şi dacă vă răzbunaţi şi-l omorâţi, atunci pedeapsa pentru populaţia civilă va fi sălbatică. Este încă puternic şi are prieteni care m-ar putea distruge, dacă li se oferă şansa. Dar am informaţii legate de el şi, într-o zi, în lunile care vor veni, când aroganţa îl va face să se simtă invincibil, eu voi fi cel care-l va distruge. Viaţa lui va fi pierdută. Aceasta este singura consolare pe care v-o pot oferi.

— Vă mulţumesc, domnule colonel! spuse Mitchell. V-aş putea cere o ultimă favoare?

— Dacă stă în puterile mele, da.

— Aş dori una dintre ţigările dumneavoastră.

Bauer zâmbi şi-i întinse tabachera lui. Mitchell luă una şi o duse la nas, mirosind tutunul de calitate. Bauer îi întinse bricheta, iar flacăra aprinse vârful ţigării. Mitchell trase fumul în piept, tuşi, după care trase din nou.

— S-ar putea să mă obişnuiesc iarăşi cu ele, spuse el. Mulţumesc!

Bauer dădu din cap.

— Dumneavoastră şi transmisionista dumneavoastră sunteţi nişte adversari curajoşi. Să sperăm că pe viitor

aceia dintre noi care vor supravieţui acestui război vor găsi un teren comun şi vor recâştiga acea parte din noi pe care a trebuit s-o sacrificăm.

Urcă în maşină, îl atenţionă uşor pe şofer pe umăr, după care maşina se îndepărtă în viteză de depoul pustiu.

Secţia izolată pentru boli infecţioase de la Spitalul American era strict interzisă accesului celor din afară, cu excepţia curajosului doctor Frank Burton şi a câtorva aleşi ai lui, oameni de încredere din personalul său. Acolo aveau grijă de Danielle Mitchell în secret. Asistentele îi făcură baie şi-i dădură haine curate de schimb, iar ea îşi petrecu următoarele treizeci şi şase de ore fiind tratată pentru malnutriţie şi afecţiuni ale pielii rezultate din cauza condiţiilor mizere din celulele infestate de păduchi şi şobolani. Mitchell stătea ore în şir la capul patului ei, explicându-i răbdător tot ce se întâmplase de când se despărţiseră. Avea un plan, i-a spus, pentru când aveau să plece din Paris, dar voia ca ea să facă parte din decizia lui.

Chaval şi Laforge se folosiseră de uniforma germană ascunsă şi de Peugeot-ul furat şi o aduseră pe Ginny Lindhurst la spital. La câteva ore după ce Danielle a fost luată din tren, ceea ce a mai rămas din *Maquis de Pascal* s-a adunat în aripa izolată a spitalului, în timp ce Frank Burton aranja crearea de noi cărţi de identitate şi de documente diverse, de care era nevoie pentru ca Mitchell şi ceilalţi să fugă din oraş. Ginny îşi instalase staţia şi făcea transmisiuni scurte către Londra cu privire la planul lui Mitchell pentru viitoarele operaţiuni din regiunea sa din Franţa. Beaumont şi Knight au fost de acord cu tot ce sugera el şi au început să pregătească intensificarea războiului acoperit. Acum că Korte fusese dus în siguranţă acasă, Serviciile Secrete britanice aveau informaţii cu privire la nemulţumirea unora din cadrul regimului nazist. Poate că urma să vină ziua în care se vor revolta şi vor lovi din interior.

— Locul ăsta este liniştit, îi spuse Mitchell lui Danielle în timp ce autobuzul local ajunse la staţia de tren din Norvé după o călătorie fără niciun incident, de la Paris spre ceea ce fusese odată Vichy-ul Franţei.

Autobuzul se deplasa pe străzi înguste, mărginite de copaci.

— Găini, porci şi vaci. Nu se întâmplă prea multe decât dacă facem să se întâmple.

Danielle, încă slăbită de pe urma celor trăite, îşi trăgea puterea de pe urma apropierii de tatăl ei. Protecţia şi dragostea lui diminuaseră amintirea dureroasă a morţii mamei sale.

— Sunt bucuroasă să fiu cu tine şi cu prietenii tăi, tata, şi abia aştept să le întâlnesc pe madame Bonnier şi pe Simone.

Fata ezită, privind nesigur.

— Pot spune după felul cum vorbeşti despre ea că este cineva special pentru tine.

Mitchell o cuprinse cu mâna.

— Mi-a salvat viaţa. Este o femeie curajoasă, care a stat alături de mine când eram singur şi înspăimântat. Dar mama ta… Danielle, nu pot s-o abandonez atât de curând.

Danielle îl sărută pe obraz.

— N-o vom uita niciodată pe mama, ştiu asta, dar… eu sunt în viaţă pentru că m-ai salvat, tata, iar tu ai făcut asta pentru că madame Bonnier te-a ajutat. Îi sunt atât de recunoscătoare!

Zâmbi cu o înţelepciune mai mare decât anii săi.

— Să nu mai fii din nou singur şi înspăimântat.

Îşi întoarse privirea spre ramurile pestriţe de la soare, lumina tremurătoare făcându-i pleoapele să devină grele. Desfăşurarea domoală a peisajului de ţară netezea colţurile ascuţite ale amintirilor ei despre oraş. Putea simţi mirosul dulce al ierbii proaspăt cosite. În timp ce închidea ochii, lăsă huruitul încet al autobuzului s-o adoarmă cu promisiunea de a se trezi pentru un nou început.

Cu ochii minţii, Mitchell văzu vechea casă a lui Gaétan, găinile şi pisica leneşă din curte, precum şi umbrele

trădătorilor care vor bântui locul pentru o bună bucată de timp. Însă Juliet îşi va lăsa propria amprentă asupra casei de acum înainte, iar Edmond va pregăti calea pentru ca Mitchell să preia controlul asupra grupului din Norvé, cu Ginny Lindhurst drept transmisionistă. Va fi redenumit circuitul Gideon. Noua sa identitate de profesor de matematică la şcoala din localitate însemna că din acest loc izolat şi liniştit se va asigura că duşmanul ştia ce însemna ca teroarea să vină după ce s-a lăsat întunericul. Mai erau încă multe lucruri de făcut pentru a învinge inamicul. Se întrebă dacă va fi vreodată timp pentru ei să se întoarcă în Anglia. Îndepărtă o şuviţă de păr de pe chipul copilului fragil care dormea în braţele sale. Până avea să vină acel timp, era mulţumit să ştie că Franţa şi Juliet Bonnier îi ţineau inima captivă.

MULŢUMIRI

Îi sunt îndatorat editorului meu Nic Cheetham de la Head of Zeus, care îmi transmite încurajări necondiţionate când scriu un roman din afara seriei *Master of War.* În 2017, mi-a publicat romanul *The Last Horseman,* care a devenit finalist al Wilbur Smith Adventure Writing Prize. Faptul că mi-a mai dat încă o dată libertatea de a scrie *Zbor de noapte spre Paris* indică din nou susţinerea lui extraordinară. Aş dori să-mi exprim mulţumirile pentru echipa minunată de la Head of Zeus, care a lucrat atât de sârguincios pentru mine.

Nu-i pot mulţumi îndeajuns redactorului meu, Richenda Todd, care îmi redactează cărţile cu atâta minuţiozitate, talent desăvârşit şi o răbdare imensă. Faptul că a pus întrebări cu încăpăţânare, referitor la tot ceea ce nu era scris suficient de clar, face o diferenţă enormă.

Mulţumirile mele pentru agenta mea tenace Isobel Dixon şi echipei de la Agenţia Literară Blake Friedmann, nişte oameni grozavi. James Pusey şi Emanuela Anechoum continuă să-mi vândă cărţile în alte ţări. Samuel Hodder şi Daisy Way ţin socoteala tuturor lucrurilor pe care eu n-am cum să o fac în lumea complexă a formularelor de impozitare şi a plăţilor din străinătate. Resham Naqvi se ocupă de contracte şi tot timpul mă pune să semnez în locul potrivit, în timp ce Juliet Pickering mi-a extins publicul, din ce în ce mai mare, prin gestionarea drepturilor audio pentru cărţile mele, atât aici, cât şi în străinătate. Există numeroşi oameni pe diferite pieţe străine care lucrează cu subagenţii mei, iar eu sunt recunoscător pentru gradul de entuziasm din partea lor şi al editorilor din străinătate care traduc, publică şi aranjează înregistrări audio ale cărţilor mele.

Prietenei şi colegei mele autoare Kate Furnivall cu care corespondez aproape zilnic pe e-mail, tachinându-ne de-a lungul zilelor întunecate ale scrisului nostru când nimic nu pare să meargă aşa cum trebuie.

În cele din urmă, sunt permanent încurajat de cititorii mei

şi de prietenii de pe Facebook când mă contactează prin intermediul site-ului meu sau în social media; comentariile lor generoase sunt foarte bine-venite şi apreciate, aşa cum sunt cele de la cititorii care postează recenzii pe site-uri precum Amazon, Goodreads şi pe pagini de socializare online. Împărtăşirea entuziasmului lor a mărit numărul de cititori ai cărţilor mele. Vă mulţumesc tuturor!

David Gilman Devonshire 2018

SCANEAZĂ
ȘI AFLĂ DETALII

THRILLER

DAVID GILMAN

ZBOR DE NOAPTE SPRE PARIS

„O poveste de un curaj copleșitor, despre nedreptate și trădare, prezentând un portret terifiant și captivant al Parisului ocupat" (*Sunday Express*)

Februarie 1943. Profesorul de matematică englez Harry Mitchell, cunoscut pentru abilitățile sale în a descifra mesaje codate, este recrutat de Bletchley Park pentru o misiune periculoasă în Parisul ocupat: să-l localizeze și să-l extragă pe Alfred Korte, om de știință și antinazist, care deține informații vitale. Dar Mitchell are propriul său motiv pentru a prelua misiunea. Soția și fiica, pe care le-a lăsat în Paris, au căzut în mâinile Gestapoului. În timp ce își caută familia, Mitchell trebuie să facă față trădărilor războiului. Doar încrederea și curajul îl vor ajuta să-și îndeplinească misiunea.

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house
www.blackswanpublishing.ro

virtual project
TITLU DISPONIBIL ȘI ÎN FORMAT ELECTRONIC